

НОРА РОБЪРТС ЗАЛИВЪТ НА ТАЙНИТЕ

Част 4 от „Заливът Чесапийк“

Превод от английски: Таня Виронова, 2003

chitanka.info

*„Има съдба, която братя ни
прави,
никой не изминава сам своя път.
Каквото в чуждия живот
направим,
Към нашия собствен намира
път.“*

Едуин
Маркам

„Изкуството е съучастник на любовта.“
Реми дьо Гурмон

1

Най-сетне се бе прибрал у дома.

Източният бряг на Мериленд беше един свят от блата и кални равнини, от ширнали се до хоризонта ниви със строени като войници посеви. Това беше обширна, плоска земя, насечена от реки с остри рамене на коритата и тайни заливчета, оформени от приливите и отливите, където чаплите търсеха храна и мътеха яйцата си.

Това беше светът на Залива и сините раци, както и на рибарите, които ги ловяха.

Нямаше значение къде бе живял през първото нещастно десетилетие от живота си, нито през последните години, когато бе достигнал края на третото си десетилетие. Само това крайбрежие означаваше наистина дом.

Съществуваха безброй лица, безброй спомени за този дом и всеки бе така ярък, чист и прекрасен в съзнанието му като слънцето, което се отразяваше с милиарди бляскащи звездички във водата на залива Чесапийк.

Когато прекоси големия мост, окото му на художник поиска да запечата завинаги този миг в паметта — водата с наситен син цвят, преливащ в зелено в плитчините край брега, шарените лодки, които се поклащаха на повърхността ѝ, бързите, ослепителнобели криле и безметежния полет на профучаващите ниско над водата лакоми чайки. Да съхрани начина, по който земята се разливаше в кафяво и зелено и после свършваше. Плътните листа на евкалиптите и дъбовете, с техните невероятни палитри от цветове, които бяха като огромни цветя, наслаждаващи се на топлината на пролетта.

Искаше да запомни този миг, така както помнеше деня, в който за пръв път пресече залива към Източния бряг. Едно уплашено, начумерено и мълчаливо момче, седнало тихо до мъжа, който му обещаваха живот.

Седеше в колата на седалката до шофьора, който му бе почти непознат. Притежаваше само дрехите на гърба си и малко скромни лични вещи в книжната торбичка.

Стомахът му се бе свил на стегнато кълбо от нерви, макар да се стараеше лицето му да изразява отегчение и гледаше уж безразлично навън през прозореца.

Е, поне беше с този мъж, а не с нея. Това бе най-доброто, което можеше да получи.

Освен това мъжът беше трезвен и спокоен.

Той не вонеше на ракия или на ментовка като грозните гръмогласни типове, които Глория мъкнеше в дупката, където живееха. А и колкото пъти досега бе идвал да го види, старият мъж, казваше се Рей, му носеше сандвич или пица.

И говореше с него.

Възрастните, според неговия скромн опит, не разговаряха с децата. Говореха за тях, срещу тях, против тях, но не и с тях. Или крещяха и ругаеха.

Рей обаче говореше. А също така и слушаше. И когато го попита направо дали иска да живее с него, момчето не почувства задушавания страх или горещите вълни на заливащата го паника, познати му от срещите с посетителите на майка му. Имаше чувството, че може би, но само може би, ще си отдъхне. Чувство, подобно на облекчение. Щеше да бъде далеч от нея. Това бе най-хубавото. Колкото повече часове пътуваха, толкова повече се отдалечаваха от нея.

Докато седеше мълчаливо в колата, той разсъждаваше. Помисли си, че ако нещата не потръгнаха, можеше да избяга. Мъжът беше стар. Едър, но стар. Имаше бяла коса и широко, набраздено от бръчки лице.

Сет му хвърли крадешком един бърз поглед и започна да рисува лицето на стареца в ума си.

Очите му бяха яркосини и това му се стори много странно, защото неговите собствени бяха със същия цвят.

Имаше силен глас, но когато му говореше, не звучеше като караница. Беше спокоен, с бавни движения, сякаш бе малко уморен. Поне така му се струваше.

Сега със сигурност изглеждаше уморен.

— Почти стигнахме — рече Рей, когато се озоваха на моста. — Гладен ли си?

— Ами не знам. Май бих хапнал нещо.

— Според мен момчетата винаги са гладни. Сякаш пълнят не едно коремче, а три бездънни ями.

Долови някаква приповдигната веселост в гласа на стария човек, но тя беше пресилена. Макар да бе само на десет години, момчето вече разпознаваше фалша.

Бяха стигнали достатъчно далеч, помисли си то. Ако се наложеше, щеше да избяга. Така че реши да сложи картите на масата и да разбере какво, по дяволите, става и защо.

— Как така ме взе със себе си? Защо? — запита направо то като възрастен човек.

— Защото се нуждаеш от дом.

— Я стига глупости! Хората не правят такива неща — да гледат чужди деца.

— Някои правят. Стела — моята жена, и аз ги правим.

— Ти казал ли си й, че ще ме доведеш?

Рей се усмихна, но усмивката му беше тъжна.

— Да, казах й, но по моя си начин. Тя неотдавна умря. Но ти щеше да я харесаш. А Стела само щеше да те погледне и без да се замисли, да запретне ръкави. Много работа има да се върши по теб.

Момчето не знаеше какво да отговори, защото не разбра за каква работа говори дядото.

— И какво ще трябва да правя, когато пристигнем там, закъдето сме тръгнали?

— Просто ще живееш — отговори Рей. — Ще бъдеш момче. Ще ходиш на училище, ще правиш пакости. Ще те науча да караш лодка.

— Истинска лодка?

Рей се разсмя гръмко. Беше силен, оглушителен звук, който изпълни купето на колата и поради неизвестни причини, които момчето не можа да проумее, разплете възела от нерви в стомаха му и отпусна стегнатото му гърло.

— Да, съвсем истинска. Ще си вземем и едно глупаво кученце — аз винаги си вземам глупави, и ще го опитомим. Ти ще ми помагаш за това. Сигурно ще ти бъде трудно, но заедно ще се справим. Ще си измислим наши закони и правила и ще ги спазваме. Не си мисли, че като съм стар, лесно можеш да ме преметнеш.

— Ти й даде пари.

Рей отмести поглед от пътя и погледна в детските очи, които бяха досущ като неговите.

— Така е. Тя само това иска, поне така ми се стори от онова, което успях да видя. Теб никога не те е разбирала, нали, момче?

Нещо се преобърна вътре в него. Сякаш могъщ земетръс събори камъни и скали, разцепи земята и оттам бликна едно силно и могъщо чувство. Завладяващо като буря, като ураган. Беше надежда, но момчето не знаеше това.

— Ако ти омръзне, ако ти писне от мен, ако се измориш или просто промениш решението си, ти сигурно ще ме отведеш при нея. Но да знаеш, че аз няма да се върна.

Бяха точно върху моста. Рей отби колата встрани и спря. След това се обърна към момчето, двамата се гледаха право в очите.

— Може и да ми писне, на моята възраст нищо чудно, а и сигурно ще се изморявам от време на време. Но ето тук, точно в този момент, аз най-тържествено ти обещавам, че никога няма да те върна при нея. Давам ти моята честна дума.

— Ако тя...

— Няма да ѝ позволя да те вземе, не бой се — отговори Рей, сякаш предусетил въпроса. — Без значение какво трябва да сторя. Сега ти си мой. Ти си от моето семейство. И ще останеш с мен толкова, колкото искаш. Докогато ти искаш. Щом Рей Куин дава дума — старецът му подаде ръката си, — винаги я спазва.

Сет погледна протегнатата ръка. Неговата собствена беше мокра от пот.

— Не обичам да ме докосват.

Рей кимна с разбиране.

— Добре. Но въпреки това думата е дадена. — Той отново върна колата на пътя и погледна момчето. — Почти стигнахме — каза. — Вече сме у дома.

След няколко месеца Рей Куин неочаквано умря, но спази обещанието си. Спази го благодарение на помощта на тримата мъже, които бе направил свои синове. Тези мъже осигуриха на подозрителното, мършаво и уплашено момче живот.

Дадоха му дом и го направиха мъж.

Камерън — грубоват и темпераментен като циганин, Етан — спокоен и як рибар, и Филип — елегантен, начетен, умен

администратор. Те бяха до него, бориха се за него. И го спасиха.
Те, неговите братя.

Приглушената светлина на късното следобедно слънце позлатяваше тревата в блатата, мочурищата и нивите с посеви. Прозорците на колата бяха свалени и Сет долови мириса на море, когато премина през малкото градче Сейнт Кристофър.

Смяташе да се позавърти из уличките му, като отиде първо на стария пристан, където се намираше тристагодишния тухлен хамбар, в който се помещаваше корабостроителницата „Лодки от братя Куин“. Тук се правеха дървени съдове и яхти по поръчка и за осемнадесетте години, през които съществуваше корабостроителницата — тяхната мечта, дразнител, таралеж в гащите, сладост и гордост — тя си бе извоювала името и репутацията на солидно предприятие, което предлага само висококачествена и артистична работа.

Братята му сигурно щяха да бъдат там. Кам щеше да ругае под носа си, докато довършва някаква ювелирна, тънка дърворезба по кабината на поредната яхта. Етан спокойно и невъзмутимо щеше да изпитва някоя лодка на вода. А Фил да умува над проекта за нова, по-атраaktivна реклама в канцеларията на втория етаж.

Можеше да мине първо през магазина на Крофорд и да вземе една опаковка от шест бири. Надяваше се да предлагат изстудена в хладилник. Най-вероятно Кам щеше да му подхвърли чука и да му нареди да си вдига задника и да се захваща за работа.

Всичко това му харесваше, но не заради него се връщаше сега.

Той отби по тесния селски път, където блатото се промъкваше незабелязано сред сенките, а дърветата със своите чепати дънери разпукваха лъскавите си листа като зелен чадър.

От всички места, които бе видял по света — прекрасните катедрали и островърхи кули на слънчевата Флоренция, цветущата прелест на веселия Париж, удивителните, зашеметяващо зелени хълмове на Ирландия — нищо не можеше така да изпълни сърцето му, да го хване за гърлото и да спре дъха му, както малката бяла къща с избелели сини греди и капаци на прозорците, която се издигаше върху неравната, изровена поляна, спускаща се полегато към спокойната зеленикава вода.

Той спря зад стария бял вет^[1], собственост на Рей и Стела Куин. Колата изглеждаше нова и лъскава както в деня, в който бе излязла от магазина. Сигурно Кам я поддържаше. Кам винаги казваше, че трябва да проявяваме необходимото уважение и любов към всяка изключителна машина. Но това се отнасяше не само за машините, а за всичко, за Рей и Стела, за цялото семейство. Уважение и любов.

Люлякът в предния двор беше целият отрупан с цвят. Това също бе израз на любов и част от нея. Бе подарил на Анна малкия храст за Деня на майката, когато бе на дванадесет години.

Спомни си, че тя се разплака. Големите ѝ кафяви очи плуваха в сълзи, но тя се смееше и се шегуваше, докато двамата с Кам копаеха дупка, за да го посадят за нея.

Анна бе жената на Кам и това означаваше, че му е като сестра. Но вътре в себе си Сет смяташе, че тя е неговата майка. А това бе най-важното.

Членовете на семейство Куин познаваха вътрешния си свят. И се осланяха на него.

Сет излезе от колата. Наоколо цареше необикновена тишина. Сега не беше онова изплашено момче с големи крака и подозрителни очи, което слезе от колата на Рей Куин преди толкова години.

Беше пораснал. Бе над метър и осемдесет и имаше жилаво телосложение. След време можеше да стане малко тромав, ако се занемареше. Косата му бе потъмняла и бе по-скоро бронзовокафява, а не онази четина с пясъчен цвят, която стърчеше на главата му като дете. Той не ѝ обръщаше много внимание и сега, когато прекара ръка през нея, се сети, че бе имал доброто намерение да я подстриже, преди да напусне Рим.

Братята му сигурно щяха да го подиграват заради опашката, на която я бе вързал. Което значеше, че трябва да я запази за известно време заради удоволствието, което закачките щяха да им доставят.

Сет пхна ръце в джобовете на изтърканите си джинси и тръгна, като се оглеждаше наоколо. Цветята на Анна, люлеещите се столове върху предната веранда, дърветата, които пазеха къщата отстрани и по които се бе катерил като момче, когато си играеше на индианец.

Старият дървен кей във водата и бялото корабче, завързано за него. Синята, гладка и спокойна вода, на места зелена от събралите се около дървените колове водорасли.

При вида на този покой устните му, плътни и изсечени, омекнаха в усмивка. Тежестта, която дори не знаеше, че носи в сърцето си, започна да се изпарява.

Дочу шумолене сред дърветата и се обърна, при това доста бързо. Онова малко момче в него не бе изчезнало, то диктуваше движенията му, които все още бяха отбранителни. От горичката изскочи една малка черна топка и се понесе към него.

— Уитлес! — извика Сет. В гласа му се долавяше властност и едва загатната игрива нотка. Комбинацията от двете накара тичащото куче да спре. Ушите му бяха увиснали, а езикът изплезен, докато изучаваше човека. — Хайде, ела! Не е минало кой знае колко време. — Мъжът се наведе и протегна ръка. — Не ме ли помниш?

Уитлес се усмихна с глупавата си усмивка, откъдето идваше и името му, моментално легна и се обърна по гръб, излагайки коремчето си, за да бъде почесан.

— Точно така. Добро момче.

В тази къща винаги бе имало кучета. Винаги бе имало лодка на кея, люлка на верандата и куче в двора.

— Да-а, помниш ме. — Докато почесваше Уитлес по коремчето, той погледна към далечния край на двора, където Анна бе посадила голям храст с ухаещи бели цветове върху гроба на неговото първо собствено куче — предания и скъп Фулиш^[2].

— Аз съм Сет — прошепна той. — Дълго ме нямаше тук.

Долови шума на двигател и острото изсвистяване на гуми на завоя, който бе взет със скорост, по-висока от позволената. Докато се изправи, кучето скочи и затича към предната част на двора.

В очакване на приятното изживяване, Сет бавно го последва. Чу как вратата на колата се хлопна, сетне чу гласа, който говореше на кучето.

А след това я видя — Анна Спинели Куин с цял облак къдрава тъмна коса, разрошена от вятъра. Ръцете ѝ бяха пълни с кесии и чанти, които вадеше от колата.

Усмивката му стана по-широка, докато я слушаше как се кара на кучето.

— Колко пъти трябва да ти повтарям едно и също нещо? Толкова е просто! — рече осъдително тя. — Няма да скачаш върху хората, особено върху мен. И особено когато съм облечена с костюм.

— Страхотен костюм — извика Сет. — Но краката, които виждам под него, са още по-страхотни.

Тя рязко вдигна глава. Големите кафяви очи се разшириха и изпълниха с изненада, удоволствие и радост, когато го зърна.

— О, господи! — извика Анна и без да я е грижа за съдържанието, захвърли покупките и затича към него.

Той я грабна, вдигна я от земята и я завъртя няколко пъти, преди да я остави отново. Но не я пусна, а зарови лицето си в косата ѝ.

— Здравсти.

— Сет. Сет. — Тя остана притисната към него, без да обръща повече внимание на кучето, което подскочаше и се опитваше да се провере между двамата. — Не мога да повярвам. Ти си тук.

— Само не плачи.

— О, нищо. Дай да те видя. — Анна обхвана лицето му с длани и се отдръпна от него. „Толкова е хубав — помисли си, — толкова е пораснал.“ — Да видя всичко това — прошепна, като прокара ръка през косата му.

— О, знам, че трябва да я подстрижа.

— Така ми харесва. — Сълзите все още се стичаха по лицето ѝ, въпреки че на устните ѝ грейше усмивка. — Много е бохемско. И ти прилича. Изглеждаш чудесно. Абсолютно!

— Ти си най-красивата жена на света.

— О, мили мой! — Тя поклати глава. — Няма да можеш да спреш сълзите ми с комплименти. — Все пак избърса очите си. — Кога пристигна? Мислех, че си в Рим.

— Бях. Но много повече исках да съм тук.

— Ако беше се обадил, щяхме да те посрещнем.

— Исках да ви изненадам. — Той отиде до колата, за да извади пакетите и торбите. — Кам в корабостроителницата ли е?

— Сигурно. Чакай, аз ще взема това. Ти трябва да си донесеш багажа.

— Ще го сваля после. Къде са Кевин и Джейк?

Докато вървеше към къщата, Анна погледна часовника си, като мислеше за синовете си.

— Какъв ден е днес? Съвсем се обърках! Мозъкът ми се е размекнал.

— Вторник.

— Значи Кевин е на репетиция, ще играе в пиеса в училище, а Джейк има тренировка по софтбол. Кевин наскоро взе шофьорска книжка, Бог да ни е на помощ, и ще доведе брат си на връщане към къщи. — Анна отключи вратата. — Сигурно след около час ще се върнат и тогава забрави за тишината и спокойствието.

Всичко си беше съвсем същото, помисли си Сет. Нямахше значение, че стените бяха боядисани в друг цвят или че старият диван бе сменен с нов и на масата имаше нова лампа. Беше си съвсем същото, защото той го чувстваше така.

Кучето се мотаеше из краката му, след което се упъти към кухнята.

— Хайде седни. — Анна кимна към масата, под която вече се бе настанил Уитлес, щастливо гризейки парче въже. — И ми разкажи всичко. Искаш ли малко вино?

— Да, но първо ще ти помогна да разтовариш всички покупки. — Когато видя как веждите ѝ изненадано се вдигнаха нагоре, той спря с бутилка мляко в ръка. — Какво има?

— Просто си спомних как всички, в това число и ти, изчезвахте на мига, когато трябваше да се извадят и подредят покупките.

— Ами ти винаги ни упрекуваше, че слагаме нещата на неправилно място.

— Но вие винаги го правехте и аз предпочитам да ви изгоня от кухнята и да си свърша работата сама.

— Но ти се справяше с това, нали?

— Аз се справям с всичко, когато става дума за моите момчета. Нищо не може да убегне от погледа ми, хлапе. Да не се е случило нещо в Рим?

— Не. — Той продължи да вади продукти от чантите. Знаеше къде стоят захарта, оризът, олиото, солта в кухнята на Анна. — Нямам неприятности. Спокойно, не съм в беда.

„Но ти очевидно имаш неприятности, момче — помисли си Анна, като го наблюдаваше, — само че ще оставим този въпрос за по-нататък. Сам ще си кажеш. Ако ли не, ще трябва да те принудим.“

— Ще отворя една бутилка хубаво бяло италианско вино. Ще си сипем по чаша и ще ми разкажеш за всички прекрасни неща, които си направил. Имам чувството, че са минали сто години, откакто не сме си говорили.

Сет затвори хладилника и се обърна към нея.

— Съжалявам, че не си дойдох за Коледа.

— Скъпи, ние не ти се сърдим. Знаем, че имаше изложба през януари. Разбираме те. Всички толкова се гордеем с теб. Кам сигурно купи сто екземпляра от онзи брой на списание „Смитсониън“, където имаше статия за теб. Младият американски художник, който покори Европа.

Сет небрежно сви рамене. Това беше типичен жест за фамилията Куин, помисли си Анна и се усмихна. Всички братя го правеха по един и същ начин, точно като Рей Куин.

— Е, сядай — нареди тя.

— Ще седна, но първо искам да ми кажеш как са всички останали? Какво правят? Здрави ли са? Първо за теб.

— Всички са добре и аз също. — Анна приключи с отварянето на бутилката и извади две чаши. — Напоследък съм заета повече с административна работа, отколкото със съдебни дела. Социалната дейност изисква бумащина, която не е особено приятна, нито привлекателна. Като комбинираме това с двамата пубери, които си имам вкъщи, нямам много време да се отегчавам. Бизнесът с лодките върви. Децата растат.

Тя седна и подаде чаша на Сет.

— Обри също работи там наравно с мъжете.

— Шегуваш се! — Мисълта за нея, за момичето, което му бе повече от сестра, повече от който и да е кръвен роднина, го накара да се усмихне. — И как се справя?

— Страхотно. Тя е красива, умна, упорита и според Кам е направо гениална в работата с дървото. Мисля, че Грейс бе леко разочарована, когато голямата ѝ дъщеря не пожела да продължи с балета, но не можеш да се сърдиш, нито имаш право да настояваш и да спориш, когато виждаш, че детето ти е щастливо. Затова пък Емили е на път да изпълни мечтата на майка си.

— Ще отиде ли в края на август в Ню Йорк?

— Шансът да танцуваш в Американския балет не пада всеки ден от небето. Тя го сграбчи с две ръце и се кълне, че ще стане примабалерина, преди да е навършила двадесет. А Дек е истинско копие на баща си — спокоен, уравновесен и е най-щастлив, когато е във водата. Мили, искаш ли нещо за хапване?

— Не. — Сет протегна ръка и хвана нейните. — Продължавай.

— Добре тогава. Филип все така се занимава с маркетинг и е нашият гуру в рекламата. Не мисля, че някой от нас, дори и той самият, е предполагал, че някога ще напусне рекламната агенция в Балтимор, ще остави големия град зад гърба си и ще се закопае в Сейнт Кристофър. Но фактът си е факт и ето на, вече четиринадесет години е тук. Едва ли можем да го наречем прищявка. Двамата със Сибил, разбира се, запазиха апартамента в Ню Йорк. Тя работи върху нова книга.

— Да, говорих с нея. — Той почеса главата на кучето, положена върху краката му. — Нещо за развитието на обществото в киберпространството или друга подобна щуротия, която не разбирам. Как са децата?

— Ненормални, както всеки уважаващ себе си тийнейджър трябва да бъде. Брам беше лудо влюбен в едно момиче на име Клое миналата седмица. Мисля, че вече му е минало. Интересите на Фиона се разкъсват между момчета и пазаруване. Но тя е само на четиринадесет, така че това си е съвсем естествено.

— Четиринадесет! Господи! Не бе отпразнувала десетия си рожден ден, когато заминах за Европа. Как лети времето! Макар да ги виждах от време на време през последните години, сигурно няма да ги позная. Не мога да повярвам, че Кевин кара кола, че Обри строи яхти и лодки, а Брам ухажва момичета. Спомням си... — Той млькна и поклати глава.

— Какво?

— Спомням си, когато Грейс беше бременна с Емили. Тогава за пръв път бях до някой, който щеше да си има бебе — така де, по-точно искаше да си има бебе и го очакваше с любов и нетърпение. Сякаш са минали само пет минути и ето че същото това бебе отива в Ню Йорк, за да танцува балет. Как е възможно да са минали осемнадесет години, Анна! А ти не си никак остаряла!

— О, колко ми липсваше! — засмя се Анна и стисна ръката му.

— И ти на мен. Всички ми липсвахте.

— Знаеш ли какво? Ще съобщя на всички, че си се върнал, и ще си направим едно голямо и шумно празненство за „добре дошъл“ в неделя. Как ти се струва?

— Прекрасно. Само не знам как ще дочакам чак до неделя.

Кучето излая, след което изскочи изпод масата и изтича към входната врата.

— Камерън си идва — рече Анна. — Върви да го посрещнеш.

Сет премина през къщата, както бе правил хиляди пъти преди. Отвори външната врата, както хиляди пъти преди. И погледна мъжа, който стоеше на двора и играеше с кучето, като му подхвърляше парчето въже.

Беше си все така висок и атлетичен като спринтьор. В косата му имаше сребристи нишки. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, а джинсите бяха съвсем избелели на някои места. Носеше слънчеви очила и износени маратонки „Найк“.

На петдесет години Камерън Куин изглеждаше все още като голямо, палаво момче.

Вместо поздрав Сет остави вратата да се хлопне зад него.

Камерън вдигна поглед и единственият знак на изненада бе, че изтърва въжето.

Помежду им без звук преминаха хиляди неизречени думи, милион чувства и безброй спомени. Никой не продума. Сет слезе няколко стъпала, докато Камерън прекоси моравата. Двамата застанаха един срещу друг.

— Надявам се, че тази таратайка на пътеката е взета под наем — рече Камерън.

— Да. Най-доброто, което успях да намеря. Смятам утре да я върна и да ползвам вета.

Усмивката на Камерън беше като острието на бръснач.

— Само в мечтите си, момко. Само в най-лудите си мечти.

— Няма смисъл да стои там, да ръждясва и никой да не го кара.

— Още по-малко има смисъл някакъв си скапан цапач, който се самозалъгва, че е велик художник, да седи зад волана му.

— Хей, нали ти ме научи да карам!

— Само се опитай да седнеш в него! Дори една деветдесетгодишна бабичка със счупена ръка ще се справи по-добре с петте скорости от теб. — Той кимна към взетата под наем кола. — Това чудо на пътеката не ми вдъхва особено доверие в шофьорските ти умения. Едва ли можеш да сменяш скорости.

Сет самодоволно се завъртя на пети.

— Минах теста на „Мазерати“ преди няколко месеца.

Веждите на Камерън отлетяха на челото.

— Хайде бе! Ама кой те научи да въртиш геврека!

— Вдигах над двеста и петдесет километра. Направо ти спира дъхът!

Кам се разсмя и тупна Сет по рамото. Сетне въздъхна.

— Ах ти, кучи син такъв! Кучи син! — повтори отново, докато прегръщаше силно Сет. — Защо не ни се обади, че си идваш вкъщи?

— Реших го в последния момент — започна да обяснява Сет. — Искях да се върна. Просто чувствах необходимост да бъда тук.

— Добре. Анна сигурно вече е подпалила телефона, за да съобщи на всички, че ще ядем печено теле?

— Сигурно. Но ще го ядем в неделя.

— Става. Настани ли се?

— Не. Багажът ми е още в колата.

— Не наричай това отвратително нещо кола. Да вървим да го извадим.

— Кам! — Сет посегна и хвана ръката на Камерън. — Искам да остана у дома. Не за няколко дни или седмици. Искам да си остана тук, завинаги. Може ли?

Кам вдигна слънчевите си очила и сивите му очи с цвят на пушек погледнаха втренчено Сет.

— Какво ти става? Защо смяташ, че трябва да питаш? Опитваш се да ме ядосаш ли?

— Никога не бих посмял. Никой не би искал да те ядоса. Най-малко теб. Впрочем, ще си изпълнявам задълженията по домакинството.

— Че това се разбира от само себе си. И освен това на всички много ни липсваше грозната ти муцуна!

Точно това бе поздравът за „добре дошъл“, който бе очаквал от Камерън Куин, помисли си Сет, докато двамата вървяха към колата му.

Бяха запазили стаята му почти непокътната. Беше променена съвсем малко — имаше нов килим на пода и стените бяха боядисани в друг цвят. Но леглото беше същото. Онова, в което бе спал, сънувал и се бе събуждал, без да се тресе от страх, погнуса и ужас.

В същото легло беше крил Фулиш, когато бе дете.

В същото легло се бе промъкнал и с Алис Олбърт, когато мислеше, че вече е станал мъж.

Той подозираше, че Кам през цялото време е знаел за Фулиш, и често се питаше дали не знаеше и за Алис.

Сет остави внимателно куфара си върху леглото, а кутията си за бои — онази същата, която Сибил му бе подарила за единадесетия рожден ден — върху бюрото, което Етан бе сковал за него.

Нуждаеше се от ателие, помисли си Сет. Докато времето се задържеше топло, можеше да работи навън. Дори го предпочиташе заради светлината. Но все пак му трябваше помещение, където да съхранява платната, боите и четките. Може би в стария хамбар на корабостроителницата имаше място, но той не бе подходящ за постоянно ателие.

А Сет имаше намерение да остане тук за постоянно.

Беше пътувал достатъчно по света, беше живял дълго време сред непознати и чужди хора. Стигаше му за целия живот занаят.

Първоначално бе чувствал необходимост да замине. Необходимост да учи и да рисува. Да, мили боже, точно така — да рисува.

Затова отиде да учи във Флоренция и после да работи в Париж. Обиколи зелените хълмове на Ирландия и Шотландия и острите скали на Корнуел.

Живееше скромно и през повечето време бурно. Когато трябваше да избере дали да си купи храна или бои, обикновено си лягаше гладен.

Бил е гладен много пъти и преди. Този опит бе единственото полезно нещо, останало от годините, през които бе живял с Глория, помисли си с тъжна ирония Сет. Той му напомняше какво е да няма кой да те нахрани, подслони и стопли.

Сигурно в него бе заговорил духът на Куин, когато реши да избере собствения си път и да тръгне по него.

Той прибра скицника, моливите, въглена. Преди да вземе отново четката и да се върне към работата си, трябваше да мине малко време.

По стените на стаята му висяха някои от най-ранните му рисунки. Кам го бе научил как да си прави рамки върху стария сандък в корабостроителницата. Сет свали една от тях и я загледа отблизо.

Представляваше едно обещание, помисли си той, нарисувано с груби, необработени линии от несигурната детска ръка.

Но много повече бе едно обещание за живот.

Беше ги уловил доста добре. Кам с палци, пъхнати в джобовете, застанал наперено в предизвикателна поза, както обикновено. До него Филип, загладен и спретнат, с онази вродена елегантност, която почти отвърщаваше уличните хлапаци. И Етан, спокоен и стабилен като гигантска секвоя в своите работни дрехи.

Беше наричавал и самия себе си между тях. Сет на десет години. Слабички, тесни раменца и огромни, несъразмерни с височината му крака, вирната брадичка, която да скрие по-скоро болезнено чувство, отколкото страх.

Чувство, което всъщност е било надежда.

Един момент от живота, помисли си Сет, запечатан завинаги върху лист хартия. Рисувайки ги, бе започнал да вярва, че е един от тях.

Един от фамилията Куин.

— Щом си свързан с един Куин — промърмори под носа си Сет, докато окачваше рисунката обратно на стената, — значи си свързан с всички.

Обърна се и загледа куфарите, като се чудеше дали ще успее да придума Анна да ги разопакова вместо него.

Обаче не му излезе късметът.

— Хей — каза някой зад гърба му.

Той се обърна към вратата и лицето му светна, когато видя Кевин. Е, щом щеше да подрежда дрехите си сам, поне щеше да го направи в приятна компания.

— Здравсти, Кев.

— Значи наистина ще останеш този път?

— Така изглежда.

— Супер! — Кевин се разходи из стаята, тръшна се на леглото и сложи краката си върху един от куфарите. — Мама е на върха на щастието, направо танцува из кухнята. А когато мама е щастлива, тук всички са щастливи. Дори може да ми позволи да покарам колата й през уикенда.

— Радвам се, че ще ти бъда от помощ. — Той премести краката на Кевин от куфара и го отвори.

Момчето приличаше на майка си, помисли си Сет. Тъмна къдрава коса, големи италиански очи. Момичетата сигурно вече примираха и се разтапяха като восък, щом го зърнеха.

— Как е пиесата?

— Разтърсваща. Тотално разтърсваща. „Уестсайдска история“. Аз играя Тони.

— И те убиват, нали? — Сет вадеше и слагаше безразборно ризи в чекмеджето.

— Да. — Кевин се хвана за сърцето и целият се разтресе, а лицето му изразяваше болка и предсмъртен унес. Сетне се отпусна на леглото като умрял. — Страхотна сцена. А преди да ме убият, разиграваме голям тупаник. Представлението е другата седмица. Ще дойдеш, нали?

— Първи ред в средата, моля.

— Ще трябва да се обърнеш към Лайза Максдън, тя играе Мария. Истинска кукличка. Правим няколко любовни сцени заедно. Трябваше доста да репетираме — добави Кевин, като намигна.

— Изкуството иска жертви.

— Тъй де. — Кевин се завъртя из стаята. — Сега ми разкажи за европейските мацки. Готини ли са? Темпераментни и горещи, поне така съм чувал.

— Толкова, че направо ще се изгориш. Имаше едно момиче в Рим. Анна-Тереза.

— Момиче с две имена. — Кевин размаха пръстите си сякаш ги бе доближил прекалено близо до пламъка и се бе опарил. — Момичетата с две имена обикновено са много секси.

— Ти ли ще ми кажеш! Тя работеше в една малка тратория. Да знаеш как само сервираше паста с доматиен сос! Направо удивително!

— Айде бе! И какво? Излезе ли ти късметът?

Сет хвърли един изпълнен със съжаление поглед към Кевин.

— Моля? Ти с кого смяташ, че говориш? — Сетне започна да подрежда джинсите в другото чекмедже. — Имаше коса чак до дупето, а то пък бе едно много хубаво дупе. Очите ѝ бяха като разтопен шоколад, а от устните ѝ направо не можеш да се откъснеш.

— Рисува ли я гола?

— Направих около десетина скици. Тя беше много естествена. Напълно свободна, без каквито и да е задръжки.

— Господи, човече, направо ме убиваш! Говори ми още!

— Имаше такива едни големи и удивителни... — Сет млъкна наскре думата, с ръце, застинали изразително пред гърдите, за да демонстрира какво имала хубавата италианка. — Очи — добави сконфузено и отпусна ръцете си. — Здравсти, Анна.

— Говорите си за изкуство, нали? — попита спокойно, но заплашително тя. — Много мило от твоя страна, че споделяш културния си опит с Кевин.

— Тъхъ. Ами да... — Убийствената усмивка, с която го гледаше Анна, накара езика му да се заплете. Така че вместо да го използва, той просто се усмихна глупаво.

— Обаче тазвечерният ви урок за изкуство и култура вече приключи. Кевин, мисля, че имаш да учиш.

— Добре. Веднага отивам. — Понеже видя в урока си по история начин да се измъкне ненаказан, Кевин изчезна на минутата.

Анна пристъпи в стаята.

— Мислиш ли — попита любезно тя Сет, — че младата жена, за която говорехте, ще приеме да бъде описана само като едни гърди и нищо повече?

— О... Ами аз споменах също така и очите й. Те бяха почти толкова прекрасни, колкото твоите.

Анна взе една риза от отвореното чекмедже и я сгъна правилно.

— Смяташ ли, че подобни номера ми минават?

— Не. Може би ще трябва да ти се помоля. Моля те, не ме бий. Тъкмо се прибрах у дома.

Анна извади още една риза и сгъна и нея.

— Кевин е само на шестнадесет. И аз съм напълно наясно, че основният му интерес е насочен към гърдите на момичетата, по възможност голи, и че пламенното му желание е да сложи ръце върху колкото може повече.

Сет трепна.

— Мили боже, Анна!

— Също така — продължи тя, без да й мигне окото — съм наясно, че това пристрастие, макар че с годините става поцивилизовано и контролирано, си остава дълбоко вкоренено у всеки мъж през целия му живот.

— Хей, искаш ли да видиш някои от моите пейзажи от Тоскана?

— Заобиколена съм само от мъже — въздъхна леко тя и взе още една риза. — Прекалено много сте, превъзхождате ме по брой и това е така от мига, в който влязох в тази къща. Това обаче не означава, че не мога да ударя всяка една от глупавите ви глави, когато е необходимо. Ясно ли е?

— Тъй вярно, госпожо.

— Добре. Сега ми покажи пейзажите си.

По-късно, когато къщата утихна и луната изгря над водата, Анна видя от кухненския прозорец, че Кам стои на задната веранда. Излезе и отиде при него. Той я прегърна с ръка през раменете и ги разтри, за да я стопли от нощния хлад.

— Всичко ли оправи?

— Да. Нещо е хладно тази вечер. — Тя погледна към небето, към ледената светлина на звездите. — Надявам се да остане ясно до неделя. — Сетне обърна лицето си и го скри в гърдите му. — О, Кам.

— Знам. — Той прекара ръка през косата ѝ и потърка бузата си в нея.

— Да го гледам как седи на кухненската маса. Да го гледам как се закача с Джейк и глупавото куче. Дори да го чуя да говори с Кевин за онази гола жена...

— Коя гола жена?

— Не я познаваш — засмя се Анна и разтърси косата си, докато мъжът ѝ я гледаше въпросително. — Всичко това е толкова хубаво! Хубаво е, че най-последно Сет си е у дома.

— Казах ти, че ще се върне. Куинови винаги се връщат в своя си курник.

— Сигурно си прав. — Тя го целуна. Беше дълга, гореща, разтапяща устните целувка. — Защо не се качим горе? — Анна плъзна ръка и го шляпна подканващо. — Ще те сложа да спиш и ще ти разкажа приказка.

[1] Съкратено от „Корвет“ — стара марка американски автомобили. — Б.пр. ↑

[2] Глупчо (англ.). — Б.пр. ↑

2

— Слънцето вече изгря, момче! Ставай! Стига се излежава! Това да не ти е почивен дом!

Гръмкият глас и грубоватата закачливост, скрита в него, накараха Сет да простене. Той се обърна по корем и захлупи главата си с възглавницата.

— Махай се! Махай се!

— Ако си мислиш, че ще прекараш деня в сън чак докато изгрее луната, помисли си отново. — Кам дръпна възглавницата от лицето му. — Ставай!

Сет отвори едното си око и го завъртя, докато го фокусира върху циферблата на часовника върху нощното шкафче. Нямахше още седем. Обърна отново лице към матрака и промърмори едно не особено ласкаво изречение на италиански.

— Ако пък си мислиш, че живея с жена на име Спинели толкоз години и не знам значението на „Цуни ме по задника“, дълбоко се лъжеш и си толкова глупав, колкото и мързелив.

За да разреши проблема, Кам отметна завивките, хвана Сет за прасците и го смъкна на пода.

— По дяволите! Махай се! — Гол, с лакът, който го болеше, защото се бе ударил в масата, Сет погледна своя мъчител. — Какво ти става, по дяволите? Това си е моята стая и аз се опитвам да спя в нея.

— Я се обличай! Има нещо, което трябва да свършиш, след като си се върнал.

— Върви по дяволите! Можеше да ми дадеш двадесет и четири часа отдих, преди да започнеш да ме командваш.

— Аз съм започнал още когато беше на десет и нямам намерение да свърша скоро. Чака ме работа, така че се размърдай!

— Кам! — рече Анна, като влезе с ръце на кръста. — Казах ти да го събудиш, а не да го сваляш на земята.

— О, боже! Ама какво става тук! — Притеснен, Сет дръпна чаршафа от ръцете на Кам и го уви около кръста си. — Анна, не

виждаш ли, че съм гол?

— Виждам, затова се облечи — отвърна тя и излезе.

— И по-бързо. Давам ти пет минути — допълни Кам и също излезе от стаята.

— Да, да.

Някои неща никога нямаше да се променят. Можеше да стане и на шестдесет години, но ако живееше в тази къща, Кам пак щеше да влиза и да го вади от леглото, както когато бе на дванадесет.

Сет obu джинси и навлече пуловера, останал му от годините, когато бе учил в Университета на Мериленд, след което излезе от стаята.

Ако нямаше кафе, силно и горещо, някой щеше да получи ритник в задника, при това много сериозен ритник.

— Мамо! Не мога да си намеря обувките! — долетя вик от стаята на Джейк, докато Сет минаваше покрай нея.

— Тук долу са — извика в отговор Анна. — По средата на кухнята, където си ги оставил снощи и където не им е мястото.

— Не, не тези обувки. Другите, мамо!

— Виж си под задника! — понесе се от стаята на Кевин. — Главата ти и без това вече е там!

— Няма проблем да потърся под твоя — дойде бързият отговор. — След като си го носиш на раменете.

Подобен динамичен семеен разговор би накарал Сет да се разсмее — само да не беше седем сутринта. А също и ако лакътят не го болеше толкова силно. И ако беше изпил поне половин кана кафе.

— Никой от вас двамата няма да може да си намери задника със собствените си ръце — извика на свой ред Сет, докато слизаше по стълбите. — Какво му става на Кам? — обърна се към Анна, като влезе в кухнята. — Има ли кафе? Защо всички в тази къща започват да викат още като се събудят?

— Ще отговарям поред. Кам иска да те види отвън. Да, има около половин кана кафе, а всички викаме, като се събудим, защото така се поздравяваме с новия ден. Но ти сигурно си забравил. — Тя му сипа кафе в голяма бяла чаша. — Ще трябва да закусиш сам. Имам среща рано-рано. Не се цупи, Сет. Ще ти донеса сладолед.

Денят започна да му изглежда по-слънчев и весел.

— А може ли и биричка?

— Може. Джейк! Веднага изнеси тези обувки от кухнята, преди да съм ги дала на кучето. Сет, изчезвай оттук, докато не си развалил слънчевото настроение на Кам.

— Да бе, да! Видя ми се много слънчев и весел, като ме изхвърли от леглото на пода!

Сет излезе на двора.

Тримата бяха там, почти в същата поза, в която ги бе нарисувал преди години. Кам, с палци в джобовете, Филип, издокаран и елегантен с костюм и вратовръзка, и Етан с избеляла капа с козирка върху разрошената си коса.

Сет преглътна кафето и почувства как сърцето му се качи в гърлото.

— Затова ли ме измъкна от леглото като чувал с картофи?

— Ето на, същата голяма уста — рече Филип, докато го прегръщаше здраво. Очите му, почти със същия златист цвят като косата, огледаха критично изтърканите джинси и стария пуловер. — Момче, не те ли учих на нещо друго? — Като поклати глава, той подръпна тъмнозеления ръкав. — Очевидно Италия, макар да се слави като люлка на модата, не ти е подействала.

— Но това са само дрехи, Фил! Човек ги облича, за да не му е студено или да не го арестуват, ако ходи гол.

С леко трепване Филип отстъпи назад.

— Е, момчета, къде сбърках с възпитанието?

— На мен пък ми изглежда добре. Само малко е измършавял. — Етан дръпна косата на Сет. — И какво е това? Да не си момиче!

— Снощи я беше вързал на красива малка опашка — обясни му Кам. — Изглеждаше наистина много сладък.

— Това не е ваша работа! — сопна им се Сет.

— Напротив, ще ти купим розова панделка — добави Етан през смях и сграбчи Сет в мечешката си прегръдка.

Филип взе чашата от ръцете му и отпи от кафето.

— Решихме да наминем и да те видим. Не ни се чакаше чак до неделя.

— И аз се радвам да ви видя. Наистина съм щастлив. — Сет хвърли поглед към Кам. — Можеше да ми кажеш, че всички са тук, а не да ме изхвърляш с ритници от леглото. Щях сам да стана.

— Да, ама така е по-весело. Е, готови ли сте? — Кам погледна въпросително останалите.

— Готови — обяви Филип и остави чашата с кафе на верандата.

— Готови — добави и Етан, като дръпна още веднъж косата на Сет. След което го сграбчи за едната ръка.

— Ама какво става? Какво смятате да правите?

Кам само се ухили и го хвана здраво за другата ръка.

Нямаше нужда да види блясъка в очите им, за да разбере какво са намислили.

— Хайде де! Вие се шегувате! Оставете ме веднага!

— Хич даже не се и надявай! Сега ще видиш! — Преди Сет да успее да се освободи, Филип вече бе сграбчил краката му с две ръце. — Не смятам, че много ще се притесниш, ако тези дрехи малко се поизмокрят.

— Я ме оставете! — опита се да се отскубне Сет, докато те го мъкнеха към кея. — Много е рано. Водата сигурно е дяволски студена.

— Обзалагам се, че момчето ще потъне като камък — рече благо Етан. — Животът в Европа май го е направил женчо.

— Женчо, друг път! — Сет се извиваше и риташе, за да се освободи от желязната им хватка. — Трима сте и пак не можете да ми се опрете. Банда слаби, безхарактерни старчоци — викаше той. „Старчоци, но със стоманени мускули“ — помисли си наум.

Последното му изречение накара Филип да се засмее дяволито.

— Колко далеч мислите, че ще успеем да го хвърлим, момчета?

— Сега ще видим. Едно — започна да брои Кам, като застанаха на кея и започнаха да го люлеят.

— Две — продължи Филип с усмивка. — По-добре си поеми дълбоко въздух, малчо.

— Три-и-и! Добре дошъл у дома, Сет — довърши Етан, тримата го изхвърлиха във въздуха и той цопна във водата.

Да, беше напълно прав. Тя бе леденостудена. Преряза дъха му, а той не се сети да го задържи в гърдите си, и го прониза до кости. Когато изплува на повърхността, плюеше вода, тя се стичаше от носа и от косата му. Чу братята си да се заливат от смях и ги видя наредени един до друг на малкия кей, облени от светлината на ранното слънце, на фона на малката бяла къща зад тях.

„Да, аз съм Сет Куин — помисли си той. — И съм си у дома.“

Ранното сутрешно потапяне му подейства освежаващо. След като вече беше станал, Сет реши, че може да свърши някоя и друга работа. Отиде до Балтимор, за да върне взетата под наем кола, и след известно мотаене и обикаляне из автосалоните тръгна обратно към крайбрежието като горд собственик на един открит, мощен „Ягуар“ в сребристосиво.

Знаеше, че все едно крещи с цяло гърло: „Полицай, ела да ме глобиш!“, като кара с тази скорост, но не можеше да устои на изкушението.

Да продава картините си, за него бе нож с две остриета. Сърцето му се късаше всеки път, когато трябваше да се раздели с някоя от тях. Но пък те се продаваха отлично, така че можеше да се възползва от доходите си и да си позволи подобни глезотии.

Братята му, помисли си самодоволно Сет, сигурно щяха да позеленеят, когато видят новата му кола.

Навлизайки в Сейнт Кристофър, той намали скоростта. Малкото крайбрежно градче с вечно оживени кейове и тихи улички беше още една тема за рисуване, която бе пресъздавал безброй пъти от безброй ъгли.

Маркет стрийт с магазините и ресторанчетата вървеше успоредно на доковете, където ловците на раци и омари подреждаха през уикендите своите маси, отрупани с плодовете на морето, за да привличат туристи. Рибари като Етан носеха тук своя улов.

Градчето се бе разпростряло по дължината на залива със старите си викториански къщи, солници и дъски за обявяване на часовете на прилив и отлив, закътани под навеса на разлистените стари дървета. Моравите бяха спретнати и подредени. Чистички, старомодни, исторически примамки за туристите, които щяха да пазаруват из магазинчетата, да ядат в уютните ресторанчета и да спят в хотелчетата и частните квартири, наслаждавайки се на един спокоен уикенд край морето.

Местните жители се бяха научили да живеят с тях, както се бяха научили да живеят с вихрите, които идеха от сърцето на Атлантика, и със сушата, която понякога изстискваше всичката влага от нивите, засети със соя, и земята сякаш цвърчеше като наденичка на скара под

слънцето. Така както се бяха научили да живеят с капризния залив и неговата ненамалваща щедрост.

Той подмина магазина на Крофорд и си спомни за сочните сандвичи с морски продукти, конусите от сладолед и градските клюки, които човек можеше да намери тук.

Беше карал колелото си из тези тихи улици, надбягвайки се с Дани и Уил Милър. Бяха се возили заедно в един шевролет на старо, който двамата с Кам купиха и стегнаха през лятото, когато навърши шестнадесет години.

И беше седял — дали беше вече мъж или все още момче — на една от масичките под чадъра, докато градът се щураше и суетеше наоколо, и се бе опитвал да разбере защо това място на планетата, точно това място, му изглежда така прекрасно.

Не беше сигурен, че е открил отговора на този въпрос, нито че някога ще го открие.

Спря на един паркинг и остави колата. Реши да отиде пеша до дока. Искаше да изследва светлината, сенките, цветовете и формите и вече съжаляваше, че не си е взел скицника.

Винаги се бе учудвал колко много красота има на този свят. Как той се променя и приема различни форми. Слънцето докосваше водата в един момент, след което се скриваше или намигаше зад облака. Или пък ето там, онова малко момиченце вдигна очи, за да проследи полета на чайката. Устните му се извиха в усмивка, а пръстчетата му лежаха в ръката на майка му с абсолютна увереност.

Имаше някаква невероятна красота и сила във всичко това.

Сет стоеше и наблюдаваше една бяла платноходка, която се носеше по синята вода. Платната ѝ бяха издути, здраво хванали вятъра.

Искаше му се да е отново в морето. Да бъде част от него. Може би щеше да успее да отвлече Обри за няколко часа. Реши да направи няколко кръгчета из градчето, после да се завърти около кейовете и да се опита да я открадне от братята си и от работата.

Оглеждайки улицата, Сет се упъти към колата си. Обаче една табела привлече вниманието му.

„Пъпка и цвете“ — прочете на нея. Виж ти, цветарски магазин. Това беше нещо ново, преди го нямаше. Сет приближи и забеляза прекрасни саксии с цветя, окачени от двете страни на витрината.

На самата витрина изкусно бяха аранжирани растения и разни хитри дреболии, за които помисли, че са смешни приумици. Доста интересно, каза си той, загледан в една крава на бели и черни точки, върху чийто гръб цъфтяха теменужки.

В долния десен ъгъл на витрината имаше табелка:

„Друсила Уиткомб Бенкс, собственик“

Беше написано на ръка.

Това име не му говореше нищо. И тъй като на табелката пишеше още, че магазинът е бил открит през септември миналата година, той си представи една превзета вдовица, попрехвърлила средната възраст. Реши, че е с бяла коса, колосана рокля на щампирани цветя, удобни ниски обувки и очила с половинки стъкла, които висят на златна верижка около врата ѝ.

Тя и съпругът ѝ сигурно са идвали в Сейнт Кристофър за дълги ваканции и когато той е умрял, ѝ е оставил достатъчно пари. Така че тя се е пренесла тук и е отворила малкото си цветарско магазинче, за да може да бъде при спомените си, на място, където някога са били заедно, и в същото време да прави нещо, за което си е мечтала през годините.

Тази измислена история го накара да хареса госпожа Уиткомб Бенкс и нейната капризна котка — тя трябваше да има котка, разбира се, на име Ернестин.

Сет реши да направи тази жена, а също и многото жени в живота му щастливи, като купи от магазинчето цветя за тях. Той отвори вратата и камбанките, закачени на нея, нежно прозвъняха.

Собственичката очевидно имаше очи и усет на художник, реши той. Не само заради цветята, които бяха навсякъде и бяха подредени като картина. Тя бе подбрала, размесила и аранжирала цветовете им отлично. Истински водопади от цветове, смесица от нюанси, контрастни форми и материи. Беше много чисто и подредено, както бе очаквал, но не бездушно и досадно.

Сет знаеше много за цветята, благодарение на годините, през които бе живял с Анна, така че оцени колко умно цветарката бе подредила яркорозовите гербери до тъмносините делфиниуми, а

снежнобелите лилии до елегантните червени рози с дълги стъбла. В цялата тази вакханалия от цветове бяха вмъкнати тънки като езичета, широки като ветрило и остри като шипове зелени листа.

А дребните играчки и украшения също бяха очарователни. Железни прасенца, свирещи на флейта жабчета, капчуци в чудата форма, дяволчета с порочни, зловни лица и остри рогца.

Имаше още керамични саксии и вази, панделки и хартиени ленти, плитки купи за билки и причудливи домакински съдове. Създадено бе усещане за една изключително хитро аранжирана бъркотия в ограничено, но добре оползотворено пространство.

Над всичко това се носеха нежните звуци на „Следобедът на един фавн“.

Браво, госпожо Уиткомб Бенкс, каза си наум Сет и се приготви да бъде щедър.

Жената, която излезе през страничната врата зад дългия щанд, изобщо не приличаше на образа, който си бе изградил за талантливата вдовица, но със сигурност принадлежеше на това място. Така че той написа още една червена точка на умната вдовица за това, че бе наела в очарователното си магазинче да ѝ помага истинска омагьосана принцеса от приказките.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— О, да. — Той приближи щанда, като не сваляше очи от нея.

Висока, тънка и изящна като роза, помисли си отвлечено. Косата ѝ бе естествено черна, късо подстригана и следваше красивата форма на главата ѝ, докато стигне до елегантната основа на шията ѝ. Това бе прическа, която изискваше изключително силно женско излъчване и самоувереност.

Тази прическа оставяше лицето ѝ напълно открито и деликатната бледност на кожата се подчертаваше още повече от тъмната овална рамка на косата. Боговете сигурно са били в отлично настроение в деня, в който са я създали, защото бяха изрисували върху съвършеното лице чифт удължени очи с форма на бадеми и цвят на сочен, зелен горски мъх, а накрая бяха добавили няколко точици кехлибар около зеницата.

Носът ѝ беше малък и правилен, устата широка, така че да подхожда на очите, и много сочна. Цветът на устните бе тъмнорозов.

На брадичката ѝ имаше почти незабележима трапчинка, сякаш гримьорът бе направил съвсем фина мазка с четката, за да я подсили.

Би могъл да нарисува това лице, нямаше спор за това. Както и останалото от нея. Можеше да я види легнала в креват, целия покрит с розови листенца. В главата му изникна образ — приказните ѝ очи проблясват със скрита сила, устните ѝ са полуотворени, сякаш току-що се събужда, след като е сънувала най-вълнуващия любовен сън.

Усмивката ѝ не се промени, докато той я разглеждаше, но тъмните крила на веждите ѝ се вдигнаха леко нагоре.

— Та с какво мога да ви бъда полезна?

Гласът беше хубав, помисли си Сет. Силен и нежен едновременно. Не беше местна.

— Първо с цветя — отговори многозначително той. — Страхотен магазин.

— Благодаря. И какви цветя имате предвид?

— Ще стигнем и до това. — Той се наведе и се подпря на щанда. В Сейнт Кристофър винаги имаше достатъчно време за разговор. Тук времето течеше бавно и по други физически закони. — Отдавна ли работите в този магазин?

— От самото начало. Ако мислите да подарявате цветя за Деня на майката, имам прекрасни...

— Не, не, за Деня на майката вече съм решил какво ще подарявам. Вие не сте отгук. Акцентът ви — продължи Сет, когато веждите ѝ въпросително се вдигнаха нагоре — ви издава. Не е от крайбрежието. Малко по на север може би.

— Точно така. От столицата.

— Добре, а името на магазина — „Пъпка и цвете“. Това не е ли от Уистлър?

Изненада и интерес се мярнаха в очите ѝ.

— В интерес на истината, да. Но вие сте първият, който направи връзката.

— Един от братята ми е голям познавач на поезията. Не мога да си спомня съвсем точно цитата. Беше нещо за идеалната форма както на пъпката, така и на цветето.

— „Шедьовърът трябва да бъде като цветето — съвършено и като пъпка, и като цвят.“

— Да, това беше. Сигурно съм го запомнил, защото и аз това правя. Занимавам се с бои и цветове.

— Наистина ли?

Тя си напомни да бъде внимателна, да се успокои, да намали темпото. Бавният, неангажиращ разговор с непознати влизаше в задълженията ѝ като част от живота в малкия град. Вече го бе преценила. Лицето му ѝ бе някак смътно познато, а тези очи — много яркосини, бяха откровени и прями и определено показваха интерес. Не можеше да си позволи да флиртува с купувачите, макар да бе убедена, че това ще увеличи оборота, но можеше да бъде приятелски настроена. Поне.

Нали точно за това бе дошла в Сейнт Кристофър. За да се държи приятелски.

Тъй като реши, че той боядисва къщи, тя бързо направи сметка колко поръчки трябва да има, за да поддържа що-годе задоволителен бюджет.

— И тук ли работите?

— Сега вече да. Но дълго време ме нямаше. А вие сама ли сте в магазина? — Той се огледа и прецени колко много работа бе необходима, за да се създаде градината, която бе направила. — Собственичката идва ли въобще?

— Засега работя сама. И всъщност собственичката съм аз.

Той я погледна отново и се разсмя.

— О, боже, дори през ум не ми мина! Радвам се да се запознаем, Друсила Уиткомб Бенкс. — Той ѝ протегна ръка. — Аз съм Сет Куин.

Сет Куин значи. Тя автоматично постави ръката си в неговата и бързо преподреди мислите си. Лицето му ѝ беше познато не защото го бе срещала в градчето, а от списанията. И не беше бояджия, нищо че носеше стари изтъркани джинси и избеляла риза, а художник. Местното момче, което бе станало знаменитост в Европа.

— Много ми харесват вашите картини — рече тя.

— Благодаря. На мен пък ми харесва вашата работа тук. — Той обхвана с широк жест магазина. — Но сигурно съм ви откъснал от нея. Така че трябва да се реванширам. Има няколко жени, които искам да впечатля. Можете да ми помогнете.

— Жени? В множествено число?

— Да. Три, не четири — поправи се той, като се сети за Обри.

— Чудя се как ли ви остава време да рисувате, господин Куин.

— Сет, моля. Справям се някак си.

— Сигурна съм в това. — Някои мъже винаги успяват да се справят. — Рязани цветя, букети или саксии?

— Ами... нека да са рязани цветя в красиви кутии. Нали така е по-романтично? Да помисля. — Той направи план на времето и пътя си и реши, че първо ще мине покрай Сибил. — Значи номер едно е умна, интелектуална, елегантна и много практична, но с нежна и мека душа. Предполагам, че розите ще бъдат най-подходящи за нея.

— Ако искате да бъдете предсказуем.

Той погледна момичето изненадано и с любопитство.

— Тогава нека да бъде непредсказуем. Ще ми помогнете ли?

— Момент. Имам нещо отзад, което сигурно ще ви хареса.

Когато тя се обърна и излезе през страничната врата, Сет си помисли, че всъщност тя бе нещото тук, което най-много му харесва. При тази мисъл сърцето му направи неочакван скок.

Филип сигурно щеше да одобри класическата чиста линия на костюма ѝ с цвят на узряла праскова. Етан сигурно щеше да се чуди как да ѝ помогне в работата по магазина. А Кам... ами Кам просто щеше да я огледа и да се ухили.

Сет имаше чувството, че носи по малко и от тримата у себе си.

Момичето се върна с ръце, пълни с екзотични цветя, чиито чашки с цвят на патладжан сякаш бяха покрити с восък.

— Кала-лилия — обясни тя. — Елегантна, естествена, класическа и с необикновен цвят.

— Заковахте в десетката. Тя е точно такава.

Дру постави цветята във ваза с формата на конус.

— Следващата?

— Добра, топла, старомодна и консервативна в най-добрия смисъл на думата. — Само като си помисли за Грейс и се усмихна. — Естествена и обикновена, също в най-добрия смисъл на думата. Сладка, но не сочна и с гръбнак от стомана.

— Лалета — рече момичето и отиде до малкия охладителен шкаф. — С този рядък нежнорозов цвят. Едно скромно цвете, което е много по-издръжливо, отколкото изглежда — добави, като ги донесе, за да му ги покаже.

— И този път право в целта. Много сте добра.

— Да, така е. — Вече изпитваше истинско удоволствие, не заради продажбата, а заради играта. Нали точно поради тази причина беше открила магазина. — Номер три?

Обри, помисли си той. Как можеше да бъде описана Обри?

— Млада, свежа като утринна роса, весела. Упорита и буйна, но безкрайно лоялна.

— Задръжте така. — С образа, който ѝ бе описан, Дру отново се върна в склада. И излезе с цял сноп слънчогледи с лица колкото десертна чинийка.

— Господи! Та те са прекрасни! Вие сте си избрали много подходяща работа, Друсила.

Това беше най-милият комплимент, който бе получавала, помисли си Дру.

— Смятам, че няма смисъл човек да прави нещо, което не му е приятно и не му доставя удоволствие. И след като сте на път да биете рекорда за покупка от пръв път, моля, казвайте ми Дру.

— Чудесно.

— А четвъртата щастливка?

— Дръзка, красива, умна и секси. Със сърце като... — Ами, това бе просто сърцето на Анна, помисли си той. Как да го опише човек! — Със сърце, което не подлежи на описание. Най-удивителната жена, която съм познавал.

— А вие очевидно познавате доста жени. Една минута. — Дру отново отиде отзад.

Сет все още се възхищаваше на слънчогледите, когато тя се върна с азиатски лилии в пурпурночервен цвят.

— О, господи! Те са също като Анна. — Той протегна ръка, за да докосне едно от червените цветчета. — Напълно ѝ подхождат. Вие току-що направихте от мен герой.

— Щастлива съм да ви бъда от полза. Ще ги опаковам и ще ги вържа с панделка, подхождаща на цветовете им. Ще можете ли да ги пренесете невредими?

— Мисля, че ще се справя.

— В цената е включена и картичка. Можете да си изберете от картичките на щанда.

— Нямам нужда от картички. — Сет погледна ръцете ѝ, които подреждаха стръковете. Нямахше пръстен на пръстите, забеляза

веднага. Искаше да я рисува, но ако беше омъжена, трябваше да се прости с тази мисъл.

— А вие какво цвете сте?

Тя му хвърли един поглед, докато подреждаше първия букет в бяла кутия.

— Всички заедно. Обичам разнообразието. — Завърза кутията с тъмночервена панделка и добави: — Вие очевидно също го обичате.

— Не ми е особено приятно да разсея илюзията, че имам цял харем от жени около мен. Но на вас ще ви призная. Те са ми сестри — обясни, като посочи към цветята. — Всъщност слънчогледите са за племенница, братовчедка и сестричка едновременно. Точната роднинска връзка е малко сложна.

— Аха.

— Това са съпругите на тримата ми братя — продължи той. — И най-голямата дъщеря на единия от тях. Мисля, че съм длъжен да ви дам това обяснение, след като смятам да ви рисувам.

— Така ли? — Тя завързваше втората кутия с розова панделка поръбена с бяла дантела. — Наистина ли искате да ме рисувате? И защо?

Той извади кредитната си карта и я постави на щанда, докато тя опаковаше слънчогледите в голяма оранжева кутия.

— Сигурно си мислите, че само се чудя как да ви съблека, макар че не бих имал никакво възражение да го направя.

Дру издърпа една златиста панделка.

— И защо?

— Да започнем първо с лицето. Имате хубаво лице. Наистина ми харесва формата на главата ви.

За пръв път пръстите ѝ леко потрепнаха. С лек смях тя спря и го погледна.

— Формата на главата ми ли? Интересно. Никой не ми е казал това.

— Да. Вие също я харесвате, иначе не бихте си направили тази прическа. Създава силно енергично излъчване с минимално суетене и грижи.

Тя стегна възела.

— Много сте добър в описанията на жените с няколко съдържани и кратки фрази. Имате дарба.

— Защото харесвам жените.

— И аз тъй предположих. — Докато довършваше опаковането на червените лилии, влязоха двойка клиенти и започнаха да избират цветя.

Слава богу, помисли си Дру. Време беше да остави артистичния господин Куин сам.

— Поласкана съм, че харесвате формата на главата ми. — Тя взе кредитната му карта. — А също и че някой с вашия талант и репутация иска да ме рисува. Но работата ми е много и аз съм непрекъснато заета, нямам никакво свободно време. А малкото, което имам, си е изключително мое. И не обичам да го пиляя в глупави занимания. Използвам го само за себе си.

Подаде му сметката, за да я разпише.

— Затваряте в шест всеки ден, така пише на табелката отвън, а в неделя изобщо не работите. Така че не се опитвайте да ме пратите за зелен хайвер.

Трябваше да бъде ядосана, помисли си Дру, но всъщност беше заинтригувана и развеселена. Виж го ти, колко бил наблюдателен!

— Нищо ли не пропускате да забележите?

— За мен всеки детайл има значение. Професионално изкривяване. — След като подписа сметката, той взе една от картичките и я обърна от чистата страна.

Набързо скицира лицето ѝ като цвят върху дълга дръжка, след което добави телефонния номер в къщата на Анна, преди да се подпише.

— В случай че промените решението си — каза, като ѝ подаде картичката.

Дру я разгледа, устните ѝ потръпнаха.

— Бих могла да я продам за една хубава малка сумичка.

— Едва ли. Имате твърде много класа, за да го направите. — Той взе кутиите. — Благодаря за цветята и за помощта.

— Пак заповядайте. — Тя излезе иззад щанда, за да му отвори вратата. — Надявам се... хм, че сестрите ви ще ги харесат.

— Със сигурност. — Той ѝ хвърли един поглед през рамо. — Ще се върна.

— Ще бъда тук. — Като пхна рисунката в джоба си, Дру затвори вратата.

Беше страхотно да види Сибил и да прекара един час насаме с нея. Да види удоволствието, което излъчваше, докато подреждаше цветята във висока ваза с изчистени форми.

Бяха изключително подходящи за нея, реши Сет, също както къщата, която двамата с Филип бяха купили и обзавели. Беше масивна стара колониална постройка от викторианската епоха със стилизирани детайли. Тази къща беше идеална за Сибил.

Тя бе променяла прическата си много пъти през годините, но сега се бе върнала към онази, която той харесваше най-много. Косата ѝ бе подстригана на черта и стигаше до раменете. Имаше всички богати оттенъци на безценната кожа на норка.

Не беше сложила червило на устните си, защото работеше у дома, и носеше проста и свежа бяла тениска и черни панталони. Това бе доста стилно и спретнато облекло, но тя със сигурност го смяташе за небрежно.

Беше майка на две деца, много добър социолог и талантлив автор. И изглеждаше, помисли си Сет, ведра и спокойна.

Той обаче знаеше, че това спокойствие бе трудно извоювано.

Тя бе израснала в същото семейство, в което и майка му. Сибил и Глория бяха полусестри, но се различаваха като тъмната и светлата страна на луната.

Само мисълта за Глория Делаутер сви стомаха му на топка. Но Сет прогони мрачния спомен и концентрира вниманието си върху Сибил.

— Когато преди няколко месеца ти, Фил и децата ме посетихте в Рим, не мислех, че следващия път ще се видим тук. При това толкова скоро.

— Исках да се върнеш. — Тя наля на двамата по чаша чай с лед. — Наистина е напълно егоистично от моя страна, но исках да се върнеш при нас. Понякога както си работя или правя нещо, спирам и мисля — нещо липсва. Какво липсва? И се сецам, ами да, Сет липсва. Сет ми липсва. Глупаво, нали?

— Напротив, много мило. — Той стисна ръката ѝ, докато поемаше чашата. — Благодаря.

— Разкажи ми всичко — настоя Сибил.

Говориха за неговата и за нейната работа. За децата. За нещата, които са се променили, и онези, които не са.

Когато стана да си върви, Сибил го прегърна и задържа за миг в прегръдката си.

— Благодаря за цветята. Прекрасни са.

— Купих ги от един хубав нов магазин на Маркет стрийт. Жената, която го държи, очевидно си разбира от работата. — Той отиде заедно със Сибил до вратата, като я държеше за ръка. — Ходила ли си там?

— Веднъж или два пъти. — Тъй като го познаваше много добре, тя се усмихна закачливо. — Много е красива, нали?

— Кой? — Но когато Сибил просто поклати глава, той се засмя. — Хвана ме. Да, има невероятно лице. Какво мислиш за нея?

— Наистина нищо. Дойде тук миналото лято и през есента отвори магазина. Мисля, че е от Вашингтон. Струва ми се, че родителите ми познаваха едни Уиткомб и едни Бенкс там. Може би са й роднини. — Тя сви рамене. — Не мога да кажа със сигурност, пък и родителите ми... Ти знаеш, че не контактуваме с тях много често.

Той докосна бузата ѝ.

— Съжалявам. Не исках да те натъжа.

— Няма защо. Те имат две забележителни внучета, които напълно пренебрегват. Така както игнорираха някога теб. Но толкова по-зле за тях.

— Майка ти никога не ти прости, че застана на моя страна.

— Нейна си работа. Само тя загуби от това — рече внимателно Сибил, като обхвана лицето му с ръце. — А аз спечелих. И никога не съм сама. Никой не е сам в това семейство.

Беше права, помисли си Сет, докато караше към корабостроителницата. В семейство Куин човек не можеше да бъде сам.

Но не беше сигурен, че ще успее да предпази любимите си хора от неприятностите, които, както той се страхуваше, най-вероятно щяха да го настигнат и намерят дори тук, у дома.

3

Дру обслужи следващите си клиенти и след като остана сама в магазина, извади рисунката от джоба си. Хм, Сет Куин, значи. Сет Куин искаше да я рисува. Това беше фантастично! И толкова изкусително, колкото и самият художник. Какво пък, една жена може да бъде заинтригувана от един мъж, без да проявява желание за по-специални отношения, напомни си Дру.

Да, съществуваше и подобна нагласа, но тя в случая изобщо не отговаряше на истината. Защото Сет Куин бе привлякъл вниманието ѝ.

Наистина нямаше желание да позира, да бъде подробно разглеждана, да бъде обезсмъртена. Дори и от толкова талантиви ръце. Но беше много любопитна, така както бе силно заинтригувана от личността на самия Сет Куин.

Статията, която бе прочела за него, съдържаше и някои бегли подробности от личния му живот. От нея научи, че бе дошъл на Източното крайбрежие като дете, доведен от дядо си Рей Куин, няколко месеца преди самият Рей да загине в нелепа автомобилна катастрофа. Тази история беше доста мъгляво описана, бе обвита в тайнственост и недомлъвки. Не се споменаваха никакви родители, а Сет държеше устата си плътно затворена, когато по време на интервюта ставаше въпрос за тях. Единственият изнесен факт бе, че Рей Куин е негов дядо, и че след смъртта му Сет е бил отгледан от тримата осиновени синове на Рей и Стела Куин. Както и от техните съпруги.

Той ги бе нарекъл сестри, когато бе влязъл в магазина да купи цветя. Искаше да ги поднесе точно на тези жени, които смяташе за свои сестри.

Всъщност нямаше голямо значение, но ѝ направи силно впечатление.

Тя бе по-заинтересувана от онова, което се казваше в статията за работата му, както и как семейството е окуражавало и подкрепяло проявата на таланта му. Как са поддържали желанието му да учи в Европа.

Бил е щастливо дете, реши Дру, което е имало семейство и то го е обичало достатъчно, за да му позволи да върви по своя път. Да му позволи да открива себе си, да успее или да се провали, но по своя собствена воля и желание. Явно бе семейство, което го бе пуснало да лети по широкия свят и сега безрезервно и с любов приветстваше неговото завръщане. Все пак ѝ беше трудно да си представи човека, когото италианците бяха нарекли *il maestro giovane* — младия майстор, да се установи в забутаното градче Сейнт Кристофър и да прекара тук живота си, като рисува морски пейзажи.

Точно както за много от нейните познати беше трудно и странно да приемат, дори да си представят, че Друсила Уиткомб Бенкс продава цветя в малко магазинче на крайбрежната улица на едно провинциално градче с пет хиляди жители.

За нея нямаше значение какво си мислят или говорят хората — а предполагаше, че Сет Куин също не обръща внимание на подобни неща. Беше дошла тук, за да избяга от очакванията и изискванията към нея, от желязната хватка на семейството си и от безжалостното, безпощадно бремене да бъде използвана като изтъркано, оръфано въже в безконечната война, която родителите ѝ водеха, откакто се помнеше.

Беше дошла в Сейнт Кристофър, за да е спокойна, да намери мир, тишина и увереност в себе си. Нещата, които бе търсила през целия си живот досега.

Тук наистина ги бе открила.

Макар че майка ѝ сигурно щеше да бъде силно развълнувана — по-правилно би било да се каже *жестоко развълнувана* — от перспективата нейната дъщеря да привлече интереса на Сет Куин. Дру нямаше намерение да поддържа този интерес. Нито артистичния, нито още по-елементарния и чисто сексуален интерес, който прочете в очите му, докато я гледаше.

Или, ако трябваше да бъде искрена, интереса, който тя почувства, че се заражда у нея.

Фамилията Куин, според статиите, бяха голямо, сложно и тежко семейство. Само един господ знаеше, че ѝ бе дошло до гуша от подобни сложни роднински връзки и комплицирани отношения. Нямаше намерение да се забърква в нещо подобно, след като едва се бе спасила от собственото си семейство.

За голямо съжаление, призна неохотно на себе си Дру, като погали картичката с портрета си, преди да я прибере в чекмеджето. Защото младият художник беше привлекателен, интересен и вълнуващ. А всеки мъж, който отделя време, за да купи цветя за сестрите си и освен това иска да бъде сигурен, че те ще отговарят на индивидуалния стил на получателя, според нея получаваше много червени точки и заслужаваше внимание.

— Толкова по-зле и за двама ни — промърмори Дру, хвърли портрета в чекмеджето и го затвори.

В същото време Сет пътуваше с колата и мислеше за нея, така както тя мислеше за него. Пресмяташе от какъв ъгъл да я рисува и какви цветове щяха да бъдат най-подходящи за портрета ѝ. Най-много му харесваше идеята да я нарисува в три четвърти анфас, с глава, леко обърната наляво, но очите ѝ да гледат някъде надалеч, извън платното.

Това щеше да подхожда на контраста, който момичето носеше в себе си — сериозно изражение и силно сексуално излъчване.

Нито за секунда не допускаше, че тя може да откаже да му позира. Имаше цял арсенал от оръжия, с които да се пребори със съпротивата на евентуален модел. Трябваше само да реши кое от тях ще бъде най-подходящо в случая с госпожица Уиткомб Бенкс.

Докато потупваше с пръсти волана в такт с ритъма на „Аеросмит“, които бе пуснал до дупка по стереоуредбата, Сет не преставаше да мисли за нея.

Личеше ѝ, че е богата. В семейството ѝ сигурно имаше пари. Забеляза елегантната кройка и скъпия плат на костюма ѝ, макар да бе доста по-заинтригуван от формите под него. Освен това гласът ѝ беше школуван, имаше добро произношение. Това говореше за добро образование, получено в престижно и най-вероятно частно училище.

Беше използвала цитат от Джеймс Макнийл Уистлър за име на цветарницата си. Което означаваше, че има много добро езиково образование или някой ѝ бе създал вкус към поезията и литературата, както Фил бе постъпил с него.

Най-вероятно и двете.

Държеше се уверено, чувстваше се удобно в кожата си и не се притесняваше, когато някой мъж ясно и недвусмислено ѝ показваше,

че я харесва.

Очевидно не беше омъжена, а инстинктът му подсказа, че не е обвързана с никой. Жена като нея никога нямаше да смени местожителството си и да заживее сама, ако имаше приятел или любовник. Беше дошла от Вашингтон в забутания Сейнт Кристофър и бе започнала бизнеса си сама, защото сигурно това беше желанието ѝ.

Сетне си спомни колко далеч бе от истината, когато си бе нарисувал образа на въображаемата вдовица госпожа Уиткомб Бенкс, и реши да направи известни проучвания, преди отново да потърси хубавата цветарка.

Сет рязко спря на паркинга зад старото тухлено здание, което Куинови бяха купили от Нанси Клеърмонт, когато нейният стиснат и вечно налитащ на бой съпруг кавгаджия бе умрял от сърдечен удар, докато се карал със Сю Крофорд за цената на каймата за кюфтета.

В началото бяха взели масивната сграда под наем. През осемнадесети век тя била склад за тютюн, през деветнадесети — фабрика за опаковки, а през по-голямата част от двадесети — известен универсален магазин.

Сега беше превърната в корабостроителница от братята Куин. И през последните осем години им принадлежеше.

Сет погледна към покрива, докато излизаше от колата. Беше помагал при поправката му и едва не си бе счупил врата, спомни си с носталгия той.

Беше се цапал до ушите с горещата смолиста смес за запълване на пукнатини и безмилостно беше горил пръстите си. Беше се научил да управлява лодките благодарение на бездънното като кладенец търпение на Етан. Беше се потил като прасе заедно с Кам, докато поправяха дока. И беше бягал по всевъзможен начин всеки път, когато Фил се бе опитвал да го вкара в пътя, като го научи да уважава книгите.

Сет заобиколи и отиде отпред, като застана с ръце на кръста пред избелялата табела.

„Лодки от братя Куин“

Забеляза, че към четирите имена, които си стояха изписани от самото начало, бе прибавено още едно.

„Обри Куин“

Усмихна се и в този миг тя се показва на вратата.

На кръста ѝ висеше колан с инструменти, а на челото бе ниско нахлупена шапка с козирка. Косата ѝ с цвят на мед бе прекарана през задния отвор на шапката и се развяваше на гърба ѝ.

Износените, изцапани работни ботуши приличаха на кукленски.

Обри винаги бе имала толкова малки крачета!

И много силен глас, помисли си Сет, когато я чу как крещи, когато го забеляза.

Тя скочи, хвърли се в прегръдките му и обви кръста му с краката си. Козирката на шапката ѝ се заби в челото му, когато притисна устните си към неговите в дълга целувка.

— Моят Сет! — Със силен смях Обри стисна врата му с ръце. — Да не си посмял да си тръгнеш оттук! По дяволите, не те пускам!

— Няма. Виждам, че много неща са се променили, докато ме нямаше. Обърни козирката назад, че ще ми извадиш очите — нареди той и я отдръпна от себе си, за да огледа лицето ѝ.

Когато бе на две години, тя бе неговата малка принцеса. Сега, на двадесет, беше предизвикателна хубавица с добре развити елегантни мускули на крайниците — макар и дребна като малък залък. Една шепа момиче.

— Господи, ти си станала истинска красавица!

— Така ли? Ти също.

— Защо не си в колеж?

— Я не започвай и ти! — Тя завъртя зелените си очи и скочи на земята. — Прекарах две години там, и сигурно щях да бъда щастлива, ако ме бяха вързали с вериги. Това е, което искам да правя. — Тя посочи с пръст табелата. — Виж, името ми е там за потвърждение.

— Винаги си можела да въртиш Етан на малкия си пръст.

— Може би. Но този път не ми се наложи. Татко се съгласи без проблеми, а след малко ядове в началото и мама също. Никога не съм

била примерна ученичка като теб, Сет, а ти никога не си умеел да правиш лодки като мен.

— Мамка му! Много си се научила да отговаряш! Оставих те сама за няколко години и си изпаднала в заблуждения и грандоманство. Ако продължаваш да ме обиждаш, няма да ти дам подаръка.

— Къде е? Какво си ми донесъл? — атакува го Обри и започна да го мушка с пръсти в ребрата, където знаеше, че е уязвим, защото имаше гъдел. — Дай ми го!

— Престани! Добре де, добре — ти изобщо не си се променила.

— Че защо да развалям онова, което Господ е направил перфектно? Хайде, давай!

— В колата е. — Той посочи към паркинга и беше доволен да види как устата ѝ се отвори от изненада.

— Ягуарът? О, боже! — Тя изтича и погали сребристия капак на колата. — Кам сигурно ще се разплаче, като я види. Просто няма да издържи и ще се разплаче. Дай ми ключовете, за да я пробвам.

— Разбира се, но след като изпием по едно.

— Няма страшно. И ти можеш да дойдеш с мен. Ще отпрашим до магазина на Крофорд и ще си вземем... — Тя спря насред изречението, когато Сет извади дългата бяла кутия от багажника. Обри премигна, погледна него, после кутията, после пак него, преди очите ѝ да се навлажнят и изпълнят с мека и щастлива светлина.

— Ти си ми донесъл цветя! И подарък? О, дай да ги видя? Какви са? — Тя извади един нож от колана с инструменти, разряза панделката и отвори капака. — Слънчогледи. Погледни колко са щастливи.

— Напомнят ми за теб.

— Наистина те обичам. — Гледаше напрегнато и втречено цветята, за да не се разплаче. — Бях толкова нещастна, когато замина за Европа. — Тук гласът ѝ не издържа и се пречупи, а Сет я потупа по рамото. — Няма да плача — промърмори Обри и преглътна сълзите. — Ама и аз съм една! Разкиснах се като някоя глезена ревла.

— Никога не си била.

— Добре, както и да е, нали вече си тук. — Обри го прегърна отново. — Наистина обичам цветя.

— Чудесно. — Той хвана ръката ѝ, която се опитваше да се промуши в джоба му. — Не се и опитвай. Няма да получиш ключовете. Просто трябва да отида на още едно място. Купил съм цветя и за Грейс. Искам да се отбия и да я видя, преди да се прибера у дома.

— Няма я вкъщи. Днес е нейният ред за покупки, сетне ще вземе Дек от училище и ще го заведе на урока му по пиано, и тъй нататък до безкрайност. Не знам как успява да се справи. Аз ще ѝ ги занеса — предложи Обри. — Така няма да съжалява толкова, че не те е видяла днес.

— Кажи ѝ, че ще се опитам да мина утре или ще се видим в неделя. — Той извади кутията от колата и я остави в малкия син пикап.

Обри сложи своите цветя в кабината до тези за майка си.

— В такъв случай сега имаш малко време. Хайде да влезем, да вземем Кам и да му покажем колата ти. Казах ти, направо ще се разплаче като бебе. Нямам търпение да видя това шоу.

— Станала си много жестока, Об. — Сет обви раменете ѝ с ръка. — Сега ми кажи какво знаеш за цветарката. Друсила.

— Аха-а-а. — Обри го изгледа, докато вървяха към сградата. — Заради това ли са цъфнали всички тези цветя?

— Може би.

— Виж какво. Предлагам да се срещнем при Шайни след вечеря. Да речем около осем. Ти ще ме почерпиш, а аз ще ти издам всичко, което знам.

— Ти си малолетна.

— Да бе, сякаш не съм пила бира и преди — отвърна тя. — Добре де, татенце, безалкохолно. И ако си забравил, да ти припомня, че само след шест месеца ще стана пълнолетна.

— Но дотогава, когато аз те черпя, ще пиеш кока-кола. — Той бутна шапката ѝ надолу и отвори вратата, откъдето долетя шумът на мощните машини.

Кам естествено не се разрева, както предрече Обри, но все пак слюнките му потекоха. Почти беше готов да коленичи пред колата в молитвено благоговение. И разбира се, както и преди години, спомни си Сет, докато паркираше пред кръчмата на Шайни, Кам, който бе по-

едър и по-решителен от Обри, задигна много ловко ключовете, за да направи едно кръгче.

След което прекараха повече от час допрели глави под капака, за да се възхищават на мотора и да разгледат и разучат всички екстри.

Сет паркира и погледна пикапа до своята кола. Беше на Обри. Както винаги момичето държеше на думата си и бе точно.

Той отвори вратата на кръчмата и когато отвътре го удари вълната от музика, дим и гласове, почувства съвсем осезаемо, че се е върнал у дома. Това бе още едно неизменно нещо в Сейнт Кристофър. Кръчмата на Шайни бе като емблема. Винаги изглеждаше така, сякаш трябва да бъде измита с маркуч, сервитьорките тук винаги бяха дългокраки и по всяко време на годината можеше да се чуе най-лошата банда на живо в целия щат Мериленд.

Докато певецът се дереше и опитваше да докара „Босоноги голи момичета“, Сет огледа масите и бара, за да открие малката блондинка с бензинджийска шапка, нахлупена ниско на челото.

Първоначално очите му я прескочиха, но сетне се върнаха обратно на нея.

Тя наистина седеше на бара, но не бе с работни ботуши и гащеризон, а изтънчена и изваяна, цялата в черно. Върху главата ѝ нямаше накривена шапка, а медената ѝ коса се спускаше по гърба. Обри водеше разгорещен разговор с момче, което му заприлича на спретнато колежанче. Сет имаше чувството, че всеки момент двамата ще се хванат за гушите.

С доста крива усмивка и готов за бой, той се запъти, за да покаже на колежанчето какво става, когато някой закача сестричката му, и да го срита в ъгъла, където му беше мястото.

— Ти си погълнат изцяло и не можеш да мислиш — дочу той гласа на Обри, който плющеше като камшик, и това го накара да изръмжи. — Ти си абсолютно обсебен, мозъкът ти се е размекнал и не можеш да видиш истината. Казвам ти и ти повтарям — въртенето на питчъра е солидно, играчите в полето имат добри ръкавици. Като дойде време за „Ол-Стар Гейм“ „Бърдс“ ще направят повече от петстотин точки.

— Те няма да видят петстотин точки през целия сезон — разпалено отговори опонентът ѝ. — И ще им се наложи да копаят още много, за да стигнат до „Ол-Стар Гейм“.

— А на бас! — Обри извади двадесет долара от джоба си и ги сложи на бара.

Сет въздъхна с облекчение. Тя може и да изглеждаше като апетитна хапка, но никой не можеше да се занесе с неговата Обри.

— О, Сет — забеляза го тя, хвана ръката му и го дръпна към бара. — Запознайте се, това е Сам Джейкъби — кимна към младежа до себе си, с когото се караше. — Мисли си, че като играе малко софтбоул, и вече знае всичко за големите.

— Чувал съм много за вас. — Сам му подаде ръка. — От тази сантиментална лигла тук, която си мисли, че „Ориолс“ имат шанса да извървят мъчителния си път към посредствеността този сезон.

Сет стисна ръката му.

— Ако искате да се самоубиете, Сам, съветвам ви да си вземете пушка. Ще бъде по-безболезнено, отколкото същата тази лигла да сваля кожата от тялото ви сантиметър по сантиметър с тъп нож.

— Обичам да живея опасно — отвърна момчето с усмивка и се плъзна от стола. — Седнете, пазех мястото за вас. Трябва да изчезвам. Ще се видим, Об.

— Да, и да не забравиш, че ще трябва да ми платиш двадесет кинта през юли — извика след него тя, а после насочи вниманието си към Сет. — Сам е много готин, като изключим фаталния му недостатък да поддържа „Маринърс“.

— Помислих си, че те сваля.

— Сам? — Тя огледа кръчмата с такъв преценяващ женски поглед, че на Сет му се допря да се скрие под стола. — Сигурно ме сваля. Но аз го държа като резерва. Сега се виждам с Уил Милър.

— Уил? — изненада се на свой ред Сет. Направо беше смаян. — Уил Милър ли каза? — Мисълта, че Обри и приятелят му от детинство може да излизат заедно, беше повече от съкрушителна. Направо щеше да го срути от стола. Това го накара да потропа по бара. — Май наистина се нуждае от една бира. Един „Търкалящ се камък“, моля.

— Е, не се виждаме чак толкова често — успокои го Обри. — Той работи като интернист в болницата „Сейнт Крис Дженерал“. Смените му са направо убийствени. Но когато успеем да си уредим среща, всичко е чудесно. Заслужава си и на мен ми е много приятно с него.

— Престани! Той е прекалено стар за теб!

— Че аз винаги съм излизала с по-стари мъже. — Тя го пощипна по бузите. — Вие старчоците сте много сладки. Освен това разликата ни е само някакви си пет години. Сет, ако искаш да говорим за моя любовен живот...

— Определено не искам. — Той посегна към бутилката, която барманът сложи пред него, и отпи дълга глътка. — Той си е твой и не ме интересува.

— Добре, стига сме говорили за мъже. Я да се занимаем малко с теб. Ще ми кажеш ли колко разноезични мацки записа в тефтера си, докато обикаляше из Европа?

— Сега пък се държиш като Кевин. — Освен това бройката на неговите европейски завоевания не бе най-подходящата тема за разговор с Обри. — Аз работих, не бях на сексуален марафон.

— Е, и аз поназнайвам някои работи. Има пиленца, които страшно си падат по артистичните типове като теб. Може би твоята цветарка е една от тях и току-виж ти излязъл късметът.

— Ти очевидно си контактувала прекалено дълго с братята ми. Превърнали са те в непоправим циник. Просто ми кажи какво знаеш за нея.

— Добре, ще се смиля над теб и няма да те мъча повече. — Обри придърпа купата с пуканки и започна да хрупа. — Първо, тя се появи тук преди година. Прекара една седмица, като се мотаеше насам-натам. Оказа се, че търсела помещение под наем — обясни Обри. — Знам това от Дъг Мотс. Спомняш ли си Дъг Мотс — едно дебеличко момченце? Беше няколко години по-малък от теб в училище.

— Смътно.

— Както и да е, той вече не е нито дебеличко, нито момченце. Работи във фирма за недвижими имоти. Според него въпросната госпожица знаела абсолютно точно какво търси и му оставила координатите си във Вашингтон, за да се свърже с нея, ако намери нещо подходящо. Така-а-а... — Тя посочи на бармана празната си чаша. — Значи Дъг току-що бил започнал във фирмата за недвижими имоти и се надявал да го харесат и да се закачи там за постоянно. Тъй че се разтършувал, за да изкопае повече информация за своята перспективна клиентка. Тя му била споменала, че като дете посещавала няколко пъти Сейнт Кристофър, така че това дало на Дъг начален тласък и идея къде да поразпита.

— Мама Крофорд — рече през смях Сет.

— Точно така. Онова, което Ма Крофорд не знае, значи няма смисъл да се знае. А пък тя има памет като слон. Спомнила си веднага кои са тези Уиткомб Бенкс. Че кой не би запомнил подобно име, нали? Но откритията продължават. Ма Крофорд си спомнила госпожица У. Б. от времето, когато била момиченце и идвала тук със семейството и с дядо си. Нейното семейство е наистина много богато. Притежават „Уиткомб текнолъджис“. А също са сред „петстотинте най-богати фамилии в Америка“, в рода е и сенатор Джеймс П. Уиткомб, уважаван джентълмен от Мериленд.

— А, тези Уиткомб ли?

— Точно те. Сенаторът, който сигурно е дядо на цветарката, бил привързан към Източното крайбрежие. Неговата дъщеря, настоящата госпожа У. Б., се омъжила за Проктър Бенкс, що за име е това Проктър, боже мой? От „Бенкс и Шелби комюникейшънс“. Така че получаваме едно страхотно тесто от тази комбинация. Истинска империя.

— И младата и изключително богатата мома за женене и наследница Друсилата идва в Сейнт Кристофър, взема магазин под наем и продава цветя. Много интересно.

— Не взема под наем, а направо си купува сградата — поправи го Обри. — Тя купи имота, един наистина първокласен имот в нашето малко крайбрежно кралство. Няколко месеца след като Дъг имал късмета да седи на бюрото във фирмата по недвижими имоти, когато тя влязла за пръв път в офиса, тази къща излезе на пазара за продажба. Предишните собственици, които живеят в Пасадина, я давали под наем на различни наематели. Спомняш ли си магазина „Ню Ейдж“ — камъни, кристали, ритуални свещи и килимчета за медитация?

— Да, разбира се. Мъжът, който го държеше, имаше татуиран дракон от вътрешната страна на дясната ръка, който силно ме впечатляваше.

— Точно той се задържа по-дълго, отколкото всички предполагаха, но когато увеличили наема през миналата година, и той каза „чао“. Дъг, надушвайки комисионната, се обади на младата госпожица У. Б. с новината, че се е появило подходящо помещение, и лигите му потекли, когато тя го попитала дали собствениците не са склонни да го продадат. След като се съгласили и сделката била сключена, той запя „Алилуя“! А тя го направи най-щастливия мъж в

Сейнт Кристофър, когато му заръча да ѝ търси и къща. Пристигна, разгледа три къщи, които той ѝ предложи, и купи онази разнебитената, порутената колониална къща на Ойстер Инлет. Още едно прекрасно парче недвижим имот. Ако това те интересува — добави Обри. — Повече данни за цветарката нямам.

— Хубавата стара синя къща? — попита изненадан Сет. — Дето прилича на захарната къщичка на баба Яга от приказката за Хензел и Гретел? Нея ли купи?

— Точно така. Без да ѝ мигне окото. Преди три години я купи един странен тип. Ремонтира я, стегна я, искаше да я направи привлекателна — кимна Обри, като хрупаше пуканки.

— Наоколо ѝ няма нищо, освен блатна трева, камъшит и гъсталаци.

Но бе построена на завоя на реката, спомни си той. Там водата бе с цвят на тютюн и просветваше като кехлибар, когато слънцето си пробиеше път сред качулките на дъбовите и каучуковите дървета.

— Твоето момиче обича самотата — обясни компетентно Обри. — И си я отстоява. С клиентите е внимателна и любезна, учтива, дори приятелски настроена, но само толкова. Дотук. Излъчва хлад и издига невидима стена между себе си и останалите.

— Тя е нова тук, какво искаш от нея.

Господ му е свидетел, че знаеше отлично какво е да се озовеш на място, за което си мечтал, точно онова, което винаги си искал, и да не си сигурен, че ще бъдеш добре дошъл там.

— Тя е пришълка — добави Обри, като сви рамене с типичния за семейство Куин жест. — И ще си остане такава през следващите двадесет години. Трябва да мине време, за да я приемат местните жители като своя.

— Може да си намери приятел.

— Ще ти се да си ти, нали, Сет? Да си запълваш времето с цунигуни, а?

Той си поръча още една бира, сетне се наведе към Обри, докато носът му опря в нейния.

— Може би. Вие с Уил това ли правите в свободното си време?

— Прескочихме цуни и сме само на гуни. Знаеш ли какво? Смятам да те изведа в морето, ако си закопнял. Само че аз ще бъда

капитанът. Ти толкова отдавна не си плавал, че сигурно ще преобърнеш лодката.

— Като нищо. Да излезем утре.

— Значи ми определяш среща? А като говорим за срещи, трябва да те предупредя, че твоята нова приятелка току-що влезе.

— Кой? — Той знаеше много добре за кого говори, още преди да се обърне. Още преди да огледа тълпата, която пълнеше бара, и да я забележи.

Изглеждаше странно не на място, възвишена и далечна сред рибарите с техните набраздени и изпръхнали от вятъра лица и червени груби ръце, и студентите от университета в островърхи ботуши и размъкнати широки ризи.

Костюмът ѝ все още беше без нито една гънчица и идеално прилепнал по фигурата, а лицето ѝ просветваше като алабастър в мътната светлина на кръчмата.

Сигурно знаеше, че главите на всички се обърнаха, когато премина, помисли си Сет. Жените винаги знаят това. Но тя вървеше устремено и с вродена грация край изцапаните от бира маси и клатещи се рахитични столове.

— Класа — изрече оценката си с една дума Обри.

— Аха — съгласи се Сет, като остави монети на бара за напитките. — Утре ще те сбъркам, хлапе!

Обри разшири очи с преувеличен ужас.

— Стига бе! Не ме плаши!

— Ще видиш ти — рече той, като се наведе да я целуне, преди да тръгне, за да пресече пътя на Дру.

Тя спря край една маса и заговори със сервитьорката. Вниманието на Сет бе приковано към нея, така че в първия момент не разпозна другата жена.

Тери Хардгроув. Руса, висока и нацупена. Двамата се срещаха няколко незабравими месеца през първата му година в гимназията. Връзката им не свърши добре, спомни си Сет и в първия момент почувства импулс да избегне срещата. Но вместо това се насили да се усмихне, продължи към тях и дочу част от разговора им.

— Не, отказах се от апартамента — обясняваше Тери, докато балансираше подноса, подпрян на хълбока ѝ. — Джей Джей и аз се сдобрихме и всичко е наред.

— Джей Джей. — Дру наклони глава. — Това сигурно е скапаният лъжец, когото не искаше да видиш до края на живота си, дори и да умира?

— Ами-и-и, да. — Тери пристъпи от крак на крак и затрепка кокетно с мигли. — Когато казах това, бяхме скарани. Мислех си, че ще го ядосам много, ако си наема отделно жилище. Точно тогава видях вашата обява „дава се под наем“. Бях бясна и така се бях напушила, че чак от ушите ми излизаше дим. Но сега вече всичко е наред.

— Щом казвате. Поздравявам ви. Но може би щеше да бъде повъзпитано, ако днес бяхте дошли да поговорим и да ми кажете всичко това.

— Наистина съжалявам, но точно тогава ние с Джей Джей...

— ... се сдобрявахте — довърши Дру.

— Здравей, Тери.

Тя изписка. Сет веднага си припомни, че като ученичка винаги пискаше. Очевидно, не беше пораснала много.

— Сет! Сет Куин! Я да те видя!

— Как си?

— Чудесно! Чух, че си се върнал, а ето те и теб самият. Голям и два пъти по-хубав, че и известен отгоре на всичко. Беше такъв още докато бяхме в гимназията.

— Е, щом казваш — съгласи се той и погледна Дру.

— Вие познавате ли се? — попита Тери.

— Срещали сме се — отвърна Дру. — Ще ви оставя да си спомняте добрите стари времена. Надявам се с Джей Джей да сте много щастливи.

— Ти и Джей Джей Уайът?

Тери кимна със задоволство.

— Точно така. Всъщност сме сгодени.

— Ще се видим по-късно. Ще ми разкажеш всичко. — Той остави Тери да гледа в гърба му и тръгна заедно с Дру.

— Джей Джей Уайът — замислено рече, докато вървеше до нея. — Защитник в отбора на „Акулите“ от Сейнт Кристофър. Счупи много глави на игрището, но дори уменията му на булдог на полето не го спасиха от скъсване на изпитите.

— Благодаря за това така цветисто описание на част от местната история.

— Май ви е досадно. Защо не ви почерпя едно питие и вие да ми разкажете за какво става дума?

— Не искам питие, благодаря. Предпочитам да се махна час по-скоро оттук, преди тъпанчетата ми да бъдат безвъзвратно повредени от това удивително шумно и лишено от талант изпълнение на „Джейк и Даян“.

Сет реши да ѝ пише шест плюс за това, че разпозна осакатената песен дори в ужасното ѝ изпълнение. Едно на нула за нея. Отвори вратата и излезе.

— Цветята бяха върхът. Обрах точките на дамите.

— Радвам се да го чуя. — Тя извади ключове от сеплата си кожена чанта в тъмножълт цвят.

Бе намислил да предложи да отидат някъде другаде да пийнат, но като видя линията между веждите ѝ, се досети, че тя със сигурност ще го отреже. Затова реши да не рискува.

— Значи имате свободен апартамент за даване под наем?

— Може би. — Тя се упъти към един черен мерцедес и седна зад волана му.

Сет сложи ръка на дръжката на вратата преди нея, след което се наведе над прозореца.

— Къде?

— Над цветарницата.

— И искате да го дадете под наем?

— Празен е. Излишна загуба на пространство. Жалко. С вашата ръка на вратата не мога да потегля, макар да съм в колата си — отбеляза тихо Дру.

— Значи над магазина — повтори той и си припомни къщата. Два етажа, да. — Има по три прозореца — отпред и отзад — рече на глас. — Сигурно ще има добра светлина. Колко е голям?

— Около осемдесет квадратни метра, с малка кухничка.

— Достатъчно. Да вървим да го видя.

— Моля?

— Покажете ми го. Може да съм потенциален наемател.

Тя раздрънка доста нетърпеливо ключовете в ръката си.

— Искате да ви покажа апартамента сега?

— Щом не искате да пилеете пространство, защо да пропиляваме време? Ще ви следвам. Няма да ви отнема много време — рече с

нехайна усмивка той. — Бързо вземам решения.

4

Тя също много бързо вземаше решения, помисли си Дру, когато излязоха от паркинга на кръчмата. И смяташе светкавично да се справи със Сет Куин и да го сложи на мястото му.

По нейна преценка той беше един доста самоуверен човек. И талантлив при това. Вероятно двете неща взаимно се допълваха и си помагаша. Фактът, че остротата на характера му бе скрита от блестяща полировка, бе доста интересен и заинтригуващ. Нещо, което той със сигурност знаеше много добре.

И го използваше също толкова добре.

Беше привлекателен. Висок, слаб и строен, с онази конструкция, сякаш създадена от природата за мъжете, които носеха износени тесни джинси. Главата му бе украсена с руса коса, права като карфици и никога достатъчно подредена или добре подстригана. Високи хлътнали скули и живи сини очи. Не толкова ярки като цвят, а като наситеност. Начинът, по който гледаше хората, подсказваше, че вижда нещо, което никой друг не може да види. Нещо, което ти сам не можеш да видиш у себе си.

Имаше много ласкателен, разтапящ и в известен смисъл прельстителен поглед на сваяч, който си знае цената.

Караше те да се чудиш що за човек е този мъж. А когато започнеш да се чудиш за един мъж, значи мислиш за него.

За него жените, мислеше си Дру, със сигурност бяха като различните бои върху палитрата му. Можеше да взема с четка, от която си поиска, по желание. Начинът, по който прегърна блондинката на бара, едно малко представление, което тя веднага забеляза още щом влезе, беше показателен.

А как се усмихваше на сервитьорката, глупавата Тери. Широка, топла, приятелска усмивка, с известна доза загатната интимност. Беше много мъжка, подканваща, предразполагаща и обещаваща, подсмихна се вътрешно Дру, но на нея тя не ѝ минаваха, нито пък ѝ действаша. Мъжете, които прескачаха от жена на жена само защото им се удаваше

възможност, бяха прекалено обикновени и елементарни за нейния вкус.

Но ето че се намираще в колата си и караше към магазина, за да покаже на същия този мъж апартамента на втория етаж, вместо да се прибере у дома си. В своята спокойна и хубава къща, където се чувстваше защитена. Разумът ѝ казваше, че трябва да го заведе да види апартамента. Нямаше смисъл да стои празен. Но този Сет дълбоко се лъжеше, ако си въобразяваше, че бе отделила време за това, само защото той така иска.

Този път нямаше проблеми с паркирането. Беше почти девет часа. Ранната пролетна вечер бе доста хладна, но крайбрежната улица беше силно оживена. Виждаха се няколко лодки, акостирали на кея, които се поклащаха сънено върху вълните, и групички от хора, главно туристи, разхождащи се под лунната светлина.

О, колко обичаше крайбрежната улица на всяко морско градче! Направо щеше да запее от щастие, когато разбра, че може да купи сградата за магазин и когато пожелае да излиза навън, по всяко време на деня, за да се наслади на морето, на лодките, на глъчта и шареното разнообразие от туристи. Да почувства влажния, свеж въздух върху кожата си, да вдъхне соления мирис на водорасли, пясък и вода.

И още по-важното, да се почувства част от тях, благодарение на собствените си усилия, труд и възможности.

Може би щеше да бъде по-умно, ако бе превърнала апартамента над магазина в свое жилище. Но тя реши, и според нея решението беше правилно, че не бива да живее там, където работи. Което, помисли си Дру, докато завиваше зад сградата, за да паркира, беше просто още едно извинение, за да си намери жилище извън града и неговата блъсканица, но отново някъде близо до водата. И да си позволи мястото да бъде само и единствено нейно.

Така и не успя да почувства къщата, която имаше и в която живееше в Джорджтаун, като своя.

Тя загаси светлините и мотора и потърси чантата си. В същото време Сет излезе и ѝ отвори вратата.

— Доста е тъмно. Внимавайте — предупреди я той, като я хвана за ръката и я насочи към външната дървена стълба, която водеше към втория етаж.

— Все още мога да виждам добре, благодаря. — Тя се освободи от ръката му и отвори чантата си, за да извади ключовете. — Това е паркингът — започна да обяснява. — Има отделен вход, както виждате. Ще бъдете съвсем самостоятелен.

— Да, аз също виждам добре. Я чуйте! — Бяха изкачили стълбите до половината, когато той сложи ръката си върху рамото ѝ, за да я спре. — Просто спрете и чуйте — повтори и се заслуша, като погледна над къщите, наредени една до друга като щит срещу бурите и вятъра от другата страна на улицата зад тях. — Страхотно е, нали?

Тя не успя да потисне усмивката си. Разбираше отлично за какво говори. Защото наистина беше великолепна — тази невероятна тишина.

— След няколко седмици няма да бъде толкова тихо. — Сет огледа къщите, тъмнината, поляните. И тя отново си помисли, че той сигурно вижда онова, което другите не могат. — Сезонът започва от Деня на падналите във войните и бързо набира скорост. Тук се изсипват цели тълпи туристи, като скакалци са. Нощите стават по-дълги и по-топли, хората се разхождат до сутринта. Знаете ли, че може да бъде и прекрасен, този шум. Шумът на ваканцията. Направо те опиянява, когато в едната си ръка държиш сладолед във фунийка, а часовникът не чука в главата ти, за да отмерва почивката.

Той се обърна и впери сините си очи в нея. Дру можеше да се закълне, че почувства трепет от този поглед, което бе елементарна и смешна физическа реакция.

— Вие обичате ли сладолед във фунийка? — попита я.

— Ако не обичам, значи в мен има нещо сбъркано — отвърна тя и тръгна забързано нагоре.

— Ами! Аз смятам, че няма нищо сбъркано — промърмори Сет и изчака с ръце в джобовете, докато тя отключи вратата.

Дру запали лампата, след което колебливо затвори вратата след него, когато той пристъпи вътре.

Но веднага осъзна, че няма от какво да се притеснява, макар че двамата останаха сами. Той повече не ѝ обръщаше никакво внимание, сякаш се бе стопила във въздуха и не съществуваше.

Прекося стаята и отиде първо до предните прозорци, като застана, загледан през тях. Позата му бе едновременно небрежна и напрегната. И това бе много секси.

Носеше износените си джинси с много повече стил, отколкото някои хора носят костюм от „Армани“ за пет хиляди долара.

Върху обувките му имаше петна от боя.

Тя премигна и се върна в настоящето, когато той каза нещо.

— Извинете?

— Какво? — Той също бе изненадан. — О, нищо, само пресмятах на глас разни неща — светлината, слънцето, ъглите. Такива работи. — Отново прекоси стаята и се върна при задните прозорци. Застана пред тях както пред предните. И отново си мърмореше нещо.

Значи си говори сам, отбеляза Дру. Е, не бе нещо кой знае колко странно. Тя водеше цели разговори със себе си наум. А понякога и на глас, когато наоколо нямаше никой.

— Кухнята — започна Дру.

— Тя няма значение. — Като се начумери, той огледа тавана.

Погледът му бе напрегнат и съсредоточен, забеляза Дру, като го наблюдаваше.

След няколко секунди, докато го гледаше как стои притихнал и мълчалив и зяпа тавана, ѝ стана смешно.

— Има ли някакъв проблем с тавана? Увериха ме, че покривът е здрав и не тече. А аз със сигурност знам, че не капе. Преживях няколко големи бури под него.

— Имате ли нещо против да направя прозорци на покрива? За моя сметка.

— Не знам. Предполагам, че...

— Ще стане.

Той отново се разходи из стаята, като вече разполагаше в ума си платната, боите, статива, работната маса, полиците за бурканчета и материали. Трябваше да сложи един диван или поне легло, помисли си Сет. По-добре легло, в случай че работеше до късно и не му се връщаше през нощта до къщата на Кам и Анна.

— Има достатъчно място. Добро е. И с прозорците на покрива ще стане супер. Вземам го.

Тя си каза, че всъщност не бе дала съгласието си за прозорци на тавана. Но пък нямаше никаква причина да му откаже.

— Наистина беше бързо решение, както обещахте. Не искате ли да видите кухнята и банята?

— Предполагам, че си имат всичко, което една кухня и баня трябва да имат.

— Да. Няма вана, а душ.

— Нямам намерение да вземам вана с мехурчета и да се излежавам с часове в нея. — Той отново се върна към предните прозорци. — Чудесна гледка.

— Така е, много е впечатляваща. Не ми е работа да ви питам, но предполагам, че има поне няколко места, където можете да отседнете, докато сте тук. Защо ви е необходим и този апартамент?

— Аз нямам намерение да живея тук. Ще работя. Трябва ми ателие. — Той се обърна. — Отседнал съм при Кам и Анна, живея в моята детска стая и тя напълно ме устройва. Може би по-нататък ще си взема нещо само за мен, но това няма да стане, докато не намеря точно онова, което искам. Защото не съм дошъл само временно в Сейнт Кристофър. Върнах се тук завинаги.

— Разбирам. Значи ателие. Това обяснява прозорците на тавана.

— Ще бъда по-добър квартирант от Тери. Уверявам ви — рече той, като почувства колебанието ѝ. — Няма да има шумни купони, нито крещящи запалянковци, наливащи се с бира, докато гледат мача по телевизията. Все неща, с които тя е доста известна. И освен това съм по-надежден.

— В смисъл?

— В смисъл, че няма да идвам всеки път да ви се оплаквам, когато кранчето протече, защото ще си го поправам сам.

— Охо, това наистина е десет точки във ваш плюс.

— Колко ми трябва? Само достатъчно просторно място за ателие. Искам да започна да работя. Какво ще кажете за шестмесечен договор?

— Имах намерение да бъде поне за една година.

— Но шест месеца ще ни дадат възможност да се разделим безболезнено, ако нещата не потръгнат и възникнат конфликти.

Дру сви устни, докато обмисляше предложението, което също ѝ прозвуча двусмислено.

— Добре, съгласна съм.

— Колко пари искате?

Тя му каза месечния наем.

— Искам, освен това първия и последния наем в аванс, когато подпишем договора. И още един наем като депозит.

— Добре. Много сте предпазлива.

Сега тя се усмихна.

— Тери ме ядоса. Вие ще трябва да платите заради нея.

— Няма да ми е за пръв път да плащам заради нея. Ще ви дам парите утре. В неделя съм зает със семейството, но ще поръчам прозорците. Искане ми се да започна да пренасям вещите си веднага.

— Добре. — Кой знае защо мисълта, че той щеше да рисува над нейния магазин, ѝ бе особено приятна, а също и че сградата щеше да бъде пълна.

— Е, поздравявам ви — рече Дру и му подаде ръка. — Вече имате ателие.

— Благодаря. — Той стисна ръката ѝ и я задържа. Помисли си отново, че няма пръстен. Но пък имаше дълги, елегантни пръсти и на ноктите ѝ нямаше лак.

— Обмислихте ли предложението ми да ви рисувам?

— Не.

Усмивката му се разшири при този ясен и категоричен отговор.

— Пак ще си говорим.

— Не се влияя от приказки. Няма да ме убедите. Нека още от сега да ви е ясно, преди да започнем нашите удовлетворяващи и двете страни бизнес отношения.

— Добре, така да бъде. Имате силно и красиво лице. Като художник и като мъж винаги съм бил привличан от силата и красотата. Художникът иска да ги преведе на езика на изкуството. А мъжът иска да им се радва и възхищава. Така че искам да ви рисувам и искам да бъда с вас.

Въпреки че през отворения прозорец нахлуваше разхлаждащ бриз, Дру усети как бузите ѝ пламват, почувства се абсолютно объркана и притеснена от факта, че е насаме с него. Сякаш бе хваната в капан, затворена в кутия, макар той само да държеше ръката ѝ, вперил взор в очите ѝ.

— Сигурна съм, че имате цял контингент от жени, които да рисувате и на които да се радвате. Като апетитната руса сливка в черно, с която се чувствахте толкова добре на бара.

— Коя?...

Лицето му се освети от напушилия го смях. Беше като слънчев лъч, който си е пробил път през сенките.

— Апетитната руса сливка в черно — повтори той. — Господи, това със сигурност ще ѝ хареса. Това беше Обри, Обри Куин. Най-голямата дъщеря на брат ми Етан.

— Аха, разбирам. — Дру се почувства неловко и тъпо, като пълен идиот. — Не ми заприлича на среща между роднини.

— И аз не се чувствам като неин чичо. Повече като батко. Тя беше на две годинки, когато дойдох в Сейнт Кристофър. Детството ни мина заедно. Бяхме много близки, заедно падахме и ставахме, имаме много рани по коленете и лактите и много се обичаме. Всъщност Обри е първият човек, който абсолютно и безусловно съм заобичал. Тя също притежава сила и красота и аз със сигурност се радвам и възхищавам и на двете ви. Но не по начина, по който искам да го правя с вас.

— Тогава ще трябва да ви разочаровам. Дори да се интересувах от предложението ви, нямам време да позирам, пък и нямам никакво желание да бъда развличана или да бъда повод за развлечение. Вие сте много привлекателен, Сет, и ако бях повърхностна...

— Точно така. — Друга ярка усмивка освети лицето му. — Бъдете повърхностна.

— Съжалявам. — Но той продължи да ѝ се усмихна. — Отказах се от това. Ако не бях, може би щях да ви се наслаждавам. Но след като това няма да стане, ще трябва да се задоволите само с деловите ни отношения.

— Тогава да бъдем делови. След като вие ми зададохте един въпрос, може ли и аз да ви задам един?

— Добре. Моля?

Той видя как лицето ѝ се промени от тревога и притеснение, че може би въпросът ще бъде свързан с нещо много лично, на което няма да може да отговори. Затова побърза да разсее напрежението. Стори му се, че това момиче има душевна мъка, може би незараснала рана, и не иска да я показва, нито да говори за нея.

— Обичате ли варени раци?

Тя го гледа недоумяващо около десет секунди и Сет бе доволен да види как чертите ѝ се отпуснаха.

— Да, обичам.

— Тогава ще ги поръчам на първата ни среща. Тя ще бъде утре сутринта, когато ще подпишем договора — добави той и тръгна да отвори вратата.

— Сутринта ме устройва.

Сет я наблюдаваше, докато тя се наведе да заключи вратата. Имаше дълга и елегантна шия. Контрастът между изящната ѝ линия и строгата прическа на тъмната коса беше рязък и драматичен. Без да се замисли, Сет прокара пръст по извивката, подтикнат от желанието да почувства кожата ѝ.

Дру замръзна. За един миг и двамата застинаха. Като скулптура. Една жена с ярък костюм, леко наведена към затворената врата и един мъж с небрежни дрехи и пръст върху извивката на шията ѝ.

Дру бързо се изправи и ръката му падна.

— Извинете ме, това ми е доста досаден навик.

— Много ли такива навици имате?

— Да, страхувам се, че са много. Но не беше нищо лично, уверявам ви. Просто имате наистина красива линия на шията. — Той пъкна ръце в джобовете си, за да покаже, че наистина няма нищо лично. Поне все още нямаше. — Аз съм специалист по линиите и извивките. Хубави или лоши.

Тя мина покрай него и заслиза по стълбите.

— Хей! — забърза и Сет след нея. — Аз имам по-хубави извивки от тази.

— Убедена съм.

— Ще се опитам да ви ги покажа. А междувременно — той отвори вратата на колата ѝ, — има ли тук някакво помещение за склад?

— Да, общата стая. — Тя посочи към вратата под стълбите. — Там се помещават печта и бойлерът за нагриване на вода, такива работи. Но има и малко място за багаж.

— Ако имам нужда, може ли да я използвам, за да държа там някои от вещите си, докато правя ремонт на апартамента? Чакам някои неща да пристигнат от Рим. Може би ще са тук в понеделник.

— Няма проблем. Ключовете са в магазина. Напомнете ми утре да ви ги дам.

— Приемам. — Той затвори вратата след нея, а после почука по стъклото на прозореца. — Знаете ли — започна, когато тя свали стъклото, — искам да ви кажа, че ми харесва да прекарвам времето си

с умна, уверена и независима жена, която знае какво иска и може да го постигне. Отива и си го взема като вас например, когато сте решили да купите това място. Много е секси. — Изчака един удар на сърцето. — Такава беше и онази извивка.

Докато вдигаше прозореца, тя не свали поглед от очите му. И не си позволи да се разсмее, докато не потегли и не се отдалечи достатъчно от него, за да не може да я чуе.

Най-хубавото нещо в неделя според Дру, беше да се събуди бавно, сетне да остане в това полусънно състояние, докато слънцето се промъква между дърветата, влиза през прозорците и танцува върху затворените ѝ клепачи.

Неделите са за това — да не се прави нищо, а това може да бъде отказ от безброй неща. Просто знаеш, че не е необходимо да ги правиш.

Тя си свари кафе и препече хляб в собствената си кухня, сетне занесе закуската в малката трапезария, където я изяде, докато разгръщаше един нов каталог за цветя.

После покопа малко в градината около цветята, които бе засадила със собствените си ръце (какво удоволствие, Господи, благодаря ти!), докато слушаше музика.

Нямаше повече задължителни благотворителни обеда, нито срещи в общината, безкрайни и скучни семейни вечери или тенис турнири в клуба, които запълваха целите ѝ недели.

Сега беше свободна да прави каквото си иска.

Нямаше повече съпружески спорове, изпълнени със съскаща злоба и плюене на отрова между родителите ѝ, които трябваше да сдобрява и успокоява, нямаше наранени чувства или погледи, преливащи от болка, понеже всеки от тях си мислеше, че тя е взела страната на другия, и се чувстваше обиден и ощетен.

Сега разполагаше със своята неделя и можеше да се размотава и да прави каквото си иска, за да ѝ се наслаждава.

През всички месеци, откакто живееше тук, Дру не приемаше това като нещо вечно и гарантирано. Не беше загубила прилива на удоволствие, който я обземаше, когато застанеше и погледнеше през прозореца.

Направи го и сега. Отвори прозореца в хладното утро. От мястото, където стоеше, можеше да види извивката на реката. Нямаше други къщи, които да пречат на гледката или да ѝ напомнят за света, от който бе избягала и за който не искаше да се сеща. Уединението беше пълно и съвършено.

Листата на храста, който бе засадила в сянката на дъбовете, шаренееха, пъпките му бяха с цвят на череша. А долчинката бе осеяна с лилии, камбанките им вече танцуваха с вятъра. Беше поразчистила малко блатната трева и тръстиката, за да направи място за златния ирис, който обичаше пръстта да бъде постоянно влажна.

Можеше да чуе птиците, бриза, случайното цопване на жаба във водата или подскачането на риба.

Дру се разходи из къщата, стигна до предната врата, застана на верандата и се загледа. Носеше боксерките и тениската, с които спеше, но нямаше кой да я следи и да коментира, че внучката на сенатора е полугола. Нямаше репортери или фотографи да надничат иззад ъглите и да търсят храна за страниците, посветени на живота във висшето общество.

Тук царяха само прекрасна тишина и спокойствие.

Тя взе лейката и я внесе в къщата, за да я напълни, докато отпиваше от кафето си.

Сет Куин беше прав за едно нещо, помисли си Дру. Наистина беше жена, която знае какво иска и как да го постигне. Беше ѝ необходимо известно време, за да осъзнае какво е то, но след като това стана, тя направи онова, което трябваше.

Искаше да се занимава с бизнес, който да бъде творчески, и искаше да бъде щастлива. Беше твърдо решила да успее, но сама, за своя сметка и без помощта на влиятелното си семейство.

Привличаше я мисълта да направи малка оранжерия и да развъжда цветя или да се занимава с градинарство.

Но не бе напълно уверена, че притежава нужните умения в тези области. Знанията ѝ по градинарство бяха ограничени до малката градина в Джорджтаун, където садеше цветя. Но въпреки че беше много горда с усилията си и много доволна от резултатите, трудно можеше да се каже, че е специалист.

Виж, цветята познаваше добре.

Искаше да живее в малко градче, където животът не е забързан и изискванията не са високи. Освен това желаше да бъде близо до морето. Винаги я бе теглело към морето. То по особен начин я зареждаше и стимулираше.

Харесваше Сейнт Кристофър, подредените улички и къщи, и дори променящите се непрекъснато цветове и настроения на залива. Допадаха ѝ звънът на шамандурите в канала и гърленият звук на сирената. Когато паднеше мъгла, тя се стелеше ниско над морето и забулваше с бялата си, солена пелена всичко наоколо. Тогава ѝ се струваше, че вечерта е хваната в мрежа, изплетена от ситни морски капчици.

Дру бързо се приспособи, свикна и се почувства дори удобно, благодарение на непринудената дружелюбност, любезност и доброжелателност на местните хора. А също и на топлотата и сърдечността, които изпратиха Етан Куин да провери дали е добре по време на силната буря миналата зима.

Не, никога повече не би живяла в голям град!

Щеше да се наложи родителите ѝ да свикнат с дистанцията, която бе поставила помежду им. Както емоционално, така и в географски план. В края на краищата, тя беше сигурна, че това е най-доброто решение за всички.

А сега, доколкото можеше да бъде егоистична, беше дошло времето да се погрижи и за самата себе си.

След като напълни лейката и изпи кафето си, Дру излезе навън, за да полее саксиите.

Можеше да си направи малка оранжерия, да експериментира и да отглежда цветя за продажба. Но трябваше да бъде убедена, че построяването на оранжерия няма да наруши гледката, нито фантастичния силует на къщата.

Харесваха ѝ куличките и глупавата орнаментална украса, като на шоколадова торта. Много хора вероятно щяха да сметнат къщичката за безвкусна и смешна с ажурните плетеници на верандата и тъмносиния ѝ цвят, изникнала сред блатната трева и мъх като екзотично цвете. Но за нея къщата беше прекрасна. Домът е онова, което ти искаш да бъде, което ти направиш от него. И никой не бива да се меси, да дава съвети или да критикува това интимно съзидание.

Дру остави кафето си върху масичката и поля една жардиниера, цялата отрупана с върбинка и хелиотроп.

Чу шум и се изправи. Видя самотна чапла, изпъчена гордо като крал, да върви из високата трева над кафеникавата вода.

— Щастлива съм — изрече на глас. — По-щастлива, отколкото когато и да било през живота ми.

Реши да остави каталозите и се преоблече с дрехи за работа в градината.

Покопа около час откъм слънчевата страна на къщата, където бе решила да създаде впечатляваща комбинация от храсти и цветя. Червените като кръв цветове на рододендроните, които бе посадила преди седмица, когато цъфнат, щяха да бъдат в силен контраст с тъмносинята стена на къщата. Почти цял месец през зимата бе прекарала всяка вечер в планиране. Да избере и да подреди цветята, които щеше да засади. Искаше да запази мястото семпло и непретенциозно, дори в известен смисъл малко диво. Да прилича повече на полудяла градина с колумбини и делфиниуми, с шибои със сладки, омайни цветове, разбъркани и неподредени, сякаш непосадени от човешка ръка.

Докато зариваше в пръстта крехките разсади, Дру си мислеше, че това също е изкуство. Представи си как Сет би одобрил избора ѝ на цветове и тонове, и подредбата им.

Всъщност що за глупава мисъл? Той нямаше нищо общо с нея и градината ѝ, и неговото мнение нямаше никакво значение. Градината съществуваше, за да ѝ доставя удоволствие, да ѝ носи наслада. Но все пак беше доста приятно да си помислиш, че един художник може да оцени усилията ти като творчески.

Всъщност предишния ден той така и не ѝ каза нищо. Влезе в магазина веднага след като тя отвори вратите, даде ѝ уговорената сума, подписа се под договора, взе ключовете и хукна. Нямаше флиртуване, нито усмивчици. Което бе добре дошло за нея, защото тя не искаше нито да флиртува, нито да се усмихва на когото и да било точно в този момент.

Все пак мисълта, че нещо помежду им може да стане в перспектива, беше доста приятен гъдел. Значи щеше да го държи в резерв.

В неделя сутринта той сигурно имаше среща с някоя от жените, които са копнели, креели и вехнали по него, докато го е нямало. Нали така каза. Наистина изглеждаше като мъж, за когото жените копнеят. С тази дълга коса, с това стройно и силно тяло.

А ръцете му! Как можеше човек да не забележи подобни ръце — широка длан и дълги пръсти. Излъчваха някаква груба топлина, която караше жената (не, не само една жена, а всички жени, поправи се Дру) да копнее да бъде погалена.

Тя се залюля напред-назад на петите си с въздишка, защото знаеше, че това е само един вероятен сценарий. Нещо мимолетно, не повече от една преминала през главата ѝ представа. Само защото той беше първият мъж, който бе привлякъл вниманието ѝ от... господи, от колко време?

Не беше ходила на среща и не бе помисляла за мъж повече от година.

Но изборът си беше само неин, напомни си Дру. И нямаше намерение да променя решението и начина си на мислене, за да излиза със Сет Куин и да яде варени раци.

Щеше да продължи напред както досега. Да създаде свой дом, да се грижи за него, да си върти бизнеса, а той, нека си гледа своя и да рисува в апартамента над нея всеки ден.

Щеше да си наложи да свикне с него, докато престане да го забелязва. Когато договорът изтечеше, те щяха да...

— По дяволите! Забравих да му дам ключа от складовото помещение!

Да, забрави. Но пък той също не я подсети.

Е, проблемът си беше негов, реши Дру и изтръгна един плевел. Той искаше да използва склада и ако не бързаше и припираше, сякаш някой го гони, тя сигурно щеше да се сети да му даде ключа.

Дру засади здравец, добави и малко ралица, боцна калдъръмчета между камъните. Сетне се изправи на крака, ругаейки под носа си.

Знаеше, че щеше да мисли за това през целия ден. То щеше да се превърне във фикс идея, в мания, призна пред себе си Дру и се върна обратно в къщата. Щеше да се притеснява за вещите му, които на другия ден щяха да пристигнат от Рим. Май решението бе да вземе дубликата, който имаше вкъщи, да отиде до дома на Анна Куин и да го остави за него.

Нямаше да ѝ отнеме повече от двадесет минути, а на връщане можеше да мине покрай разсадника.

Дру хвърли ръкавиците и инструментите в кошницата на верандата и отиде да се преоблече.

Сет сграбчи въжетото, което Етан му хвърли, и завърза дървената лодка към кея. Децата скочиха първи. Емили, с дългото си слабо тяло на танцорка и коса с цвят на слънчоглед, и Дек, скоклив и тънък като малко кученце. Беше на четиринадесет години.

Сет праметна ръка през врата му с хватка и огледа Емили.

— Не беше предвидено да пораснеш толкова, докато ме няма.

— Какво да правя, така се случи. — Тя му подаде бузата си за целувка. — Добре дошъл.

— Кога ще ядем? — искаше да знае Дек.

— Това момче сигурно има тения или глисти. — Обри също скочи от лодката. — Изяде половин хляб точно преди пет минути.

— Аз раста — обясни братчето ѝ авторитетно през кикот. — Отивам да се подмажа на Анна и с малко чар да измъкна нещо за хапване.

— Господи! Той наистина си мисли, че е очарователен — рече Емили, като поклати глава. — Това вече е всемирна загадка.

Ловджийското куче, което Етан наричаше Найгел, цопна щастливо във водата, сетне се добра до кея и затича след Дек, обсипвайки всички с пръски, докато отръскваше козината си.

— Помогни ми, Ем, след като хлапето избяга. — Обри хвана единия край на хладилната чанта, която Етан остави на дока, и се обърна към Сет. — А ти върви при мама, че може да падне във водата. Няма търпение да те види.

Сет пристъпи по кея, протегна ръце и ги обвини около Грейс. Ако Обри беше първият човек, когото бе заобичал, то Грейс беше първата жена, на която бе повярвал.

Ръцете ѝ го обгърнаха, когато стъпи на дока, а бузата ѝ се отърка в неговата със същата сладост и уханье, каквото излъчваше бузата на Емили.

— Най-после — рече тихо Грейс, като се засмя щастливо. — Най-после си тук. Сега вече всичко си е на мястото. — Тя се отдръпна

назад и му се усмихна. — Благодаря за лалетата. Прекрасни са. Съжалявам, че не си бях у дома.

— И аз съжалявам. Имах намерение да ги заменя срещу твоята скара. Ти правиш най-хубавата скара на света.

— Ела утре на вечеря. Ще ти приготвя нещо вкусно. — Тя се засмя, после протегна едната си ръка към Етан. — Нищо не се е променило. Дек ще бъде във възторг.

— А шоколадова торта ще има ли?

— Това момче нещо много се пазари за един букет цветя — намеси се Етан.

— Но поне не съм ги откъснал от градината на Анна, след което да хвърля вината върху невинните сърни и кротките бели зайчета.

Етан се навъси и погледна загрижено към къщата, за да е сигурен, че Анна е на достатъчно разстояние и няма да чуе думите.

— Я забрави тази работа. Минаха цели двадесет години оттогава, а тя все още не ми е простила и е готова да ми вземе скалпа.

— Чух, че си ги купил от красивата цветарка на Маркет стрийт. — Грейс обви кръста на Сет с ръка, докато вървяха към къщата. — И че си взел под наем помещението над цветарницата за ателие.

— Боже, боже! С каква скорост се разпространяват новините в нашето село!

— Със скоростта на светлината, бързо и нашироко — съгласи се Грейс. — Защо не ми разкажеш всичко?

— Няма нищо за разказване. Все още. Но работя по въпроса.

Трябваше да бърза, защото беше закъсняла и грешката си бе само нейна. Нямахше причина, ама никаква разумна причина да си взема душ, да сменя дрехите, с които работеше в градината. Със сигурност нямаше никаква причина, мислеше си Дру, ядосана на себе си, да губи време през този прекрасен и скъпоценен ден неделя, за да се гримира.

Обаче го бе направила и сега вече минаваше обяд.

Няма значение, рече си Дру. Беше прекрасен ден за шофиране. Щеше да се забави само две минути, за да даде на Сет Куин ключа, и сетне щеше да отиде в разсадника.

После трябваше отново да се преоблече в работните си дрехи, но нямаше как. Щеше да посади малко, сетне да си направи лимонада, да

седне и да се наслаждава на работата, която е свършила.

Господи, колко приятно бе да вдишва въздуха! Беше пълен с аромат на пролет, влажен от водата. Нивите от едната страна на пътя бяха подредени и засети, и вече бяха позеленели от показалите се крехки връхчета на растенията. Можеше да долови острия аромат на тор, а също и по-богатия нюанс на разораната земя. Миризми, които подсказват настъпването на пролетта.

Дру взе завоя, като зърна отражението на слънцето в блатата, преди дърветата да ги скрият с дебелите си сенки.

Старата бяла къща беше построена на идеално място. Беше заобиколена от всички страни с гора, а задният ѝ край стигаше до водата. Отпред се простираше спретната, засадена с цветя полянка. Беше ѝ се възхищавала и преди. Такава една уютна и кокетна, с люлеещите се столове на верандата и избелелите сини капаци на прозорците.

Макар че усамотеността на собствения ѝ дом ѝ прилягаше идеално, не можеше да не се възхити на атмосферата, която притежаваше къщата на Куин. Създаваше усещането за ред, без да има военна дисциплина. Беше от онези къщи, помисли си Дру, където е позволено да сложиш краката си върху масичката за кафе.

Никой не би посмял да вдигне краката си върху мебелите на майка ѝ в стил „Луи XIV“. Никой, дори и баща ѝ.

Броят коли, които бяха паркирани на алеята, я накара да се начумери. Имаше един бял корвет — здрава, стабилна кола, с която сигурно бяха навъртени много километри. Още една малка открита кола, друга очукана и доста зле изглеждаща, с врата отзад, която сигурно бе на повече от двадесет години, едно камионче-пикап и един лъскав и мускулест ягуар.

Дру се поколеба, след което мислено определи коя кола на кого е. Корветът без съмнение принадлежеше на Камерън Куин, а камиончето бе работната му кола. Откритият малък автомобил бе на Анна, старият очукан — на големия син, който бе достатъчно възрастен, за да има шофьорска книжка и да вози гаджета.

А ягуарът беше на Сет. Беше го зърнала преди две вечери, и при това с възхищение. А дори да не беше го видяла, щеше да научи за всичките му покупки и придобивки от приказките на клиентите в магазина. В малкото градче новините се разпространяваха с

космическа скорост и нищо не оставаше скрито-покрито. Тя паркира зад него.

Само две минути, напомни си Дру, взе чантата и изключи мотора.

В същия миг дочу музиката. Тук със сигурност се вихреше купон на тийнейджъри, реши тя, като се отправи към предната врата на къщата под такта на „Мачбокс 20“. Тя се възхити на саксиите и цветята, които Анна бе наредила на верандата. Анна имаше добър вкус и усет към цветя. Почука отсечено, сетне заудря с юмрук, но никой не ѝ отвори. Накрая въздъхна.

От тази силна музика никой не я чуваше и нямаше да я чуе, дори да използваше стенобитна машина.

Дру въздъхна, слезе от верандата и мина отстрани на къщата. Тук вече, освен музика, се чуваха и други звуци. Викове, писъци и нещо, което можеше да бъде оприличено на лудешки, безумен смях.

Децата сигурно имаха празник и гости. Просто трябваше да отиде отзад, да даде ключа на едно от тях и да си върви по пътя.

Първо се появи кучето, една топка от черна къдрава козина с увиснал език. То лаеше като картечница и Дру, макар че обичаше кучетата, се стъписа и спря.

— Я виж ти! Хубаво куче! Добро куче!

Кучето очевидно прие това като покана за игра, завъртя се лудо два пъти около нея и сетне притисна носа си в бедрото ѝ.

— Добре. — Дру прокара ръка под муцуната му и я вдигна. — Това беше малко повече от приятелско посрещане. — Погали го, след което се освободи от него и едва успя да направи една стъпка, когато едно момче се появи с крясък иззад ъгъла на къщата. Макар че държеше в ръцете си голяма пластмасова пушка, очевидно бе, че отстъпваше.

Както се бе засилил, щеше да връхлети отгоре ѝ, но в последния момент успя да я заобиколи и извика: „Бягай!“. С крайчето на окото си тя забеляза някакво движение.

И в същия миг беше уцелена право в сърцето от струя леденостудена вода.

Шокът беше толкова голям, че Дру въобще не можа да реагира. Просто остана с отворена уста, без да издаде какъвто и да е звук. Чу как момчето зад нея промърмори: „Ох!“ и напусна бойното поле.

Тогава се появи Сет. В ръката си държеше водна пушка, а косата му беше мокра от предишни атаки и попадения. Той я погледна и въздъхна нещастно:

— О, божичко! Ти пък какво правиш тук?

Дру се огледа безпомощно. Червената риза и сините панталони, които носеше, бяха съвсем мокри. Пушката бе опръскала и лицето ѝ и времето, което прекара, за да се гримира, очевидно бе отишло на вятъра. Сега от клепачите и миглите ѝ се стичаха черни вадички.

Тя вдигна очи. Беше готова да се развика, когато видя, че той едва сдържа смеха си.

— Ти луд ли си?

— Съжалявам. Наистина съжалявам. — Сет едва преглътна, защото знаеше, че ако пусне смеха да излезе от гърлото му, лошо му се пише. — Извинявай, няха намерение да те убивам — успя да каже, докато вървеше към нея. — Всъщност гонех Джейк. Това хлапе ме закова, погледни на какво ме направи! А ти, за нещастие, си попаднала под кръстосан огън. — Той се опита да се усмихне колкото може поочарователно, измъквайки носна кърпа от джоба на джинсите си. — Което още веднъж доказва, че в една война няма невинни странични наблюдатели.

— Което доказва — процеди през зъби Дру, — че някои мъже си остават идиоти на каквато и възраст да са и не бива да им се поверяват детски играчки.

— Хей, чакай малко! Това не е играчка, това е „Суперпръскачка 5000“. — Той вдигна водната пушка, но като видя блясъка в очите ѝ, отново я свали. — Всъщност, наистина съжалявам. Искаш ли една бира?

— Можеш да си пъхнеш бирата и суперпръскачката... знаеш къде!

— Сет! — От къщата излезе Анна и като прецени с един поглед обстановката, въздъхна. — Ти не си добре.

— Ама чакай! Аз не съм виновен! Той, Джейк — започна да се оправдава Сет, — и аз просто...

— Стига! — Тя му се закани с пръст, след което прегърна Дру през раменете. — Извинявам се заради тези деца идиотчета. Хайде да влезем вътре, ще ви дам някакви сухи дрехи.

— Не, няма нужда. Аз ще...

— Настоявам — прекъсна я Анна и я поведе към къщата. — Ама че посрещане. Иска ми се да кажа, че нещата в тази къща невинаги са толкова груби, но ще бъде опашата лъжа.

Като държеше Дру с доста здрава ръка — Анна познаваше кога хората искат да избягат — тя я въведе в къщата и нагоре по стълбите към втория етаж.

— Днес е малко по-шумно и лудо, тъй като цялата банда е тук. Празнуваме завръщането на Сет у дома. Момчетата варят раци. Ще останете с нас, нали?

— Не, не искам да се натрапвам. — Настроението ѝ бързо се промени, от гняв и яд към объркване. — Просто минах, за да оставя ключа за сервизното помещение на Сет. Наистина не искам да...

— Първо ще се преоблечете, сетне ще хапнем и пийнем — настоя сърдечно Анна. — Мисля, че джинсите на Кевин ще свършат работа. — Тя извади и една памучна синя риза от нейния гардероб. — Ще видя дали ще успея да намеря един чифт панталони в черната дупка, която представлява неговата стая.

— Но това бе само малко вода. Вървете при семейството си. Не се тревожете за мен. аз ще си вървя.

— Скъпа, ти си цялата мокра и трепериш. Искаш да се простудиш ли? Събличай веднага тези мокри дрехи, ще ги сложим в сушилнята, докато се храним. Ще се върна след минута.

След тези думи Анна излезе и остави Дру в спалнята.

Тази жена не изглеждаше толкова... хм, страшна, когато преди време посети цветарницата, помисли си Дру. Дали някой можеше да я убеди или надвие? Едва ли.

Но Анна беше права, наистина ѝ беше студено. Затова се предаде, свали мократа си блуза и с лека въздишка махна и мокрия сутиен. Точно закопчаваше сухата риза, когато Анна се върна в стаята.

— Успях — рече тя и ѝ подаде чифт „Левис“. — Ризата добре ли е?

— Да, точно. Благодаря ви.

— Донеси мокрите дрехи в кухнята, когато си готова. — Тя тръгна, но на вратата се обърна. — Ами... Дру! Говори ми на ти и добре дошла в лудницата.

Много точно определение, помисли си Дру. Дори тук се чуваха виковете, смеховете и силната музика. Сякаш половината градче бе

дошло на увеселение в задния двор на семейство Куин.

Но когато погледна през прозореца, установи, че шумът се вдигаше само от членовете на семейството. Имаше деца на различна възраст от двата пола, които тичаха наоколо, а също две, не, три кучета. О, четири, поправи се тя, когато едно огромно ловджийско куче излезе от водата и тръгна по поляната, като се отръскваше и засипваше с капки всички около себе си.

Момчето, което преди малко преследваше Сет, също изцеждаше вода от косата си. Очевидно Сет бе успял да го полее обилно.

На кея бяха вързани няколко лодки. Коего обясняваше защо броят на колите, които видя на алеята, не отговаря на броя на гостите.

В семейство Куин караха лодки, не коли. Явно повечето гости бяха дошли по вода.

Братята бяха лодкари и рибари. И без съмнение много шумни, мокри и разхвърляни. Сцената, която видя на двора, по нищо не приличаше на приемите и празненствата, които нейните родители даваха в градината. Музиката трябваше да бъде класическа, при това само като фон. Разговорите трябваше да бъдат тихи, задълбочени и сериозни. А храната по масите задължително беше изключително внимателно подбрана и изтънчено приготвена.

Майка ѝ бе много вещица в избора на храна. Казваше на кетъринговата служба каква трябва да бъде основната идея и те си знаеха отлично работата.

Дру не бе сигурна как ще се впише, пък макар и за кратко, в хаоса, който цареше на поляната. Но трябваше поне да се опита да не е груба.

Смени своите мокри панталони с джинсите. Момчето, Анна май каза, че се казва Кевин, беше по-високо от нея. Трябваше да навие крачолите няколко пъти.

Огледа се в огледалото, поставено в красива дървена рамка, което висеше над бюрото, и като въздъхна, взе една хартиена кърпичка, за да избърше грима, който се бе размазал около очите ѝ благодарение на неочаквания душ.

Събра мокрите си дрехи и слезе долу.

Във всекидневната имаше пиано. Изглеждаше старо и много употребявано. Червените лилии, които продаде преди няколко дни на

Сет, бяха подредени в елегантна кристална ваза и изпълваха въздуха с аромата си.

Диванът беше нов, но чергата на земята стара. Това бе, помисли си Дру, една пропита със семейна атмосфера стая, със свежи цветове, удобни весели възглавнички, няколко кучешки косъма по земята и веща женска ръка, която е подредила цветята и свещите. В различни рамки тук и там висяха или стояха снимки. Нямахше дори и най-бегъл опит за подреждане и сигурно в това беше чарът на помещението, реши Дру.

Имахше много картини — морски пейзажи, градски пейзажи, портрети. Беше сигурна, че са нарисувани от Сет. Но една прекрасна рисунка с молив привлече вниманието ѝ особено много.

Представляваше бяла къща със сини трегери и капаци, заобиколена от вода и гора. Рисунката казваше с абсолютна простота — *това е моят дом*. И беше толкова наивна и затрогваща, че засегна една чувствителна струна дълбоко в нея, от което я заболя.

Дру пристъпи по-близо и разгледа внимателно подписа в долния ъгъл на рисунката. Веднага позна, че почеркът е детски, дори без да погледне датата, изписана под него.

Нарисувал е тази къща, когато е бил дете, осъзна Дру. Просто едно малко момче, което е нарисувало своя дом. И още тогава е успял да осъзнае неговата стойност. Бил е талантлив и е успял да види достатъчно, за да го изобрази с езика на изкуството. Топлота и стабилност, излъчване имаше в рисунката, направена с молив.

Дру почувства, че сърцето ѝ омеква при мисълта за Сет. Не можеше да се противопостави на това чувство, то бе по-силно. Той може да бе идиот с воден пистолет, но със сигурност беше добър човек. Ако изкуството отразява душата на артиста, то Сет беше специален. Един много специален човек.

Тя тръгна в посоката, от която идеха гласовете. Това сигурно беше кухнята. Там очевидно бе другият семеен център. Веднага разбра това, още щом надникна вътре. Мястото, което обединява и събира всички и където началник и командир е жената, на която всички се подчиняват. Дългите рафтове бяха бели, което създаваше ярък, весел контраст с ябълковочервените покривки. Върху тях имаше купи, чинии и блюда с храна.

Сет стоеше до Анна. Беше я прегърнал с едната си ръка. Главите им бяха допрени и макар че тя вдигаше капака на купата, в позите им имаше нещо сходно.

Любов. Топлота. Съпричастие. Дру почувства полъха на всичко това. То идеше от атмосферата на стаята — проста, естествена и силна като прилив.

Отвън продължаваше да долита неописуема врява, хора влизаха и излизаха през вратата, но двамата представляваха едно малко островче, преливащо от чувства.

Подобен вид връзка винаги я бе привличал. Тя стоеше и ги гледаше като хипнотизирана, когато една друга жена (това сигурно беше Грейс) се измъкна от огромния хладилник с друго плато в ръка.

— О, Дру! Почакай само да оставя това.

При тези думи Анна и Сет се обърнаха. Дру смени усмивката си с учтиви извинения.

Сърцето ѝ може и да се бе размекнало по отношение на художника, но по отношение на идиота — не. Нямахте да му прости толкова лесно.

— Благодаря — обърна се тя към Анна. — Ето, това е жестоката реалност. Най-много пострада блузата ми.

— Аз пострадах най-много. Ако искаш да знаеш, едва не бях набит — рече Сет и целуна главата на Анна, преди да тръгне към Дру. — Извинявай, искрено и от сърце. Не знам как така те сбърках с едно тринадесетгодишно момче.

Погледът, който тя му отправи, сигурно би замразил морето.

— Защо просто не кажеш, че се намирах на неподходящо място в неподходящо време, и да приключим с въпроса.

— Не, дошла си на подходящото място. — Той взе ръката ѝ, вдигна я към устните си с жест, за който сигурно мислеше, че е очарователен, реши Дру. Е, по дяволите, така си беше! — И времето е съвсем точно. По-добро не би могла да избереш.

— Ти също — беше мнението на Джейк, който подаде глава през вратата и намигна. — Раците са готови. Татко каза да си вдигате задниците и да идвате.

— Джейк!

Момчето погледна невинно майка си.

— Е, и какво? Аз съм само пратеник, предавам думите на татко. Освен това умираме от глад.

— Ето ти! — рече Анна и набута едно варено яйце в устата му. — Това ще затвори голямата ти уста. Сега занеси навън тази табла. После се върни и без да блъскаш вратата, се извини на Дру.

Джейк издаде някакъв възмутен нечленоразделен звук, но устата му бе пълна. След което изнесе таблата.

— Но грешката не беше негова — започна Дру, защитавайки Джейк.

— Ако тази не е била негова, със сигурност ще направи друга. Винаги има друга. Може ли да ти сипя малко вино?

— Да, благодаря. — Очевидно не се очертаваше никаква възможност да се измъкне. Пък и беше много любопитна да види семейството, което живееше в къщата, нарисувана от невръстната ръка на малкия художник. — Може ли да ви помогна с нещо?

— Вземи каквото и да е и го носи навън. Ще нахраним народа ей сегичка, преди да са припаднали от глад.

Ана вдигна изненадано вежди, когато и Сет грабна една табла, сетне бутна вратата, за да направи път на Дру. След като двамата излязоха, тя се обърна към Грейс.

— Изглеждат добре заедно. Хубава двойка.

— Така е — съгласи се Грейс. — Аз я харесвам. — Тя отиде до вратата, за да проследи Дру и Сет. — Отначало е малко студена и дистанцирана, но след това се отпуска и отношението ѝ се променя. Ужасно е красива, нали? И такава... изискана.

— Парите винаги придават особен блясък. Все още е малко скована, но ако и нашата щура тайфа не я предразположи и отпусне, значи нищо не може да се направи. Както забелязвам, Сет е силно впечатлен. Какво говоря! Направо е омагьосан.

— И аз го забелязах. — Грейс обърна глава към Анна. — Мисля, че трябва да поразучим повечко за нея. Какво ще кажеш?

— Взе ми думите от устата — отвърна Анна и взе тирбушона, за да отвори бутилките с вино.

Братята Куин бяха впечатляващ пример за специфична и ярка индивидуалност. Като група бяха направо изумителни, реши Дру.

Може и да нямаха обща кръв, но бяха свършени — високи, стройни, хубави и много мъжествени.

Квартетът около огромната, вдигаща пара тенджера просто излъчваше мъжественост, така както други мъже разпръскват около себе си мирис на одеколон. Тя нито за секунда не се усъмни, че те знаеха това и си даваха пълна сметка за впечатлението, което правят.

Бяха естествени и непретенциозни, освен това бяха доволни от този факт. Не се преструваха, нито се представяха за нещо различно.

Като жена тя реши, че този вид вътрешно задоволство и удовлетвореност от живота са много привлекателни. Дру уважаваше самоувереността и здравословния егоцентризъм у човека. Егоизмът в умерени дози според нея бе положително качество. Когато приближи към тухлената площадка, на която бяха сложили раците да изстиват, с четири студени бири в ръце по молба на Анна, тя дочу края на разговора им.

— Задникът му със задник, мисли се едва ли не за шибания Хорейшо Хорнблоуър, който... — Това бе яростно произнесено от Кам.

— Повече ми прилича на шибания капитан Куейд. — Сравнението бе на Етан.

— Може да бъде, който си поиска, стига парите му да са истински. — Това бе невъзмутимо изречено от Филип. — Правили сме яхти за задници и преди, ще ги правим пак.

— Един такъв шибан кретен като... — намеси се разпалено и Сет и млъкна, защото забеляза Дру.

— Господа! — Тя дори не трепна с мигли. — Студена бира за гореща работа.

— О, благодаря. — Филип пое бирите от нея. — Чух, че вече са ви разхладили достатъчно за днес.

— Най-неочаквано — отвърна Дру и понеже се освободи от бирите, вдигна чашата си с вино. — Все пак предпочитам този метод за разхлаждане пред невероятната „Суперпръскачка 5000“. — И без изобщо да погледне към Сет, се обърна към Етан. — Вие ли ги наловихте? — попита, като посочи към тенджерата с раци.

— Да, синът ми Дек и аз. — Той се ухили, когато чу Сет да се прокашля. — А, да, и него го взехме за баластра. Градските му ръчички ще станат целите на мазоли.

— Няколко дни в корабостроителницата ще му се отразят добре — обади се Кам. — Но той винаги си е бил хилав и недоразвит.

— Просто се опитвате да ме ядосате и предизвикате, за да дойда и да свърша половината работа вместо вас. — Сет отпи от бирата си. — Обаче няма да стане. Можете само да си мечтаете.

— Хилав — добави Филип, — ала умен. Винаги е бил умен.

— Чудя се дали може да мина някой път и да видя как работите? — попита Дру.

— Обичате лодките, така ли? — изненадано се обърна Кам към нея.

— Да.

— Защо не отидем да се повозим? — попита с нескрита надежда в гласа Сет.

Тя го изгледа със смразяващ поглед.

— Можеш само да си мечтаеш — отвърна и се отдалечи.

— Браво — беше оценката на Филип. — Сложи те на място.

— Хубаво момиче — продума Етан, като провери раците в тенджерата.

— Горещо — направи коментара си и Кам. — Много горещо. Не говоря за раците.

— Ако искаш да те поразхладя малко, мога да те напръскам със суперпръскачката направо по задника — предложи Сет.

— Ти да не си й хвърлил око? — попита Кам и поклати съжалително глава. — Не ми изглежда от твоя отбор, момче. Няма да те огрее.

— Няма значение — отпи още бира Сет. — Аз съм привърженик на смесените игри с играчи от различен калибър.

Филип го загледа как се отдалечава и се засмя.

— Струва ми се, че нашето момче ще изхарчи цяло състояние за цветя в близко бъдеще.

— А това цвете има доста дълга дръжка, както забелязах.

— И внимателни очи. — Етан потупа брат си и го блъсна с рамото си, което бе традиционна демонстрация на добри чувства в семейството. Кам му се ухили. — Наблюдава, гледа и забелязва всичко, включително и за Сет, но стои една крачка назад. Не защото е срамежлива. Не. Момичето не е свенливо, нито страхливо. Просто е внимателно.

— Идва от семейство с големи пари и положение — намеси се Филип, докато разглеждаше бирата си. — Това са все неща, които те карат да бъдеш предпазлив.

— Сейнт Кристофър не е много подходящо място за нея, не мислите ли? — Според Кам семейството беше мястото, където човек се оформяше. Семейството, в което си роден или което сам си създал. И той си задаваше въпроса как ли семейството на Дру я беше оформило.

Смяташе да стои не повече от час. Един час бе достатъчно учтив срок, докато изсъхнат дрехите ѝ. Но неизвестно как се увлече в разговор за Ню Йорк с Емили. След това се разприказва с Анна за градинарство. После се оказа, че със Сибил и Филип имат общи познати.

Храната беше прекрасна. Когато похвали картофената салата, Грейс веднага предложи да ѝ даде рецептата. Дру не бе съвсем сигурна дали да признае, че изобщо не умее да готви.

Водеха се много спорове — за бейзбол, за дрехи, за видеоигри. Не ѝ бе необходимо много време, за да осъзнае, че това просто е друга форма на общуване.

Кучетата през цялото време се мушкаха под масата и подскачаха наоколо. Нарездаха им да се махнат, обикновено, след като някой пъкнеше парче храна в устата им. Морският вятър, който повяваше откъм водата, разхлаждаше лицата им, докато на масата се водеха разгорещено шест разговора едновременно.

Дру умееше да поддържа разговор. От малка бе обучена на това. Да знае къде, кога и какво да каже, в каквата и да е ситуация. Можеше да говори за лодки и бейзбол, за храна и музика, за изкуство и пътешествия.

Изпи втора чаша вино и остана по-дълго, отколкото възнамеряваше. Не защото не можеше да намери достатъчно учтив предлог да си тръгне. А защото ѝ беше приятно с тях и ги харесваше. Беше удивена от близостта им и им завиждаше. Въпреки големия им брой и очевидните различия — нима можеше две сестри да бъдат по-различни от спортната мъжкарана с остър език Обри и нежната, чувствена балерина Емили — те бяха изключително здраво свързани.

Като отделните парченца на един голям и сложен пъзел, реши Дру. Пъзелът на семейството винаги я бе удивлявал. Пъзелът на нейното собствено със сигурност си оставаше пълна мистерия за нея. Така и не бе успяла да го подреди.

Обаче колкото и шарен и весел да бе на повърхността, Дру подозираше, че пъзелът на семейство Куин също крие своите тайни, своите сенчести и сложни отношения.

Семействата винаги имаха такива.

Както и мъжете, помисли си, когато обърна глава и срещна втренчения поглед на Сет. От момента, в който седна на масата, знаеше, че той не откъсва очи от нея. Е, не спираше да бърбори и водеше непрекъснато разговор с някого, забеляза и това. И от време на време сякаш се отнасяше и насочваше вниманието си към нещо друго, нещо, което не присъстваше тук. Но погледът му, тези ясни и живи сини очи винаги се връщаха при нея.

Можеше да ги почувства заради топлината, която караха да пълзи по кожата ѝ.

Не, Дру се противеше и отказваше да бъде заинтригувана или привлечена от него. И със сигурност нямаше намерение да бъде развълнувана.

— Светлината тук е много добра. — Без да откъсва очи от нея, Сет гребна с вилицата си от салатата. — Можем да направим няколко външни етюда. Имаш ли дълга и широка пола? И нещо с презрамки или без ръкави, за да се виждат раменете ти. Имаш хубави, силни рамене — добави той и си взе още салатата. — Много вървят с лицето ти.

— Това сигурно е голям късмет за мен, нали? — Тя го пренебрегна с леко махване на ръка и се обърна към Сибил. — Много ми хареса последната ви книга — изследванията и примерите за хармонизиране на семейната динамика, на процесите в семейството. Предполагам, че някои от тезите ви са основани на лични наблюдения.

— Трудно е да го отрече. Мога да изследвам тази банда през следващите няколко десетилетия и никога няма да успея да стигна до края.

— Ние всички сме мамините морски свинчета — рече Фиона, докато се бореше с ръце с един рак. — Предупреждавам те да

внимаваш. Ако се завъртиш дори и за съвсем малко тук, Сет ще те нарисува гола, а мама ще те анализира в книгите си.

— Е, това не е сигурно — обади се Обри, като отпи от чашата си. — Ани Крофорд се позавъртя тук за няколко месеца, но Сет не я нарисува нито гола, нито облечена. А не мисля, че и Сибил е написала нещо за нея, макар че пропуснах онази книга за социалното приобщаване на безмозъчните...

— Тя не беше безмозъчна — защити момичето Сет.

— Да бе, само те наричаше Сети. „О, Сети, ти си истински Микел ди Анджелио.“

— Да започна ли да изброявам само някои от гаджетата, с които ти се влачеше преди няколко години? Например Мат Фишер?

— Бях млада и глупава.

— Да бе, а сега си голяма и поумняла. Между другото, аз говоря сериозно. — Той отново се обърна към Дру. — Имаш ли наистина нещо дълго, което да пада свободно, но с оскъдна горница?

— Не.

— Е, все ще се намери отнякъде.

Дру отпи остатъка от виното и наклони леко глава, показвайки интерес.

— Някой някога отказвал ли ти е да го рисуваш?

— Не.

— Тогава аз ще съм първата.

— И въпреки това ще го направи — предупреди я Кам. — Момчето е твърдоглаво, главата му е като бетон.

— Боже, какви приказки от най-разумния, най-гъвкавия и най-отстъпчивия мъж на света — удиви се Анна, като стана. — Имате ли място за десерта?

Те имаха, разбира се, макар че Дру се чудеше къде ще го сложат. Тя лично отклони предложените ѝ кейк и пай, но загуби битката пред вида на шоколадовите бонбони, които изяде, преди да се преоблече в собствените си дрехи.

Сгъна джинсите и ризата и ги остави на леглото, огледа още веднъж приятната спалня и слезе долу.

Когато стигна кухненската врата, рязко спря, защото видя Кам и Анна пред мивката, прегърнати в доста предизвикателна поза, която не будеше никакво съмнение за естеството на разговора, който водеха. Не

можеше да си представи, че хора на тяхната възраст, с пораснали деца, може да се държат така.

— Хайде да се качим горе и да заключим вратата — дочу тя гласа на Кам. Не знаеше къде да гледа, когато забележа как ръката му обгръща ханша на Анна. — Никой няма да забележи, че липсваме.

— Същото каза и след обяда в Деня на благодарността. — В гласа на Анна имаше толкова топлина и смях, когато обви с ръце врата на Кам, че Дру направо ѝ завидя. — И сбърка.

— Фил просто го доядя, защото никога не се сеца пръв да се усамоти със Сибил.

— По-късно, Куин. Ако се държиш добре, може и да ти позволя да... О, Дру!

Гледайки безгрижните им усмивки, Дру заключи, че единственият, който се чувства объркан и сконфузен от тримата, е тя самата.

— Извинете ме. Искях да ви благодаря за гостоприемството. Беше прекрасен следобед. Наистина се забавлявах страхотно.

— Тогава пак ела. Кам, кажи на Сет, че Дру си отива.

Дру беше сигурна, че преди да излезе, Кам ощипа жена си по задника.

— Не, няма нужда. Имате прекрасно семейство, чудесна къща. Благодаря ви, че ми позволихте да прекарам деня с вас.

— Аз се радвам, че намина насам — рече Анна и даде мълчаливо знак на Кам, като в същото време сложи ръка на рамото на Дру и я поведе към външната врата.

— О, ключът! — Дру поклати глава и потърси в чантата си. — Забравих причината, заради която дойдох. Ще го дадеш ли на Сет? Може да държи каквото иска там. Ще уточним подробностите по-нататък.

Ана чу, че врата на кухнята се тресна.

— Можеш да му го дадеш сама. Ела пак — каза тя и я целуна сърдечно по бузата.

— Тръгваш ли си вече? — Леко клатушкайки се, Сет я настигна на верандата. — Защо не останеш? Ще играем софтбоул с Обри.

— Трябва да си вървя вкъщи. Ето ти ключа — подаде му го, докато той я гледаше недоумяващо. — За сервизното помещение, забрави ли? За багажа ти.

— О, да. — Той го взе и го мушна в джоба си. — Виж какво, още е рано, но ако искаш да забегнем, може да отидем някъде. На разходка с колата или...

— Наистина имам работа. — Тя се упъти към колата си.

— Ще трябва да се усамотим и да избягаме далеч от тази тъпла досадници на втората ни среща.

Дру спря и го погледна през рамо.

— Все още не сме имали първа среща.

— Как да нямахме! Че това какво беше! Варени раци, точно както обещах. Просто можеш да вземеш менюто и да определиш датата на среща номер две.

Като подрънкваше ключовете в ръце, тя се обърна с лице към него.

— Дойдох, за да ти дам ключа, но бях полята със студена вода и получих превъзходно пиршество с раци от голямото ти семейство. Това не означава среща.

— А това означава.

Той направи едно плавно движение, толкова плавно, че тя дори не осъзна какво става. Може би, ако беше го предвидила, щеше да успее да го предотврати. А може би не. Както и да е. Нямахме никакъв спор и съмнение относно действието — а то бе, че обхвана с ръце раменете ѝ и устните му, топли и твърди, намериха нейните.

Сет я повдигна леко към себе си и наведе глава. И устните му я завладяха — какъв превъзходен, прелъстителен вкус! — а ръцете му погалиха тялото ѝ и накараха кожата ѝ да настръхне от студ и да пламне от неочаквана топлина.

Дру чувстваше как вятърът разхлажда бузите ѝ и чуваше музиката, сякаш някой отново бе надул уредбата до дупка. Но когато усети и още нещо, доста твърдо, да се опира до бедрото ѝ, осъзна, че трябва да се раздвижи.

В стомаха ѝ пърхаха хиляди пеперуди, а някой сякаш дърпаше дълги, течни въжета из тялото ѝ. Това беше предупреждение, но тя продължаваше да рови с пръсти в гъстата, изсветляла от слънцето коса, като позволяваше на ръцете му да бродят по тялото ѝ.

Сет имаше намерение само да опипа почвата, да направи предложението с целувка, да я накара да се засмее или намръщи, когато я целуне, така че да наблюдава тези изражения по лицето ѝ.

Имаше намерение само да надникне под повърхността, вероятно да покаже и на двамата какво може би лежи отдолу. Но когато тя се притисна към него и отвърна на целувката, той направо потъна в една изкусителна бездна, пълна с водовъртежи, които го влачеха към дъното, и забрави тези свои намерения.

За него жените винаги имаха особен, ослепителен блясък от цветове, бяха като многоцветна палитра. Майка, сестра, любовница, приятелка. Всяка беше различна. Но никога досега не бе срещал жена, която да го поразява с такова великолепие. Искеше да пристъпи и да навлезе в тази светлина, да влезе вътре в нея, докато и двамата се загубят.

— Нека да дойда с теб, Друсиле. — Обсипа с леки целувки бузата ѝ, сетне се спусна надолу по шията, пак обратно, като същевременно обхвана брадичката ѝ с пръсти и я повдигна. — Нека да легна до теб. Да бъда с теб. Да те докосвам.

Тя поклати глава. Не обичаше скоростните свалки, напомни си, макар и като в мъгла. Една умна жена никога не завива зад ъгъла, преди да е потърсила в картата и друг път за отстъпление, а дори и тогава продължава да върви много внимателно напред.

— Аз не съм така импулсивна, Сет. Не съм припряна, нито стремителна. — Тя сложи ръце на раменете му, за да го отстрани, но погледът ѝ беше пряк. — Не си лягам с мъж само защото чувствам, че с него ще ми бъде приятно.

— Добре. — Той притисна устни към челото ѝ, преди да отстъпи. — Тогава остани. Ще играем на топка, може би ще се повозим на лодка.

Ако бе получила подобно предложение от някой друг мъж, би го сметнала само за още един опит да я вкара в леглото си. Сега не почувства подобно нещо. Той казваше онова, което мислеше.

— Знаеш ли, ако остана още, може и да те харесам.

— Сигурен съм в това.

— Да, но няма как. Зарязах доста недовършени неща у дома, а и останах тук много повече, отколкото възнамерявах.

— Бягала ли си някога от училище?

— Никога.

Той сложи ръка на вратата на колата, когато тя я отвори. Лицето му изразяваше искрено удивление.

— Нито веднъж?

— Опасявам се, че да.

— Страхотно. Ти си истински герой — заключи Сет. — Много е секси.

Тя се разсмя.

— Ако бях казала, че съм бягала от училище поне веднъж седмично, щеше да кажеш, че съм революционер и че това също е много секси.

— Позна. Хвана ме натясно. Какво ще кажеш да вечеряме утре заедно?

— Не. — Тя свали ръката му от вратата. — Трябва да помисля. Не искам да изпитвам какъвто и да е интерес към теб.

— Което означава, че вече се интересуваш.

Тя седна зад волана.

— Означава онова, което казах — че не искам да изпитвам нещо подобно. Ще ти съобщя, ако променя желанието си. Върни се при своите. Щастлив си, че ги имаш! — каза тъжно, затвори вратата и потегли.

Сет гледаше след нея, докато я изгуби от поглед. Кръвта му още бушуваше, гореща и сгъстена от целувката, а мисълта му бе така обзета от момичето и възможностите, които се откриваха пред него, че изобщо не забеляза, или по-точно не обърна внимание на автомобила, който излезе отстрани на пътя изпод дърветата и последва нейната кола.

5

Дру знаеше, че той се е пренесъл. Когато влизаше и излизаше от задната стая на магазина, която ѝ служеше за склад, можеше да чуе музиката, разнасяща се от горния етаж. Не се изненада, че пуска силно уредбата, нито че вкусовете му бяха така разнообразни и варираха от рок, от който я заболяваше главата и чак стените вибрираха, през нежни, сърцераздирателни блусове до страстни оперни арии.

Нищо, свързано със Сет Куин, не можеше да я изненада.

През първата седмица той влизаше и излизаше без какъвто и да е ред, програма или пък причина. От време на време идваше забързан в магазина, да я попита дали има нужда от нещо, да я уведоми, че е започнал да прави прозорците на тавана, да ѝ каже, че е пренесъл нещата си в сервизното помещение и е направил дубликат на ключа.

Винаги беше усмихнат, приятелски настроен и не изглеждаше напрегнат. Не направи опит да повтори горещата следобедна целувка.

Това я раздразни по ред причини. Първо, защото се бе настроила да отхвърли каквото и да е предложение или намек за близост от негова страна. Нямаше каквито и да е скрити или тайни желания към Сет, нито към който и да е друг мъж, така че нямаше намерение да показва благоразположение към когото и да е.

Това ѝ бе принцип.

И второ. От него се очакваше да направи опит за продължение. Не можеше, не беше логично мъж да поиска от една жена да спи с нея на единия ден, а на другия да се държи като най-обикновен съсед.

Той най-вероятно искаше да я изненада. Но само я раздразни.

Както и да е, всяко зло за добро, каза си Дру, докато работеше върху няколко малки аранжimenti за маса, които щеше да продаде на един от крайбрежните ресторанти в градчето. Беше се установила в Сейнт Кристофър, беше завъртяла бизнеса си, беше започнала живота, който бе искала, макар да го избра, без да знае, че го иска. Една връзка, независимо дали беше любовна, романтична или просто сексуална, щеше да наруши баланса.

А Дру много държеше на равновесието и му се наслаждаваше.

Единственият човек, който се нуждаеше от нея, изискваше и очакваше нещо през тези дни, беше самата тя. И всичко, което се бе случило и се случваше, си бе направо подарък от Бога.

Доволна от избраната комбинация от нарциси и фрезии, тя завърши аранжимента и го сложи в хладилника. Мъжът, когото бе наела да разнася поръчките на непълен работен ден, щеше да ги отнесе заедно с ирисите, лалетата и снежнобелите лилии, поръчани от една двойка в местния хотел „В и В“.

Чу, че Сет пристигна — звукът на затварящата се врата на колата, поскърцващия чакъл под ботушите му, сетне бързите му стъпки, почти скокове по задните стълби.

След миг чу и музиката. Днес — рок, отбеляза тя, като погледна към вентилационните тръби над себе си. Кое то вероятно означаваше, че той ще се качи на покрива, за да работи по прозорците.

Тя отиде в задната стаичка, взе растението, което си бе наумила, и се качи по стълбите. Едно учтиво почукване нямаше да свърши работа, като се имаха предвид децибелите, затова Дру използва юмрука си, за да почука.

— Да, да! Влизайте! Отворено е. Откога чукате, момчета?

Когато отвори вратата, той се обърна, закопчавайки на кръста си колан с инструменти.

— О, здравей. — Усмихна й се открито и искрено. — Мислех, че е някой от братята ми, но да ти призная, ти изглеждаш много по-добре от тях.

— Чух, че се качи. — Нямаше да бъде елементарна, обеща си Дру. Нямаше да изпада в смешни мечти и фантазии само защото бе налетяла на един висок, привлекателен мъж, който закопчаваше колана с инструменти на кръста си. — Помислих си, че това може и да ти хареса.

— Какво? Чакай малко. — Развеселен, той отиде в малката кухничка, където свиреше уредбата, и намали звука. — Извинявай, но нищо не се чуваше.

Чукът се удряше по бедрото му. Носеше джинси — избелели и с дупки на коленете. Тениската му също бе белезникавосива и омазана с боя и още нещо, което вероятно бе машинно масло. Не беше бръснат.

Тя никога, ама никога не бе харесвала, нито бе привличана от груби, мръсни и небрежни мъже.

По принцип.

— Донесох ти едно растение. — Тонът ѝ бе остър и понетърпелив, отколкото ѝ се искаше. Собствените ѝ думи трябваше да я убедят, че наистина не се интересува ни най-малко от Сет Куин.

— О? — Въпреки тона ѝ той изглеждаше очарован, когато приближи и взе саксията от ръцете ѝ. — Благодаря — рече, докато разглеждаше зелените листа и малките бели цветчета.

— Това е детелина — обясни Дру. — Кралска детелина. Ще ти подхожда.

— И аз тъй мисля. — Той вдигна очи и я погледна. — Много благодаря.

— Не я оставяй да изсъхне, трябва да я поливаш редовно. — Тя погледна нагоре. Двата прозореца вече бяха инсталирани. Беше прав, помисли си Дру. Цялата атмосфера се бе променила от това. — Сигурно си зает.

— Хм. Сключихме споразумение с братята. Аз ще поработя малко за тях, а те ще ми помогнат тук. Нали знаеш, на принципа „ти на мене, аз на тебе“. Така че очаквам Кам да дойде днес, да ми даде едно рамо и да свършим.

— Добре тогава. — Тя се огледа. В края на краищата, напомни си Дру, това беше нейна собственост. Имаше право да проявява интерес какво става тук и докъде е стигнал с преустройството.

Той беше подпрял платна до две от стените. Един статив с все още празно платно стоеше пред предните прозорци. Не беше сигурна как е успял да пренесе огромната работна маса по стълбите и през доста тясната врата, но тя бе в центъра на стаята, цялата отрупана с пособията на художника — четки, бои, бурканче с терпентин, парцалчета, въглени, моливи, креда.

Имаше няколко сгъваеми стола, един дървен старинен стол и още по-стара маса, върху която се мъдреше една особено грозна лампа.

Лавиците, разбира се, дървени, бяха побрали множество необходими неща за рисуване.

По стените не бе закачил нищо. Те бяха празни и чисто бели. Имаше само пространство, необходимите му неща и много светлина.

— Както виждам, вече си се нанесъл и обзавел. Ще те оставя да работиш. — Но едно от подпрените на стената платна привлече вниманието ѝ. Беше тънък пласт пурпурночервено върху зелено. Буйната китка диви напръстничета под перлената светлина на небето спря дъха ѝ и тя сякаш осезаемо почувства допира на листата и венчелистчетата по кожата си.

— Поляна в Ирландия — рече Сет. — Окръг Клер. Прекарах няколко седмици там. Навсякъде, накъдето погледнеш, всичко е картина. Толкова красота просто не можеш да пренесеш върху платното.

— Мисля, ти си успял. Прекрасно е. Просто, обикновено и много силно. Вълнуващо. Никога не съм била в Ирландия. Никога не съм виждала диворастящи напръстничета покрай селски път. Но сега имам чувството, че съм била там и ги усещам. Не е ли страхотно?

Той я загледа за миг. Утринното слънце минаваше през стъклата на прозорците и светлината струеше като водопад върху нея, подчертавайки сянката на челюстта и скулите.

— Стой така. Моля те, просто стой така — повтори Сет, като направи скок към работната си маса. — Десет минути. Става ли? Двадесет най-много.

— Моля?

— Просто стой там. По дяволите, къде ми е... а, ето го. — Той грабна парче въглен, след което обърна статива към себе си. — Не, не ме гледай. Гледай някъде другаде. Чакай!

Отиде бързо до стената, взе картината с напръстничетата, грабна един гвоздей и го закова на стената, след което окачи картината.

— Ето, гледай в нея.

— Нямам време за...

— Рисуване. — Гласът му този път беше троснат и толкова пълен с нетърпение и авторитет, че тя се подчини, без дори да се замисли. — Ще ти платя за загубеното време.

— Не ти искам парите.

— Говоря за сделка, правя ти делово предложение. — Вече шареше с въглена по платното. — Купила си онази къща на завоя на реката. Вероятно имаш нужда от помощ да пренесеш или да изнесеш някои неща, да закоवेश нещо, да преместиш...

— Мога да се грижа сама за нуждите си.

— Да, да, ясно. Малко вдигни брадичката, точно така. Господи, точно така. Светлината е супер. Отпусни челюстта. Ако искаш, после ми се сърди, само ме остави да хвана това.

„Кой беше този мъж, по дяволите?“ — мислеше си Дру. Стоеше тук пред нея, с разкрячени крака, в позата на човек, който се готви да стреля. Около бедрата му висеше колан с инструменти, а той рисуваше така, сякаш от това зависеше животът му.

Очите му бяха присвити и я гледаха така настойчиво, така съсредоточено, че сърцето ѝ подскачаше всеки път, когато спираха върху лицето ѝ.

По стереоуредбата „Ей Си Ди Си“ бяха на път да проглушат и ада. През отворения прозорец се чуваха крясъците на шумните чайки, които пикираха над залива. Все още не бе съвсем сигурна защо си позволи да остане и да се подчини на желанието му. Просто продължаваше да гледа картината с ирландските цветя.

Опита се да си я представи как виси на стената в спалнята ѝ.

— Колко искаш за нея? — неочаквано за самата себе си попита Дру.

Веждите му останаха събрани.

— Ще ти кажа, когато свърша.

— Не. Говоря за картината, която гледам, докато се опитвам да не се дразня от теб. Искам да я купя. Предполагам, че имаш агент. Може ли да се свържа с него?

Той само изръмжа, абсолютно безразличен към сделката, която му предлагаше, и продължи да рисува.

— Не си мърдай главата, само очите. Погледни към мен. Точно така, браво!

— Да. Аз сигурно трябва да бъда поласкана от интереса и желанието ти да ме рисуваш, но трябва да слеза долу, за да отворя магазина.

— Още няколко минутки само.

— Искаш ли да чуеш моето мнение за хората, които не приемат „не“ за отговор?

— Не точно сега. — Трябваше да я накара да говори, да бъде заета с нещо, за да не си отиде, помисли си бързо Сет. О, господи, моментът беше просто идеален — светлината, лицето, този студен поглед на зелените като горски мъх очи. — Чух, че си наела господин

Гимбъл да работи като разносвач на поръчки. Е, как се справя старият дявол?

— Много добре. И тъй като той всеки момент ще се върне, за да...

— Ще почака. Господин Гимбъл ми бе учител по история, когато бях в прогимназията. Още тогава изглеждаше древен като египетска мумия или поне колкото президентите, за които ни преподаваше. Веднъж открихме голяма змийска кожа. Занесохме я и я навихме върху стола на господин Г. през третия срок.

— Сигурна съм, че сте смятали това за страшно смешно и сте си умрели от майтап.

— Ти какво, занасяш ли ме? Та аз бях само на единадесет. Направо щях да си потроша ребрата от смях. Никога ли не си поставяла подобни неща в бюрото на учителя, когато си била ученичка в твоето частно девическо училище?

— Не, никога. И защо реши, че съм ходила в частно училище?

— О, скъпа, че това толкова ти личи! Забелязва се от сто километра. — Сет отстъпи назад и кимна към платното. — Да, добре е. Прилича на теб. — Отново приближи, поправи нещо с въглена, позамаза една линия с палеца си, преди отново да погледне към нея. — Как искаш да наречем това — сеанс или втора среща?

— Никак. — Толкова ѝ се искаше да отиде и да види какво е нарисувал, но стисна зъби и това отне всичките ѝ сили. Чувстваше се изцедена.

— Значи втора среща — отсече той, след което захвърли въглена и взе един парцал, с който избърса ръцете си. — Все пак ти ми донесе цветя, също като на среща. Макар че това трябваше да го направя аз.

— Саксия с растение — поправи го Дру.

— Това е само семантика. Наистина ли искаш картината?

— Зависи от това каква ще бъде цената.

— Цинична си.

— Не подценявай цинизма, той понякога е градивен. Защо не ми дадеш името и адреса на твоя представител? Ще говоря с него и тогава ще видим.

Харесваше му как тази къса, гъвкава коса следваше овала на главата ѝ. Искаше да прави нещо друго, нещо много повече, а не само да я скицира. Искаше да я рисува.

Искаше да я докосва. Да прокара ръка по това копринено, нежно, плътно, черно покривало, което обгръщаше главата ѝ като шлем, докато не открие истинската му текстура. Искаше да прави това в съня си.

— Хайде да сключим приятелска сделка. Ти ще ми позираш, а аз ще ти дам картината без пари.

— Мисля, че вече го направих.

— Не. Искам да те рисувам с маслени бои. — И с темперни, и с пастели, и с акварел. „И с устни в леглото“, добави наум Сет.

През изминалите няколко дни непрекъснато бе мислил за нея. Достатъчно дълго, за да прецени, че жена като нея — с такъв външен вид, образование и потекло, сигурно е свикнала с преследването от страна на мъжете.

Така че избра друга тактика — да намали темпото, съвсем определено и нарочно, и да изчака тя да предприеме следващата стъпка. И Дру току-що бе направила точно това. Бе му донесла саксия с домашно цвете.

Сет искаше това момиче лично за себе си, така както я искаше професионално. Нямаше значение кое щеше да се случи първо, трябваше да получи и двете.

Тя отново погледна картината.

Винаги му бе доставяло удоволствие да види желанието в очите на някой, който гледа работите му. Виждайки копнежа в очите на Дру, вече знаеше, че е спечелил. Поне професионално.

— Имам работа — започна тя.

— Ще рисувам извън работното ти време. Отпусни ми един час сутрин, преди да отвориш, в деня, в който можеш. И четири часа в неделя.

Тя се намръщи. Изглеждаше ѝ прекалено много. Но картината наистина беше великолепна и си заслужаваше жертвата.

— За колко време?

— Все още не мога да кажа. Не знам. — Той почувства леко раздражение. — Това все пак е изкуство, а не счетоводство.

— Тук ли?

— Като начало, да.

Дру се замисли, спорейки със себе си, аргументирайки се „за“ и „против“. По-добре никога да не бе виждала проклетата картина. След

което, понеже само глупачките се съгласяваха, без да видят за какво става дума, тя отиде до статива и го заобиколи, за да разгледа лицето си.

Очакваше нещо грубо, направено набързо, само загатнато, защото му бе отнело не повече от петнадесет минути. И бе изненадана да види, че рисунката е задълбочена и доста детайлна. Наистина този човек имаше удивителна дарба — всички сенки, извивки, ъгли предаваха настроенията, които я бяха обзели.

Изглеждаше замислена и студена, реши Дру. Малко отчуждена и много, много сериозна. „Цинична може би?“ — помисли си и се усмихна.

— Не изглеждам приятелски настроена.

— Защото не си.

— Не мога да оспоря този факт. Нито пък, че имаш невероятна, удивителна дарба. — Въздъхна. — Обаче нямам рокля с дълга и широка пола и горница без презрамки.

Той се засмя.

— Ще импровизираме.

— Добре, ще ти отделя един час утре. От седем и тридесет до осем и тридесет.

— Супер. Съгласен.

Сет заобиколи, свали картината от стената и ѝ я подаде.

— Ти си много доверчив.

— Доверието е прекрасно качество, което също се подценява от много хора. Като цинизма.

Тъй като ръцете ѝ вече бяха заети с картината, той сложи ръце на раменете ѝ. И я повдигна леко, така че тя застана на пръсти. В същия момент вратата се отвори.

— Нищо не се е променило. Винаги все едно и също. Те никога не чукат — промърмори Сет, когато Кам влезе в студиото.

— Здравсти, Дру. Целуни спокойно момичето, хлапе. Защо не усещам мириса на кафе? — Кам тръгна към кухнята сякаш си беше у дома, след което зърна рисунката на статива. Лицето му се промени, изразяваше истинско удоволствие. — Най-лесните петдесет кинта, които съм печелил. Обзаложих се с Фил, че Сет ще те уговори да му позираш, преди да е изтекла седмицата.

— Така ли?

— Не се обиждай. Ако Рембранд беше тук и искаше да рисува някого, то сигурно щеше да се спре на теб и щеше да намери начин да те убеди. Пък и ако това момче бе пропуснало шанса да го стори, щеше да бъде пълен глупак — добави, а лицето му, преди да изчезне в кухнята, светна от гордост, което смекчи гнева ѝ за това, че е била предмет на облог. — Той е като трънче в задника, но не е глупак.

— За трънчето в задника вече съм убедена. За останалото — дали е глупак или не, ще си позволя да запазя оценката си, докато не го опозная по-добре. Значи в седем и половина — рече тя, като се обърна към Сет и тръгна към вратата. — Сутринта, подчертавам.

Кам не каза нищо, само сложи ръка на сърцето си.

Дру излезе.

— Защо си пъхаш носа, където не ти е работа? И защо приказваш толкова много? — сърдито се обърна към брат си Сет.

— Ей, ти ще я рисуваш ли, или ще я сваляш? — избухна в смях Кам при това изявление. — Каквото е писано да стане, ще стане, хлапе. Преди известно време, а то не бе много отдавна, ти загуби доста време да ни убеждаваш, че да се свалят момичета било гнусно и отвратително. Чиста тъпотия.

— Това бе преди повече от петнадесет години, но след като на теб ти изглежда немного отдавна, значи наистина си остарял. Сигурен ли си, че ще успееш да се качиш на покрива? Може да ти се завие свят и да паднеш оттам.

— Дори падайки, пак ще мога да те изритам по задника, хлапе.

— Сигурно. Ако Етан и Фил ме държат долу, може и да ме уцелиш. — Той се разсмя, когато Кам го сграбчи през врата с железната си хватка. — О, човече, сега вече съвсем ме уплаши. Виж, целият треперя.

Но и двамата си спомняха времето, когато наистина беше уплашен. Когато едно малко, мършаво, но умно говорещо момче, замръзваше от ужас, щом някой го докоснеше, независимо дали жестът беше груб или нежен.

Знаеха и помнеха.

Припомняйки си онова време, Сет едва не избълва тревогите, които пазеше скрити дълбоко в най-далечния ъгъл на съзнанието си. Не, трябваше да се справи сам, каза си. И трябваше да го направи веднъж завинаги.

Сет беше човек, който държи на думата си. Когато последният лъч слънчева светлина се скри зад хоризонта, той отиде заедно с Кам в корабостроителницата, за да поработи няколко часа.

Някога, помисли си, смяташе, че ще изкарва прехраната си тук, че ще прекара живота си, работейки рамо до рамо с братята си, стройки красиви дървени яхти и други плавателни съдове. Всъщност най-хубавите му спомени бяха тук, в тази стара тухлена сграда, напоена с неговата пот, малко кръв от порязаните пръсти и вълнението да осъзнаваш, че си част от нещо.

С годините всичко се промени. Както казваше Филип, рафинира се. Стените не бяха вече голи, нито закърпени, а боядисани чисто бели.

Бяха обособили нещо като входно помещение и коридор, който водеше към стълбите за втория етаж. Там се намираше офиса на Филип. Той теоретично разделяше работната зала на две помещения.

По стените висяха грубо нарисувани скици на различни лодки и яхти, построени от семейство Куин през годините. Те отразяваха развитието на бизнеса, напредъка на корабостроителницата, но също и развитието на художника, който ги бе рисувал.

Знаеше от Обри, че преди две години дошъл някакъв колекционер на картини и предложил на братята му четвърт милион за петдесетте скици, които красяха стените.

Те му отказали, но му предложили за тези пари да му построят, която лодка си избере от скиците.

Защото за тях парите не означаваха нищо, помисли си отново Сет, макар че в началото бяха преживели доста тежки времена. Нещата опираха винаги до единството. И до обещанието, дадено на Рей Куин.

Самата работилница не се беше променила много. Все още бе голяма, шумна и ярко осветена. Имаше скрипци и макари, които висяха от тавана. Триони, греди, пейки, мирис на прясно отрязано дърво, на талаш, ленен безир, пот, кафе, див рев на рокендрол, звук на режещ трион, дразнещ ноздрите аромат на лук от сандвича на някой.

Всичко това му бе така познато и близко, както собственото му лице в огледалото.

Да, някога той си мислеше, че ще прекара целия си живот тук, слушайки как Филип ругае за някакви неплатени фактури,

наблюдавайки внимателните, спокойни ръце на Етан да подават дървото към струга, потейки се заедно с Кам, докато обърнат корпуса на недовършената лодка.

Но нещата не се развиха така. Изкуството го погълна. Любовта към него го отведе далеч от момчешките му амбиции. И го отне за известно време от семейството му.

Сега беше мъж, напомни си Сет. Мъж, който трябваше да отстоява правата си, да стои прав на собствените си крака, да води собствените си битки и да бъде онова, което смята, че трябва да е.

Нищо и никой нямаше да го спре.

— Ти какво, още дълго време ли смяташ да стоиш там с ръце в задника? — попита го Кам. — Изобщо имаш ли намерение да се хващаш за работа? Или нещо ти попречих днес следобед и сега си сърдит?

При тези думи на брат си Сет се върна към действителността.

— Като гледам, нямате нужда от помощ.

Забеляза, че Обри обработва дъска за скиф върху един работен тезгях. Електрическата бормашина трепереше в ръцете ѝ. Отново носеше на главата си шапка, а дългата ѝ коса, вързана на опашка, бе промушена през задния отвор. Етан беше на струга и обработваше мачта, докато вярното му куче се мотаеше из краката му.

— Корпусът на този скиф трябва да се засмоли.

„Аха. Дадох ми чирашката работа“ — помисли си Сет.

— А ти какво смяташ да правиш? — попита на свой ред той.

— Да се грея и наслаждавам на славата на моята малка империя.

Да се наслаждава, включваше да се занимае с детайлите по преградите на кабината, дърводелство, което Кам бе превърнал в изкуство.

Сет свърши с насмоляването. Е, след толкова време малко се затрудни. Знаеше как да работи и с дъските, помисли си малко възмутен заради това, че му дадоха нещо толкова елементарно. Обри продължаваше да пробива и звукът на машината го блъскаше в главата.

— Хей. — Тя се наведе да поговори с него. — Днес Уил е свободен. Смятаме да ходим да ядем пица. После може да гледаме кино. Искаш ли да дойдеш?

Беше изкушаващо. Искаше отново да се види с Уил, не само защото бяха приятели, но защото смяташе за редно да проверява

намеренията на всяко момче, което се навърташе около Обри.

Претегли предложението, като го сравни със самотната вечер, която го очакваше.

— Във „Вилидж Пица“ ли ще ходите?

— Къде другаде. Все още е най-добрата в Сейнт Кристофър.

— Може би ще намина — реши Сет — да кажа „здравей“ на Уил.

Но от киното се отказвам. Трябва да ставам рано утре сутрин.

— Мислех, че вие артистите сутрин спите до късно и не ставате преди обяд.

Сет топеше кълчища в смолата, за да насмоли корпуса.

— Работата ме зове.

— Каква работа? — Тя седна, загледа го и изведнъж разбра. Изражението на лицето му го издаде... — О, цветарката ще позира на известния художник. Аз имам още новини за нея, по същество.

— Не се интересувам от клюки. — Опита се да остане твърд за не повече от десет секунди, след което се предаде. Любопитството надделя. — Е, какви са новините?

— Много сочни, сърчице. Научих ги от Джейми Стайл, тя ги получила от нейния братовчед, който бил журналист в Сената преди няколко години. Тогава Дру и някакъв много високопоставен чиновник или съветник в Белия дом били гореща тема за обсъждане.

— Колко гореща?

— Толкова, че да поддържа огъня във всички колони на „Поуст“ почти цяла година. И да потвърди онова, което братовчедът на Джейми описва като годежен пръстен с диамант с размера на топка за врата. После диамантът изчезнал, горещата страст изстинала и се превърнала в лед, а високопоставеният чиновник започнал следващата гореща история с някаква блондинка.

— Била е сгодена?

— Да. Накратко казано, според моя източник. Излязло найаве, че блондинката съществувала още преди годежа. Следиш ли мисълта ми?

— Той е мамил Дру с някаква тъпа Барби?

— Освен Барби тази блондинка била, всъщност все още е, и истинска акула — адвокатка, асистентка на съветника на президента в Белия дом или нещо такова.

— Сигурно на Дру ѝ е било ужасно тежко всичко това да излезе в пресата.

— Останах с впечатление, че е човек, който може да се оправя доста добре. На никого не се кланя, не сваля шапка и не цепи басма, не е заспала. И си залагам цялата месечна заплата, че е стиснала копелето за топките, преди да му натика пръстена в гърлото.

— Ти със сигурност щеше да го сториш — рече Сет с одобрение и гордост. — Преди да го накараш да излиже пода с езика си. Но Дру не ми изглежда склонна към насилие. По-скоро ми се струва, че го е замразила с един от онези си погледи и убийствено ледени думички.

Обри се подсмихна презрително.

— Много знаеш ти за жените! Тихите води са най-дълбоки. Бъкат от мини. Не само че са дълбоки, но и направо ще те сварят, защото са горещи.

Може би, мислеше си Сет, докато седеше зад волана на колата. Тялото го болеше от несвойствената работа. Но беше готов да си заложи спестяванията, че Дру е разцепила оня тип на две, без да пролее капка кръв.

Знаеше какво е да видиш дори и малко подробности от личния си живот — объркващи, интимни подробности, изнесени и окаляни в пресата.

Може би затова беше дошла тук — за да се скрие, да избяга от всичко това. Знаеше точно как се чувства.

Той погледна часовника си и тръгна. Можеше да изяде една пица, както предложи Обри. Нямаше смисъл да се връща чак у дома, за да си вземе душ и да измие потта, а после отново да шофира до града.

Със същия успех можеше да се изкъпе и освежи в студиото. Беше си занесъл там сапун и кърпи. Дори се сети да занесе чифт джинси и една чиста риза в шкафа.

Можеше да завари Дру в магазина и да я покани на пица. Кое то щеше да бъде среща номер три, каза си, много доволен от идеята си Сет.

Лицето ѝ щеше да придобие оня студен израз, който казваше „никак не ми е забавно“, помисли си той. Но в същото време в очите ѝ щеше да проблесне за секунда една бърза светкавица, която говореше точно обратното.

Направо бе очарован от този контраст.

Можеше да прекара часове, не, дни наред да я наблюдава и да се опитва да улови всички варианти на сянката и светлината в нея.

Когато стигна до къщата обаче, видя, че колата ѝ не е на малкия паркинг отзад. Реши да ѝ се обади по телефона и да я уговори да слезе в града, но след това се сети, че не знае номера ѝ в къщата край реката.

Трябваше да се погрижи за това по-рано. Но след като не можеше да се обади оттук, поне щеше да се освежи, да отиде до „Вилидж Пица“ и да се обади от някой градски телефон.

Все някой щеше да знае нейния номер.

Не, по-добре щеше да бъде, реши Сет, докато се изкачваше по стълбите, да вземе една голяма пица в кутия и да мине покрай нейната къща на път за своята. С бутилка „Мерло“.

Коя жена щеше да върне мъж, който ѝ носи пица и вино?

Доволен от плана си, той влезе в стаята. Чу как нещо изшумоля и се плъзна на пода под краката му. Наведе се и вдигна една сгъната бележка, която сигурно е била пъхната под вратата.

Стомахът му се сви, докато подът сякаш пропадна под него.

„Десет хиляди ще ме устроят. Ще ти се обадя.“

Сет просто се свлече и седна направо на земята до вратата на ателието, като смачка листчето на малка топка.

Глория Делаутер се бе завърнала. Не очакваше, че ще го намери, нито че ще го последва толкова бързо. Не беше подготвен да открие, че тя ще диша в гърба му само две седмици след като напусна Рим.

Трябваше му време да помисли. Запрати ядосано малката хартиена топка в другия ъгъл на стаята. Добре. Десет хиляди щяха да му дадат време. Щеше да спечели време, нямаше значение, че отново най-вероятно ще хвърли парите си на вятъра.

Беше го правил и преди. Когато ставаше дума за майка му, нямаше цена, която да не бе готов да плати, само и само да се отърве от нея. И също така да запази семейството си от хищните ѝ нокти.

Тя разчиташе точно на това, разбира се. Глория Делаутер беше като ненаситна акула. А той продължаваше да пълни гушата ѝ, за да я държи далеч от хората, които обичаше.

6

Сет седеше на кея и ловеше риба с въдица и закачено на нея парченце сирене „Бри“ от кухнята на Анна за стръв. Слънцето беше силно и припичаше гърба му с августовска сила, която прегаряше кожата и размекваше мозъка. Не носеше нищо друго, освен отрязани джинси и очила с телени рамки.

Обичаше да гледа през тях как светлината падаше от избледнялото от зноя синьо небе върху вълните, които се плискаха в колоните на кея. Помисли си разсеяно, че би могъл да остави за малко въдицата и да скочи във водата, за да се разхлади.

Тя лениво се блъскаше в бордовете на малката платноходка с бели платна, вързана за кея. Една сойка се обаждаше сред дърветата, а когато подухнеше резкият полъх на бриза, той носеше аромат на рози от храста, който растеше тук отпреди идването на Сет.

Къщата беше съвсем тиха. Тучната морава, която водеше към нея, беше прясно окосена и ухаеше фантастично. Той съвсем ясно долавяше и този мирис. Прясно окосена трева, рози, мързелива вода. Уханията на лятото.

Не му се стори странно, макар да знаеше, че все още е пролет.

Трябваше да направи нещо. Надяваше се Господ Бог да му помогне да запази тишината и спокойствието на този дом и мира около него. А също и семейството си непокътнато.

Дочу лая на кучето, а сетне лапите му зашляпаха по кея. Сет не го погледна дори когато студената му муцуна докосна бузата му. Само вдигна ръка, така че кучето да седне до него. Винаги бе прекрасно да чувства куче до себе си, когато мислите му бяха тежки и тъжни.

Но това не бе достатъчно за кучето, чиято опашка продължи да бие по дъските на кея, докато лижеше с език лицето на Сет.

— Добре де, добре, успокой се. Сега мисля — започна Сет, след което изведнъж усети как сърцето се качва в гърлото му, когато се обърна да го погали.

Това не бе кучето на Кам, а неговото собствено. Фулиш, който бе умрял в ръцете му преди пет години. Останал без дъх и глас, Сет гледаше познатите кучешки очи, които сякаш се смееха на най-прекрасната шега в света.

— Чакай! Я чакай за минутка! — Той сграбчи муцуната на животното, а в сърцето му се преплетоха радост и удивление. Топла козина, студен нос, мокър език. — Ама какво става, по дяволите? Ти откъде се взе?

Фулиш излая радостно още веднъж и скочи в скута му.

— Ето те и теб, малък глупчо — мърмореше Сет, а в гърдите му бушуваше ненаказана любов. — Ето те и теб! Господи, да знаеш колко ми липсваше. — Той остави въдицата и прегърна кучето си.

В мига, в който въдицата щеше да падне във водата, една ръка се протегна и я хвана.

— Не ми се ще това прекрасно парченце сирене да отиде на вятъра — произнесе една жена, седна до него, пусна краката си над водата и метна въдицата. — Решихме, че Фулиш ще те ободри. Няма нищо друго на света като кучето, нали? То е и за компания, и за приятелство, за любов, за удобство, за забавление. Нищо ли не си хванал днес?

— Не. Аз не...

Думите спряха в гърлото му, когато я погледна. Познаваше това лице — беше го виждал на снимки. Дълго и тясно, с незабележими лунички, пръснати около носа и скулите. Носеше някаква безформена стара шапка в цвят каки върху облака от червени къдрици, които тук-там бяха прошарени със сребро. А тъмнозелените ѝ очи не бе възможно да бъдат сбъркани.

— Ти си Стела. Стела Куин.

Стела Куин, помисли си Сет, като се опитваше да осъзнае, че тя всъщност е мъртва повече от двадесет години.

— Станал си много хубав. Винаги съм си го мислела — рече тя, като подръпна закачливо опашката му. — Трябва да се подстрижеш май, а, момче?

— Струва ми се, че сънувам.

— И на мен така ми се струва — отвърна жената, а ръката ѝ се спусна по лицето му и свали тъмните слънчеви очила от носа му. — Имаш очите на Рей.

— Винаги съм искал да те срещна. — „И ето че мечтите ми се сбъднаха“ — помисли си отвлечено Сет.

— Ето на, тук съм. — Тя сложи обратно очилата на носа му със смях. — Никога не е късно, нали? Никога не съм се интересувала от риболов. Обичам водата — да я гледам, да плувам. Но ловенето на риба е много полезно за мислене, нали, или да се откъснеш от мислите. Ако обаче се размислиш дълбоко, по-добре да имаш въдица във водата. Човек никога не знае какво ще изтегли.

— Никога не съм те сънувал. Не и както сега.

Факт бе, че досега не бе сънувал с такава яснота, толкова истински и осезаемо. Можеше да почувства топлината под ръката си от тялото на Фулиш и ясните удари на сърцето му.

Усещаше и топлината на слънцето върху гърба си и можеше да чуе от разстояние мъркането и пърпоренето на лодките. Сойката продължаваше пронизителната си песен.

— Решихме, че е време да изиграя ролята на баба. — Тя го удари леко по коляното. — Да ти призная, всичко това много ми липсва, откакто не съм тук. Цялата врява и суетене около бебетата, когато се появят, да тичам след теб и останалите. Смъртта е много неудобно нещо, да ти кажа правичката.

Когато я загледа недоумяващо, тя просто се разсмя. Високо и ясно.

— Съвсем естествено е да бъдеш малко объркан. Не се тревожи. Не се случва всеки ден да стоиш и да си говориш с дух.

— Аз не вярвам в духове.

— Трудно ми е да те упрекна. — Тя се загледа към водата и нещо в лицето ѝ се промени и отрази пълно и абсолютно задоволство. — Трябваше да ти направя сладкиши, макар че никога не съм била голяма майсторка. Но човек не може да получи всичко на света, така че трябва да се задоволи с онова, което има. Ти си внук на Рей, значи си и мой внук.

Главата му се въртеше, но Сет не се чувстваше замаян. Пулсът му галопираше, но не чувстваше никакъв страх.

— Той беше много добър с мен. Живях с него съвсем малко време, но той беше...

— Свестен. — Тя кимна, като го произнесе. — Ти точно това каза на Кам, когато те попита. Рей е свестен човек, каза, а ти със

сигурност не бе срещал много свестни хора в живота си, бедното ми момче.

— Той промени всичко.

— Той ти даде шанс да промениш всичко. И ти се справи много добре. Отлично. Човек не може да избере откъде идва, Сет. Не избира родителите си, нито мястото, където да се роди. Ти и моите момчета знаете това най-добре. Не можеш да избереш началото, но можеш да избереш края, и как да стигнеш дотам.

— Рей ме взе и това го уби.

— Ако твърдиш подобно нещо и го мислиш, значи не си толкова умен, колкото твърдят всички. Рей ще бъде разочарован, ако те чуе.

— Той нямаше да се озове на шосето, ако не бях аз. Беше там заради мен.

— Как би могъл да знаеш това? — попита го отново тя. — Ако не е било онова шосе в онзи ден, щеше да бъде друго шосе в някой друг ден. Старият глупак винаги караше като фурия, прекалено бързо. Такива неща се случват, това е. Стават по различен начин, а ние седим и се оплакваме, точно както сега. Губим толкова много време от живота си в разни *ако* и *или*, ако питаш мен...

— Но...

— *Но*-то да върви по дяволите. Джордж Бейли научи този урок, нали?

— Кой? — объркано попита Сет.

Стела вдигна глава към небето.

— Това е един стар филм, казва се „Животът е прекрасен“. Джими Стюарт играеше Джордж Бейли. Смяташе, че би било по-добре, ако не се е раждал изобщо, така че един ангел му показва как биха се развили нещата, ако наистина раждането му не се беше случило.

— И ти смяташ да ми покажеш същото?

— Нима ти приличам на ангел? — попита развеселено тя.

— Не. Но аз не твърдя, че би било по-добре, ако не се бях родил.

— Ако промениш едно нещо, променяш всичко. Това е урокът. Какво щеше да стане, ако Рей не беше те взел и довел тук, ако не беше се блъснал в проклетия телефонен стълб? Може би Кам и Анна никога нямаше да се срещнат. Следователно Кевин и Джейк нямаше да се родят. Нима искаш да ги няма?

— Не, господи! Разбира се, че не. Но ако Глория...

— Аха — с доволно кимване Стела вдигна пръст. — Точно там е работата, нали? Само че не бива да казваш „ако Глория“, а „но Глория“. Защото Глория Делаутер е реалност.

— Тя се завърна.

Лицето ѝ омекна, чертите ѝ се смекчиха и гласът ѝ стана по-нежен.

— Да, скъпи. Знам. И това ти тежи.

— Не искам да се намесва отново в живота им. Не искам да провали отново семейството ми. Тя иска само пари. Винаги само това е искала.

— Така ли мислиш? — въздъхна Стела. — Е, предполагам, че ще ѝ ги дадеш. Отново.

— Какво друго мога да сторя?

— Ти ще измислиш — отвърна Стела и му подаде въдицата.

Сет се събуди седнал на края на леглото, а ръката му бе стисната в юмрук, все едно че държи въдица.

Когато отвори пръстите си, те бяха изтръпнали и сякаш го боцкаха леки бодлички като карфици. Пое си дъх и можеше да се закълне, че усеща приятния аромат на окосена лятна трева.

Странно, помисли си той и прекара ръка през косата си. Какъв удивителен сън. Можеше също така да се закълне, че все още усеща проникващата в него топлина от тялото на кучето, излегнало се в скута му.

Първите десет години от живота му преминаха в един затвор, в който господстваха страхът, ругатните и пренебрежението. Това го направи по-силен от което и да е друго десетгодишно момче. И много по-предпазлив.

Преди да срещне Стела, Рей Куин имал любовна връзка с някаква друга млада жена на име Барбара Хароу. Връзката била кратка. Тя го изоставила, защото решила, че не е подходящ за нея, а Рей напълно я забравил. Забравил дотолкова, че дори тримата му

осиновени синове не бяха чували за нея. Така както и самият Рей не знаел нищо за продукта на тази връзка.

Глория Делаутер.

Но Глория разбрала за Рей и го издирила. В обичайния си стил тя започнала да го изнудва, за да смуче пари от него. И всъщност бе продала собствения си син на собствения си баща.

Продаде мен на дядо ми.

Но Рей беше умрял най-неочаквано, преди да намери начин да разкаже на синовете и на внука си истината.

За братята Куин Сет трябваше да бъде просто поредното безпризорно дете, прибрано от Рей. Те можеха да се грижат за него толкова, колкото изисква едно обещание, дадено на умиращия на смъртния му одър. И нищо повече. Това щеше да бъде напълно достатъчно.

Но не стана така. Братята промениха живота си заради него. Те му дадоха дом, застанаха до него и му показаха какво означава да бъдеш част от едно семейство. И се бориха, за да го запазят.

Анна беше неговият личен възпитател. Грейс — неговата първа заместник-майка. А Сибил, полусестрата на Глория, донесе със себе си единствените хубави спомени от детството му.

Знаеше колко много бяха пожертвали всички те, за да му дадат живот. Живот, достоен за самия Рей Куин. Когато след време Глория отново се появи и се опита да изтръгне още пари, той вече бе един от тях. Един от братята Куин.

Глория не за пръв път се домогваше до пари. Не за пръв път го намираще и изнудваше. Три години след смъртта на Рей Сет почти я бе забравил, за пръв път се почувства сигурен и в безопасност с новото си семейство, което се грижеше за него и го пазеше. Тогава Глория изневиделица се появи в Сейнт Кристофър и грабна първите пари от него. Той беше само на четиринадесет години.

Никога не каза на братята си за това.

Неколкостотин долара — това беше първият път, спомни си Сет. Това бе всичко, което успя да събере без семейството му да открие — и да я задоволи. Но за кратко.

Плащаше й всеки път, когато се спускаше като лешояд, докато замина за Европа. А реши да отиде там, не само за да учи и работи, но и да избяга от нея.

Смяташе, че тя няма да нарани семейството му, ако не живее с тях, а не вярваше да го последва през океана. Поне така си мислеше тогава.

Успехът му като художник и последвалата известност дадоха на Глория нови идеи. И завишиха изискванията ѝ.

Тя го издири в Европа и започна да иска все повече и повече.

Сега си задаваше въпроса дали завръщането му у дома не беше грешка, колкото и много да се нуждаеше от това. Бе наясно, че ако продължи да ѝ плаща, прави още по-голяма грешка. Но какво значение имаха парите! Парите нямаха значение. Важното беше семейството.

Подозираше, че Рей е разсъждавал по същия начин.

Сет знаеше, че най-правилното, най-разумното нещо бе да ѝ каже да се маха, да я прогони, да не ѝ обръща внимание. Да я разобличи, да разкаже на всички за гадните ѝ инсинуации и блъфове.

Но само като си помислеше, че трябва да се срещне лице в лице с нея, той се предаваше. Чувстваше се задушен, зазидан между стените на безнадеждното си детство и отчаяната необходимост да предпази хората, които обичаше.

Така че ѝ плащаше. И продължи да ѝ плаща не само с пари.

Сет познаваше похватите ѝ, знаеше как работи. Тя никога нямаше да се изпречи директно на пътя му. Щеше да го накара да се тревожи, да не спи по цели нощи, да си задава мъчителни въпроси, да се задушава от безсилие и гняв дотогава, докато десет хиляди му се видят нищожна цена, с която да откупи спокойствието на душата и мисълта си. Глория никога нямаше да се появи в Сейнт Кристофър, за да не бъде видяна и разпозната от братята и сестрите му. Но със сигурно беше наблизо.

Колкото и параноично да звучеше, Сет имаше чувството и дори можеше да се закълне, че усеща дишането ѝ, пълно с омраза и алчност, във врата си.

Този път обаче нямаше да избяга. Нямаше да напусне дома и семейството си за втори път. Щеше, както и преди, да се отдаде на работата и да живее живота си. Докато отново дойде Глория.

Тази сутрин бе успял да убеди Дру да му позира за втори път. От предишния сеанс знаеше, че тя очаква от него да бъде готов и когато пристигне, точно в седем и половина, веднага да започне да рисува. И точно след шестдесет минути да спре.

За да бъде сигурна, бе донесла дори кухненски таймер — да засече времето. Жената не бе благосклонна към художническия темперамент. Но това не тревожеше Сет. За себе си смяташе, че изобщо не притежава такъв.

Щеше да използва пастели, засега само пробно. Щеше да направи продължение на скицата с въглен. Това му даваше възможност да изучи лицето ѝ, скритото вълнение, езика на тялото, преди да се впусне в по-задълбочения портрет, който вече се въртеше в главата му.

Когато я гледаше, имаше чувството, че всички модели, които бе рисувал в кариерата си досега, са били само предшественички на Друсила.

Тя почука. Беше ѝ казал, че не е необходимо и може да влиза по всяко време, но тя продължаваше да спазва тази формална дистанция помежду им. Която, помисли си той, докато отиваше към вратата, трябваше да бъде силно скъсена.

Помежду им не трябваше да има нито дистанция, нито формалност, ако щеше да я рисува така, както искаше.

— Точно навреме. Каква изненада. Искаш ли кафе?

Беше подстригал косата си. Все още бе достатъчно дълга, така че стигаше до бието на изтърканата тениска, която очевидно беше нещо като униформа, но опашката вече я нямаше. Изненада се, че ѝ липсва. Винаги бе мислела подобна прическа за мъжка превземка.

Той беше избръснат и можеше да се каже дори спретнат, ако не бяха дупките по коленете на джинсите му и петната боя по обувките.

— Не, благодаря. Вече пих едно тази сутрин.

— Само едно? — Той затвори вратата след нея. — Ако пия само едно кафе, няма да мога да кажа нито едно правилно изречение. Как го правиш?

— Със силна воля.

— Май имаш големи количества от нея?

— Всъщност да.

Под шеговития му поглед тя постави таймера на работната маса и го нагласи на 60. След което отиде право към стола и седна на него.

Дру веднага забеляза промяната.

Беше си купил легло.

Рамката беше стара — проста, желязна, черна рамка. Матракът все още беше гол и имаше следи от етикети.

— Значи все пак се пренесе тук?

Той вдигна очи и проследи погледа ѝ.

— О, не. Но е по-добре, отколкото да спя на пода, ако закъснея много и не ми се прибира. И освен това е нещо, което може да се използва в театъра на бъдещите ни действия.

— О, така ли?

— Ти винаги ли си мислиш за секс, или само когато си с мен? — разсмя се той при вида на зяпналата ѝ уста. — Имах предвид, че ще служи за декор, като този стар стол или онези стари бутилки. — Посочи бутилките в ъгъла. — Като счупената синя купа или старата фруктиера в кухнята. Вземам неща, които ми хващат окото. — Подреждаше постелите си, но устните му се извиха в усмивка. — В това число и жените.

Тя отпусна рамене. Сет със сигурност щеше да забележи, ако са напрегнати, а това щеше да я накара да се чувства още по-глупаво.

— Аз често употребявам „О, така ли?“ дори и без повод. Това ми е навик.

— Скъпа, ти просто постави едно много изразително ударение на това „О, така ли?“. Спомняш ли си позата?

— Да. — Дру послушно сложи крака си на стъпенката на стола, обви с ръце коляното си и леко се обърна през рамо, сякаш някой току-що я е заговорил.

— Прекрасно. Наистина си много добър модел.

— Стоях в тази поза около час преди няколко дни, как да не я запомня.

— Един час — поправи я той и започна да работи. — Преди да се отдадеш на див разврат през уикенда.

— Толкова съм свикнала с дивия разврат, че той въобще не ми се отразява и не пречи на живота ми.

Този път той се обърна.

— О, така ли?

Успя да имитира така добре интонацията ѝ, че тя наруши позата и се разсмя. Винаги успяваше да я разсмее.

— Престанах с дивия разврат още в колежа.

— Де да беше така. — Пръстите му бързаха да уловят нейния прекрасен жив смях. — Познавам те, сладурче. Не можеш да ме излъжеш. Познавам всички като теб. Вие се разхождате наоколо —

прекрасни, умни, сексапилни и недостижими, а ние, бедните мъже, страдаме и ви сънуваме, не спим и мечтаем за вас.

Сигурно обаче каза нещо неправилно, защото светлината и веселието в очите ѝ изчезнаха, сякаш някой щракна ключа за осветлението и то угасна.

— Ти не знаеш нищо за мен, нито за жените от моя тип.

— Не го казах, за да те засегна. Извинявай.

Дру безразлично сви рамене.

— Не сме достатъчно близки, за да успееш да ме засегнеш или да нараниш чувствата ми. Познавам те обаче достатъчно добре, за да реша, че ми досаждаш. Няма да позволя да ме дразниш.

— Много съжалявам. Казах го на шега. Искях да те чуя как се смееш. Харесва ми.

— Недостижима значи — чу се да казва, преди да успее да преодолее гнева си. Клатеше глава и не можеше да възвърне самообладанието си. — Когато в неделя ме сграбчи и целуна, мислеше ли си, че съм толкова недостъпна?

— Бих казал, че действието говори само за себе си. Виж какво. Повечето пъти, когато един мъж види жена, красива жена, която го привлича, той става тромав, нетактичен, вързан. По-лесно му е да си мисли, че тя е недостижима, отколкото да анализира своите собствени недостатъци и непохватност. Жените...

Ако единственото, което можеше да я накара да чувства, беше гняв и бяс, то тогава щеше да нарисува гняв и бяс с пастели.

— Те са мистерия за нас. Искаме ги, желаем ги, не можем да направим нищо против природата си. Но това не означава, че вие не ни плашите по един или друг начин през повечето време.

Тя сигурно щеше да се изсмее презрително, ако той не бе дал този така предсказуем отговор.

— Ти наистина ли очакваш от мен да повярвам, че се страхуваш от жените?

— Е, да речем, че имам известно предимство благодарение на всички мои сестри. — Той вече работеше, но тя бе забравила, че работи. Понякога така беше по-добре. Затова продължи да ѝ говори, докато тя не спираше да се муси пред него. — Но знаеш ли какво стана с първото момиче, с което имах нещо по-сериозно? Трябваша ми цели

две седмици, докато събера смелост да ѝ се обадя по телефона. Ти изобщо не знаеш през какви мъки съм минал.

— На колко години беше?

— На петнадесет. Тя се казваше Мерилин Помероу, една лекомислена малка брюнетка.

— И колко време продължи това „по-сериозно нещо“ с Мерилин?

— Толкова, колкото ми трябваше да събера смелост да ѝ се обадя. Две седмици, цифром и словом. Какво мога да кажа? Мъжете изобщо за нищо не стават.

Устните ѝ се извиха.

— Това се разбира и без думи. Аз се влюбих сериозно, когато бях на петнадесет. Уилсън Бъфертън Лоурънс. Четвърти. Бъф за приятелите си.

— Господи, откъде ги измисляте тези имена? Какво можеш да правиш с някой, който се казва Бъф? Играехте поло или скуош?

Беше успял да я успокои, отбеляза на себе си Дру. Това бе още нещо, което умееше да прави много успешно. След като той очевидно не ѝ обръщаше внимание, когато беше бясна, значи нямаше смисъл да си губи времето да бъде бясна.

— Тенис, естествено. Така мина и онова, което ти би нарекъл наша първа среща. Играхме тенис в клуба. Пребих го от бой и с това нашият нежен роман приключи.

— Не си очаквала, че някой, който отговаря на името Бъф, ще бъде нещо повече от кретен, нали?

— Първо бях съсипана, след това бясна. Повече обичам да съм бясна.

— Аз също. И какво стана с горкия Бъф?

— Хм. Както ме информира майка ми миналата седмица, щял да се жени за втори път тази есен. Първият му брак продължил не повече от нашия тенис мач преди толкова много години.

— Дано да е по-щастлив този път.

— Това е естествено — рече тя много сериозно. — Той работи в областта на големите финанси, както се очаква от един Лоурънс четвърто поколение, и щастливата двойка в момента си търсела къща. Любовното гнездо не трябва да има по-малко от петдесет стаи, както си му е редът.

— Приятно ми е да науча, че вече не ти е мъчно за него.

— Беше ми напомнено, поне пет пъти, че трябва все пак да доставя удоволствие на родителите си да изхарчат солидно количество пари за една сватба, с което да покажат на Лоурънсови, както и на всички останали, едно-две неща.

— Значи... ти и майка ти сте имали една много приятна среща за Деня на майката. — Макар че сега изражението ѝ излъчваше единствено и само раздражение, той продължи да работи. — Внимавай, може да ти закипи кръвта от толкова много презрение.

Тя въздъхна дълбоко и наклони главата си под правилния ъгъл.

— Моите срещи с майка ми трудно може да бъдат определени като *приятни*. Подозирам, че миналата неделя си ходил да посетиш всяка една от твоите майки — сестри.

— Трудно е да се каже какво точно са те за мен. Да. Прекарах по малко време при всяка една от тях. Занесох им подаръци. И понеже всички до една плакаха, предполагам, че бяха трогнати.

— Какво им занесе?

— Направих малки семейни портрети. Анна, Кам и момчетата, и тъй нататък. За всяка една поотделно.

— Но това е прекрасно! Много е мило! — възкликна удивена Дру. — Аз занесох на моята майка една ваза „Бакара“ и дузина червени рози. Беше поласкана.

Той остави пастелите, изтри ръцете си в джинсите, докато се приближаваше към нея. След което взе лицето ѝ в ръце.

— Тогава защо изглеждаш толкова тъжна?

— Не съм тъжна.

В отговор Сет само притисна устните си към челото ѝ и ги задържа там, докато не почувства как тя цялата се напрегна, след което се отпусна.

Дру не си спомняше случай да е водила подобен разговор с някой друг. И не можеше да се начуди защо ѝ се струва съвсем естествено да го води с него.

— Трудно ще ти бъде да разбереш едно семейство, в което има конфликти, когато твоето е толкова задружно.

— Ние също имаме много конфликти — увери я Сет.

— Не. Не и по същество. Сигурна съм, че нямате. Време е да слизам долу.

— Все още не — отвърна той, като я задържа на мястото ѝ, докато тя се опитваше да стане.

— Но ти спря да работиш.

— Все още има време — повтори Сет и посочи към таймера. — Ако има нещо, за което да знам твърде много, това са семейните конфликти и пораженията, които те причиняват вътре дълбоко в теб. Прекарах първата една трета от живота си в постоянно състояние на конфликт.

— Говориш за времето, преди да дойдеш да живееш при дядо си? Прочетох историята ти, но там не се казва кой знае колко по този въпрос.

— Да. — Сет изчака стягането в гърдите му да премине. — Преди. Тогава, когато живеех с моята биологична майка.

— Разбирам.

— Не, скъпа, нищо не разбираш. Тя беше мръсница, уличница, наркоманка и пияница и превърна първите години от моя живот в кошмар.

— Съжалявам. — Беше прав, помисли си Дру. Едва ли би могла да разбере и проумее подобно нещо. Тя докосна ръката му, а сетне плъзна длан по лицето му, за да го успокои с този инстинктивен жест. — Сигурно е било ужасно. Но тя очевидно вече не представлява нищо за теб.

— Това ли успя да разбереш от куп глупави статии и едно мое заявление?

— Не. Разбрах го, след като ядох раци и картофена салата с теб и семейството ти. Сега изглеждаш тъжен — прошепна Дру и поклати глава. — Не разбирам защо си говорим за тези неща.

Той самият не беше сигурен защо заговори за Глория. Може би защото му беше по-лесно да говори на глас, за да прогони духовете. Или беше много по-сложно. Заради желанието му Дру да научи кой е.

— Това правят хората, които се интересуват един от друг. Говорят си за разни такива неща, като кои са и откъде идват.

— Аз ти казах...

— Да. Не желаеш да се интересуваш от мен. Но въпреки това се интересуваш. — Той прокара пръст в косата ѝ от късите краища до нежния тил. — И след като вече се срещаме няколко пъти...

— Глупости! Не сме имали въобще никакви срещи! Какво си въобразяваш?

Той се наведе към нея и затвори устата ѝ с гореща и кратка целувка.

— Е, видя ли? — Но преди тя да успее да отговори, устните му отново се долепиха до нейните. Този път по-нежно, по-бавно, по-дълбоко, докато прекрасните му ръце я галеха по лицето, сетне по шията и раменете.

Всеки мускул в тялото ѝ се отпусна. Всички клетви, които бе дала по отношение на мъжете и връзките си с тях, отлетяха в небитието.

Когато се откъсна от него, Дру беше останала без дъх. И напълно бе променила своите виждания.

— Аз може накрая и да спя с теб, но няма да си определяме среща.

— Е, ще се задоволя и само със секс. Но няма ли поне да вечеряме на свещи? Така се чувствам много евтин.

По дяволите! Дяволите да го вземат този тип Сет Куин! Осъзна, че го харесва.

— Ходенето на срещи е обикновеният и често пъти мъчителен път да се стигне до секса. Предпочитам да го избягна. И освен това казах „може да спя“, а не, че ще го направя.

— Може би ще трябва първо да играем тенис.

— Добре. Ти си забавен. Това е привлекателно и ми допада. Възхищавам се от работата ти и харесвам семейството ти. Тези неща са напълно излишни за една физическа връзка, но все пак са допълнителен бонус към нея. Ще си помисля.

В този миг таймерът зазвъня и това я спаси. Дру скочи от стола и се запъти към статива. И видя лицето си нарисувано около половин дузина пъти, гледано под различни ъгли, с различни изражения.

— Не разбирам.

— Кое? — приближи се и той към статива. — *Bella donna* — промърмори и се изненада от треперенето ѝ.

— Мислех, че ще ме рисува, докато седя на стола. Ти започна, а виж какво си нарисувал.

— Ти не бе в настроение да позираш днес. Разни други неща ти се въртяха из главата. Беше ми напълно ясно и ги виждах. Така че

нарисувах тях. Това ми даде повече вътрешен поглед, повече идеи за онова, което искам да направя, а не само един формален портрет.

Дру вдигна вежди и той побърза да изпревари възраженията ѝ.

— Обеща ми да те рисувам четири часа в неделя. Искан ми се да работя навън, времето го позволява. Минах покрай къщата ти. Страхотна е. Имаш ли нещо против да работя там?

— В моята къща?

— Мястото е прекрасно. Знаеш това, иначе нямаше да живееш там. Прекалено си особена и придиричлива, за да се примириш с нещо посредствено. Освен това, така ще бъде по-удобно и за теб. В десет часа става ли?

— Предполагам, че да.

— О, и какво ще правим с картината с напръстничетата? Още колко сеанса ще спечеля, ако я сложа в рамка?

— Не искам...

— Ако ми я върнеш, ще я сложа в рамка, а след това ти ще решиш струва ли си сделката. Честно ли е така?

— Тя е долу в магазина. Смятах тази седмица да я нося за поставяне в рамка.

— Ще намина да я взема днес, преди да си тръгна. — Той прокара пръсти по ръката ѝ. — Мисля, че няма смисъл да те моля да вечеряш с мен тази вечер.

— Правилно мислиш.

— Но бих могъл да намина по-късно покрай теб за един бърз, евтин секс.

— Ужасно е изкушаващо, но не си прави труда. Няма смисъл. — Тя бързо се упъти към вратата, но изведнъж се обърна рязко и го погледна. — Ако някога стигнем до секс, Сет, обещавам ти, че няма да бъде евтин. Нито пък бърз.

Когато вратата се затвори, той се почеса по корема, който направо се бе стегнал от последния предизвикателен поглед, който Дру му отправи. Сетне се върна при статива и загледа картината.

Тя беше толкова много жени, събрани в удивителна цялост. И всяка от тези жени го привличаше неудържимо.

— Нещо го тревожи. — Анна се бе затворила с Кам в банята. Това беше единственото място в къщата, където можеше да бъде гарантирано достатъчно спокойствие за провеждането на разговор без прекъсване. Иначе почти през цялото време в този дом цареше пълна бъркотия.

Ана вървеше нервно напред-назад и говореше на силуета на съпруга си, очертан зад завесата.

— Нищо му няма, добре е момчето. Просто влиза в стария си ритъм на живот — отговори ѝ той през шума на водата.

— Глупости! Не може да спи. Твърдя това със сигурност. И се заклевам, че го чух да си говори сам онази вечер.

— Всеки си говори сам, когато му писне — промърмори Кам.

— Какво каза?

— Нищо. Просто и аз си говоря сам.

С палаво и самодоволно изражение на лицето, Анна нарочно пусна водата в тоалетната. Беше го чула много добре какво казва. А когато той започна да ругае зад завесата, понеже неочаквано го заля струя вряла вода, тя се усмихна доволно.

— По дяволите!? Защо го направи?

— Защото знам, че ще побеснееш, но по този начин ще привлече вниманието ти. Та значи, да се върнем на Сет и неговото душевно състояние.

— Той рисува — отговори, изваден от търпение Кам. — Работи и в корабостроителницата. Среща се с цялото семейство. Какво друго искаш от него? Дай му време, Анна.

— А забелязал ли си какво не прави? Не се среща с приятели. Не се среща с Дру, нито с което и да е друго момиче. Макар че от начина, по който я гледа, е съвсем ясно, че няма да има друго момиче за известно време.

Ако ли не завинаги, довърши наум Анна.

— В момента е долу и играе на видеоигри с Джейк — продължи тя. — И това в петък вечер. Обри ми каза, че откакто се е върнал вкъщи, е излязъл само веднъж с нея. Колко уикенда ти си стоял у дома, когато си бил на неговата възраст?

— Това е Сейнт Кристофър, Анна, а не Монте Карло. Добре, добре — рече бързо и примирено Кам, преди тя да пусне водата още веднъж. Тази жена можеше да бъде много лоша, но той я обичаше

точно заради това. — Виждам, че е прекалено obsебен от нещо, не съм сляп. Но и аз бях така obsебен от теб.

— Ако смятах, че причината е любовно увлечение или интерес, или просто здравословно полово привличане към Дру, нямаше да се тревожа. Но аз се тревожа. Не мога да кажа точно защо, но когато се безпокоя за някое от моите момчета, винаги има причина. Знам го от опит.

— Добре. Тогава върви да го преследваш и следиш.

— Не. Искам ти да го преследваш. И да говориш с него.

— Моля? Аз? — Кам се показа иззад завесата, за да я погледне.
— Защо аз?

— Защото. Мммм, знаеш ли колко си сладък, когато си мокър и объркан?

— Не, не! Това няма да стане! Изобщо не се опитвай да ме убедиш. Няма да успееш да ме склониш!

— Може би трябва да дойда при теб и да ти насапунисам гърба
— продължи Анна, докато разкопчаваше блузата си.

— Добре де, може и да пробвам — въздъхна примирено Кам, а тя влезе под душа при него.

Кам слезе бавно по стълбите. Чувстваше се ободрен и зареден с енергия. Нищо на този свят не можеше да разведри настроението му така, както къпането с Анна под душа. Той пхна глава в бърлогата, където по-малкият му син Джейк и Сет водеха смъртоносна кървава битка. Оттам се чуваха ругатни, проклетия и диви крясъци.

Някои от тях идеха от анимацията на монитора.

Както обикновено Кам не устоя и също се включи. Въртяха се брадви, лееше се кръв, кръстосваха се мечове. Той така се увлече, че загуби представа за времето и реалността, докато Джейк не нададе триумфален рев.

— Уцелих те право в сърцето! Край! Ти си мъртъв!

— По дяволите, това си бе чист късмет.

Джейк вдигна и размаха своя джойстик във въздуха.

— Аз ще управлявам. Властта е в мои ръце! Поклони се на краля на Мортал Комбат.

— Ами, ами. Има да чакаш. Хайде отначало!

— Поклони се веднага на краля — повтори радостно усмихнат Джейк. — Трябва да ме обожаваш, ти, нисше същество! Ти, пълзяща гадино!

— Ще те обожавам аз, ей сега ще видиш как.

Сет го сграбчи. Кам ги наблюдаваше. Последваха още викове, грухтене, всевъзможни заплахи, съпроводени от кикотенето на момчето. Разликата във възрастта на Сет и Джейк, помисли си той, беше същата каквато между него и Сет.

Но Джейк притежаваше онази невинност, която Сет никога не бе имал. Джейк никога нямаше да попита кой е този човек, дали ръцете, които се протягат, за да го прегърнат, няма да му причинят болка и зло.

Слава на Бога за това, отправи една молитва Кам, сетне се облегна на рамката на вратата и извика.

— Анна, ела да ги видиш как се правят на глупаци!

Само при споменаването на името ѝ Сет и Джейк се разделиха от кълбото, в което се бяха оплели, и погледнаха изплашено към вратата.

— Аз печеля — извика развеселен Кам.

— Това беше нечестно, тате! Не може да играеш така! Войната трябва да е честна, не е позволено да се използват такива похвати.

— Това беше пример как може да се спечели една битка без нито един изстрел. Ти — обърна се той и посочи с пръст Сет, — тръгвай с мен. Да вървим.

— Къде ще ходите? — попита Джейк. — Може ли и аз да дойда с вас?

— Изчисти ли си стаята? Написа ли си домашните, научи ли си уроците? Откри ли лекарство против рака? Смени ли маслото на моята кола?

— Сти-и-и-га де, тате — примоли се Джейк.

— Сет, вземи по една бира и ме чакай отзад. Ще дойда след малко.

— Добре. По-късно, хлапе — той потупа окуражително рамото на Джейк, — ще излезем двамата заедно в открито море.

— Няма да изляза с теб, ако не ми донесеш цветя и кутия шоколад.

— Видя ли! Това се казва отговор — одобрително кимна Кам и едва не се задави от смях, докато Сет излизаше от стаята на сина му.

— Все пак не може ли да дойда с вас?

— Трябва да говоря със Сет.

— Сърдит ли си му?

— Изглеждам ли ти сърдит?

— Не — отвърна Джейк, след като внимателно огледа лицето на баща си. — Но ти си много потаен и може да се преструваш.

— Нима? Ти пък много знаеш за мен. Виж, просто искам да говоря с него насаме.

Джейк вдигна рамене, но Кам видя в очите му — италианските очи на Анна — неодобрение и разочарование, когато седна на пода и посегна да прибере джойстика си.

Кам приклепна до сина си.

— Джейк. — Усети миризмата на дъвка и младежка пот. По коленете на джинсите му имаше следи от трева. Обувките му бяха развързани.

Изведнъж осъзна, както това често му се случваше, как го залива изумителна вълна от емоции, които можеше да определи като любов и гордост, и тя изненадващо се превърна в хватка, която сграбчи сърцето му.

— Джейк — повтори отново Кам и погали косата на сина си. — Обичам те.

— Господи — промърмори момчето и се изгърби, като вдигна глава, за да погледне баща си. — Знам това. Защо ми го казваш?

— Обичам те — повтори Кам. — Но когато се върна тук, ще проведем друга кървава битка и в земята на Куин ще има нов крал. Повярвай ми, ти ще трябва да ми се поклониш.

— Да бе, сигурно! Много ти се иска, ама няма да стане!

Кам се изправи, вече доволен от възбудената физиономия на Джейк.

— Дните ти са преброени. Започвай да се молиш, приятел.

— Ще се моля да не ми се лигавиш, когато паднеш на колене пред мен и ме молиш за милост.

Трябваше да признае, реши с доволна гримаса Кам, докато вървеше към задната врата, че бе отгледал цяла банда многознайковци. Един от друг по-големи умници. Гордостта на татко.

— Е, какво има? — попита го Сет, като му подаде кутийка бира.

— Трябва да поговорим за малко.

— Сега? — Той автоматично погледна към небето. — След час ще стане съвсем тъмно.

— Страхуваш ли се от тъмното, маце? — Кам прекоси кея и скочи пъргаво в платноходката. Остави бирата си встрани, когато Сет я отблъсна от кея.

Както бе правил това безброй пъти в миналото, вдигна веслото, за да избута с него лодката. Сетне опъна главното платно и звукът на шумолящия плат прозвуча в ушите му сладко като музика. Кам се оправяше с кормилото, изхитряйки се да хване вятъра, така че те се плъзгаха плавно и почти безшумно по водата, все по-далеч и по-далеч от брега.

Слънцето беше ниско. Лъчите му падаха косо върху водата и хвърляха отблясъци върху блатните треви, като се губеха, потъваха и умираха в тесните канали, където сенките бяха дълбоки, а водата тъмна и тайнствена.

Включиха мотора, за да могат да маневрират между шамандурите, и слязоха надолу по реката, сетне минаха през пролива. И накрая излязоха в залива. Пазейки равновесие, Сет се изтегли назад и нагласи платната.

А Кам хвана вятъра.

Двамата летяха с дървената лодка, която отразяваше отблясъците на морската вода в бордовете си, а платната ѝ бяха бели като крилете на чайка. Вдъхваха соления въздух, чувстваха вълнуващото полюшване, надигането и спадането на вълните, тъмносини като небето над тях, които се простираха чак до хоризонта, разделени от него с тънка червена лента.

Скоростта, свободата и дълбоката неподправена радост да се носиш по водата, докато слънцето меко я осветява и постепенно се спуска здрач, пропъдиха всяка тревога, всяко съмнение, всяка скръб от сърцето на Сет.

— Давай, давай! — извика му Кам, като се опитваше да открадне повече вятър, за да постигне още по-висока скорост.

През следващите петнадесет минути двамата почти не си говореха. Бяха се отдали изцяло на удоволствието от сливането с природата.

Когато намалиха скоростта, Кам седна, кръстоса крака и отвори кутийката си с бира.

— Е, казвай какво става с теб?

— Какво да става?

— Радарът на Анна ѝ е съобщил, че нещо става, и тя ме накара да се закълна, че ще открия какво е то. Така че не ме карай да те подлагам на инквизиция и си кажи всичко доброволно и без бой.

Сет не му отговори веднага. Опита се да спечели малко време, като отвори своята кутийка бира и отпи първата студена глътка.

— Върнах се преди няколко седмици. Какво искате от мен? Все още съм доста объркан. Това е всичко. Как да си подредя живота, как да се оправя в бъдеще, все работи от този род. Няма защо да се тревожите, нито ти, нито Анна.

— Значи ме съветваш да се върна и да ѝ кажа, че няма за какво да се тревожи? Да бе, да! Колко си гениален! Как не се сетих сам, че това просто веднага ще оправи нещата и всичко ще си тръгне по мед и масло. — Той отпи още една глътка. — Виж какво, момче, няма нужда

да те уверявам, че можеш да ми се довериш, нали? Защото ако тръгнем по този път, и двамата ще заприличаме на слабоумни глупаци.

— Няма нужда — съгласи се Сет, но не успя да потисне усмивката си. — Просто ѝ кажи, че мисля за онова, което предстои да се случи. Трябва да си намеря квартира, нещо мое си, при това колкото по-скоро, толкова по-добре. Защото рано или късно и това трябва да стане. Агентите ми непрекъснато ме притискат да направя нова изложба, а аз не съм сигурен каква посока да избира. Дори не съм довършил ателието все още.

— Ъхъ. — Кам впери очи в брега и красивата стара къща, която се издигаше край реката зад тях.

Сет проследи погледа му. Досега беше толкова зает с платната, че не бе обърнал внимание в каква посока се движат.

— Виж ти! Готината царица на цветята още не се е прибрала у дома — рече уж замислено Кам. — Може би има среща с някого.

— Тя не ходи по срещи — сопна се Сет.

— Затова ли все още не си я свалил?

— Кой каза, че не съм?

Кам се разсмя и отпи от бирата си.

— Слушай, момчето ми, на мен тези не ми минават. Ако беше, нямаше да изглеждаш все едно са ти потънали гемиите, а много по-различно.

„Хвана ме този път“ — помисли си Сет, но сви небрежно рамене.

— Всъщност, ако искаш, мога да те оставя на брега. Опитай с лафа „Просто минавах оттук и реших да се отбия и да изиграем един гол гамбит“.

— Ти така ли сваляше мадамите едно време?

— Аха. — Кам изпусна една дълга, замислена въздишка и се загледа в небето, сякаш потънал в сладки спомени. — Колко поучителни истории мога да ти разкажа! Запомни едно от мен — един мъж колкото повече прави секс, толкова повече мисли за него. А колкото по-малко прави секс, още повече мисли за него. Но поне като го получи, спи добре. За разлика от теб.

Сет пхна ръка в джоба си.

— Имаш ли нещо за писане? Искам да си запиша великата мисъл, която току-що изрече.

— Тя е много апетитно парче.

Сет почувства как при тези думи веселото му настроение се стопи.

— Дру не е сандвич, че да я оценяваш така — сопна се ядосано той на брат си.

— Добре де, извинявай — получил отговора, който търсеше, Кам кимна. — Чудех се дали наистина си привлечен от нея. Сега вече знам.

Сет изпусна рязко въздуха от гърдите си и се обърна към приказната синя къща, която се мяркаше сред дърветата и постепенно изчезваше от погледа му.

— И аз не знам какво изпитвам. Искам да подредя живота си и докато го правя... нямам време за бъркотии. Но като я гледам и... — Той сви рамене. — ... започвам да си представям разни неща. Харесва ми да съм с нея. Не че тя е лесна. Напротив. През половината от времето все едно си имам работа с таралеж. Таралеж с корона.

— Жените без нокти и гръбнак са добри само за една нощ или за кратко време. Но ако търсиш дълготрайна връзка или...

По лицето на Сет се изписа уплаха.

— Не съм казал нищо за връзка, още по-малко за дълготрайна. Просто казах, че ми е приятно с нея.

— И очите ти станаха като на малко кученце, което чака господарят му да го погали.

— Глупости! Голям си познавач! — Но фактът, че почувства как по врата му запълзя топлина, го покрусил. Надяваше се само, че светлината вече бе доста слаба и Кам може би нямаше да забележи издайническата червенина.

— Още малко и ще се разхленчиш. Ще оправиш ли платното, или предпочиташ да се блъснем в рифа?

Като мърмореше под нос, Сет оправи въжетата.

— Слушай какво, искам да я рисувам, искам да прекарвам времето си с нея. И я искам в леглото си. Смятам, че мога да постигна и трите неща сам, ясно ли е? Благодаря за съдействието.

— Ако го направиш, може би ще започнеш да спиш по-добре.

— Дру няма нищо общо с това как спя аз — добре или зле. Или поне до голяма степен.

Кам обърна лодката към къщи. Здрачът падаше бързо и притъмняваше. Време беше да се прибират.

— Тогава ще ми кажеш ли какво те държи буден по цяла нощ, или трябва да изваждам думите от теб с ченгел? Ако не ми кажеш, Анна ще превърне живота и на двамата ни в ад, докато не изплюеш камъчето. Така че по-добре си признай без изповедник и без полиция.

Сет си помисли за Глория и думите заседнаха в гърлото му. Ако позволеше на една от тях да излезе, другите щяха да се посипят след нея като лавина. А единственото последствие, което можеше да предвиди, бе как семейството му щеше да бъде затрупано под нея.

Можеше да каже на Кам всичко. Всичко друго, но не и това.

Затова реши, че ще бъде по-умно, ако все пак му разкаже нещо, с което да приспи вниманието му и разпитът да приключи.

— Сънувах много странен сън.

— Отново ли се връщаме към секса? — попита го Кам. — Защото ако да, трябваше да си вземем повече бира.

— Не. Сънувах Стела.

Закачливото изражение от лицето на Кам изчезна и то стана някак си голо и наранимо.

— Сънувал си мама? Ти си сънувал мама?

— Знам, че е странно. Всъщност никога не съм я виждал. Как бих могъл да я сънувам, нали?

— Как изглеждаше тя? — Колко удивително скръбта се притаява дълбоко в човека и си стои там. Дебне като вирус, лежи месеци, дори години, докато най-неочаквано изплува и те остави слаб и беззащитен. — Какво правехте? За какво си говорихте?

— Седяхме на кея зад къщата. Беше лято. Горещо, сладко, истинско. Аз ловях риба. Само с пръчка и корда и едно парченце сирене „Бри“, от онова на Анна.

— Добре че само си сънувал — отбеляза Кам. — Иначе щеше вече да си мъртъв.

— Разбираш ли, там е работата. Кордата беше във водата и не я виждах, но знаех, че съм сложил „Бри“ за стръв. И усещах миризмата на розите, почувствах топлината на слънцето. Тогава дойде Фулиш и седна до мен. Знаех, че е умрял — искам да кажа, че знаех това в съня си, затова бях много изненадан да го видя. Страшно му се зарадвах. Следващото, което помня, бе Стела, която седеше до мен.

— Как изглеждаше?

Това изобщо не прозвуча като някакъв тъп или странен въпрос, докато двамата се плъзгаха с лодката по спокойната вода в мекия мрак. Изглеждаше напълно уместен и разумен.

— Беше страхотна. Носеше някаква стара шапка без козирка. От онези, идиотките, които нахлупваш на главата си, а косата ѝ се измъкваше от всички страни.

— Господи! — Кам си спомни тази стара шапка и начина, по който майка му напъхваше непокорната си коса под нея. Имаха ли някъде снимка на Стела с тази грозна шапка? Не можеше да си спомни.

— Не искам да те натъжавам с тази история.

Кам поклати глава.

— И какво стана после в съня ти?

— Нищо особено. Просто седяхме и си говорехме. За вас, за Рей и...

— Какво?

— Как смятала, че е време да влезе в ролята си на баба, след като го е пропуснала в действителност. Всъщност, важното не беше какво казва, а колко реално изглеждаше всичко. Дори когато се събудих, установих, че седя на леглото, сякаш ловя риба, и ръката ми бе изтръпнала. Толкова истинско беше всичко. Не знам как да го обясня.

— Аз знам. — Нали той също беше разговарял с баща си след смъртта му! И братята му го бяха правили.

Но това бе толкова отдавна. Все пак не чак толкова, загубиха майка си по-рано. Но никой от тях не бе имал този благословен шанс да говори с нея отново, пък дори и в сънищата.

— Винаги съм искал да я срещна, да я познавам — продължи Сет. — Ето че и това стана.

— Преди колко време я сънува?

— Миналата седмица. Но преди ти да започнеш да ме разпитваш, не посмях да кажа на никого, защото реших, че ще ми се присмеете и няма да ми повярвате. Все пак е доста необичайно, меко казано.

„Да, помисли си Кам, ти всъщност никога не си я виждал.“ Но тази способност бе още едно от предимствата да бъдеш член на семейство Куин и Сет трябваше да го открие сам.

— Ако я сънуваш отново, попитай я дали си спомня за хляба с дзукини.

— Какво?

— Просто я попитай — повтори Кам, докато плаваха към дома.

Когато се прибраха вкъщи, Анна готвеше вечерята. Дан Милър стоеше до печката с бира в ръка и Анна напъха една лъжица, пълна с червен сос, в устата му.

— Какво прави този тип тук, по дяволите? — попита Кам и се намръщи страшно и заплашително, защото знаеше, че Дан очаква от него точно това.

— Прося. Страхотно е, госпожо Куин. Никой не може да прави този сос като вас. От него зрението ми се оправя и сега виждам лицето му доста по-ясно — добави, като кимна към Сет.

— Ти не беше ли тук преди две седмици? — попита строго Кам.

— Преди две седмици бях у Етан. Обичам да се разпростирам нашироко.

— Да не съм те видял повече. Това да ти е за последен път!

Сет пъкна палци в джобовите си и изгледа своя стар приятел от детинство. Дан беше напопал мускули по начин, който издаваше, че се занимава сериозно с гимнастика във фитнес залата.

— Не можете ли да кажете: „Здрасти, радвам се да те видя отново“? — попита Анна.

— Здрасти, радвам се да те видя отново — повтори като ехо след нея Сет.

Двамата се прегърнаха със здрава мъжка прегръдка. Кам подсмърчаше над димящите тенджери.

— О, боже! Направо ми се къса сърцето. Толкова е вълнуващо!

— Защо не вземеш да сложиш масата — предложи му Анна. — Преди съвсем да си се направил на сантиментален глупак.

— Нека просякът да я сложи. Той знае къде е всичко в тази кухня. Аз трябва да отида и да детронирам нашия по-малък син и наследник, след което ще го екзекутирам за насилствено завземане на трона...

— Гледай да го направиш за двадесет минути. На двадесет и първата сядаме да ядем.

— Аз ще сложа масата, госпожо Куин.

— Не, не! Престанете да ми се мотааете из краката! Излизайте от моята кухня! Вземайте си бирата и заминавайте отзад! Не мога да разбера защо си нямам поне едно момиченце? Толкова ли много съгреших на този свят, че съм така наказана само с мъже?!

— Следващия път, когато този дойде тук да яде от храната ни, вземи, че го и облечи — извика през рамо Кам, докато отиваше да поиграе със сина си, както му бе обещал.

— Кам ме обича като син — рече Дан и отвори хладилника да извади една бира за Сет, все едно че си бе у дома.

— Хайде да излезем и да седнем отзад като мъже. Ще си поприказваме сладко както едно време за секс и момичета.

Те седнаха на стълбите. Всеки носеше бирата си в ръка.

— Об ми съобщи под секрет, че този път си се окопал дълбоко. Взел си апартамента над цветарницата. Значи смяташ да останеш?

— Така е. Об ли ти каза? Моята информация е, че малкото ти братче ходи с нея.

— Е, когато може, ходи. Аз я виждам по-често, отколкото Уил. Нещастникът дава толкова много дежурства в болницата, че вика: „Подай ми скалпела“ и разни други много сексуални медицински термини дори насън.

— Вие все още ли спите заедно?

— Да, засега. Но скоро смятам да си взема апартамент. Брат ми живее и диша само заради болницата. Уил Милър — доктор по медицина. Голяма работа, нали?

— Той наистина обичаше да прави дисекция на жаби в часа по биология. А ти едва не повръщаше от това.

Дори след толкова години споменът за жабите накара Дан да направи гримаса.

— Това беше и продължава да бъде най-гадната част от училището. Нито една жаба не ми е сторила нещо лошо, че да я режа на парчета. Но ти вече си тук и това напълно обърка плановете ми да те посетя в Италия. Мечтаех си как двамата щяхме да седнем в някое улично кафене...

— Там се нарича тратория.

— Добре де, както и да се нарича, щяхме да седнем и да гледаме с копнеж красивите италианки. Чувал съм, че били много страстни.

Със сигурност щяхме да имаме страхотен успех — ти с твоята артистичност, и аз с моята неземна хубост.

— Я слез на земята и ми кажи какво стана с онази учителка, с която излизаше? Шели ли й беше името?

— Шелби. Ами да, това е още едно нещо, което разби напълно малката ми, но толкова приятна фантазия на пух и прах. — Дан бръкна в джоба си и извади кутийка за бижута, като почука по капачето й с пръст.

— Ха така, Милър! И ти ли! — продума Сет, когато видя диамантения пръстен.

— Подготвил съм цял план за утре вечер. Изискана вечеря, цветя, свещи, музика, аз ще падна на колене. Изобщо пълна програма. — Дан въздъхна. — Много съм изплашен, ще знаеш.

— Смяташ да се жениш значи?

— Човече, какво говориш! Само се надявам да се оженя за нея, защото я обичам до полуда. Мислиш ли, че ще й хареса?

— Откъде да знам.

— Нали си художник. — Дан поднесе пръстена под носа на Сет. — Как ти се струва? На какво ти прилича?

Ако трябваше да каже истината, приличаше му на тънко златно кръгче с диамант. Но приятелството изисква повече жертви. Затова каза:

— Страхотен е. Елегантен, класически.

— Да, да — поклати доволно глава Дан и отново загледа пръстена. — Също като нея. Това е Шелби. Добре. — Въздъхна отново и прибра кутийката в джоба си. — Добре тогава. Тя иска да се запознае с теб. Луда е на тема изкуство. Така се запознах с нея. Обри ме замъкна веднъж на някаква изложба в университета, защото Уил беше зает. И там, пред една картина, стоеше Шелби. Картината изглеждаше, все едно че някое шимпанзе е цапало по платното с косматите си лапи. Искам да кажа, че по платното имаше само резки и пръски от боя. Ако питаш мен, това си бе чиста мацаница.

— Полък^[1] сигурно ще умре от срам.

— Може би, знам ли. Но аз отидох при нея и й казах: „Какво ви говори това?“ или нещо от сорта. И знаеш ли какво ми отвърна тя?

Наслаждавайки се на пълното оглупяване от любов на приятеля си, Сет се облегна на стълбите и повтори, за да му достави

удоволствие:

— И какво ти отговори тя?

— Каза, че петгодишните хлапета в нейната детска градина рисуват по-добре с пръстчетата си. Човече, разбираш ли, това беше любов от пръв поглед! Тогава извадих тежката артилерия и ѝ рекох, че имам приятел, който е художник, но рисува истински картини. След това ѝ казах и името ти и тя направо щеше да припадне. В този момент за пръв път осъзнах, че наистина си най-добрият ми приятел. Свалих я благодарение на теб в известен смисъл.

— Все още ли онзи портрет, който направих на теб и Уил, виси в тоалетната?

— Че това е най-почетното място в къщата. Та, какво ще кажеш да се срещнеш с мен и Шелби някоя вечер през другата седмица? Ще прием по едно питие, може и да хапнем нещо.

— Добре, но тя може да се влюби в мен. Тогава ще останеш с пръст в устата и с разбито сърце.

— Вярно, всичко се случва. Но за всеки случай тя ще вземе със себе си една приятелка.

— А, не. — Ужасът от подобна перспектива накара Сет да вдигне ръце. — Никакви сватовничества, никакви запознанства. Ще трябва да се примириш, когато твоето момиче попадне под фаталния ми чар.

След вечерята, която беше шумна и весела, Сет се остави Дан да го придума да отидат в „Шайни“. Срещата им продължи с безкрайни спомени от детството и училището, на фона на лоша музика.

Когато се върна вкъщи, видя, че бяха оставили лампите на верандата и във всекидневната да светят, така че да не се пребие по стълбите. Въпреки това обаче се спъна в кучето, което се бе проснало и спеше пред вратата на банята.

Сет изруга тихо под нос, влезе в стаята си и се съблече. Ушите му все още бучаха от последното ужасно парче, когато се стовари на леглото и зарови лице във възглавницата.

Колко е хубаво човек да си е у дома, беше последната мисъл в съзнанието му, преди да потъне в дълбок сън без сънища.

— Мама? — Филип седеше в офиса над работилницата с високо вдигнати вежди. — Той е сънувал мама?

— Може да е било сън, а може и да не е.

Етан почеса брадата си.

— И ти каза, че носела онази стара шапка?

— Точно така.

— Тя често я слагаше — отбеляза Филип. — Най-вероятно е видял някоя снимка.

— Не, няма я на нито една снимка, която имаме. Проверих — отсече Кам. — Не казвам, че не е видял снимка, и не твърдя, че не е било просто сън. Но все пак е много странно. Тя често идваше и сядаше заедно с нас на кея, както е направила в съня му. Не се интересуваше от риболова, но ако някой от нас седнеше там и се замислеше за нещо, тя идваше и оставаше, докато не си признаехме какво ни мъчи.

— Вярно, беше много добра в тази работа — съгласи се Етан. — Само тя можеше да стигне до същността на нещата и да изкопчи всичко, което ти тежи на душата.

— Смяташ, че е нещо подобно на онова, което ни се случи, когато умря татко?

— Въпреки това ти не искаш да повярваш — отбеляза Етан, като извади бутилка вода от хладилника в офиса на Филип.

— Така е. Нещо притеснява момчето, но той не желае да говори за това. Поне не с мен — призна Кам и това признание го жила леко, но нямаше как, трябваше да го приеме. — Ако някой може да изкопчи нещо от него, то това е мама. Дори и в съня му. Междувременно предлагам да го наблюдаваме. Слизам долу, докато не се е досетил, че си говорим за него зад гърба му.

Кам тръгна, но спря и се обърна.

— Казах му, ако отново я сънува, да я пита за хляба с дзукини.

Двамата му братя го изгледаха тъпо. Етан се сети пръв и се разсмя така силно, че приседна на края на бюрото.

— Господи! — Филип се облегна в стола си. — Бях напълно забравил за това.

— Ще видим дали тя ще си спомни — рече Кам и слезе долу в работилницата.

Беше стигнал до последното стъпало, когато външната врата се отвори и в светлия правоъгълник на рамката застана Дру, цялата осветена от слънцето зад нея.

— А, здравей, красавице. Търсиш моето братче идиотче ли?

— Кое от всичките?

Усмивката му изразяваше одобрение.

— Точно попадение. Сет заработва прехраната си.

— Всъщност не съм дошла за...

Но Кам вече я бе хванал за ръката и я водеше със себе си.

С гръб към тях, с леко разкрасени крака и гол до кръста, Сет стоеше върху палубата на една лодка. По гръба и ръцете му играеха добре оформени мускули, много по-ясно очертани, отколкото би си помислил човек, че би могъл има един художник, който размахва само четката, за да си вади хляба. Той пиеше жадно вода направо от бутилката, сякаш не бе пил от седмица.

Нейната уста също пресъхна, когато го видя.

Това е глупаво, каза си Дру. Глупаво, глупаво, безкрайно глупаво да се прехласва по един мъж само защото изглежда силен, хубав и с гореща кръв. Е, този мъж, освен това, имаше интелект и сила на характера, и индивидуалност, и... наистина прекрасни бедра и задни части, призна с известно смущение тя.

Осъди се сама, но едва успя да преглътне слюнката си, когато Сет се обърна. Вдигна ръка да избърше потта от челото си и едва тогава я забеляза.

Сега, освен прекрасното мъжко тяло, облечено само в джинси и работни ботуши, сетивата ѝ бяха възбудени и от смъртоносната сила на усмивката му.

Тя видя как се раздвижиха устните му, точно толкова прекрасни, колкото и бедрата. Но не чу думите, които произнесе, защото бяха заглушени от музиката.

Кам отиде и намали звука на стереоуредбата до минимум.

— Хей! — извика Обри и подаде главата си изпод палубата. — Какво правиш? Я остави музиката да свири!

— Имаме си гостенка. — Дру наблюдаваше с интерес как Сет обгърна Обри с ръка, след като скочи от палубата. — Ще се видим утре, нали? — обърна се той към нея, докато вадеше една кърпа от джоба си, за да избърше ръцете и лицето си.

— Да. — Дру забеляза, че Обри продължава да я гледа подозрително и не особено одобрително. — Не мислех да прекъсвам работата ти. Тръгнах да изпълня няколко поръчки, докато господин Г. пази магазина. Минавах оттук и си помислих да вляза и да видя какво правите вие.

— Ще ти покажа.

— Ти си зает. — „Освен това русокосата ти партньорка ме гледа сякаш ти е куче пазач — довърши наум Дру. — Всеки миг ще скочи и ще ме захапне. Очевидно не ме харесва много.“ — А и дойдох да се видя и да говоря не с теб, а с брат ти. — Тя се обърна към Кам.

Той направи изразителен жест.

— Нали ти казах, че всички красиви жени търсят само мен. Мога ли да направя нещо за вас, госпожо?

— Искам да си купя лодка.

— Така ли? — Кам я прегърна през рамото и я поведе към стълбите. — В такъв случай, скъпа лейди, си попаднала на точното място.

— Хей! — извика след тях Сет. — Аз също мога да говоря за лодки.

— Ти си младши партньор. Опитваме се да му угаждаме и не му обръщаме много внимание. Какво да го прави човек! И така, каква лодка те интересува?

— Едномачтов кораб. Осемнадесет стъпки дължина, дъговидно дъно, корпусът да е от кедър. Вероятно със загребващ нос, макар че ако дизайнерът има друга идея, може да се съглася с него. Искам нещо, което да има добър баланс, надеждна стабилност, но когато искам да се движа, значи искам да се движа. Бързоходен.

Тя се обърна да разгледа галерията от скици, но си каза, че ще се наслаждава на изкуството по-късно. Сега трябваше да уточни поръчката.

— Ето, такъв корпус, такъв нос — посочи две от скиците Дру. — Искам нещо, на което може да се разчита, бързоходно при вятър. Искам солиден съд.

Това момиче очевидно разбираше от лодки.

— Подобна поръчка ще струва доста пари.

— Не очаквам да ми я подарите, но това няма да дискутирам с теб. Доколкото знам, финансовата страна е областта на Филип, а ако

има някои специфични детайли по дизайна, трябва да се обърна към Етан.

— Научила си добре урока.

— Обичам да знам с кого си имам работа и настоявам да получавам най-доброто. А това, според всички изчисления и информация, може да бъдат само братята Куин. Колко бързо можете да изпълните проекта?

„Боже, боже! — помисли си Кам. — Това момиче със сигурност ще подлуди хлапето! Ще падне голям майтап!“

— Да се качим горе и да го обсъдим.

След тридесет минути Етан я изпрати и двамата излязоха от работилницата. Според него момичето познаваше морето, имаше доста специфични идеи за онова, което иска, и държеше на своето пред групата мъже, които, макар да бяха чепати, бяха принудени да се съгласят с нея.

— Ще имаме чертеж на проекта до края на другата седмица — обеща й той. — Може и по-скоро, ако успеем да сплашим Сет да запретне ръкави и да направи повечето от чертежите.

— О, така ли? — Тя хвърли един поглед към работилницата, като се надяваше, че изглежда безразлична. — Нима той прави някои от проектите?

— Когато успеем да го заковем. Много е сръчен и талантлив. Чертае по-добре от трима ни, взети заедно.

Тя проследи накъде гледа Етан и видя малката галерия от рисунки на лодки.

— Прекрасна колекция в ретроспекция. Може да се види развитието на таланта му.

— Ето тази тук. — Той посочи с пръст скицата на един скипджак. — Нарисува я, когато беше на десет.

— На десет години? — Очарована, тя приближи и зараглежда рисунката както един студент гледа ранните работи на голям майстор в музея. — Не мога да си представя какво е да се родиш с подобен талант, сигурно е голямо бреме, нали?

Етан продължи да гледа замислено своя стар скипджак, опитвайки се да го види през очите и чрез таланта на едно дете.

— Предполагам, че за някои е така. Но не и за Сет. За него да рисува беше радост, удоволствие, а също и нещо, което може би се нарича отдушник. Винаги е било така.

Не беше много приказлив, затова ѝ подаде ръка и се усмихна.

— За нас ще бъде удоволствие да работим за вас.

— Също и за мен. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

— Време винаги ще се намери.

Етан ѝ показа изхода, сетне се върна и потъна в подлудяващия ритъм на Шугър Рей и шума на инструментите и машините. Беше на половината път към струга си, когато Сет спря своя инструмент и му извика.

— Дру още ли е горе?

— Не. Отиде си.

— Отиде ли си? По дяволите, можехте поне да ми кажете. — Той скочи от лодката и затича към вратата.

Обри се начумери след него.

— Вече напълно си е изгубил ума по нея.

— Така изглежда — поклати глава Етан, като забеляза изражението на дъщеря си. — Някакъв проблем ли има?

— Не знам — сви рамене Обри. — Наистина не знам. Тя не е жената, която съм си представяла за него. Много е неприветлива и капризна, и, струва ми се, има надменност в повече, ако питаш мен.

— Самотна е — поправи я Етан. — Не всички хора са естествени и общителни като теб, Обри. Освен това е важно какво Сет мисли за нея, а не твоето мнение.

— Е, да.

Но въпреки съгласието си Обри не одобряваше Друсила и не можеше да я приеме като приятелка на Сет.

[1] Джаксън Полък — американски художник абстракционист от 40-те години. — Б.пр. ↑

8

Тъй като Сет не ѝ каза какво да облече за позирането, Дру сложи едни прости сини памучни панталони и бяла риза. Поля градината, смени два пъти обещите си, после свари прясно кафе.

Може би циганските обеци щяха да бъдат по-подходящи, помисли си тя, докато си играеше с малките топчета от лапис, които висяха на ушите ѝ. Мъжете обичаха такива обеци. Вероятно защото всеки от тях изпитваше някакво странно влечение към всичко циганско, имаше вроден вкус към безгрижния и волен номадски живот.

Много важно! Какво значение имаше това?

Дру не бе съвсем сигурна дали иска той да направи следващата стъпка. Защото първата стъпка задължително води към втора, а тя нямаше никакво желание да стъпи на шахматната дъска на сърдечните връзки точно сега.

Или когато и да е в неопределено бъдеще.

Джона със сигурност я бе матирал, помисли си Дру и почувства лек гняв. Проблемът бе, че тогава тя вярваше, че владее положението върху дъската, че всички фигури са на правилните позиции и може да предвиди ходовете.

А всъщност е била напълно сляпа и в неведение за факта, че той е играел едновременно и на друга дъска. Хм, голям играч, няма що!

Неговата невярност и измама нараниха сърцето и гордостта ѝ. Но докато сърцето вече бе излекувано, при това доста лесно, гордостта все още носеше белези и си остана болезнена.

Никога повече нямаше да се направи на глупачка, нито щеше да позволи на някой да я води за носа. Урокът, който получи, беше безмилостен.

Ако имаше намерение да започне връзка със Сет — макар че все още не бе решила това, то щеше да бъде по нейните правила и когато тя поиска.

Беше се уверила и бе доказала на самата себе си, че е много повече от украшение за мъжа, поредната бройка, отбелязана на полето

на креватните подвизи, или поредното стъпало в стълбицата за издигане в обществото или кариерата.

Джона не бе пресметнал това и се бе провалил.

И което бе още по-важно, тя бе доказала, че може сама да се справи и да води самостоятелен и съдържателен живот.

Това не означаваше, че не ѝ липсваха компаниите или сексуалните трепети, или дори удоволствието и тръпката да танцува с някой интересен и привлекателен мъж.

Дочу шума от гумите на колата му по чакълестата алея. Стъпка по стъпка, всичко с времето си, напомни си Дру и зачака Сет да почука. Обаче почувства как я залива вълна от топлина в мига, в който той отвори вратата и тя го погледна. Това бе само поредното доказателство, че е човек, че е здрава и има естествени реакции, опита се да се оправдае пред себе си Дру.

— Добро утро — поздрави го и отстъпи, за да го пусне да влезе.

— Добро да е. Харесва ми това място. Едва сега си давам сметка, че ако ти не беше ме изпреварила, аз със сигурност щях да го взема.

— Значи съм късметлийка.

— И аз тъй мисля. — Той огледа жилището, докато се разхождаше из къщата. Наситени цветове, добри материали, помисли си Сет. Може би бе малко разхвърляно, което не бе по вкуса му, но пък ѝ подходеше. Внимателно подбрани предмети, свежи цветя и въздух, пълен с вятър и море.

— Ти каза, че би искал да работиш на открито.

— Да. О, извинявай, картината ти. — Той ѝ подаде пакета, завит в кафява хартия, който носеше под мишницата си. — Мога да я закача, ако определиш на кое място.

— Това бързо ще стане. — И понеже нямаше търпение да я види на стената, тя седна на дивана и я разви.

Беше избрал тънка рамка от дърво със златна нишка, която чудесно допълваше богатите тонове на цветята и листата, така че рамката изглеждаше едновременно проста и въздействаща като самата творба.

— Перфектно! Благодаря ти. Това ще бъде първата картина в моята колекция от произведения на Куин. Прекрасно начало.

— Ти планираш да събираш колекция?

Тя прокара пръст по рамката, докато го гледаше.

— Може би. И освен това наистина ще те помоля да я закачиш на стената, защото умирам от нетърпение да я видя. Но нямам подходящ пирон.

— Като този ли? — Той измъкна от джоба си пирон, който предвидливо бе взел със себе си.

— Като този. — Тя наклони глава, размишлявайки. — Много си сръчен, нали?

— Когато е необходимо. Имаш ли чук и метър, или да извадя моите от колата?

— Случайно имам чук и други необходими за домакинството инструменти. — Дру стана, отиде в кухнята и се върна с чука. Той бе толкова нов, че чак блестеше.

— Къде искаш да я закача?

— Горе. В спалнята ми. — Тя тръгна да му покаже пътя. — Какво има в чантата?

— Разни боклуци. Знаеш ли, човекът, който е възстановил това място, си е разбирал от работата. — Сет разгледа отблизо прекрасната полировка на перилата, докато се качваха към втория етаж. — Чудя се как така се е решил да се раздели с тази къща.

— Обичал работата сама за себе си. След като приключел с едно начинание, му ставало досадно и искал да се премести. Поне така ми каза, когато го попитах.

— Колко спални има? Три?

— Четири, макар че едната е съвсем маломерна и подхожда повече за домашен кабинет или малка библиотека.

— А на третия етаж?

— Там има завършена мансарда, която е удобна за малък апартамент. Или — тя го погледна — за ателие на художник.

Дру влезе в една от стаите и Сет моментално видя, че бе избрала онова, което най-много ѝ подхожда. От прозорците се откриваше изглед към реката, към извивката на гората и сенчестата градина. Рамката на прозореца бе доста претенциозна, за да бъде очарователна, но тя бе решила да я украси с бяло тюлено перде, виещо се като дълга гирлянда, вместо обикновените завеси. Тънката материя пропускаше слънчевата светлина и даваше възможност да се вижда пейзажът и прекрасната ръчна дърворезба на рамката.

За стените Дру бе избрала лазурносиньо, беше пръснала няколко селски черги в пастелни цветове върху пода, покрит с борови дъски, а мебелировката се състоеше от старинни мебели.

Креватът бе оправен, както и очакваше, застлан с памучен юрган пачуърк със сложни преплетени пръстени и розови пъпки, които сякаш са били специално ръчно изработени за огромното като шейна легло.

— Страхотно! — произнесе той и се наведе, за да разгледа поотблизо ръчната изработка на юргана. — Това наследство ли ти е? Сватбеното одеяло?

— Не. Открих го на един панаир на занаятите в Пенсилвания през миналата година. Мисля, че стената между тези прозорци ще бъде подходящо място — има добра светлина, без да прониква директно слънцето.

— Добър избор. — Той вдигна картината. — И ще бъде като още един прозорец към пролетта, когато искаш да гледаш цветя през зимата.

Сякаш бе прочел мислите ѝ, помисли си Дру и се съгласи с него.

— Тук ли?

Тя отстъпи назад и огледа позицията от няколко различни ъгъла, като едва се сдържа да не легне на леглото, за да види как ще изглежда картината, когато се събужда сутрин. Не го направи, защото ѝ се видя неприлично. Като доста предизвикателно предложение.

— Чудесно е.

Той се пресегна, отбеляза с нокътя си една незабележима резка върху стената и остави картина на земята.

Дру си помисли, че чувството да бъде отново с мъж в спалнята си е доста странно. При това далеч не ѝ беше неприятно да го гледа с инструментите, чука и картината, небрежното облекло и прекрасните ръце.

Далеч не неприятно, призна на себе си, щеше да бъде, ако почувства тези ръце и върху кожата си.

— Виж какво има в чантата — каза Сет, без да се обръща.

Тя взе чантата и я отвори. Веждите ѝ се вдигнаха високо от изненада. Там имаше дълга ефирна пола като по филмите — яркочервени теменуги върху тъмносин фон, и горница с тънки презрамки в същия нюанс на синьото.

— Ти си много последователен човек.

— Мисля, че ще ти прилича. И освен това е точно дрехата, която искаш.

— А ти винаги получаваш онова, което искаш.

Той я погледна, а изражението на лицето му бе едновременно отпуснато и наежено.

— Така е. Имаш ли от онези... — той направи кръгче с пръстите си във въздуха — висящи обеци. Много ще вървят на този тоалет.

Трябваше да се досети, помисли си Дру, но само изсумтя:

— Хммм.

Извади и разстла полата върху леглото, след което отстъпи и загледа как той поставя картината на стената.

— Спусни я малко надолу, точно така. Сега е добре. Нарисувана, поставена в рамка и окачена на стената от Куин. Не е лошо.

— И на мен ми харесва, като гледам оттук — рече Сет, но гледаше не към картината, а към нея.

Когато той пристъпи, Дру почувства импулс да направи същото, но в този момент извън телефонът.

— Извинявай. — Всъщност, добре че извън, каза си Дру, докато вдигаше слушалката. — Ало?

— Здравей, принцесо.

— Татко? — Радост, объркване и малко раздразнение (какъв срам!) се завързаха на възел в стомаха ѝ. — По това време в неделя защо не си на игрището за голф?

— Защото трябва да ти съобщя някои неприятни новини, скъпа. — Проктър изпусна дълга въздишка. — Двамата с майка ти се развеждаме.

— Разбирам. — Пулсът в слепоочията ѝ започна да бие ускорено. — Може ли да ме почакаш за минутка? — Тя натисна бутона за изчакване и се обърна към Сет. — Извинявай, трябва да говоря с баща си. В кухнята има кафе. Няма да се забавя много.

— Разбира се. — Лицето му бе много спокойно и сякаш изпразнено от чувства. — Ще си сипя една чаша, преди да изляза навън, за да подредя нещата си. Бъди спокойна, не се притеснявай и не бързай.

Тя го изчака, докато чу, че вече е слязъл на долния етаж, сетне седна върху леглото и възстанови връзката с баща си.

— Извинявай, татко. Какво се е случило? — Едва не прехапа езика си, за да не завърши въпроса с думите *този път*.

— Страхувам се, че майка ти и аз трябва да се разделим за известно време. Опитвах се да те предпазя от нашите проблеми. Не се съмнявам, че щяхме да предприемем тази стъпка още преди години, ако не беше ти. Но какво да се прави, принцесо, тези неща се случват и в най-добрите семейства.

— Съжалявам, татко. — Тя добре си знаеше ролята, така че завърши с думите: — Мога ли да направя нещо?

— Не. Просто ще се чувствам по-добре, ако ти обясня нещата. Не искам да се разстройваш. Много е сложно, за да го обсъждаме по телефона. Защо не си дойдеш днес следобед? Ще обядваме, само ти и аз. Нищо няма да поправи така настроението ми, както ако прекарам деня с моето малко момиченце.

— Съжалявам. Имам ангажименти днес.

— Е, сигурно това е по-важно за теб. При тези обстоятелства...

Слепоочията ѝ пулсираха още по-силно, а в стомаха ѝ започна да се търкаля една голяма топка от вина.

— Не мога да ги отложам. Всъщност тъкмо щях да...

— Добре. Добре, всичко е наред — отвърна баща ѝ, гласът му бе едновременно страдалчески и оживен. — Надявах се, че ще имаш малко време за мен. Боже господи, като си помисля — тридесет години! Минаха цели тридесет години, за да стигнем и до това.

Дру се ядоса на напрежението, което почувства да пълзи от гръбнака към врата ѝ.

— Съжалявам, татко.

През останалото време от разговора тя няколко пъти повтори тази фраза. И когато остави слушалката, знаеше, че е напълно изтощена и изпразнена.

Секунди след като затвори, телефонът иззвъня отново.

Тридесет години, помисли си Дру, сигурно бяха достатъчно време родителите ѝ да изработят шесто чувство един към друг. Като въздъхна, Дру вдигна слушалката. Нямахше нужда да изчака този, който беше на другия край на линията, да се представи. Знаеше кой е.

— Здравей мамо.

Той бе разстлал червено одеяло върху тревата близо до брега на реката, където имаше както шарена сянка, така и пронизващи лъчи светлина, промъкващи се сред листата. Беше добавил една плетена кошница за пикник, бе отворил бутилка вино и сложил чаша до нея. Тънка книга с оръфана бяла корица лежеше отворена до тях.

Дру се преоблече с дрехите, които ѝ бе донесъл, и сложи циганските обеци, за които я бе помолил. И използва времето, докато се приготвяше, за да се успокои.

Сет бе подготвил масата си, скицникът му бе поставен върху нея. В краката му имаше малък портативен касетофон, но вместо рок, звучеше Моцарт. Това я изненада.

— Извинявай, че се забавих — каза тя, като излезе на верандата.

— Няма нищо. — Един поглед към лицето ѝ бе достатъчен, за да го накара да отиде при нея. Обви с ръка раменете ѝ и без да обръща внимание на дърпането ѝ, я прегърна.

Част от нея искаше да се скрие в това неочаквано и немолено предложение за топлина и успокоение.

— Толкова ли зле изглеждам?

— Изглеждаш толкова тъжна. — Сет докосна с устни косата ѝ. — Искаш ли да го оставим за друг път?

— Не. Нищо ми няма, наистина. Беше просто обикновен разговор със семейството. Обикновените семейни проблеми.

— Аз съм голям специалист. — Той повдигна брадичката ѝ с два пръста. — Специалист по семейни проблеми, лудости и тъпотии.

— Не са от този род. — Дру се освободи от прегръдката му. — Родителите ми се развеждат.

— О, мила — плъзна пръст по бузата ѝ. — Съжалявам.

— Не, не, не! — За негово учудване и объркване тя се разсмя и притисна пръсти към слепоочията си. — Няма нужда. Те си подхвърлят този развод като топка за пинг-понг. На всеки няколко години някой от тях ми се обажда с думите „Дру, имам лоши новини“ или „О, Дру, не знам как да ти го кажа“. Веднъж, когато бях на шестнадесет, наистина се разделиха за няколко месеца. Но много внимателно бяха разпределили времето си за моята лятна ваканция, така че майка ми успя да лети заедно с мен за Европа за една седмица, след което баща ми ме взе със себе си, за да плаваме в Бар Харбър.

— Звучи ми сякаш ти си била топката за пинг-понг.

— Да, така беше. Изморих се от тях, ето защо избягах, преди... преди да започна да ги презирам. И все още се моля на Господ да успеят да се справят. Звучи студено, безчувствено, егоистично и ужасно. Но хич не ми пука.

— Не, не звучи така. Не и когато имаш сълзи в очите си.

— Те ме обичат прекалено много — каза тихо Дру. — Или може би недостатъчно. Никога не съм могла да го разбера. Мисля, че те също. Не мога да бъда с тях, да им бъда като патерица или като рефер през остатъка от живота си.

— Казала ли си им го?

— Опитах се. Те така и не ме чуха. — Тя потърка ръцете си сякаш искаше да изглади някакви набръчкани повърхности. — А пък аз нямам никакво право да те товаря с моите тревоги. Нито да хвърлям боклука си в скута ти.

— Защо? Аз съм добро кошче за душевни отпадъци.

Тя се позасмя с половин глас.

— Наистина си ужасно добър в някои неща.

— Аз съм добър в много неща. Кое по-точно имаш предвид?

— Например, като първо — да изслушаш човека. — Тя се повдигна към него и го целуна по бузата. — Никога не съм могла да помоля някой да ме изслуша. А теб очевидно няма нужда да моля. А като второ — тя го целуна по другата буза, — можеш да ме разсмееш без големи усилия, дори когато не искам или се съпротивлявам.

— Ще те послушам още малко и ще те накарам пак да се засмееш... ако ме целунеш още веднъж. При това ето тук — добави Сет, като посочи устните си.

— Благодаря, но ти стига толкова. Хайде да оставим родителите ми на мира. Нищо не мога да направя за тях. — Тя се отдръпна от него. — Предполагам, че ме искаш върху одеялото? О, исках да кажа, да ти позирам върху него.

— Искам те и още как! — засмя се двусмислено той. — Но ти предлагам нещо друго. Защо не оставим тази работа за друг път и не излезем с лодка в морето? Това винаги ми е действало добре и е прочиствало мислите ми. Сигурен съм, че и на теб ще ти се отрази освежително.

— Но ти вече си подредил всичко, а и позирането също ще ме отвлече от мислите ми. Благодаря ти, Сет.

Доволен, че тъгата в очите ѝ се стопи, той кимна.

— Добре. Ако все пак решиш, че искаш да прекъснем, само ми кажи. Първо си събуй обувките.

Тя се събу и пристъпи върху одеялото.

— Бос пикник. Като „Закуска на тревата“ с тази разлика, че аз ще бъда само боса.

— Засега — отговори загадъчно той, защото имаше друг образ в главата си. — Моля те, легни.

Дру предполагаше, че ще седи с разпиляна пола и ще чете книга.

— По корем или по гръб?

— По гръб. Сложи дясната си ръка под главата — предложи той, като пристъпи към нея. — Наведи лакътя, отпусни ръката.

— Чувствам се глупаво. В студиото не се чувствах така.

— Не мисли за това. Повдигни леко лявото си коляно. — Тя го направи и когато полата се плъзна при движението, веднага я придърпа, за да прикрие краката си.

— Стига де! — Той клекна и очите ѝ се присвиха, когато повдигна полата така, че разкри левия ѝ крак почти до средата на бедрото.

— Сега сигурно ще кажеш нещо от рода, че не се опитваш да ме сваляш и че това, което правиш, е в името на изкуството?

— То наистина е в името на изкуството. — Пръстите му се плъзнаха по повърхността на бедрото ѝ и опипаха кожата. Сякаш се интересуваше от материала, от който е направена. — Но също така се опитвам и да те свалям. — Сетне смъкна едната презрамка от рамото ѝ, огледа резултата и кимна. — Отпусни се. Започни с пръстите на краката. — Сет започна да разтрива с ръка голите ѝ стъпала. И продължи нагоре — като я наблюдаваше, прокара ръка по прасеца и стигна до коляното. — Сега обърни главата си към мен.

Тя го стори и тогава видя боите, които бе приготвил на триножника си.

— Това не са ли акварели? Не ми ли каза, че искаш да ме рисуваш с маслени бои?

— Тази картина е за акварел. Имам идея за съвсем друга картина в ума си, тя ще бъде с маслени бои.

— Я, чакай, чакай! Ти колко пъти смяташ, че ще успееш да ме подкупиш да ти позирам?

— Толкова, колкото е необходимо. Тъй. Сега си представи, че си прекарала един спокоен, мързелив следобед край реката — започна да говори той, докато скицираше върху хартията. — Поспала си малко, замаяна от виното и четенето.

— Сама ли съм?

— За момента да. Лежиш и сънуваш наяве. Умът ти блуждае безцелно. Можеш да се пренесеш, където си пожелаеш. Иди където ти се иска.

— Искан ми се да скоча в реката, ако водата беше по-топла.

— Тя е толкова топла, колкото на теб ти се иска да бъде. Така че скачай! Затвори очите си, Дру. Помечтай малко.

Тя последва съвета му. Музиката, тиха, нежна, романтична, беше като ласка във въздуха.

— За какво мислиш, докато рисуваш? — попита го, без да отваря очите си.

— Да мисля ли? — При този въпрос съзнанието му се изпразни напълно. — Не знам. Ами... за форми, предполагам. Светлина, сенки. Настроение. Бог. Нямам отговор. Не знам.

— Ти току-що отговори на въпроса, който не ти зададох. Това е инстинкт. Твоят талант е инстинктивен. Да, точно такъв трябва да е, след като си рисувал така добре като малък.

— Какво искаше да правиш, когато беше дете?

Усещаше тялото си като течаща вода.

— Много неща. Балерина. Актриса. Изследовател. Мисионерка.

— Ау, мисионерка? Наистина ли? — Слънцето се промъкваше сред листата на дърветата и падаше безшумно върху кожата ѝ, по която играеха сенки.

— Е, беше за кратко време, но имах доста силно желание. Онова, което никога не съм мислила, че ще бъде бизнес дама. Изненада, нали? За мен беше изненада.

— Но ти харесва.

— Да. Харесва ми да използвам онова, което някога смятах за лично увлечение и малък талант по отношение на цветята, и да направя нещо от него. — Съзнанието ѝ започна да плува, като реката, която се движеше зад нея. — Никога не съм била в състояние да говоря с някого така, както си говоря с теб.

— Не се шегуваш, нали? — Приличаше на кралицата на феите — екзотичната форма на очите ѝ, сексапилния шлем, оформен от късата ѝ черна коса. Изключително женствената поза. Една приказна кралица, която дреме сама на личната си приказна полянка. Имаше страхотно настроение в картината пред него.

— И защо мислиш, че е така? — попита той.

— Нямам представа — отвърна сънено Дру и заспа.

Музиката се бе променила. Някаква жена с глас, който можеше да разбие сърцето ти, пееше за любов. Все още сънувайки, Дру се поразмърда.

— Кой пее? — прошепна тя.

— Дарси Галахър. Чуй, тук има гайди. Гледах едно нейно шоу заедно с двамата ѝ братя преди няколко години в Каунти Уотърфорд. В едно малко място, наречено Ардмор. Бях направо шашнат.

— Мммм. Мисля, че съм го чувала... — Тя спря наскре думата, когато отвори очи и видя Сет да седи на одеялото със скицника, вместо до работната си маса. — Какво правиш?

— Чакам те да се събудиш.

— Заспала съм. — Силно притеснена, Дру се облегна на единия си лакът. — Извинявай. Колко време ме нямаше?

— Има ли значение? Нямам часовник. — Той остави скицника си встрани. — Няма защо да се извиняваш. Ти ми даде точно онова, което търсех.

Като се опитваше да се събуди и да подреди мислите си, тя погледна към масата. Акварелната рисунка обаче бе извън ползрението ѝ.

— Свърши ли?

— Не, но започнах. С часовник или не, стомахът ми казва, че е време за ядене. — Той вдигна капака на хладилната чанта.

— Но ти си донесъл всичко за един истински пикник!

— Кошницата бе за изкуството, а хладилната чанта е наистина практична. Така. Да видим какво имаме. Хляб, сирене, грозде и малко от пастета, за който Фил се къгне, че е по-вкусен от оригинален френски — Докато говореше, той вадеше чинии от кошницата. — Трябваше да се примоля на Анна да ми отпусне малко от салатата със

спагети. А също и това страхотно вино, което открих във Венеция. То се казва „Съница“. Струва ми се, че е подходящо.

— Опитваш се да превърнеш виждането ни в среща — рече предпазливо Дру.

— Прекалено късно е да отричаш този факт. — Той напълни първата чаша и ѝ я подаде. — Вече е среща. Исках да те попитам защо изчезна толкова бързо вчера, когато дойде да поръчаш лодката.

— Защото свърших онова, за което бях дошла. — Тя си взе грозде и пое със зъби едно зърно, като разкъса твърдата кожица. — И освен това бързах да се върна на работа.

— Значи искаш да си имаш собствена лодка?

— Да. Обичам да плавам.

— Ела да плаваш с мен. По този начин ще можеш да провериш колко надеждни са лодките на Куин във водата.

— Ще си помисля. — Тя опита пастета и издаде лек възглас на удоволствие и изненада. — Брат ти Филип има прекрасен вкус! Много са различни тези твои братя. И въпреки това са като едно цяло.

— Защото сме семейство.

— Така ли? Не, не е това причината. Това не става винаги, поне според моя опит. Вашето семейство е уникално, по много и различни причини. Ти защо нямаш белези?

Той я погледна недоумяващо, докато си вземаше от салатата.

— Моля? Какви белези?

— В статиите, които прочетох за теб, се съдържаха достатъчно информация, а и онова, което научих, откакто живея в Сейнт Кристофър, ме наведе на мисълта, че си имал тежко детство. Ти ми каза същото. Как си успял да се справиш, без да бъдеш наранен? Как си успял да преминеш през препятствията и бодливата тел, без да ти останат белези?

Статиите във вестниците винаги докосваха само повърхността, помисли си Сет. Те не знаеха нищо за малкото момче, което трябваше да се крие и да се бори с хлъзгавите, гнусни, опипващи ръце на пияниците или наркоманите, които Глория мъкнеше вкъщи. И то не един път.

Нямаха и понятие за боя, ритниците и юмруците или за изнудването, или за страха, който остава като твърда ядка дълбоко вътре в сърцето ти. Ядка с непробиваема черупка.

— Куин ме спасиха — каза го с такава проста искреност, че гърлото ѝ сякаш се подпали, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не е преувеличено да кажа, че те спасиха живота ми. Първо Рей Куин, след него Кам, Етан и Фил. Промениха своя свят заради мен и така промениха и моя свят. Анна, Грейс и Сибил, и Обри също. Те ми създадоха дом и нищо от миналото вече не беше важно. Избледня пред онова, което се случи след това.

Неспособна да проговори, тя се наведе към него и докосна с устните си неговите.

— Това е за тримата. За това, че са те направили такъв. Ти си добър човек. Само че просто не знам какво да правя с теб.

— Може да започнеш например с нещо съвсем просто — да ми повярваш.

— Не. — Тя се отдръпна и си отчупи залък хляб. — Нищо не започва с доверието. Доверието се създава и развива. За него се воюва, то не се дава даром. А при мен това отнема доста време.

— Мога да ти гарантирам, че изобщо не приличам на оня, за когото си била сгодена. — При тези думи почувства как тя се стегна, но продължи: — Не съм и такъв, какъвто вестниците ме описват.

Дори когато го засегна на лична тема, сети се Дру, той не се стегна, нито замръзна, не се затвори в себе си.

— Не, наистина не си като Джона. С него никога не сме ходили на пикник със салата, направена от сестра му.

— Може ли да отгатна? Ходели сте да вечеряте в „Жан-Луи“ в Уотъргейт или в някой друг моден френски ресторант. Посещавали сте премиери в центъра „Кенеди“. Присъствали сте на изискани, снобски коктейли в Белтуей и на случайни следобедни партита в неделя с приятели. — Той изчака една секунда. — Познах ли?

— Почти. — Направо уцели в десетката, помисли си тя, но не му го каза.

— Но ти си вече далеч от Белтуей. И единственият, който е загубил, е той.

— Изглежда, че се справя и отново е на върха.

— Обичаше ли го?

Тя отвори уста да отговори и изведнъж откри, че онова, което смята да каже, е абсолютната истина.

— Не знам. Сега изобщо не знам. Сигурно съм вярвала, че го обичам. Иначе никога нямаше да се съглася да се омъжа за него, нали? Той беше привлекателен, елегантен, имаше смъртоносен саркастичен хумор, който хората често бъркаха с остроумие. Е, понякога беше и остроумен. И, както се оказа, верен колкото разгонен, безпризорен котарак. Добре че го открих, преди да се оженим, а не след това. Но благодарение на този опит научих нещо ценно за себе си. Вече никой няма да ме преметне или измами без сериозни последствия за него.

— Отряза ли му топките?

— По-лошо. — Тя деликатно си взе от пастета. — Беше оставил кашмиреното си палто, както и други свои вещи при мен. Докато ги събирах в един кашон, неочаквано реших нещо друго и ги извадих. Хладнокръвно отрязах ръкавите, яката и копчетата на палтото. И тъй като това ми подейства освежаващо, сложих един по един всичките му дискове на Мелиса Етеридж в микровълновата си фурна. Стана страхотна пица от тях! Тя е прекрасна певица, но вече не мога да я слушам, без да изпитвам желание да разрушавам. Сетне пъхнах обувките му от „Ферагамо“ в пералнята. Всички тези действия бяха доста опустошителни за домашното ми оборудване, но пречистващи за душата ми. Накрая, тъй като бях набрала инерция, се опитах да хвърля годещия си пръстен с трикаратов квадратен руски диамант в тоалетната, но разумът надделя.

— И какво направи с него?

— Сложих го в плик, написах „За греховете му“ и го пуснах в кутията за милостиня в една малка църква в Джорджтаун. Прекалено драматично, но отново ми подейства добре и изпълни сърцето ми със задоволство.

Този път Сет се наведе и я целуна по устните.

— Добра работа, шампионе!

— Да, и аз мислех същото тогава. — Тя сви колене и отпи глътка от виното, докато наблюдаваше реката. — Много от моите приятели са на мнение, че съм напуснала Вашингтон и съм дошла тук заради Джона. Но грешат. Това място ми хареса още първия път, когато дойдохме тук с дядо ми. След това, когато чувствах, че трябва да си взема почивка, да се отпусна или да се усамотя, се опитвах да си представя, че живея на различни места, дори в други страни. Но в мисълта си винаги се връщах тук. Решението ми да дойда тук не беше

импулсивно, макар че много хора мислят, че е точно така. Планирах го с години. Аз правя нещата по този начин, планирам ги. Обмислям ги стъпка по стъпка.

Тя направи пауза, като подпря брадичката си върху коленете и го загледа.

— Очевидно съм пропуснала някъде някоя стъпка с теб, иначе нямаше да седя тук на тревата, да пия вино в неделния следобед и да ти говоря за неща, които нямах намерение да споделям. С никого. — Тя отново вдигна глава и отпи глътка. — А ти ме слушаш. Това е талант. И оръжие.

— Нямам намерение да го използвам, за да те нараня.

— Здравомислещите хора не започват връзка с намерението да се наранят един друг. Все пак обаче го правят. Може би аз ще бъда тази, която ще те нарани.

— Ще видим. — Той хвана врата ѝ с ръка и леко го притисна, докато се навеждаше, за да стигне до устните ѝ. — Ето — каза след миг, — все още няма контузии.

Сетне хвана лицето ѝ с двете си ръце, за да го повдигне към себе си. И устните им отново се намериха.

Много нежно, неочаквано дълбоко и странно внимателно, устата му покри нейната. Езикът му се плъзна като копринен в устата ѝ, докато пръстите му минаваха по линията на шията, до кривата на раменете ѝ.

Тя ухаеше на виното, което се разля незабелязано, когато ръката ѝ отпусна чашата. Сет почувства дъха ѝ, който премина в стенание, когато тя се притисна към него.

Тогава я положи върху одеялото и се плъзна върху нея, докато ръцете ѝ обвиваха врата му.

Дру желаше да почувства тежестта му върху себе си. Искаше ръцете му. Копнееше за устата му, която да целува нейната и да я изпива. Усети пръстите му върху гръбнака си и потръпна. Те преминаха по тънкия материал на блузата и слязоха надолу към гърдите ѝ.

Сет прошепна името ѝ, преди да захапе със зъби брадичката ѝ. А ръката му, неговата прекрасно оформена ръка, загрубяла от работата, направо я разтапяше.

През цялото ѝ тяло премина топлина, която я караше да му се отдаде и да поеме страстта му. Вместо това тя сложи ръка върху раменете му.

— Почакай, Сет.

Устните му се върнаха върху нейните, този път изпълнени с нетърпение и опасната настървеност на глада.

— Позволи ме да те докосвам. Трябва да те докосвам.

— Почакай.

Сет изгърва едно проклятие, сетне подпря челото си върху нейното, докато кръвта му бушуваше и кипеше. Можеше да почувства как тялото ѝ вибрира под неговото и знаеше, че тя го желае така силно, както и той нея.

— Добре. Добре — успя да продума. — Но защо?

— Не съм готова.

— О, мила. Ако на това му викаш, че не си готова, какво ли да очаквам, когато станеш?

— Да искаш някого, не означава да си готов за него. — Но се страхуваше, че е прав. — Нямах намерение това да се случва, не и това. Не мога да правя любов с мъж, който очевидно е свързан с друга жена.

— Свързан с кого? Господи, Дру, току-що се прибрах у дома и не съм поглеждал друга жена от мига, в който видях теб!

— С тази си свързан много преди да ме видиш. — Той изглеждаше така объркан, така недоумяващ и разочарован, че ѝ идеше да се разкикоти. Но се насили да остане сериозна. — Обри.

— Какво Обри? — Трябваша му няколко секунди, за да разбере какво иска да каже. — Обри? Аз и... О, Света Богородице, всички светии, и ти, Господи наш! Ти шегуваш ли се с мен? — Щеше да се разсмее, ако предположението не го бе шокирало така силно. — И откъде ти дойде наум? Как можа да го измислиш?

— Аз не съм сляпа. — Тя го отблъсна, защото се ядоса. — Отмести се, моля те.

— Не съм обвързан с... — Дори не можеше да го изрече, но все пак се отдръпна и седна. — Не е онова, което си мислиш, Дру. Тя ми е сестра.

— Не, не ти е.

— Племенница.

— Не е и това. Ти може и да не забелязваш какво тлее помежду ви, макар че няма защо да ме правиш на тъпачка. Съмнявам се обаче, че тя не е наясно.

— Не мисля за нея по този начин.

— Може би е така на съзнателно ниво. Онова, за което говоря, е подсъзнателно. Ти не си даваш сметка.

— Въобще не си давам сметка! — развика се той. Самата идея го изплаши и накара гърлото му да се свие от ужас. — На никакво ниво! Нито пък тя.

Дру приглади полата си и я свали надолу, за да прикрие краката си с нея.

— Сигурен ли си?

— Да. — Но семето на съмнението вече бе посято. — Да! Хиляди пъти да! И ако ти си си изработила някаква идиотска представа, че когато съм с теб, по някакъв начин лъжа Обри, просто забрави за нея.

— Онова, което мисля — рече спокойно Дру — е, че нямам намерение да започвам връзка с мъж, който както подозирам, е привлечен от друга жена. Може би трябва да приключиш с Обри, преди да е станало нещо друго помежду ви. Но засега мисля, че би било най-добре да приключим работата, с която сме се захванали. Имаш ли нещо против да погледна какво си нарисувал?

— Да — рязко отговори той. — Имам. Ще можеш да я видиш, когато я довърша.

— Добре. — Добре, добре, подсмихна се вътрешно Дру, артистичният темперамент бушува и обърква мислите му. — Тогава ще прибера храната, ще ти стигне и за вечеря. Предполагам, че ще искаш поне още веднъж да ти позирам — рече тя, като започна да събира нещата в чантата. — Бих могла да ти отделя малко време другата неделя.

Той стоеше и я гледаше.

— Ти си неспасяем случай. Понеже един гадняр те е измамил, смяташ, че всички мъже са измамници?

— Не. — Тя разбираше гнева и възмущението му. И тъй като заключението, което бе направил, беше напълно естествено и разумно, се опита да не изтърве своите нерви. — Въобще не е така. Всъщност смятам, че си честен човек. Много честен. Нямах да бъда с теб, ако

не беше такъв. Но както казах, не съм готова да направя каквато и да е стъпка и имам задръжки по отношение на чувствата ти към Обри, както и на нейните чувства към теб. — Погледна го сериозно и тъжно. — Вече бях жертва на една друга жена, Сет. Не искам това да се повтори.

— Оставам с впечатление, че вместо ти да ме разпитваш за белезите в душата ми, аз трябваше да те питам.

Дру стана и кимна.

— Да, може би трябваше. След като смяташ да се цупиш, ще те оставя да се цупиш.

Той я хвана за ръката и преди тя да успее да се отдръпне, я придърпа към себе си толкова бързо, че почувства страхът да се качва и да избухва в гърлото ѝ като бомба.

— Продължавай да си мериш стъпките внимателно, една след друга, захарче. Може да мине доста време, преди да паднеш по лице, но някой ден със сигурност ще паднеш. И тогава много ще те заболи.

— Остави ме да си вървя.

Сет я пусна и се обърна с гръб, за да прибере нещата си. Много по-разтреперана, отколкото ѝ се искаше, Дру се опита да върви спокойно към къщата.

Това бе само едно малко отстъпление, каза си. Временен отбой. Затишие пред буря.

9

Жени. Тъпи, ненормални жени!

Сет хвърли хладилната чанта в багажника на колата, а кошницата остави на задната седалка. Точно когато си мислиш, че си ги разбрал и завладял, те се превръщат във врагове. А тогава имат силата да превърнат един нормален и разумен мъж в идиот.

Човек не знае какво да прави с тях.

Тръсна одеялото, ритна гумата, след което хвърли одеялото също отзад. Погледна към къщата и изръмжа.

Измърмори комбинация от ругатни, кратки забележки и заядливи подмятания, когато се върна, за да прибере масата, акварелите и рисунката.

А върху рисунката бе тя — спяща върху червеното одеяло в изпъстрената със сенки слънчева светлина. Дълги крайници, лице на приказна фея.

— Трябва да разбере от кого съм привлечен — каза той на изображението, преди да го прибере в колата. — Заради един гадняр, който се е издънил, всички ли трябва да вървим до дяволите? — Постави внимателно недовършената картина върху одеялото. — Е, това си е твой проблем, сестро.

Като изрече думата *сестра*, почувства неприятно свиване в стомаха. Защо, по дяволите, тази луда жена пъхна подобна мисъл в главата му? Обри. Това не можеше да бъде! Беше абсурдно и смешно!

Обичаше Обри. Разбира се, че я обичаше. Но никога не бе мислил за нея по друг начин... Или... Не беше ли?

— Ето на! Виждаш ли! — Ядосан, Сет размаха заканително пръста си към рисунката. — Ето какво постигна! Такива сте вие! Ще объркате всичко, ще го обърнете с краката нагоре, за да започнем да измъчваме мозъците си. Само че аз няма да ти се дам! Няма да се хвана на въдицата ти!

Приключи с товаренето на колата и тръгна. Почти щеше да завие към къщи, когато се сети нещо, завъртя в другата посока и натисна

газта.

— Сега ще уточним нещата — произнесе заканително през зъби Сет и кимна към рисунката, сякаш ѝ се караше. — Веднъж и завинаги. И ще видим кой е идиот и кой не.

Пое по алеята, водеща към къщата на Обри, скочи от колата и се упъти с широки крачки, все още пришпорван от гнева и раздражението. Не почука на вратата. Пък и никой не очакваше от него да чука.

Всекидневната, както и всичко останало в тази къща, беше красива като картинка, малко разхвърляна, но удобна, и безпощадно чиста. Грейс беше голяма чистница.

Някога бе изкарвала прехраната си, като чистеше по домовете. Сега имаше собствен бизнес — фирма за хигиена, с повече от двадесет работници, които чистеха домове и офиси по крайбрежието.

Собствената ѝ къща беше нейната най-добра реклама. Но в този момент тя беше колкото чиста, толкова и празна.

— Обри? — извика Сет към стълбите. — Има ли някой тук?

— Сет? — Грейс излезе забързано от кухнята. С босите си крака, срязаните панталони и прибраната назад коса, откриваща хубавото ѝ лице, изглеждаше толкова млада, че човек трудно можеше да повярва, че има дъщеря, която една подозрителна и недобре с главата особа смяташе, че е обект на неговия интерес.

О, господи, та той беше сменял памперсите на Обри и я бе хранил, бавил и приспивал! А тя не един път напикавала панталоните му.

— Ела отзад! — рече Грейс и го целуна бързо. — Етан и Дек са там с косачката. Току-що направих лимонада.

— Просто минах да видя Обри, за да... — О, не, не можеше въобще да ѝ разкаже за тази глупост! — Тя тук ли е?

— Всяка неделя следобед играе софтбоул.

— Добре. — Той пхна ръце в джобовете. — Добре. Ще я намеря на игрището.

— Скъпи, да не би нещо да не е наред? Да не сте се скарали с Обри?

— Не, не! Просто трябва... да говоря с нея за едно нещо.

— Тя ще се върне след около час. И Емили също. Знаеш ли, Емили излезе с гаджето си! Ти защо не отидеш да помогнеш на Етан и

Дек да окосите поляната? После ще сготвим и ще останеш за вечеря.

— Благодаря, но... Имам да свърша някои работи. — Чувстваше се странно. Прекалено странно и неловко, докато гледаше лицето на Грейс, виждаше Обри в него и си мислеше за обвиненията на Дру. — Трябва да вървя.

— Но...

Тя спря, защото нямаше смисъл да говори на гърба му. Сет много бързо се отдалечи. Да, Анна имаше право, помисли си с въздишка Грейс. Нещо ставаше с тяхното момче.

Когато отиде на игрището, мачът между отбора на Обри — „Сините раци“, и техните вечни противници „Скалните риби“ беше в разгара си. Зрителите ядяха своите сандвичи, пиеха кола от хартиени чаши и крещяха с цяло гърло очакваните от тях одобрения или неодобрения на играчите. Юни беше дошъл със своя горещ дъх и влажни ръце, а пролетта бе останала само мил спомен. Слънцето печеше безмилостно и полето плуваше в жегата и влага, обгърнато от мараня. От трибуните на зрителите също се вдигаше пара. Сет зърна Джуниър Крофорд. Шапка с козирка засенчваше набръчканото му като на гном лице и криеше голата му глава, а на кокалестото му коляно седеше момченце на не повече от три години.

— Ела тук, Сет! — махна му той и се премести малко, за да му направи място. — Защо не слезеш да играеш?

— Май вече е малко късно за смяна. — Младият мъж огледа игрището и забеляза Обри, която изчакваше, за да хване топката. Сетне кимна към момченцето. — Кое е това хлапе?

— Това е Барт. — Джуниър ръчна хлапето в ребрата и го прегърна. — Моят правнук.

— Какво? Правнук ли каза?

— Да, вече имам цели осем внуци, а този тук ми е правнук. — Вниманието на Джуниър беше привлечено от удара с бухалката. — Фал — промърмори той. — Изправи тази бухалка, Джет Уилсън! — извика той. — За бога!

— Джет Уилсън? Да не би да е внук на госпожа Уилсън?

— Точно тъй. Много приветливо и любезно момче, но не може да удря с бухалката. Лайнарска работа.

— Лайнарска работа — повтори щастливо малкият Барт.

— Виж какво, момченце! — Джуниър размаха строго пръста си, макар че се смееше. — Да не си посмял да повториш това пред майка си, че пак ще ме накаже и затвори в колибката на кучето.

— Лайнарска работа! — извика високо, като се заля в смях Барт, след което завря своя хотдог в носа на Сет. — Искаш ли да си отхапеш?

— Искам. — Благодарен за разсейването, Сет се облегна на пейката и се направи, че отхапва голям залък от сандвича.

В този момент зрителите скочиха на крака, а Джуниър се развика.

— Заобиколи го! За бога! Ти си на ред, ти, воняща скалиста рибо!

— Воняща скалиста рибо! — като весело ехо повтори Барт.

— Сега ще има екшън, по дяволите! Сега ще видите какво ще стане!

Феновете на „Сините раци“ започнаха да крещат: „Об-ри! Об-ри!“, докато тя се перчеше на игрището.

— Нокаутирай ги, Об! Това момиче може да го направи — извика Джуниър с такъв див ентузиазъм, че Сет се зачуди дали няма да му удари едно кроше. Или да получи инфаркт. — Гледай! Само гледай! — Той мушна с пръст Сет в ребрата. — Гледай как ще тръшне т’ва копеле!

— Тръшне т’ва копеле! — извика Барт, като размаха войнствено размякналия се хотдог, от който капеха горчица и кетчуп.

Сет взе момчето от коляното на Джуниър и го сложи на своето, за по-голяма безопасност и на двамата.

Беше си истинско удоволствие да я гледа човек, помисли си той за Обри. Нямахше никакво съмнение в това. Беше атлетична, с прекрасно, хармонично и силно тяло. Безспорно бе много женствено загатнато под мъжката бейзболна фланелка, която носеше. Или може би точно заради това изглеждаше така привлекателно.

Но това не означаваше, че си мисли за нея... по този начин и заради... онова нещо.

Тя загътри крака към мястото, откъде трябваше да бие удара. Имаше кратка размяна на реплики между нея и кетчъра, които, както

изглеждаше отдалеч, не бяха особено ласкави. Обри направи няколко пробни замаха. Изви бедрото си.

Господи, защо гледаше бедрата й?

След което удари рязко силната топка от първи питч^[1].

Тълпата скочи на крака и зарева. Ударът към Обри бе като куршум, изстрелян от пушка.

Тълпата се успокои и Обри се върна на мястото си, а топката падна във фал.

Всички скандираха нейното име, когато тя взе бухалката и изпълни същата процедура. Две замахвания, извиване на бухалката, извиване на бедрото и удар.

Удари топката, а когато реферът извика: „Втори удар“, тя се обърна към него. Сет можеше да види как се движат устните й и дори можеше да разпознае думите, които произнася.

Задник такъв, какво повече искаш! Тази топка трябва да е стигнала чак във Вирджиния. Колко голяма ударна зона искаш да дадеш на това момче?

„Не прибъгвай до съмнителните сексуални прийоми на майка ми — предупреди я мислено Сет. — Не отивай там и не го ругай. Нищо няма да постигнеш.“

Дали защото Обри се бе научила да се сдържа и контролира през последните години, или благодарение на отправеното наум предупреждение, тя само предизвикателно изгледа рефера и се върна в карето на батъра, където презрително се изплю на земята.

Феновете отново скочиха на крака и започнаха да блъскат по пейките, докато трибуната завибрира. В скута на Сет малкият Барт стискаше в ръчичките си онова, което бе останало от хотдога, и целият омазан, викаше: „Тръшни копелето!“.

И тя го направи.

В минутата, в която топката срещна нейната бухалка, Сет знаеше, че е успяла. Очевидно бе, че Обри също го съзнаваше, защото запази позицията си — раменете напред, бедрото повдигнато, единият крак изпънат в шпиц, докато наблюдаваше как топката лети високо и надалеч.

Тълпата отново скочи на крака и изригна мощен рев.

— Дяволите да го вземат! — викаше Джуниър и всеки момент щеше да се разплаче. — Това момиче е истинско съкровище! Иде ми да

го изям!

— Дяволите да го вземат! Иде ми да го изям — съгласи се Барт и се наведе, за да сложи една мокра, влажна целувка с вкус на кетчуп върху бузата на прадядо си, който по ирония на съдбата се казваше Джуниър.

„Скалистите риби“ завършиха без нито една точка, напълно разбити от Обри и нейните съотборници. Сет тръгна, повлечен от тълпата, но успя да се отскубне и отиде в съблекалнята, докато феновете се разотиваха по домовете си. Там видя Обри, която пиеше лимонада направо от каната.

— Добра игра, боецо!

— Хей! — Тя подаде каната на един от съотборниците си и се хвърли в прегръдката му. — Не знаех, че си сред публиката. Кога дойде?

— В края на шестото полувреме. Точно навреме, за да видя как разби „Скалистите риби“.

— Беше наистина бърза топка. Ниска и скоростна. Той трябваше да го знае. Мислех, че днес ще ходиш при цветарката.

— Да. Така е, бях при нея. Направихме един сеанс.

Обри вдигна леко вежди, после се почеса по носа, докато Сет я гледаше.

— Какво? Какъв сеанс? А, да... сетих се. — Понеже той продължаваше да я гледа втренчено, тя потърка носа си и реши, че е изцапана. — Ами, трябва да измия тази мръсотия от лицето си.

— Не си мръсна, почакай. Всъщност дойдох, защото искам да говоря с теб.

— Добре тогава, говори.

— Не тук. — Наоколо имаше много хора — играчи, зрители, хлапета. Купища познати лица. Хора, които познаваха и двамата. О, боже, дали те също не си мислеха, че той и Обри... — Искам да говоря насаме с теб.

— Слушай, ако нещо се е случило...

— Не съм казал, че се е случило нещо.

Обри облекчено си пое дъх.

— Ти не, но лицето ти го казва. Дойдох с Джош и Алис. Само да ги предупредя, че ще се върна с теб.

— Добре. Ще те чакам при колата.

Когато Обри се отдалечи с бухалка на рамо и ръкавици в едната си ръка, той се опита да я гледа така, сякаш никога преди това не беше я виждал. Все едно беше едно непознато, чуждо момиче. Но опитът се оказа безуспешен.

Сет отиде да я изчака при колата. Премести одеялото и рисунката, за да ѝ направи място, отвори капака и огледа мотора, затвори го и се разходи наоколо. Тя се върна доста бързо.

— Започваш да ме плашиш, Сет.

— Няма причина. Дай нещата си, да ги сложа в багажника. Задната седалка е заета.

Тя му подаде багажа си и надникна през стъклото.

— Охо! — Вниманието ѝ бе привлечено от рисунката, затова отвори вратата, за да я разгледа по-добре. — Не се учудвам, че бе така нетърпелив да я рисуваш. Господи, Сет! Изобщо не мога да свикна с факта, че можеш така да рисуваш...

— Не съм я довършил.

— Виждам — отвърна Обри. — Много е секси, но в същото време е някак си нежна. Излъчва интимност. — Тя го погледна и прекрасните ѝ зелени очи срещнаха неговите.

Той се опита да определи дали чувства някакъв сексуален трепет, подобен на оня, който го връхлиташе, когато тъмнозелените очи на Дру проникваха в мозъка му.

Беше прекалено объркващо и смуцаващо да мисли за подобни неща. Боже мили! Това направо си беше чиста лудост! От къде на къде си бе въобразила, че има нещо общо с Обри?

— Това ли преследваш?

— Какво? — Ужасен, понеже не успя да направи логична връзка, а и мислеше за съвсем други неща, той я зяпна. — Какво да преследвам?

— Ами това — мекота, интимност, възбуда, чувственост.

— О...

— Имам предвид в картината — довърши Обри, също засрамена.

— Да, картината. — Ужасът се превърна в стомаха му в гадене.

— Да, това.

На лицето ѝ се изписа изненада, когато той отвори вратата пред нея.

— Закъде бързаме?

— Слушай, само защото успя да направиш най-добрия удар срещу момчетата, не значи, че някой не бива да ти отваря вратата. — Заобиколи колата и седна на мястото си. — Ако Уил не се отнася с достатъчно уважение към теб, ще трябва да го научиш. Пък и аз мога да му дам няколко урока.

— Чакай, задръж малко! Уил се държи чудесно с мен. Ти обаче защо вдигаш толкова пара?

— Все още не искам да говоря за това. — Сет запали мотора и тръгна.

Тя го остави да мълчи. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че когато нещо го измъчва, той се самовглъбява и става мълчалив. Скрива се някъде навътре, на място, където дори на нея не ѝ бе позволено да надникне.

А когато бъде готов, сам започва да говори.

Сет зави към паркинга на корабостроителницата и спря, като остана с ръце върху волана.

— Хайде да се разходим по кея. Съгласна ли си?

— Разбира се.

Но когато той слезе от колата, Обри го изчака да ѝ отвори вратата.

— Ти защо не слизаш?

— Просто чаках да проявиш необходимото уважение към мен. Нали така ме учиш. — Тя запърха кокетно с мигли и излезе елегантно от колата. След това се разсмя и като извади пакетче дъвка от задния си джоб, му предложи да си вземе.

— Не, благодаря.

— Какво става, Сет? Казвай! — нареди Обри, докато развиваше дъвката.

— Искам да те помоля за една услуга.

Обри пъкна дъвката в устата си.

— И каква е тя?

Той стъпи на кея, загледа се във водата и в рибарите, които търсеха плячка, преди да се обърне към нея.

— Трябва да те целуна.

Тя вдигна ръце.

— Това ли било? О, господи, Сет, бях решила, че ти остават още шест месеца живот. Слава богу! Ти си ме целувал стотици пъти. Какъв

е проблемът?

— Не. — Той скръсти ръцете си на гърдите, после ги свали и ги плъзна по бедрата, а накрая ги пъкна в джобовете си, сякаш не знаеше къде да ги сложи. — Имам предвид да те *целуна*.

— А? — В гласа ѝ прозвуча шок.

— Искам да установя нещо. Затова трябва да те целуна така, както другите момчета.

— Сет. — Обри го потупа по ръката. — Това е странно. Да не би някой да те е ударил по главата или си стоял прекалено дълго на слънце?

— Знам, че е странно — отвърна той. — Нима мислиш, че не си давам сметка? Помисли си само какво ми беше, когато тази мисъл ми се стовари върху главата!

— И кога стана това?

Той направи няколко крачки по кея и се върна.

— Дру смята... че аз... че ние... Господи! Че аз те харесвам като мъж и... може би и ти мен.

Обри премигна няколко пъти, като кукумявка.

— Тя си мисли, че аз съм влюбена в теб?

— О, боже! Не мога дори да го произнеса!

— Значи тя си мисли, че между мен и теб има нещо, и затова ти е теглила шута?

— Повече или по-малко — промърмори мрачно той.

— И затова ти си решил да целунеш мен вместо нея?

— Да. Не. По дяволите, не знам. Обърках се.

Ама че работа! Възможно ли бе да му се случи нещо по-лошо! Никога не беше се чувствал толкова объркан, глупав и смешен!

— Тя ми набута тази шибана идея в главата и аз дори не мога да работя. Ами ако е права?

— И какво, ако е права? — В гърлото ѝ се надигна смях, но тя успя да го сподави. — А ако ти си въобразяваш разни смехории за нас? Слез на земята, Сет.

— Чакай. — Доста нетърпеливо той я хвана за раменете и тя го погледна стреснато. — Няма да те убия, ако те целуна.

— Добре. Давай тогава.

— Да. — Той въздъхна, наведе глава и неочаквано я вдигна отново. — Не мога да си спомня как да го направя. Дай ми минута.

Отстъпи и се обърна с гръб.

— Да опитаме така — върна се пак при нея, сложи ръце на ханша ѝ и я притегли към себе си. Секундите минаваха. — Можеш ли да си сложиш ръцете на врата ми?

— О, извинявай. — Тя вдигна ръце и прокара пръсти през косата му. — Така добре ли е?

— Чудесно. Така е добре. Повдигни се малко — предложи Сет и Обри се повдигна на пръсти.

Той наведе главата си. Устните му бяха на един дъх разстояние от нейните, когато тя избухна в смях.

— О, боже!

— Извинявай. — Смахът я накара да се отдръпне от него и да се хване за корема. Сет стоеше намръщен, докато Обри престана да се смее. — Попречих ти. Хайде, започваме отначало. — Тя отново сложи ръце на врата му. — О, по дяволите! Това ще пречи. — Извади дъвката от устата си, сложи я в хартийката и я пъкна в джоба си. — Ако ще го правим, да го направим както трябва. Нали?

— Ако успееш да контролираш грухтенето си.

— Един безплатен урок от мен — когато си на път да си омешаш езика с една жена, не споменавай подобни думички — като свиня или шопар.

Тя отново обви с ръце врата му, пое си дълбоко въздух и долепи устните си към неговите, преди някой да успее да помисли нещо.

Двамата стояха така на кея, а вятърът ги обгръщаше със свежата си прегръдка. По пътя зад тях се чу шум от автомобил и долетя неочакваният лай на куче, което тичаше покрай оградата, докато колата изчезна.

Устните им се разделиха, а очите им се срещнаха. Тишината помежду им продължи няколко дълги секунди.

След това избухнаха в смях.

Все още държащи се за ръце, двамата се завъртяха весело в кръг така бързо, че ако не се държаха, някой щеше да падне. Сет наведе челото си и го допря в нейното с облекчена въздишка.

— Е? — Тя го мушна закачливо в ребрата. — Какво установи? Желаш ли ме?

— Млъкни, Обри! — Той я прегърна здраво, преди да я пусне. — Благодаря ти, сестричке.

— Моля, моля. Винаги съм на твое разположение. Много добре се целуваш.

— Ти също. — Той потърка бузата ѝ. — Но повече никога няма да го правим.

— Съгласна съм.

Сет понечи да я прегърне, но се сети нещо и се закова на място.

— Няма да кажеш на никого за това, нали? Нито на мама, нито на Уил! Обещай.

— Ти шегуваш ли се? — Само мисълта за това я разтърси. — Нито пък ти. Закълни се! — Тя плю в шепата си и му я подаде.

Сет се намуси, докато я гледаше.

— Не трябваше да те уча на този номер — рече, но въздъхна и също плю в своята шепа, след което двамата тържествено стиснаха ръцете си.

Чувстваше се прекалено неспокоен, за да се прибере вкъщи. И освен това реши, че му трябва малко време, преди да се срещне със семейството си след целувката, която все още беше много жива в съзнанието му.

Мина му през ума да се върне при Дру и да ѝ даде да разбере колко е далеч от истината и колко много греша.

Почти беше готов да го стори, но другата, по-разумната му половина, го предупреди, че не е в състояние да води смислен разговор с нея. Все още не. Тя го бе накарала да се съмнява в себе си и това го бе уязвило. Беше работил упорито, докато постигне своята увереност в себе си, в работата си и в семейството. Нямахше да позволи на никоя жена да разбие тази увереност или да се намесва в работата му.

Така че двамата бяха направили крачка назад, преди нещата да тръгнат напред. Той щеше да продължи да я рисува, защото това бе животът му и не можеше да живее по друг начин. Но дотук.

Нямахше смисъл да се свързва с жена, която бе толкова непредсказуема, своенравна и упорита.

Беше време да намали темпото, да се концентрира върху работата и семейството си. Да разреши своя собствен проблем, преди да се заеме с нечий друг.

Сет паркира пред ателието и пренесе нещата и картината горе. Използва новия си клетъчен телефон, за да се обади у дома и да каже на Анна, че няма да се прибере за вечеря. Неприятностите, грижите и

тревогите избледняваха и се изгубваха, когато рисуваше, така както и когато плаваше в морето. Като дете бягаше в рисуването и се криеше там. Понякога това беше драматичен акт, като оцеляването, друг път бе просто спасяване от скуката. Но винаги му носеше удоволствие, спокойно и лично или пък извисено и тържество.

В края на пубертета си Сет таеше в душата си огромна вина и съмнение, защото никога не бе страдал заради изкуството и не бе преживял драмата на емоционалния конфликт.

Когато призна това на Кам, брат му го погледна изненадано и попита:

— Що за глупости?

Това вероятно бе най-правилният и точен отговор, който извади Сет от паническия страх, в който се бе вкарал сам.

Имаше времена, когато не можеше да рисува и оставаше объркан и разстроен с образа в съзнанието си, който отказваше да се пренесе върху платното.

Но имаше и времена, когато талантът се изливаше от него и достигаше, че дори надвишаваше висоти, до които сам не беше си представял, че може да полети.

Когато светлината започна да угасва зад прозорците, Сет пристъпи към рисунката и загледа какво е направил. И осъзна, че този път е бил от случаите, когато постигаше всичко с лекота.

Цветовете бяха чисти и почти прозрачни — зеленото на тревата и листата, златистите отблясъци на водата, шокиращото червено на одеялото и млечната белота на кожата ѝ. Цветната градина, разцъфтяла върху полата ѝ, беше дръзка и контрастираше с деликатния начин, по който коприната падаше върху бедрото ѝ.

Извивката на рамото, ъгълът, под който бе сгъната ръката ѝ, квадратният край на одеялото. Върху унесеното изражение на лицето ѝ слънцето сякаш протягаше нежните си пръсти от светлина.

Сет не можеше да обясни как го бе направил. Нито пък можеше да обясни на Дру какво бе мислил, докато я бе рисувал. Техническите аспекти на рисуването бяха извън него. Те бяха необходими, разбира се, и много съществени, но той не мислеше за тях, когато рисуваше. Защото рисуваше естествено, така както дишаше.

Но как ставаше така, че рисуването понякога можеше да извади от сърцето на художника същността на обекта и да го накара да диша,

Сет не можеше да обясни.

Дори не си задаваше този въпрос. Просто вземаше четката и започваше да работи.

И когато много по-късно се тръшна напълно облечен в леглото и заспа, сънува как Друсила спи до него.

— Как си я нарекъл? — попита го Стела.

Стояха с нея пред картината и я разглеждаха на светлината от горните прозорци на ателието.

— Все още не съм. Не знам. Не съм мислил за това.

— Спящата красавица — предложи Стела. — Аз бих я нарекла така.

Тя бе облечена с прекомерно голяма риза и размъкнати джинси, плоски платнени обувки, които бяха така оръфани, сякаш бяха извървели десетки километри. А когато мушна ръката си в ръката на Сет, той долови уханието на лимон от шампоана и сапуна ѝ.

— Гордеем се с теб, Сет. Не заради таланта ти, той ти е даден от Бога. За това, че си искрен. А да си искрен и да правиш онова, което можеш, е различно и заслужава адмирации. — Тя отстъпи назад и се огледа. — Няма да ти навреди много, ако вземеш да почистиш тук. Да си художник, не значи, че трябва да живееш в кочина.

— Ще почистя утре сутринта.

Стела го погледна дяволито.

— Къде ли съм чувала този отговор и преди? — После кимна с глава към картината. — Тя е организирана и спретната. Може би прекалено обича реда — което обаче не може да се каже за теб. Безпокои се за всичко, което не е на мястото си. Бъркотията я плаши, особено когато става въпрос за собствените ѝ чувства. А те са доста объркани, откакто и ти се намеси в живота ѝ.

Той вдигна раменете си по начин, който накара Стела да се усмихне.

— Ударих спирачките. Тя е прекалено трудна за мен.

— Аха. — Стела премигна. — Ще трябва да си го повтаряш често, момче.

Не искаше да говорят на тази тема. Неговите собствени емоции бяха така объркани, че не знаеше и не беше сигурен дали изобщо

някога ще успее да ги подреди.

— Кам ме помоли да те питам за хляба с дзукини.

— Така ли? Наистина? Момчето сигурно си мисли, че съм забравила. Е, можеш да му кажеш, че аз може да съм умряла, но все още пазя остроумието си. Не бях кой знае каква готвачка. Рей успяваше да се справи с този мой недостатък. Но от време на време аз сама се набутвах между шамарите. Един ден през есента имах желание да направя хляб с дзукини. Бяхме засадили много тиквички и щяхме да ги ядем повече от шест години, особено след като Етан не вкушваше и хапка от тях. Така че извадих готварската книга и се опитах да замеся малко хляб. Четири самунчета, които оставих върху рафта на хладно. Бях много горда с произведенията си.

Тя млъкна за момент и отметна назад глава, сякаш да се вгледа в спомена си.

— След около половин час влязох в кухнята. Вместо четири самунчета, имаше само три. Първата ми мисъл бе, че момчетата са взели едното и са го изяли. Почувствах се много горда и доволна от това. Докато не погледнах през прозореца на кухнята. И знаеш ли какво видях?

— Нямам представа. — Но беше сигурен, че ще бъде много смешно.

— Ще ти кажа — продължи Стела, клатейки глава. — Моите момчета и любимият ми съпруг играеха с хляба, все едно че беше футболна топка. Хвърляха, блъскаха и си го подаваха, сякаш имаше мач за Суперкупата. Изскочих от кухнята като стрела, готова да им одера кожата. Точно в този миг Фил бе изпратил самунчето високо и Етан скочи, за да го посрещне. А Кам, той винаги е бил пъргав и бърз като смок, се спусна, за да го изпревари. Обаче не успя и хлябът го удари ето тук. — Тя посочи веждата си. — Удари го и направо го събори на земята. Той седна. Хлябът беше твърд като камък.

Тя се разсмя и се заклати напред-назад.

— Етан хвана хляба, прескочи Кам, който си седеше на земята и очите му се въртяха в орбитите от удара, и изпълни тъчдаун. Когато отидох при Кам, за да прегледам главата му и да го успокоя, той вече бе скочил и четиримата виеха като умопобъркани. Наречекоха мача „Хлебната купа“. Това бе последният път, когато месих хляб, казвам ти. О, как ми липсват тези дни.

— Иска ми се да те познавах и да бях живял с теб. А също и с Рей.

Тя приближи към него и отмести кичура коса, паднал на челото му. Жестът беше изпълнен с такава неопикуема нежност, че сърцето го заболя.

— Може ли да ти казвам бабо?

— Разбира се. Ти си добро момче — прошепна Стела. — Тя не е успяла да унищожи добротата в сърцето ти, колкото и да се е опитвала. Не можа да го разбере, затова толкова много те измъчваше и нараняваше и продължава да го прави.

Вече не говореха за Дру, помисли си Сет. А за Глория.

— Не искам да мисля за нея. Повече не може да ме нарани.

— Не може ли? Облаците се сгъстват, неприятностите приближават. Но ти трябва да си силен, умен и естествен. Чуваш ли ме? Ти не си сам, Сет. Никога не си бил сам.

— Не си отивай.

— Ти не си сам — повтори Стела.

Когато се събуди, ранното слънце се процеждаше през прозорците и той осъзна, че е сам.

Още по-лошо. Видя под вратата пъхната бележка, сгъната на четири. Стана, взе я и прочете.

„Във вагона на Люси, близо до хотел «Бай уей» на шосе 13. Тази вечер в единадесет. Искам ги в брой.“

„Неприятностите приближават“ — сякаш чу ехото от гласа на Стела.

И винаги идват неканени.

[1] Позиция в бейзбола. — Б.пр. ↑

Обри беше нервна. Непрекъснато мислеше за случилото се. Разнищи го на части няколко пъти, сетне отново го сглоби и колкото повече размишляваше, толкова по-сърдита ставаше. В съзнанието ѝ все по-ясно кристализираше решението, че Друсилата Уиткомб Бенкс се нуждае от един сериозен разговор и че точно Обри Куин е човекът, с когото трябва да си поговори.

Двамата със Сет се заклеха да не казват на никого, така че не можеше да сподели нито с майка си, нито с баща си. Нямахше право да отиде при Сибил и да я помоли за психологическа оценка на нещата. Не биваше и пред Анна да излее объркването и негодуванието си.

Ето защо решението да говори с Друсилата постепенно изплува и се затвърди в ума ѝ, докато работеше и когато в пет часа напусна корабостроителницата, вече бе убедена, че трябва да постъпи точно така.

Докато караше към къщи, тя подреди в ума си какво възнамерява да ѝ каже. Трябваше да се държи хладно, добре да се контролира и да е проникателна, така че да сложи на място малката госпожица Съвършенство.

Никой не можеше да върви безнаказано по пътя си, след като бе направил Сет нещастен. На никого нямаше да му се размине.

Ако се забъркаш с един от семейство Куин, мислеше си Обри, докато пришпорваше пикапа, значи си се забъркал с всички.

Спря пред цветарницата и слезе. Както бе с мръсната тениска, износените дънки и работните ботуши, приличаше на малък гаврош. С твърда крачка се запъти към „Пъпка и цвят“.

Да, наистина беше съвършена, помисли си Обри, и се опита да потисне гнева си, докато гледеше как Дру увива един букет маргарити за Карла Уигинс. Прекалено изискана в розовата си копринена блуза и с коса като на горска нимфа. Панталоните бяха стоманеносиви и свободни. Сигурно също от коприна, помисли си Обри, объркана и

ядосана на себе си заради неволното възхищение, което изпита, гледайки колко класически елегантно и естествено изглежда Друсила.

Тя вдигна очи, когато вратата се отвори. В погледа ѝ се мярна нещо, което можеше да бъде определено като учтива топлота.

Е, поне беше нещо.

Карла, каквато си беше пълничка и румена, също се обърна.

— Здравсти, Обри. Вчера беше страхотна! Голям мач! Всички говорят само за теб и твоето посрещане на топката. Беше на първа база — обърна се тя към Дру, за да ѝ обясни какво се е случило на мача — и направо нокаутира играча на „Рибите“.

— Наистина ли? — чу се да казва Дру, сигурно за десети път този ден. Всеки, който влизаше в магазина, говореше само за вчерашния мач. — Моите поздравления.

— Направо щях да получа сърдечен удар, когато топката излетя — продължи Карла, като се хвана за гърдите, за да подчертае възлението си. — Джед все още не може да дойде на себе си. Впрочем, тази вечер ще приготвя вечеря за родителите му. Ще говорим за сватбата. Та си взех половин свободен ден и отидох да подредя къщата. И тогава се сетих, че нямам цветя за масата. Ще направя спагети и кюфтета. Те са любимите на Джед. Дру ми каза, че маргаритите ще стоят много красиво в тази червена ваза, която купих. Ти как мислиш?

Обри погледна цветята и кимна.

— Красиви са. И много нежни. Поне според мен. Прости и красиви цветя.

— Точно така. Абсолютно точно казано. — Карла се засуети, като оправяше нервно прекрасната си руса коса. — Не разбирам защо съм толкова нервна. Познавам родителите на Джед от сто години. Само че сега, като ще се женим през декември, ми е малко страшно. Казах на Дру, че предпочитам цветовете за мен и шаферките да са синьо и сребърно. Не искам червено и зелено, но пък в същото време трябва да има коледен дух и тържественост. Смяташ ли, че цветовете са подходящи? — Карла хапеше долната си устна, докато гледаше към Дру. — За цветята и въобще.

— Прекрасни са. — Лицето на Дру изразяваше топлота. — Тържествени, както сама отбеляза, и романтични също. Аз имам няколко идеи, така че ти, майка ти и аз ще се справим с всичко, като му дойде времето. Просто не се тревожи.

— О, как да не се тревожа! Направо ще се побъркам, но ще побъркам и всички останали до декември. Трябва да тичам. — Тя взе цветята. — След час ще пристигнат.

— Приятна вечер — пожела й Дру.

— Благодаря. Довиждане, Обри.

— Чао. Поздрави Джед.

Вратата се затвори зад Клара и когато звънчетата утихнаха, оживлението, което цареше в магазина, изчезна.

— Не мисля, че си дошла да купуваш цветя. — Дру скръсти ръце. — С какво мога да ти бъда полезна?

— Като престанеш да измъчваш Сет и да ме поставяш в ролята на „другата жена“.

— Всъщност мислех, че аз съм в тази роля. Но вече не ми пука.

Всички спокойни, премерени и остри като бръснач думи, които Обри бе намислила да каже, просто излетяха от главата ѝ.

— Какво, по дяволите, не ти е в ред? Да не си мислиш, че Сет щеше да те сваля, ако се интересуваше от някоя друга?

— Да ме сваля ли? Ти така ли го наричаш?

Обри сви рамене.

— Това е фамилен жаргон — обясни тя. — За какъв го вземаш? Той дори нямаше да те погледне, ако имаше някоя друга. Защото не е такъв, а ако вече не си го разбрала, значи си глупачка.

— Наричайки ме глупачка, поставяш край на този разговор, преди още да е започнал.

— Ако искаш, мога да те цапардосам по носа.

Дру вирна брадичка. Обри трябваше да признае, че момичето умее да запазва самообладание, и това беше голяма червена точка в нейн плюс.

— Така ли разрешаваш несъгласията?

— Понякога. По-бързо е. — Обри показа белите си зъби. — А ти си го заслужаваш заради определението „пухкавата сливка в черно“.

Дру трепна, напуши я смях, но запази гласа си равнодушен.

— Една глупава забележка не ме прави глупачка. Разбира се, тя беше неуместна и зле обмислена. За което се извинявам. Предполагам, че на теб никога не ти се е случвало нещо необмислено да излезе от устата ти. Нещо, за което съжаляваш в мига, в който си го казала.

— Какви ги говориш! През целия ми живот все това ми се случва — отвърна Обри, вече развеселена. — Извинението се приема. Но това не означава, че сме решили проблема със Сет. Объркала си главата му и той е нещастен. А това заслужава много повече от едно цапардосване по носа.

— Не исках да го правя, намерението ми не беше такава. — Дру почувства вина. Всъщност нямаше нищо против да го подлуди и побърка, но не желаше да го прави нещастен. Просто бе сторила онова, което смяташе за правилно. — Няма да бъда играчка за който и да е мъж, дори и той да не осъзнава какво ми причинява. Видях ви двамата заедно. Видях как ти ме погледна вчера в работилницата, когато влязох. Седях там, както стоя сега пред теб, и ти бе готова да скочиш и да ме хванеш за гърлото или да оскубеш косата ми. За мен означава, че Сет значи нещо за теб.

— Искаш ли да знаеш какво е той за мен? — Тъй като отново се ядоса, Обри повиши тон и се подпря на щанда. — Ние сме семейство. И ако ти не познаваш любовта между членовете на едно семейство, ако не знаеш какви са отношенията между хора, които истински се обичат и уважават, и милеят един за друг, които се тревожат и не могат да спят, когато един от тях е изпаднал в беда или се е натопил там, където не трябва, тогава толкова по-зле за теб. Силно те съжалявам. А ако начинът, по който те гледам, те прави нещастна, пак ще повторя — толкова по-зле за теб. Защото ще продължа да те гледам така, понеже смятам, че не си подходяща за него.

— Виж, тук сме на едно и също мнение. И аз мисля така — отвърна спокойно Дру и спря Обри. — По тази точка постигаме пълно съгласие и единомушие.

— Ти изобщо не ме интересува — призна неохотно Обри. — Интересува ме Сет. Той вече страда заради теб. Познавам го от... Дори не помня откога го познавам и мога да видя кога страда за някого. Вчера си го наранила, а аз не мога да стоя безучастно и да гледам как се измъчва.

Дру сведе поглед и забеляза, че ръцете ѝ бяха хванали здраво щанда и го стискаха до болка. „Спокойно, отпусни се“ — каза си тя и леко ги разтвори.

— Позволи ми да те попитам нещо. Ако откриеш, че си привлечена от един мъж — да речем, че от твоя гледна точка това е

последното нещо, което искаш, но така се е случило, и ако разбереш, че този мъж има връзка с друга жена — една наистина привлекателна, умна и интересна жена, нещо, което не може да не признаеш, и ако разбереш, че това е нещо специално, интимно и извън твоята сфера на влияние, то как ще се чувстваш тогава?

Обри отвори уста да каже нещо, но я затвори. Не намери точните думи, трябваше ѝ поне един миг, за да осъзнае за какво става въпрос.

— Не знам. По дяволите! Аз го обичам, Дру. Не знаеш колко много го обичам. Когато беше в Европа, сякаш някой бе откъснал частица от мен и тя ми липсваше. Болеше ме. Но тази любов не е сексуална, нито романтична, нито плътска или каквато и да е там друга. Той е най-добрият ми приятел. Той ми е брат. Той е моят Сет.

— Никога не съм имала приятел или брат. Моето семейство няма... жизнеността на твоето. Може би затова ми е трудно да разбера.

— Щеше да разбереш, ако вчера бе видяла колко разбити бяхме, след като се целунахме. — При тези думи Дру се вцепени, а устните на Обри се извиха в усмивка. — Ти си посяла семето на съмнението и той започнал да се тревожи. „Какво правя? Дали наистина се навъртам около Обри? Дали Дру е права? Как да го разбера?“ Ето такива въпроси се въртяха в главата му. Затова се домъкна при мен и след като ми описа положението, каза, че трябва да ме целуне. Така, както се целуват любовници, за да бъдем сигурни, че между нас няма нищо подобно и нещата не се развиват в тази посока.

— Господи! Виж го ти какво измислил! — Дру затвори очи. — А не му ли мина през ума, че това може да те оскърби?

— Не. — Изненадана, но и поласкана, че Дру е видяла нещата под този ъгъл, Обри се наведе към нея. — Не си позволих да се обиждам по този начин, защото той беше напълно оглупял. Беше объркан и разтревожен. Така че направихме нашия малък експеримент. Според мен момчето знае да се целува. Сигурно е имал само отлични бележки в часа по целуване.

— Така си е. Не мога да го отрека.

— Та и за двама ни беше голямо облекчение, защото установихме, че нищо не се случи. Земята не се разтресе, дори не се помръдна. Сетне се смяхме до припадък и всичко отново си беше наред. Не мислех да ти разказвам за това — добави Обри. — Мислех

да те оставя да страдаш. Но след като каза, че съм привлекателна, умна и интересна, реших да те пожалья.

— Благодаря. Извинявай. Защото това бе започнало да ме... — Дру поклати глава и не довърши изречението си. — Няма значение.

— Хайде де. Казахме си толкова неща, не се връщай назад.

Дру продължи да клати глава, след което осъзна, че колебанието е недостатък, който трябва да преодолее. Затова се реши да сподели всичко, което я измъчваше.

— Добре. Ще ти кажа. Онова, което става между мен и Сет, започна да ме тревожи малко. Имаше един мъж, когото обичах, но той ме измами. Започнах да виждам себе си в положението на онази жена, дори започнах да изпитвам симпатия към нея. Не искам да изпитвам симпатия. Предпочитам да я презирам.

— Добре, ясно. — Според Обри и нейния начин на мислене, въпросът беше решен и всичко бе от ясно по-ясно. — Можеш да си спокойна. Теренът изцяло е твой. Сметките ни са чисти, нали?

— Да. Да. Високо оценявам това, че дойде да говориш с мен и не ме цапардоса по носа.

— Ако те бях цапардосала, нямаше да си намеря място. Сет нямаше да ми прости, да не споменавам за родителите ми. Е, аз трябва да си вървя.

— Обри. — За Дру импулсивните действия винаги бяха нещо ужасно и непозволено. Беше възпитана да мисли, преди да действа. Но тя се насили. — Знаеш ли, аз много трудно се сприятелявам. Просто не мога, това не е от най-силните ми страни или умения. Инак съм страхотна в запознанствата, разговорите, в обществото. Но нямам много приятели. — Тя въздъхна дълбоко. — Днес мисля да затворя магазина малко по-рано. Ще ми трябва само няколко минути да заключа. Бързаш ли много, или ще дойдеш да изпием по едно питие?

Със Сет беше свършено, помисли си Обри. Той нямаше да издържи дълго на тази уязвимост и женственост, които прозираха под външното лустро и невъзмутимост.

— Имаш ли хубаво вино у вас?

— Да. — Дру се усмихна. — Имам.

— Тогава ще мина през къщи да си взема един душ и ще дойда. Знаем къде живееш. Ще се видим у вас.

От прозореца на своето ателие Сет забеляза как Обри се върна в камиончето си.

Беше я мярнал да слиза от него преди около половин час. И макар да не видя лицето ѝ, по походката и стойката на тялото ѝ можа да предположи какво става. Малката му сестричка беше тръгнала на война и бе готова да пролива кръв.

Той реши да не слиза долу. Докато не се видеше с Глория и не оправеше нещата, беше решил да стои на разстояние от семейството си и да не ги забърква.

Но се заслушваше за викове или счупени стъкла. Ако чуеше нещо такова, щеше да изтича и да ги разтърве.

Очевидно двете жени в цветарницата не бяха стигнали до бой, защото не чу нищо и след малко видя Обри да се връща, да скача пъргаво в кабината и да отпрашва, без каквито и да е следи от раздразнение или ярост.

Е, една грижа по-малко, каза си и отиде в кухнята, за да погледне часовника на печката. Оставаха малко по-малко от пет часа до онова, което го преследваше като орис, като провидение. Тогава щеше да се срещне с Глория, да ѝ даде парите, които бе изтеглил от сметката си в брой, и да се върне обратно в своя живот.

Дру тъкмо се прибра у дома, когато Обри пристигна. Това не ѝ даде възможност да приготви бисквитите със сирене, както бе намислила, нито да измие хубавото червено грозде, което бе купила пътем от пазара.

Колкото и обикновена да бе поканата, тя бе свикнала да посреща гости по подобаващ начин. А това не включваше гостенката ѝ да влезе, да пъхне голямата хартиена торба в ръцете ѝ, да се огледа наоколо и да подсвирне.

— Супер! Като първа страница на списание „Къща и градина“.

— Обри се усмихна приветливо. — Това не е комплимент. Майка ми направо ще се влюби в къщата ти. Със сигурност ще си завре носа навсякъде. Имаш ли чистачка? — попита и прекара пръст по масата. — Я виж ти, никакъв прах.

— Не. Аз си чистя сама и не съм...

— А би трябвало. Ти си работещо момиче и тъй нататък. Мама може да уреди всичко. Къщата е много голяма. — Обри започна да се разхожда без покана, докато Дру стоеше стреснато с плика в ръце. — И аз искам да имам голяма къща, когато се отделя. Ще променя живота си. Понякога имам чувството, че живея с милиони хора. Тогава обаче сигурно ще се чувствам самотна и те ще ми липсват, така че ще прекарвам половината от времето си пак с тях. — Тя погледна нагоре. — Високи тавани. Сигурно ти струва доста пари да отопляваш това място през зимата.

— Искаш ли да видиш сметките? — леко ядосана попита Дру и Обри се разсмя.

— Може би по-късно. Сега предпочитам виното. А, в плика има сладкиши. Мама ги изпече вчера. С шоколадов пълнеж. Страхотни са. Кухнята насам ли е?

— Да. — Дру въздъхна и я последва, решила да се опита да плува по течението и да не се дразни от нищо.

— Много си подредена — рече Обри, след като огледа кухнята и отвори задната врата. — Охо, тук е направо чудесно! Какво райско кътче! Сякаш си на своя собствен малък остров! Не ти ли е малко самотно тук, градско момиче? Не се ли страхуваш от духове и призраци?

— Не. Първоначално мислех, че може да се чувствам самотна, но се оказва, че изобщо не е така. — Дру остави кесията върху масата и извади бутилка „Пино Гриджо“. — Чувствам се направо отлично! Обичам да слушам водата, птиците и вятъра. Харесва ми тук. Не обичам градовете. И знаеш ли, първата сутрин, когато се събудих в тишината, а слънцето надничаше през прозореца ми като закачлив хлапак, осъзнах това. Никога не съм ги обичала. — Тя наля виното в две чаши. — Искаш ли да седнем в задния двор?

— Чудесно. Аз ще взема сладкишите.

И така, те имаха чудесно бяло вино и пълна чиния със сладки. Слънцето се промъкваше сред листата на дърветата, сякаш искаше да подслуша какво си говорят.

— О, да не забравя — сети се Обри, като едва проговори с пълна уста. — Двамата със Сет се заклехме, че няма да казваме на никого за големия ни експеримент.

— Аха.

— Теб не те броя, защото ти също си част от него. Идеята беше твоя. Но след като вече ти казах, или ще трябва да те убия, или ти ще трябва да ми се закълнеш, че няма да кажеш на никого.

— Клетвата включва ли проливане на кръв?

— Аз обикновено използвам слюнка.

Дру помисли около две секунди.

— Предпочитам да не използваме никакви телесни течности. Моята дума ще ти бъде ли достатъчна?

— Напълно. — Обри си взе още един сладкиш. — Хора като теб държат на думата си.

— Какво искаш да кажеш с това *хора като мен*?

— Ами-и-и, възпитани — обясни Обри с широк жест на ръката. — Ти си направо породиста. Чистокръвна. С родословно дърво.

— Може би трябва да приема това като комплимент, макар да звучи все едно говориш за кон или куче.

— Разбира се, че е комплимент. На лицето ти сякаш е изписано „Аз съм прекалено културна и добре възпитана, за да правя това на въпрос“. Ти винаги изглеждаш безупречно. Възхищавам ти се, макар че по принцип го мразя. Не си дребнава, нито глезена или надута. Просто винаги изглеждаш добре. — Обри спря, замисли се и продължи отново с пълна уста. — О, чакай, да не си помислиш нещо. Не те свалям, нито ти се натискам. Аз харесвам момчета.

— Разбирам. Значи няма нужда да правим големия експеримент между нас двете. — След две доста дълги секунди Дру избухна в смях. Чак се наведе да се облегне назад, защото щеше да падне от стола. — Само да можеш да видиш лицето си! За пръв път откакто те познавам те виждам онемяла!

— Това беше добре казано. — Като кимна одобрително, Обри вдигна чашата си с вино. — Направо страшно добре. Може да взема да те харесам. Е, смяташ ли да говориш със Сет да ти даде портрета, когато го завърши?

— Не знам. — „Дали изобщо щеше го завърши?“ — зачуди се Дру. Може би й бе толкова сърдит, че не искаше да я види повече? Не, все пак щеше да го завърши, реши тя. Беше художник и нямаше друг шанс. Неговият живот бе подчинен на таланта му.

— Ако бях аз, щях да го убедя.

— Мисля, че ще се чувствам странно, ако имам свой портрет на стената. Освен това аз не го видях. Беше много сърдит и не ми го показва.

— Да, става голям инат, когато е бесен. Добре, ето ти един съвет от мен. — Като гледаше Дру, Обри се подпря с лакти на масата. — Знам, че не искаш да плачеш пред него. Но по-важното е да спечелиш битката. Значи ще трябва да я спечелиш по другия начин. Очите ти стават блестящи и влажни, а устните ти трепват леко. Ето така.

Тя се облегна назад, затвори очи и си пое дълбоко дъх няколко пъти. Сетне вдигна клепачи и погледна Дру. Очите ѝ бяха широко отворени и изпълнени с мъка, а сълзите започваха да ги пълнят и всеки миг щяха да капнат от ресниците.

— Господи — прошепна с възхищение Дру. — Страхотна си! Направо си невероятна.

— Говори, говори — подсмръкна Обри. — Може да пуснеш едната сълза да падне от ресниците ти, ето така. — Направи това, след което се разкикоти. — Тогава той ще се обърка и единственото, което ще прави, е да те гали по главата, да ти даде някой парцал или каквото има подръка, преди да се предаде окончателно. След това може да си тръгнеш. Но вече си му изиграла това представление и то го е съсипало. Разбит е окончателно и безвъзвратно.

— Къде се научи да го правиш?

— Хей, момиче, аз работя само с момчета. — Обри избърса сълзата от бузата си. — Трябва да си наточиш оръжията. Можеш да прехапеш върха на езика си, ако трябва. Но според мен е най-добре да го въртиш напред-назад. Като говорим за момчета, защо не ми разкажеш за онова влечуго, за което си била сгодена, та да можем с чиста съвест да го изхвърлим на боклука.

— За Джона ли? О, той е заместник-директор по комуникациите в Белия дом. В западното крило, ухо на президента. Бриляnten ум, изключителен стил, красиво лице и тяло, създадено да бъде манекен на „Армани“.

— Всичко дотук ми харесва и не мога да го мразя. Сега кажи за мръсотията. Извади я на показ.

— Тя не е много дълбоко скрита под повърхността. Принадлежи към висшите кръгове на Вашингтон. Дядо ми все още е голяма клечка там и семейството ми е влиятелно. Светски живот. Срегнахме се на

един коктейл и оттам нещата тръгнаха. Доста гладко и с прилично темпо. Беше ни приятно заедно, харесвахме се взаимно. Имахме общи интереси, еднаква философия, близки възгледи за света и много общи познати. Мисля, че се влюбихме. — Винаги когато говореше или мислеше за това, изпитваше не гняв, а тъга. — Може би се влюбихме — уточни. — Станахме любовници...

— И как беше той? В кревата, искам да кажа?

Дру се поколеба, сетне отпи малко вино. Никога не обсъждаше подобни неща с приятелките си. Всъщност, неочаквано осъзна, че не бе ги обсъждала, защото не бе имало никой, с когото да се почувства свободна и в състояние да го направи.

А сега с Обри ѝ се струваше естествено и лесно.

— Добър. Мисля, че беше добър. Но всъщност в моя живот любовниците попадат в същата категория както приятелите. Аз трудно ги намирам. Така че нямам много опит в тази област.

— А и боли много повече, когато приятелството и сексът се смесят — предположи Обри.

— Да, така е. Но мисля, че ние с Джона бяхме добри — както в леглото, така и извън него. Подхождахме си. Така че бях готова, когато той ми предложи да се оженим. Връзката ни се развиваше в тази посока и бях подготвена. Мислех си, че съм.

Този път Обри поклати изненадано глава.

— Ако се е налагало да мислиш, значи не си го обичала.

— Може би. — Дру отмести поглед и загледа безцелния полет на една пеперуда, заслуша се в далечния шум от мотора на някаква лодка, която някой караше в реката. — Но аз винаги обмислям нещата. Колкото по-голяма е стъпката, която ще направя, толкова по-дълго и по-внимателно я обмислям. Установих, че не съм сигурна дали искам да се омъжа. Бракът на моите родители... Е, той не е като брака на твоите. Но смятах, че с Джона нещата ще бъдат различни. Ние никога не се бяхме карали.

— Какво? Никога? — Този път на лицето на Обри се изписа истинско смайване. — Вие нито веднъж не сте се счепкали?

— Не. — Дру се усмихна, осъзнавайки колко невероятно звучи това в ушите на човек, чиято фамилия е Куин. — Когато някой не бе съгласен с другия, дискутирахме.

— О, да бе, и ние така решаваме противоречията в моето семейство. Дискутираме. Само че го правим с пълно гърло и използваме всичкия въздух в гърдите си. Та значи ти и това момче се чувствахте добре в леглото, не се биехте и имахте много общи неща. Каква идилия! И какво стана после?

— Сгодихме се, дадохме много приеми по този щастлив повод и започнахме да правим планове за сватба през следващото лято. Избрахме юли, защото бе най-подходящ според програмата ни. Джона беше много зает с работа, а аз се оставих на майка ми да ме въвлече в предсватбената треска. Обикаляхме булчинските магазини като смахнати. Търсехме си и къща — Джона и аз, мама и аз, татко и аз.

— Голямо търсене е паднало.

— Нямах си ни най-малка представа. След това една нощ, бяхме в неговия апартамент, си легнахме и докато се любехме, почувствах, че нещо ми убива на гърба. Стана ми смешно, наистина, пошегувах се, че съм като принцесата върху граховото зърно. Когато светнахме лампата, се порових из чаршафите. И намерих една женска обица.

— О! — Лицето на Обри изразяваше любопитство и съчувствие. — Ама че работа.

— Веднага я познах. Бях виждала една жена да носи тези обици много пъти. Обиците ми харесваха, аз им се възхищавах, дори ѝ бях направила комплимент за тях. Сигурно това бе причината да остави обичката там, където да я намеря и разпозная във възможно най-лошия момент.

— Кучка!

— Да. — Дру вдигна чашата си като че ли щеше да произнесе тост. — Наистина е такава. Но тя го обичаше и това бе най-дискретният, но и най-сигурният начин да ме отстрани от живота му.

— Това не я извинява. — Обри размаха пръст. — Тя е нарушила правилата, влязла е в забранена зона, посегнала е на мъжа на друга жена, макар че този мъж не струва и пукната пара. Той е същият подлец като нея и е точно толкова виновен.

— Права си. Няма извинения. Те са си лика-прилика и си подхождат идеално.

— А ти, какво направи? Не му ли върза онази работа на морски възел?

Дру леко въздъхна.

— Бог ми е свидетел, много ми се иска да го бях направила. Ще ми се да можех, пък дори и само за един ден. Не, просто станах и се облякох, докато той започна да се оправдава. Бил ме обичал. Другото било само физическо влечение, то не означавало нищо.

— Господи! — В гласа на Обри се прокрадна отвращение. — Не можа ли да измисли нещо по-оригинално?

— Не и в моя случай. — Неочакваната и безкористна симпатия и подкрепата от страна на Обри някак си намалиха болката, която все още носеше дълбоко в себе си. — Каза, че имал нужди като всеки мъж, сексуални нужди, които аз не съм можела да задоволя. Защото съм била прекалено сдържана, ограничена, лишена от въображение. Той просто искал да получи и опита всичко, преди да се задоми. Всъщност каза, че ако съм била по-страстна, по-разкрепостена в леглото, по-изобретателна, нямало да има нужда да търси някой друг, за да получава подобно удовлетворение.

— И този човек все още е жив? Оставила си го живее? — промърмори Обри. — Оставила си го да обърне нещата и да обвинява теб, вместо да му отрежеш топките и да ги закачиш на ушите му като обици.

— Е, не бях чак толкова заспала — отвърна Дру и ѝ разказа как бе унищожила ценните вещи на Джона.

— Стопила си всичките му дискове значи. Това е добро изпълнение. Може ли да направя едно предложение? Какво ще кажеш, ако вместо да нарежеш кашмиреното му палто, беше направила нещо друго? Аз например бих напълнила джобовете му с нещо, да речем смес от сурови яйца, машинно масло, малко брашно, за да се омеси, и може би чесън. Всички продукти може да се намерят в кухнята. След това щях да го сгъна добре, с джобовете навътре и да му го изпратя. Как ли щеше да се изненада, когато го извади от кутията?

— Ще го запомня, за да го използвам, ако имам друг подобен случай.

— Добре. Но номерът с дисковете и обувките наистина ми хареса. Ако един мъж е маниак на тема обувки, както Фил например, наистина ще го заболи. Какво ще кажеш да се поразходим малко, за да смелим тези сладкиши. След това може да си поръчаме китайска храна.

Дру си помисли, че не е толкова сложно да станеш приятел с някой.

— Звучи ми страхотно.

Вагон-ресторантът беше осветен като авиационна писта, но бизнесът не процъфтяваше особено бурно. Сет седна в избелялото от слънцето червено сепаре най-отзад. Глория все още я нямаше. Щеше да закъснее.

Тя винаги закъсняваше. Това според нея беше още един начин да покаже кой командва парада.

Сет си поръча кафе, макар да знаеше, че няма да го изпие. Но му трябваше нещо за опора. Десетте хиляди долара в брой бяха в стара брезентова торба на пейката до него.

На един висок стол пред бара седеше мъж. Раменете му бяха широки колкото планината Монтана. Вратът му бе червен от слънцето, косата му бе подстригана ниско и стърчеше остра, човек имаше чувството, че може да отреже хляб върху нея. Беше обут с джинси и кутията за тютюн, която сигурно имаше навик да носи в джоба си, бе очертала изтърган светъл кръг в избеления плат.

Мъжът ядеше ябълков пай съсредоточено като хирург, който прави сложна операция.

От джубокса в ъгъла долиташе тихичкото, монотонно пеене на Уейлън Дженингс.

Барманката зад бара бе облечена в бонбоненорозова блуза, а името ѝ бе избродирано с бяло над дясната гръд. Тя извади каната с кафе от нагревателя, приближи до мъжа и изви предизвикателно бедра, докато му доливаше кафе в чашата.

Пръстите на Сет инстинктивно потърсиха скицника. Нямаше такъв, разбира се.

Затова се зае да нарисува сцената в главата си. Барът — целият осветен с ярки светлини. Една двойка на средна възраст седи тихо в едно от сепаретата. Имат уморен вид, сякаш са пътували цял ден. Ядат, без да разговарят. Но в един момент жената подава на мъжа солницата и той стиска леко ръката ѝ.

Щеше да нарече картината „Край пътя“, помисли си Сет. Или може би „Шосе 13“. Рисуването наум го ободри и той леко се

поотпусна.

В този момент влезе Глория и картината изчезна от главата му.

Беше отслабнала още повече. Острите кости на ключиците ѝ сякаш се мъчеха да пробият кожата отстрани на гърлото. Смъкнатите лопатки на тазовите ѝ кости стърчаха издайнически под прилепналите червени панталони. Беше обута с отворени високи чехли, които шляпаха на краката ѝ, докато вървеше по пода, покрит с изтърган остарял линолеум.

Косата ѝ беше изрусена почти до бяло, късо подстригана и права. Тази прическа само подчертаваше още повече колко слабо бе лицето ѝ. Бръчките около устата и очите ѝ бяха дълбоки. Гримът, който си бе сложила, изобщо не можеше да ги скрие.

Сет си представи как това я разстройва и ядосва всеки път, когато се погледне в огледалото.

Все още не бе навършила петдесет, пресметна той, но изглеждаше така, сякаш някой бе дърпал кожата на лицето ѝ в различни посоки.

Тя седна срещу него. Лъхна го парфюмът ѝ — беше силен, с аромат на цветя. Дори беше прикрил миризмата на уиски, защото не долови такава. Или тя бе държала бутилката далеч от себе си преди срещата.

— Последния път косата ти беше по-дълга — рече Глория, след което се обърна към сервитьорката. — Какъв пай имате тази вечер?

— С ябълки, череша и лимон.

— Едно парче с череша и ванилов сладолед. А ти, Сет, скъпи? Не искаш ли нещо?

Гласът ѝ го накара да стисне зъби.

— Не.

— Избери си нещо. Имате ли шоколадов сироп? — попита тя.

— Да. Искате ли?

— Просто полейте с него сладоледа. А също и кафе. Това е засега. — Тя се облегна назад и сложи едната си ръка на облегалката на пейката. Каквато беше слаба, кожата ѝ бе започнала да провисва. — Мислех, че ще останеш в Европа, да се забавляваш с италианките. Но сигурно ти е станало мъчно за дома. Е, как е щастливото семейство Куин напоследък? Как е скъпата ми сестричка Сибил?

Сет вдигна чантата от пейката до себе си и я постави на масата. Но когато ръката ѝ посегна към нея, той сложи юмрука си отгоре ѝ.

— Взимай ги и изчезвай! И ако посмееш да направиш нещо на някой от моето семейство, ще си платиш. При това ще платиш много повече, отколкото има в тази торба.

— Така ли се говори с родна майка!

Тонът му не се промени.

— Ти не си ми майка. И никога не си била.

— А кой те носи в корема си цели девет месеца? И кой те роди на този свят? Ти ми принадлежиш.

Той отвори чантата и я наклони така, че тя да види съдържанието ѝ. Задоволството, което се изписа на лицето ѝ, разбунтува стомаха му. Стана му гнусно и гадно.

— Ето ти парите. И запомни! Стой далеч от мен и от всичко мое.

— Ти и твоето семейство! Сякаш си получил нещо от тези задници, за които не давам пет пари! Мислиш си, че си голяма работа вече, нали? Мислиш си, че си много специален. Само че не си. Нищо не си!

Гласът ѝ се повиши дотолкова, че мъжът на бара и сервитьорката ги погледнаха с безпокойство. Сет стана, извади десет долара от джоба си и ги остави на масата.

— Може и да не съм. Но все пак съм по-добър от теб.

Пръстите ѝ се извиха като нокти на хищна птица, но тя успя да се удържи и отпусна длан на масата, докато той излезе. Сетне сграбчи чантата и я постави до себе си.

Добра сумичка имаше тук. Достатъчно да ѝ стигне за няколко седмици, докато изработи останалите, помисли си Глория.

О, тя не бе приключила със Сет. Съвсем скоро той отново щеше да чуе за нея.

Сет се прибра в ателието си, зарови се и не излезе оттам. Рисуваше, за да избяга, да се скрие, да се извини и да потисне яростта и раздразнението, които го изпълваха.

Знаеше, че семейството му се притеснява за него. Почти не се виждаше с тях, по-точно не бе видял никой през последните три дни. Не беше в състояние да се срещне с когото и да е, след като се раздели с Глория.

Струваше му се, че ще внесе част от нея и нейното зловоние в домовете им, в живота им. Не искаше това. Тя бе като маймуна върху гърба му, като хищен лешояд, впил нокти в раменете му. Трябваше да направи всичко възможно, за да ѝ попречи да скочи и върху техните гърбове.

Парите бяха най-нищожната цена, която бе готов да плати, за да се отърве от нея. Знаеше, че тя пак щеше да се върне. Глория винаги се връщаше. Но ако десет хиляди щяха да му осигурят известно спокойствие и мир, той бе готов да ги плати.

Така че се хвана за работа, за да потисне гнева и страха, докато намери покой.

Извади голямо платно и започна да рисува онова, което усещаше в себе си. Един объркан свят от чувства и образи приемаше форма и цвят, такива, каквито извираха направо от душата му.

Сет ядеше, когато бе гладен, и спеше, когато погледът му се замъгляваше. През останалото време рисуваше така, сякаш от това зависеше животът му.

Точно това си помисли Дру, когато застана на вратата на ателието. Беше като битка между живота и смъртта, между разума и безумието, между надеждата и отчаянието. Битка между него и четката.

Той я държеше в ръката си като оръжие и сякаш мушкеше с нея платното, режеше го със сабя, промушваше го с шпага. Друга четка стърчеше между зъбите му като кинжал, който държи в резерв.

Музиката гърмеше, някаква китара безумно плачеше, барабаните отмерваха ритъма като изстрели. Навсякъде имаше боя — по ризата, по джинсите, по обувките му. И по пода. Сякаш бяха капки кръв, помисли си Дру, като стисна вазата, която държеше в ръцете си.

Той не бе чул нейното почукване на вратата заради силната музика. Сега обаче, като го гледаше, тя осъзна, че не би я чул дори ако в стаята цареше пълна тишина и тя бе извикала името му.

Той не беше тук. Не бе нито в тази стая, нито в този свят. Сет рисуваше. Беше в картината.

Каза си, че ще е по-добре да се върне и да затвори вратата след себе си, да не нарушава работата му. Но не можа да го направи.

Да го гледа как рисува в това състояние, беше възбуждащо, интимно и странно еротично усещане. Той я изкушаваше, привличаше, прелъстяваше сетивата ѝ със сила и страст, които бяха извън границите на човешкото възприятие. Не можеше да проумее и разбере тези чувства. Бяха далеч от всичко, което ѝ бе познато, далеч от нейния свят, както луната от земята.

Затова стоеше замръзнала и онемяла край вратата и го гледаше как сменя едната четка с другата, как удря, как разбърква боята и я нанася върху платното. Чисти, резки, почти яростни движения, след това неочаквано деликатни, сякаш да потушат някакъв огън и гняв.

Макар че бризът нахлуваше през отворения прозорец, Дру можеше да види тъмното петно от пот, образувало се в средата на ризата му, както и влажния блясък по ръцете и шията му.

Това беше тежък физически труд, помисли си тя, съвсем не удоволствие.

Веднъж ѝ бе казал, че никога не страда, когато рисува, но грешеше. Всичко, което се ражда с такава нажежена страст, не може да не е съпроводено с болка.

Когато Сет отстъпи назад от платното, стори ѝ се, че гледа така, сякаш картината се е появила от въздуха, от нищото. Все едно не я е нарисувал той и я вижда за пръв път. Ръката, която държеше четката, бавно се отпусна. Той извади другата четка от устата си и я остави на масата. Сетне разтърка мускулите на дясната си ръка, размърда пръстите си. Като сомнамбул.

Дру започна да отстъпва леко назад, но той се обърна и я загледа като човек, който излиза от транс. Изглеждаше напълно изтощен, леко

замаян и мъчително безпомощен.

След като бе пропуснала възможността да се измъкне незабелязано, трябваше да направи единственото, което ѝ оставаше. Затова пристъпи, отиде до уредбата и намали звука до минимум.

— Извинявай. Ти не ме чу, като почуках. — Не поглеждаше към картината. Просто се страхуваше да го направи. Затова гледаше право в него. — Прекъснах работата ти.

— Не си. — Той отмахна кичурите коса, който бяха паднали върху челото му. — Мисля, че свърших.

Надяваше се да е така, защото знаеше, че повече не може да направи нищо. Тази картина го бе изпразнила напълно.

Отиде до работната маса, за да изчисти четките си.

— Какво мислиш? — попита я, като кимна с глава към платното.

Представляваше буря в морето. Силна, яростна, жестока, свирепа и удивително истинска, жива. Цветовете бяха тъмни и страшни — синьо, зелено, черно, порочно жълто, което приличаше на избелели синини от болезнени контузии.

Сякаш можеше да дочуе рева на вятъра и да почувства ужаса на мъжа, който се бореше отчаяно да удържи лодката си, заплашена всеки миг да бъде погълната от издигналата се като кула стена от вълни.

Водата шибаше безмилостно, от небето се стичаше порой, сред който като камшици се извиваха светкавици. Тя видя лица — някакви призрачни, загатнати като намек лица сред подивелите смъртоносни облаци, които изливаха сърдит, яростен дъжд. И още лица в морето, сред бездната на вълните.

Изглеждаха сърдити и някак си лакоми — да заситят глада си с нова жертва.

Самотната лодка и самотният мъж бяха съвсем сами в тази първобитна война със стихииите.

А някъде там, в далечината се виждаше земя. Имаше светлинка. Имаше малко късче чисто небе. То беше ясно и синьо. Там беше домът.

Мъжът се бореше да стигне до него.

— Много е силна — успя да произнесе Дру. — И има много болка в нея. Ти не си показал лицето му, така че се чудя дали ще видя отчаяние или решимост, страх или възбуда. Всъщност си го направил нарочно, нали? Не си нарисувал лицето му, за да можем, като гледаме,

да видим онова, което ще почувстваме, ако ние сме на негово място и се борим със собствените си страхове и демони.

— А питаш ли се дали ще победи?

— Знам, че ще победи, защото иска да се върне вкъщи. Там го очакват. — Тя погледна към него. Все още чистеше четките и ръцете си от боята, като ожесточено ги търкаше. — Добре ли си?

— Какво? — Той я погледна, а сетне отново сведе очи към ръцете си. — А, да. Понякога ми се схващат, когато работя прекалено дълго.

— От колко време работиш?

— Не знам. Какъв ден е днес?

— Значи дълго. Мисля, че трябва да си отидеш у вас и да си починеш. — Тя вдигна вазата с цветя, която бе оставила до уредбата. — Донесох ти това. — Изнесе я напред. — Предлагам ти мир.

В тумбестата ниска синя ваза имаше пъстър букет полски цветя.

— Благодаря. Красиви са.

— Не знам дали съм разочарована или облекчена, че през последните няколко дни не те видях, за да изясним недоразумението между нас.

Той помириxa цветята. Нещо в букета леко ухаеше на ванилия.

— Това недоразумение ли беше?

— Добре де, аз сбърках. По принцип много рядко греша.

— Нима?

— Да, много рядко. Така че за мен винаги е шокиращо, когато го сторя. Но ако се случи, предпочитам да си призная, да се извиня и да оправя нещата възможно най-бързо.

— Добре. Защо не ми кажеш къде си сгрешила? В коя част от нашето „недоразумение“?

— За теб и Обри. Не само по отношение на вашите взаимоотношения, а и защото нямам никакво право да се намесвам в нещо, което си е твоя лична работа.

— Аха. Значи си сбъркала два пъти.

— Не. Просто грешката е от две части. Извинявам ти се.

Той остави цветята, след което размърда раменете си, сякаш да се освободи от някаква скованост.

— И как разбра, че си сгрешила?

Е, помисли си Дру, ако очакваше да приеме само извинението ѝ, без да зададе въпрос, значи отново не бе на правилен път. Трябваше да го знае.

— Обри мина онзи ден покрай мен в магазина и ми обясни нещата съвсем ясно. Сетне двете вечеряхме и пихме вино у нас.

— Я чакай, чакай. Значи когато аз ти обясних нещата, ти ме изрита...

— Никога не съм те ритала!

— Метафорично казано. А когато Обри ти обясни нещата, всичко ти стана от ясно по-ясно... все едно, че гледаш през стъкло? Така ли?

— Да.

— И ти просто така ѝ повярва, след което ядохте ориз със зеленчуци?

— Точно така. — Тя с удоволствие си спомни за вечерта. Беше изключително приятно прекарване. — Тъй като тя не се опитва да ме вкара в леглото си, нямаше никакви причини да ме лъже. А ако е имала някакъв интерес към теб в романтичен или сексуален аспект, то тогава не би имала мотив да ме уверява, че съм сгрешила по отношение на вас двамата, и да разчиства пътя ми. Което означава, че наистина съм сгрешила, за което ти се извинявам.

— Не знам защо — рече след секунда мълчание Сет, — но не мога да реша какво точно изпитвам и затова взе да ми писва. Искам една бира. Ти искаш ли?

— Това означава ли, че приемаш извинението ми?

— Все още мисля по въпроса — извика той от кухнята. — Да се върнем към фразата, която употреби току-що — „да разчиства пътя ми“. Хареса ми. Мисля, че това може да обърне нещата в твоя полза.

Дру взе бирата, която ѝ подаде.

— Не те познавам достатъчно добре.

— Скъпа, та аз съм като отворена книга за теб.

— Не, не си. Нито пък аз съм. Но очевидно искам да те опозная по-добре.

— Какво ще кажеш за пица?

— Не те разбрах.

— Какво ще кажеш да си поръчаме една пица, защото умирам от глад. Освен това искам да прекарам известно време с теб. Гладна ли си?

— Добре, но аз...

— Къде по дяволите е този телефон? — Той започна да тършува сред вещите по масата, потърси по полиците и накрая го откри под възглавницата на леглото. — Гледай сега, скоростно набиране. — Той натисна един бутон. — Запометил съм всички жизненоважни номера... Здравсти, обажда се Сет Куин. Да, добре съм. А ти как си? Супер. Искам една голяма, с всичко отгоре й.

— Не — рече Дру и той я погледна намръщено.

— Чакай малко — изрече в слушалката и се обърна към нея. — Какво не?

— Без допълнителни екстри.

— Без? — Той я загледа удивен. — Ама хич никакви? Какво ти става, да не си болна?

— Казах без — повтори твърдо Дру. — Когато искам салата, ям салата, когато искам месо, ям месо. Когато искам пица, искам истинска пица.

— Боже! — Той въздъхна и потърка брадичката си както често правеше Етан. — Добре, направи едната половина напълно класическа, а на другата сложи всички сосове и екстри. Да, в апартамента над цветарницата. Благодаря.

След като свърши разговора, той хвърли телефона върху леглото.

— Няма да се забави много. Виж, трябва да се почистя малко. — Бръкна в някаква кутия и извади нещо, което сигурно бяха чисти джинси. — Ще си пусна един душ. Почакай ме, веднага се връщам.

— Може ли да разгледам картините ти?

— Разбира се. — Той махна с ръка, след което се скри с бирата в малката баня. — Може.

И Дру неочаквано осъзна, че всъщност бяха приятели. Сякаш винаги са били.

Каквото и да се случеше между тях, те бяха приятели. Не беше ли чудесно!

Все пак изчака той да затвори вратата на банята и да чуе шума на водата от душа, преди да отиде до картината, поставена на статива до предните прозорци.

Погледна я и дъхът й спря. Сигурно реакцията на всеки, който гледа себе си нарисуван, е такава. Момент на изненада и удивление, да видиш себе си през очите на някой друг.

Не беше си се представяла по този начин. Не и толкова романтично, секси и... Беше доста дръзка, благодарение на цветовете, беше замечтана, благодарение на светлината, беше секси, благодарение на позата, с разголеното бедро и ярката пола, небрежно заметната.

Беше някак си силна, въпреки отпуснатата поза.

Беше я довършил. Да, нямаше какво още да се прави по нея. Картината бе страхотна. Изключително красива.

Бе я нарисувал красива, помисли си Дру. Желана и все пак някак далечна, защото беше ясно, че е сама. Че иска да бъде сама.

Беше му казала, че не го познава достатъчно добре. Сега повече от всякога разбра колко вярно е това. Изобщо можеше ли някой да го познава? Как е възможно да познаваш някой с толкова богата душевност, че да е в състояние да създаде нещо толкова красиво и нежно в една картина и толкова страстно и яростно в друга?

Изпита желание да го опознава все повече и повече, с всяка следваща стъпка, във всяка следваща минута.

Затова отиде до платната, подпрени на стената, седна на земята, остави бирата си до себе си и започна да ги разглежда.

Една обляна от слънце Флоренция с червени керемидени покриви, златисти къщи и криви калдъръмени улички.

Друга картина, която щеше да експлодира от цветове и движение — Венеция, разпозна Дру, с петна от хора, неразличими тълпи без лица.

Един пуст път, виещ се сред искрящо зелени полета.

Една прекрасна жена, гола, с тъмни очи, пълни със съновидения, с разточително великолепие от коса, пръсната около лицето и раменете, на фона на Рим, който се виждаше през прозореца зад гърба ѝ.

Поле от слънчогледи, горящи в топлината на летния ден, която сякаш се излъчваше на талази от платното, така че можеше да я почувства с кожата си — и сред тях усмихнатото лице на едно малко момиченце, което тича с червен балон над главата. Балонът сякаш плуваше в маранята.

Видя радост и романтика, тъга и прищявка, желание и отчаяние.

Не, не тя, той ги бе видял, поправи се Дру. Той виждаше всичко.

Когато Сет се върна, тя все още седеше на пода с една картина в скута. Бирата стоеше недокосната до нея.

Той се наведе и вдигна бутилката.

— Какво ще кажеш да я сменим с вино?

— Няма значение.

Не можеше да откъсне погледа си от картината.

Беше акварелен пейзаж, който бе направил през един дъждовен ден в Италия. Спомни си, че беше тъжен, измъчваше го меланхолия. Беше грабнал четката и бе нарисувал блатото, където бе бродил като момче. Блатото с неговите каучукови и дъбови дървета, сплели клоните си в непроходима джунгла, с високи треви и жилави лиани, с мъх, мек като кадифе, и водни лилии, направени сякаш от восък, а водата като че ли не искаше да пусне пленената в капана ѝ светлина.

— Това място е недалеч от нашата къща — обясни той. — Този път излиза в задния двор, по него можеш да се върнеш. — През ума му мина, че бе направил точно това, когато я бе рисувал. Беше се върнал по пътя у дома.

— Ще ми я продадеш ли?

— Ако продължаваш да идваш тук, изобщо няма да имам нужда от агент. — Той седна до нея на пода. — Защо точно тази?

— Защото искам да се разхождам там, сред тази мъгла. Да я гледам как се промъква, как се надига от водата, докато слънцето се мъчи да я пониже. Кара ме да се чувствам...

Тя млъкна, когато вдигна лице от картината, за да го погледне.

Сет не беше си облякъл риза и по гърдите му все още имаше ситни капчици вода. Джинсите му бяха леко смъкнати, не беше закопчал най-горното им копче.

Представи си как плъзга пръста си точно там, а после и малко по-надолу.

— Та какво те кара да чувстваш?

Безумно желание. Копнеж. Нега, помисли си тя.

— Ммм. — С усилие се върна към картината. — Кара ме да се чувствам малко самотна, предполагам. Но не и тъжна. Защото там е толкова красиво, а пътят означава, че си самотен само защото ти така искаш да бъдеш.

Той се наведе по-близо към картината. Тя долови ароматите на душа — вода и сапун, и мускулите на корема ѝ се стегнаха, а онези на бедрата напротив, сякаш се разтопиха.

— Къде ще я сложиш?

Ако онова, което чувстваше, беше желание, помисли си Дру, или може би похот, то тя досега не бе усещала нищо подобно.

— О, в кабинета си у дома. Така че когато съм изморена от работа или от четене, да мога да я гледам. И ще си представям, че излизам на разходка там. — Тя леко се отдръпна и вдигна картината. — Е, може ли да я купя?

— Вероятно. — Той се изправи и при това движение телата им се докоснаха. От блясъка в очите му Дру разбра, че той отлично си дава сметка за реакцията ѝ и за желанията, които я владееха. — Видя ли портрета си?

— Да. — Това ѝ даде възможност да се дръпне малко от него. — Много е красив.

— Но не искаш да го купиш?

— Той не е за мен. Как ще го наречеш?

— „Спящата красавица“ — отвърна Сет, сетне се начумери, сякаш някакъв спомен изплува в главата му. — „Футбол с хляб с дзукини“ — промърмори под носа си.

— Моля?

— О, нищо. Просто един странен и налудничав проблясък. А, ето я и пицата.

На вратата се почука.

Той взе портфейла си от масата и все още полугол и бос, отиде до вратата.

— Здравей, Майк, как върви?

— Горе-долу.

Слабичкото пъпчиво момче подаде на Сет кутията с пица. После очичките му любопитно зашариха и забелязаха Дру. Начинът, по който адамовата му ябълка подскочи; изненадата, любопитството и завистта, които се изписаха върху младото му, осеяно с пъпки лице, подсказаха на Дру, че младежът със сигурност е решил, че двамата със Сет са гаджета, както и че няма да си държи устата затворена за това, което е открил.

— Ъ-хъ. Хм. Баба ви изпраща салфетки и подправки. — Момчето бутна една хартиена кесия в ръцете на Сет.

— Супер. Кажи ѝ „благодаря“ от мен. Е, това е, Майк. Можеш да си вървиш. Задръж рестото.

— А, благодаря. Добре. Ами... Хм... Довиждане.

— Имам усещането, че Майк ти хвърли око — рече развеселено Сет, след като затвори вратата зад гърба на момчето.

— Аз пък бих казала, че Майк ще се върне във „Вилидж Пица“ два пъти по-бавно от обикновено, защото ще спре навсякъде, където може да разпространи мълвата, че художникът и цветарката ще ядат гореща пица и ще правят горещ секс.

— Надявам се да излезе прав. Ако имаш намерение да изпълним първата част, идвай тук и да се захващаме за работа. — Той остави кутията върху леглото. — Искаш ли чиния?

Сърцето ѝ подскочи няколко пъти, но тя потисна вълнението си и кимна.

— Да, моля те, искам.

— Веднага, само не бързай. Ще ти дам чаша прекрасно кианти вместо бира.

— Мога да пия и бира.

— Разбира се, че можеш — отвърна той, като отиде в кухнята. — Но по-добре ще е, ако е вино. Аз ще изпия бирата. И, захарче, запомни го от мен. Ако не искаш хората да говорят за теб, не бива да живееш в таква малко, затворено и обвързано общество, където всеки познава всеки.

— Не ми пука какво ще говорят хората за мен. — Не и по начина, по който го правеха тук, помисли си Дру. Това беше различно и изобщо не бе толкова гадно, колкото сплетничеха във Вашингтон. — Не ме интересува какво ще говорят до момента, до който не съм го направила.

— Това означава ли, че пицата ще бъде съпроводена със секс? — попита той, като се появи с хартиени чинии.

— Не съм решила. — Тя ровеше из кутията, в която очевидно стояха дрехите му. Измъкна една дънкова риза и му я поддаде. — Облечи я, ако обичаш.

— Веднага, госпожо. Ще благоволите ли да седнете на кревата, за да ядете, ако обещава, че няма да ви се нахвърля?

Дру седна и, използвайки една от пластмасовите вилици, които бабата на Майк бе сложила в книжната кесия, раздели пицата на две. Постапи своето парче в чинията си и след това по същия начин вдигна и сервира и неговото.

— Знаеш ли, ето сега всъщност сме на среща.

— Нищо подобно. Това не е никаква среща. Това си е просто ядене на пица.

— Правилно. — Той седна, кръстоса краката си, а ризата му остана разкопчана на гърдите.

Така беше още по-лошо, помисли си Дру. Беше много по-привлекателен и секси, отколкото когато бе гол, без риза.

— Не сме си задали и не сме си отговорили на някои въпроси. Съвсем естествени въпроси, за да сме сигурни, че приятелството ни има шанс и бъдеще.

— И кои са те?

— Къде обичаш да прекарваш ваканциите си? На планина или на море?

— На планина. Защото живеем на морето.

— Съгласен съм. — Той отхапа от пицата. — Кой е любимият ти китарист? Ерик Клептън или Чет Аткинс?

— Чет кой?

Сет пребледня.

— О, господи — простена отчаяно, след което дяволито ѝ намигна. После поразтърка сърцето си. — Ще прескочим този въпрос. Прекалено е болезнен. Най-страшният филм от класиката. „Психо“ или „Челюсти“?

— Нито един от двата. „Екзорсист“.

— Добре. На кого ще вярваш, ако от това зависи живота ти? На Супермен или на Батман?

— На Бъфи — убиецът на вампири.

— Излизаш от играта. Губиш. — Той отпи глътка бира. — Супермен. Трябваше да отговориш: Супермен.

— Глупости. Един полъх на криптонит и той излиза от играта. Освен това — тя изяде парчето и си взе второ — Бъфи има къде-къде по-интересен гардероб.

Сет поклати неодобрително глава.

— Продължаваме. Какво предпочиташ — вана или душ?

— Зависи от...

— Не, не. — Той си отчупи още едно парче. — Без зависи. Отговаряй.

— Вана. — Тя облиза соса от пръста си. — Дълга, гореща и пълна с мехурчета.

— Точно както подозирах. Куче или котка?

— Котка.

Той остави парчето недокоснато.

— Това е много лошо.

— Защо? Работя цял ден. Котките са самостоятелни и не е нужно да ги извеждаш на разходка, освен това не ръфат обувки и чехли.

Сет поклати глава с дълбоко отчаяние. Очевидно беше разочарован.

— Това е краят. Между нас всичко е свършено. Може ли тази връзка да бъде спасена? Бързо! Френски пържени картопки или черен хайвер?

— Ама това си е направо смешно. Картопки, разбира се.

— Сигурна ли си? — Така, сякаш надеждата се възвръща в сърцето му, той сграбчи ръката ѝ. — Не ми го казваш просто за да ме убедиш, че можеш да извървиш пътя си с мен?

— Хайверът е много вкусен понякога, но не е съществен елемент от храната на човека във всекидневния му живот.

— Благодаря ти, Господи! — Той целуна тържествено ръката ѝ и се върна към пицата си. — Като изключим твоето отвратително отношение към музиката и бедните животни, наистина ставаш. Ще спя с теб.

— Не знам какво да кажа. Толкова съм трогната. Разкажи ми за жената от картината — онази, брюнетката на фона на Рим.

— Белла? Искаш ли още вино?

Тя повдигна веждите си така, че кръвта му закипя.

— Какво, запъна ли се?

— Да, но все пак отговори, искаш ли още вино?

— Добре, сипи ми.

Той отиде да вземе бутилката и допълни чашата ѝ, след което седна отново.

— Ти вероятно искаш да знаеш дали съм спал с нея?

— Удивително! Гледаш през мен като през стъкло. — Тя си взе още едно парче пица. — Може да отговориш, че това не ми влиза в работата.

— Мога. Мога и да те излъжа. Но ще ти кажа истината. Тя е гид, екскурзовод на туристически групи. Срецах я случайно тук и там, когато посещавах различни места в Италия. Оpozнахме се. Аз я

харесвах. Рисувах я и спях с нея. Наслаждавахме се един на друг, беше ни хубаво. Но не задълбочих нещата, нито ги усложних. Не спях с всяка жена, която ми е позирала. И не рисувам всяка жена, с която съм спал.

— Чудя се. Чудя се дали ме лъжеш. Това ми е навик, да разбера дали някой се опитва да ми пробута цяла торба лъжи вместо потрудната и по-сложната истина. Ти не си от мъжете, с които съм свикнала.

— Друсила... — Спря наред изречението, защото телефонът иззвъня.

— Върви. Аз ще разчистя.

Тя стана от леглото, взе кутията от пица, чиниите и тръгна към кухнята, а той отговори на телефона.

— Да? Не, добре съм. Бях объркан. Анна, добре съм, казах ти. Свърших една картина, върху която работех. Всъщност не съм умрял от глад. Току-що ядох пица с Дру. Ъ-хъ. Да, сигурно. Утре. Ще се върна вкъщи утре. Абсолютно. И аз те обичам.

Затвори в момента, в който Дру се върна.

— Беше Анна.

— Да, чух. — Тя взе телефона и го отнесе на близката масичка. — Знаеш ли, че имаш бира, вино, безалкохолни напитки, които ще ти стигнат за цял месец, а сега и малко пица в хладилника? Това ли е цялото му съдържание?

— Имаше и няколко кюфтета, но ги изядох.

— О, добре тогава. — Дру отиде до вратата. И я заключи. Звукът от превъртането на ключа сякаш отека в главата ѝ, но въобще не промени решението ѝ и не я спря.

После се върна при него.

— Последния път, когато легнах с мъж, се случи най-унизителното нещо, което преживях в живота си. Беше преди около две години. Всъщност не мога да кажа, че сексът ми липсва. Много е възможно, в известен смисъл, да те използвам, за да си върна нещо, което смятам, че някой ми е отнел.

Тъй като той продължаваше да седи върху леглото със скръстени крака, тя седна в скута му, обви с нозе бедрата му, а ръцете ѝ прегърнаха врата му.

— Имаш ли нещо против?

— Не мога да кажа, че имам. — Ръката му се плъзна по гърба ѝ.
— Но искам да ти кажа, че може да получиш повече, отколкото търсиш.

— Рискът си заслужава — прошепна Дру и намери с устните си неговите.

Ръцете му се плъзнаха по кожата ѝ и всичко в нея се разтопи. Искаше това да се случи. Искаше този мъж. Решението да легне с него в леглото беше лично нейно. Но Дру знаеше, че ускореният темп на сърцето ѝ се дължи повече на страха, отколкото на желанието.

А също така осъзнаваше, докато неговите прекрасни ръце преминаваха нежно по дължината на гръбнака ѝ, че той също се страхува.

— Отпусни се — прошепна Сет, а устните му докоснаха лицето ѝ. — Няма да оперирам мозъка ти.

— Мисля, че не искам да се отпусна. — Това напрежение бе като отделна част от вълнението, което пробягваше с бързи пръсти по тялото ѝ и пареше. — А и не мога.

— Добре. — Продължи да я гали. Фини ръце, нежни устни. — Сигурна ли си, че го искаш?

— Сигурна съм. — Тя леко се отдръпна. Искаше да види лицето му. — Никога не правя нещо, ако не съм сигурна. — Леко отметна кичурите коса, паднали на челото му. — Само просто... не бързай.

Как можеше да му каже, че бе загубила увереността си точно в тази област? Ако го споделеше, никога нямаше да бъде сигурна, че каквото и да се случи с тях сега, щеше да бъде по нейна воля и желание.

— Тогава няма да бързаме.

Дру се стегна. Винаги бе вярвала, че интимността изисква толкова кураж, колкото и желание. Затова направи първата стъпка. Заклучи вратата. Легна в леглото. Сега беше ред да направи следващата.

— Може би. — Като го гледаше, тя разкопча първото копче на ризата си и очите му се спуснаха надолу. Видя как синьото в ирисите им потъмня, докато помагаше на ризата да падне от раменете ѝ. — А може би не.

Сет прокара пръсти по извивката на гърдите ѝ, чиято мека плът бе скрита под ефирната бяла дантела на суетиена.

— Знаеш ли кое е най-страхотното нещо у жените? — попита Сет, докато пръстите му си играеха с дантелата. — Не това, че имат гърди — което не може да бъде подценено, разбира се, а удивителните неща, в които ги слагат.

Това я накара да се засмее, докато кожата ѝ взе да настръхва.

— Като бельо, например. Това ли имаш предвид?

— Точно това. — Той си поигра малко с едната презрамка и я свали от рамото ѝ. — Обикновено разглеждах без позволение каталога на Анна „Виктория сикретс“, така че можех да... — Смъкна и втората презрамка. — Сигурно не бива да говоря за подобни неща точно в този момент. Бикините ти същите ли са?

— Мисля, че ще трябва сам да откриеш.

— Обзалагам се, че са. — Той плъзна устните си по рамото ѝ. — Ти си систематична и подредена жена. Знаеш ли коя друга част от тялото ти харесвам у теб?

Устните му стигнаха до шията ѝ, като по пътя си възбуждаха кръвта ѝ и едновременно с това я успокояваха.

— Колебая се да те попитам.

— Ето тази тук. — Пръстите му докоснаха тила ѝ. — Направо ме подлудява. Предупреждавам те, че ще те позахапя леко, така че да не се уплашиш.

— Благодаря за предупреждението. Мммм. — Зъбите му леко захапаху кожата ѝ и като се спуснаха по челюстта, стигнаха до долната ѝ устна.

— Започваш да се отпускаш — прошепна Сет, когато долови дишането ѝ. — Не мога да допусна това.

Този път устните му уловиха нейните горещо и твърдо. В целувката му вече нямаше дори намек за нежност. Беше като жигосване с нагорещен печат. Беше настойчива, гореща и алчна и упорито търсеше отговора на нейните устни. Скокът от играта към притежанието бе така бърз, че тя не можа да стори друго, освен да се притисне към него.

Той ѝ каза да бъде уверена и стабилна. Трябваше ли? Не, този ритъм, който я оставяше без дъх, бе по-добър и тя го предпочиташе. Много, много повече.

Дру притисна бедрата си към неговите, тялото ѝ бе като опъната тетива. На главозамайващото желание, което целувките му разпалваха в нея, отговаряше със същата безразсъдна пламенност и страст. Сякаш от този контакт помежду им в този момент зависеше животът на земята.

Но това не бе само желание. Това беше копнеж.

Той се размърда в ризата си, смъкна я с едно движение от раменете си, така че пръстите ѝ да докоснат голата му кожа.

Уханието, което излъчваше Дру, за него беше опияняващо. Сякаш се бе къпала във вана, пълна с диви цветя. Деликатността и копринената повърхност на невероятната ѝ кожа замъглиха съзнанието му. А тихите ѝ гърлени стонове, когато я докосваше, когато я вкусваше, направо кипваха кръвта му.

Светлината се промени и леко притъмня. Сет гледеше как косата слънчева светлина пада върху нея и как очите ѝ сякаш се променят, започват да блестят в зелено и златисто.

Дишането ѝ се накъса и ускори, а тялото ѝ се изви в дъга, когато устните му преминаха по шията ѝ. Сетне се приюти и притихна, докато те слязоха към гърдите ѝ.

Като се бореше с импулса си и се стараеше да не бърза, той вдигна глава и я погледна.

— Много си гъвкава.

— Упражнявам... — тя потръпна цялата — йога. Два пъти в седмицата.

— Майко Божия — беше всичко, което той успя да промълви, докато цялата ѝ дълга и елегантна фигура се изпъна и краката ѝ се обвиха около кръста му.

Почти благоговеещи, ръцете му се придвижиха по нея, опитвайки се да усетят извивката на раменете, хълмовете на гърдите, линията на ханша. Той освободи копчето на панталоните ѝ и свали ципа. Бавно.

— Бях прав. — Свали панталоните и откри бялата дантела на бикините. — Всъщност не съм се и съмнявал.

Докато обгръщаше с ръце бедрата ѝ, той ги повдигна. И зарови лице в корема. Усети мускулите, които играеха под устните му, сетне те се стегнаха и замръзнаха, когато докосна с устни бикините във формата на буквата V.

Трепетът нахлу в него и го обзе, силен и могъщ като юмрук, сетне се разпространи като пръсти, доставящи удоволствие, които те гаят до изнемога. Когато почувства, че краката ѝ треперят, той ги притисна с ръце, след което свали надолу бикините ѝ.

— Искам да стигна отново до онова място на шията ти. — Устните и ръцете му бяха върху краката ѝ. — Може да отнеме малко време.

— Всичко е наред. — Тя успя да задържи дъха си и сетне го изпусна във въздишка. — Наслаждавай се, моля те.

Той не бързаше. А тя забиваше ръцете си в чаршафите, за да се възпре и да не му се помоли. Искаше да вплете пръстите си в косата му, да ги прекара по цялото му тяло, но се страхуваше, че ако освободи и пусне котвата, която я задържаше към дъното, дори и само за секунда, ще отплава завинаги в това море от удоволствие и връщане назад няма да има. Щеше да се удави в океана от наслада. Всъщност искаше да направи точно това.

Затова се повдигна леко на едното си бедро и обърна лицето си към матрака, като потисна стенанието. Езикът му се плзна и премина по цялата линия на дантелата, и стенанията се превърнаха във вик. След което продължи да я гали и викът се превърна в насечени и задъхани въздишки.

Тя го желаше толкова, колкото и той нея, и ръцете му бяха напълно свободни, когато свали дантеленото бельо още по-надолу и постави ръката си върху излъчващото топлина хълмче. Като я гледаше как се надига импулсивно, а очите ѝ се изпълват със страх и удоволствие, сетне потъмняват и сякаш не виждат, почти ослепели... О, това бе страхотно!

Когато тя се отпусна, той покри цялото ѝ тяло с целувки. Искаше да трепери, да произнася името му, да го прегръща сякаш животът ѝ зависи от близостта ѝ с него. И той щеше да постигне това. Да, тя щеше да зависи от него, обеща си Сет, докато галеше с език гърдите ѝ през дантелите на сутиена. Преди да го направят, тя трябваше да се предаде.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърлото, а неговата кръв блъскаше още по-забързано, докато той сваляше дантелените бикини.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му, притиснаха главата му по-близо до нея, след което преминаха остро по гърба му.

— Позволи ми. — Гласът му бе нисък, плътен и опияняващ, докато сваляше джинсите си. — Моля те, позволи ми.

Музиката беше тиха, очарователна, с примитивен ритъм, същият, в който биеше сърцето ѝ, пулсът сякаш тресеше цялото ѝ тяло. Тя се завъртя, докато той се измъкваше от джинсите си, и се притисна към него. И намери устата му за една отчаяна, главозамайваща целувка, която я захвърли в бездната на нов, разкъсващ тялото спазъм.

Искаше го. Цялото ѝ същество тръпнеше в един луд и жесток ритъм, на който не можеше да се съпротивлява. Искаше той да я изпълни цялата, а тя да го поеме с устни, да го изпива в невероятното си пътуване по лицето, по шията и по гърдите.

Господи, той беше толкова хубав! Толкова страстен, нежен и мъжествен.

Желаеше го, искаше да бъде неин, за да разбере страшната истина да бъдеш притежание на някого и да се слееш с него. Но в мига, в който трябваше да го поеме, тя сякаш изведнъж дойде на себе си и се стресна.

— Не, все още не — и се обърна по корем.

— Искам те...

— Аз също. О, господи! Аз също те искам.

Когато той ухапа шията ѝ точно под любимото му място, възбудата я накара да се разплаче. Ръцете ѝ се обвиха около главата му с надеждата, че отново ще получи пристанище, но този път нямаше котва.

Дру полудя.

Въртеше се и се извиваше под него като змиорка, беше обезумяла.

— О, господи! Боже мой! Сега!

Ръката му бе под нея и неговите прекрасни пръсти се плъзнаха там, където бе топло и влажно. Тя се надигна, цялата безпомощна и тръпнеща.

Едва преглътна вика, който се опитваше да се промъкне през устните ѝ.

— Сега — каза той и превзе устата ѝ като погълна стенанието, което бе на път да се отрони.

Дру се притисна към него и го прие в себе си. Почувства някакво бързо издигане и сетне пропадане в пропаст, после пак, плътта му

беше влажна. Плът, слята с нейната. Всеки миг, в който поемаше дъха ѝ, сърцето му правеше удар.

Дъх. Удар. Дъх.

След това той я загледа. Последните отблясъци на слънцето падаха върху лицето ѝ и потъваха в онова неопишуемо зелено и златисто на очите ѝ, които сякаш бяха пълни със сълзи.

Дру вдигна ръката си към лицето му, а в гласа ѝ имаше нещо като изненада, когато прошепна:

— Сет.

Красотата на мига го разтърси. Той я гледаше и всичко в него се преобръщаше.

Следващото най-хубаво след правенето на любов, според Сет, бе да се остави да го носят топлите вълни на удоволствието. Съществуваше нещо особено, необяснимо нежно и прекрасно в женското тяло след сливането, което го превръщаше в най-идеалното място за пристанище.

Бяха изпуснали залеза и се носеха към здрача. Отнякъде далеч долетяха последните ноти от песента по уредбата. Не съществуваше нищо друго, освен звука на вятъра и дишането на Друсила.

Скоро щеше да завали. Можеше да го усети, да го види — можеше да почувства бурята, която се задаваше във въздуха.

Трябваше да затвори прозорците. Може би.

Вдигна ръка, за да погали гърдите ѝ.

— Надявам се, че сега си спокойна — прошепна. — Независимо дали ти хареса, или не.

— Надявам се, че съм.

Той със сигурност беше, помисли си Дру. Това бе добър знак. Но дали беше така? Ето на, отново я обземаха съмнения. Мразеше се, защото знаеше, че сега, след като разумът ѝ се избистри отново, в него ще започнат да се промъкват подозрения, неувереност, колебание.

Дори се страхуваше да го попита дали му е било хубаво, за да не прозвучи като смешно клише. Жените толкова често питаха или казваха това!

— Жадна ли си? — попита я той.

— Малко.

— Добре. Ще ти донеса нещо, когато отново мога да се движа.

Тя зарови ръка в косата му. Беше толкова мека, копринена, непокорна и пълна със светлина.

— Ти... добре ли си? — попита го колебливо Дру, макар че искаше да пита съвсем друго.

— Ъ-хъ. Всеки момент ще завали.

Тя погледна през прозореца.

— Не, няма.

— Искам да кажа, че дъждът идва. — Той обърна лицето си така, че да вижда небето. — Заражда се буря. Колата ти покрита ли е?

Защо, по дяволите, я питаше за колата ѝ, когато току-що бе изживяла най-хубавия миг в живота си?!

— Да.

— Чудесно.

Дру погледна тавана.

— Сигурно трябва да си вървя, преди да е заваляло.

— Ъ-хъ. — Той я притисна към себе си и изведнъж се прекатури отгоре ѝ. — Не! Трябва да останеш и ще слушаме как дъждът чука по покрива, докато отново правим любов.

— Отново?

— Ами-и-и да. Случайно да знаеш, че имаш тази малка трапчинка в началото на гръбначния стълб? — Той прекара пръстите си точно по мястото и като отвори очите си, я погледна. — Да не би нещо да не е наред?

— Не знам. Къде, тук ли?!

Той обхвана главата ѝ с ръце и се замисли.

— Познавам това изражение. Ти си малко ядосана и всеки момент ще побеснееш напълно. Какво не е наред? Груб ли бях с теб?

— Не.

— Не бях достатъчно груб, така ли? Хей! Кажете ми, какво става, Дру?

— Нищо, нищо. Ти си страхотен, невероятен любовник. Никога не съм изпитвала подобно нещо с никого.

— Тогава какво има? — Той се отдръпна и седна.

— Казах ти, нищо. — Сама можеше да чуе сприхавостта в гласа си. Господи, помисли си Дру, всеки миг щеше да се разреве. Първият гръм от небето вън бе напълно подходящ и в съзвучие с настроението

й. — Можеше да ми кажеш поне нещо. Каквото и да е. Дори и най-стандартното: „О, бейби, беше страхотно“.

— О, бейби, беше страхотно. — Той бе готов да се разсмее, но видя блясъка в очите й, който не бе предизвикан от възбуда. — Почакай. Задръж малко топката. — Трябваше да я сграбчи в ръцете си, преди тя да скочи от леглото. И за да избегне боричкането, я обърна по гръб и я притисна с тялото си. — Я ми кажи, какво се е случило между теб и онова момче, за което си била сгодена?

— Трудно ми е да бъда обективна точно сега и да разказвам за любовните си неуспехи.

— Имаше един момент, в който ти го постави в леглото заедно с нас.

Тя отвори устата си, готова да го обори с остра и осъдителна реплика. След което я затвори и въздъхна.

— Прав си. Абсолютно си прав. А аз съм абсолютна глупачка. Моля те, остави ме да си вървя. Не мога да говоря с теб за тези неща по този начин.

Сет се облегна така, че тя да може да стане. И не каза нищо, когато Дру придърпа чаршафа около гърдите си и се зави с него, макар да знаеше, че жените го правят, когато искат да поставят щит пред тялото си.

Тя се опита да събере вещите и дрехите, които бяха разхвърляни тук и там, докато светкавиците прорязваха мрака.

— Той ме мамеше. И докато ме уверяваше, че ме обича, между другото ми обясни, че всъщност причината да ми изневерява била, че не съм изобретателна в леглото.

— Ти затова ли си започнала да тренираш йога? — Когато тя го погледна убийствено студено, Сет поклати глава. — Скъпа, ако си му повярвала, значи си пълна глупачка.

— Аз щях да се омъжа за него! Бяхме поръчали дори поканите. Бях направила първата проба за сватбената си рокля! След което открих, че той се търкаля в чаршафите — онези, които лично аз бях купила за твоє сведение — с някаква адвокатка.

Вятърът се блъсна със страшна сила в прозореца, а след него светкавица разцепи небето. Но Сет не отмести погледа си от нея. Дори не стана да затвори прозореца срещу прииждащия дъжд.

— И очакваше от мен да разбера причините, поради които ми бил изневерявал — продължи ожесточено Дру. — Очакваше да се омъжа за него, защото онова, което правел с адвокатката, било просто секс. Нищо неозначаващ секс! Нещо, което аз всъщност не мога да правя както трябва.

„Господи, какъв идиот!“ — помисли си Сет. Пълен тъпанар. От онези, заради които на свестните момчета им излиза лошо име.

— И ти какво? Смяташ ли, че мъж, който приготвя покани за сватбеното тържество с една жена и в същото време бяга в обедната си почивка, за да спи с друга, заслужава и една минута от твоето време и внимание?

— Не, не смятам. Затова трябваше да си отида, което причини на мен и на семейството ми големи неприятности. Аз не мислех за него. И сега не мисля. Мисля за себе си.

Така. Тя грешеше, но той продължи.

— Искаш ли да ти кажа какво е усещането, когато човек е с теб? Нещо като магия. — Сет се наведе и докосна устните ѝ. — Истинска магия.

Когато хвана ръката ѝ, тя погледна как пръстите им са се преплели. Сетне въздъхна и обърна очи към прозореца.

— Вали — каза тихо Дру.

— Остани с мен. За малко. — Той притисна сплетения им ръце към устните си. — Ще слушаме дъжда.

Когато Дру стана от леглото, все още валеше. Мекият монотонен ромон след силната буря бе превърнал стаята в уютно гнездо. На човек му се искаше да се сгуши и да не излиза от него цял живот.

— Остани през нощта. Дори ще изляза рано и ще купя понички за закуска.

— Не мога. — Беше така интимно, така романтично да говори с него в мрака, че когато той запали лампата, първата ѝ реакция бе недоволство. А втората, ужас и уплаха, защото осъзна, че през голите прозорци без пердета всичко се вижда идеално и тя е на показ на целия Сейнт Кристофър.

— За бога, какво правиш! — извика Дру и като грабна бельото си, изтича в банята.

— Какво? Да не мислиш, че в този час на нощта и в този дъжд има някой навън? — Без да се стеснява от излишна скромност, той също стана и съвсем гол я последва. И едва успя да спре, преди вратата на банята да се е хлопнала под носа му. — Виж, ще трябва само да слезеш по стълбите, за да отвориш магазина утре.

— Нямам дрехи. Нямам чисти дрехи — поясни тя, когато Сет посочи към ризата, която все още се търкаляше на кревата. — Само мъж може реши, че ще отида на работа на другия ден облечена със същите дрехи като вчера... Ще ми дадеш ли тази риза?

Той ѝ я подаде, но това не му попречи да продължи да я убеждава.

— Донеси си утре дрехи. А аз ще ти купя тоалетни принадлежности. Ще вечеряме заедно. Мога да готвя страхотно! — увери я, когато тя вдигна изненадано вежди. — Е, доста прилично. Учил съм се от Анна. Или пък можем да отидем у вас и тогава ти ще сготвиш.

— Аз не мога да готвя, дори и прилично.

— Тогава можем да излезем, да вечеряме навън и след това да се върнем тук. Или при теб — добави Сет, като я прегърна. — За мен няма значение. Една предварително уговорена среща, а не нашите случайни и непредвидени.

— Това не беше среща. — Тя закопча копчето на ризата. — Това беше секс.

— Извинявай, извинявай! Я да се разберем. Споделихме храна, алкохол, разговор и секс. И това ако не е среща, здраве му кажи!

Дру неволно се усмихна.

— Добре, по дяволите. Убеди ме.

— Къде ще ходиш? — Когато тя се отдалечи от него, той я хвана през кръста и я привлече към себе си. — Хайде, съгласи се! Вечеряй с мен отново, ела при мен в леглото отново, събуди се с мен.

— Добре, но ще вечеряме след осем. Утре имам час по йога.

— Казваш го само за да ме измъчваш, нали? Но понеже говорим на тази тема, я ми кажи наистина ли можеш да слагаш краката си зад врата?

Тя се разсмя.

— Трябва да вървя. Минава полунощ. Ще се върна тук около осем утре вечер. И ще рискувам да ям от онова, което си сготвил.

— Отлично. Хей, искаш ли да поставя акварела в рамка?
Като чу думите му Дру цялата засия.

— Може ли да го взема?

— Зависи. Може да се навия да направя една сделка — картина срещу картина.

— Но ти вече завърши портрета ми!

— Да, обаче искам да нарисувам друг.
Дру обу обувките си.

— Ти направи два.

— Някой ден, когато умра, ще изучават творбите на известния художник Сет Куин, цените на които ще бъдат баснословно високи. И този период ще се нарича „периодът на Друсила“.

— Интересно. Ако като възнаграждение искаш да ти позирам, добре.

— В неделя.

— Става. А ти вече намислил ли си как искаш да изглеждам? Какво трябва да облека?

— Знам съвсем точно как искам да те рисувам. — Той приближи, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна. — Колкото до облеклото, ще бъдеш облечена с листенца от рози.

— Моля?

— Червени розови листенца. Тъй като ти си цветарка, сигурно ще можеш да ме снабдиш с големи количества на по-изгодна цена.

— Ако си мислиш, че ще ти позирам гола, само с... Не! Няма да стане.

— Искаш ли акварела?

— Не толкова много, че да ме изнудваш.

Тя се обърна, но Сет хвана ръката ѝ и я завъртя към себе си.

— Ти доста се възхищаваш на картината, искаш да я притежаваш.

— Възхищавам се на работата ти, но няма да ме рисуваш гола.

— Добре, аз ще облека дрехи, а ти ще облечеш розови листенца.

Шшт. — Той постави пръста си върху устните ѝ, преди тя да успее да проговори. — Очевидно няма да ми позираш гола. Мога да те нарисувам в леглото и по памет, и без това вече съм те виждал как изглеждаш там. Но няма да се възползвам от спомена си за теб, защото не използвам изкуството по този начин. Този твой образ е заседнал в

главата ми от първия миг, в който те видях. Просто трябва да те нарисувам. — Сет хвана ръцете ѝ. — Но ще сключим сделка.

— Каква сделка?

— Няма да покажа картината на никого. Когато я завърша, ти ще решиш какво да правиш с нея.

Той видя как изражението ѝ се промени. Стана замислено и упорито. И разбра, че ще я убеди.

— Аз ли ще реша?

— Да. Вярвам ти, че ще постъпиш честно, а ти ми вярвай, че ще нарисувам онова, което виждам и чувствам. Е?

— Червени розови листенца значи. — Дру наклони леко главата си, сякаш размишляваше. — Ще трябва да поръчам много рози.

На следващата сутрин Сет вървеше, като си подсвиркваше, към корабостроителницата. Носеше кутия с понички, току-що купени от хлебарницата.

Кам вече бе пристигнал и пробиваше с бормашината корпуса на една яхта.

— Много е красива — извика Сет, като се мушна под прекрасния пропорционален съд. — Вие, момчета сигурно сте си потрошили ръцете, за да я направите толкова бързо.

— Да. Почти е готова, с изключение на няколко довършителни дребни работи и детайли по кабината. Клиентът иска да я си вземе в неделя.

— Извинявайте, че не ви помагах през последните дни.

— Е, справихме се и без теб.

В тона на Кам нямаше укор, но се таеше нещо недоизказано.

— Къде са останалите?

— Фил е горе. Етан и Обри проверяват мрежите за раци тази сутрин. Очаквам Кевин да дойде след училище. След още някоя и друга седмица той излиза във ваканция и ще има повече време.

— Ваканция ли? Нима е дошло време за нея? Кой ден сме днес?

— Щеше да знаеш по-добре, ако се прибираще от време на време вкъщи.

— Бях много зает, Кам.

— Да, и аз така чух.

— Защо си недоволен от мен? Какво ти става? — Сет остави кутията с поничките върху масата. — Нали съм тук!

— Ти се появяваш и изчезваш в зависимост от настроението си. Реши да се появиш днес, защото си щастлив от снощи, нали?

— Какво ти става?

— Какво ми става ли? — Кам остави встрани бормашината и скочи долу на пода. Личеше, че е ядосан. — Искаш да знаеш какво ми става ли? Яд ме е, когато изчезнеш по цели дни и никой не знае къде си, нито може да те види или чуе. Ходиш като черен облак, сетне се забиваш в ателието си и не излизаш с дни. Побеснявам, като гледам как Анна се тревожи за теб, защото не се сещаш дори да ни кажеш какво, по дяволите, те измъчва. Мислиш си, че можеш да се върнеш тук сега, защото се чувстваш чудесно, след като най-сетне си успял да вдигнеш фустата на Дру?

При тези думи чувството за вина, което бе започнало да се надига в него, експлодира като червена светкавица от ярост. Сет пристъпи и без да се замисли, хвана Кам за раменете, разтърси го и го подпря върху корпуса на яхтата.

— Да не си посмял да говориш така за нея! Тя не е някаква си лесна мацка, която си ляга с когото ѝ падне. Да не си посмял никога да говориш така!

Кам го отблъсна силно и Сет отстъпи с цяла крачка назад. Дватамата стояха един срещу друг като наежени петли, опрели нос в нос. Като боксьори, които всеки миг щяха да се ступат.

— А ти няма да третираш семейството си по този начин! Сякаш е някакво временно удобство.

Бяха като две разгорещени палета, а гневът напираше като злобно куче и стискаше гърлата им.

— Е, искаш да направиш един рунд с мен, така ли? — покани го Кам, като стисна юмруци.

— Чакайте, чакайте! Спрете! За бога, спрете ви казах! — Фил се появи отнякъде и се опита да ги разтърве, като застана помежду им. — Какво става тук, по дяволите? Чувате се чак горе.

— Хлапето си мисли, че може да ме пребори — отвърна разгорещено Кам. — Аз пък мисля да му позволя да опита.

— Стига, Кам. Ако искате да се биете, моля, само че отвън. Хайде Сет, успокой топката. — Филип посочи с ръка вратата на

товарителницата и кея зад нея. — Можете да се тупате колкото искате ей там. Но след малко. Пет минути закъснение няма да променят нищо.

— Работата е лична, между мен и Кам.

— А това тук е работната площадка на всички ни — възрази Филип. — Нашата работа, така че не ми се ежи. Само се опитай да се сбиеш и първият, който ще те просне на земята, ще бъда аз. И без това достатъчно съм ти насъбрал.

— За какво говориш, дявол го взел?

— За това, че когато даваш обещания, трябва да ги изпълняваш. Да помниш задълженията си и да носиш отговорност. Говоря за един клиент, който очаква комбинирана скица на яхта и ти се съгласи да я направиш. Е, къде е скицата, Сет?

Той отвори уста и я затвори. Да, поръчката на Друсила. Беше напълно забравил за нея. Сега, като си спомни за това, се сети и за обещанието си към Анна да занесе тор за новата цветна леха. А също и за обещанието си към Брам да му даде да покара новата кола.

Сет почувства вина и гневът му утихна. Той излезе през вратата с увиснали рамене.

— Пикльо! — измърмори след него Кам. — Трябва му един хубав пердах или ритник в задника.

— Защо не го изрита?

Разстроен и все още вдигащ пара, Кам се обърна към Филип.

— Майната ти! Ти си този, който беше готов да го изрита.

— Защото се притеснявам и безпокоя за него толкова, колкото и ти — отвърна брат му. — Но това е напълно достатъчно. Той е голям и може да прави каквото си иска. Да идва и да си отива, когато пожелае. Когато ти бе на неговите години, обикаляше из Европа и никой не знаеше къде си, да не говорим за фустите, които вдигаше.

— Но никога не нарушавах думата си.

— Не си. — Малко по-спокоен, Фил погледна към Сет, който стоеше на края на кея. — А като го гледам, той също няма намерение да нарушава своята дума. Колко време смяташ да го държиш там наказан?

— Седмица или две мисля, че ще стигнат.

При укорителния и неодобрителен поглед на Фил Кам изруга и се почувства малко по-добре. По-голямата част от гнева му се бе

изпарила.

— Дявол да го вземе. Сигурно съм остарял. Мразя се. Ще отида да оправя нещата.

Сет чу стъпки по кея. Обърна се и разпери ръце.

— Хайде, удрай! Но ти пускам аванта само първия удар, сетне ще се защитавам.

— Хлапе, на мен ми стига само първият. Втори няма да има.

— О, господи! — промърмори Сет. — Съжалявам. Съжалявам, че ви предадох. Ще правя всичко, ще върша най-черната работа. Още днес ще направя проекта. Ще ти го донеса до довечера.

Кам прекара ръка през косата си и си помисли: „Мамка му, сега кой се чувства като наказан?“.

— Ти не си ме предал. Притесни ме, отбягваше ме, но не си ме предал. Никой не очаква от теб да прекарваш цялото си време тук. Или всяка свободна минута у дома. По дяволите! Първо Анна ми пили на главата, че стоиш непрекъснато вкъщи, което според нея няма да ти се отрази добре. Сетне пък се оплаква, че не се прибираш въобще, по цели дни и нощи. Как да се оправя? Като съм все по средата, между чука и наковалнята?

— С повече късмет. Имаше някои неща, които трябваше да свърша. Това е всичко. И освен това работих. Просто се увлякох и забравих за всичко. Семейството не ми е за удобство, Кам. Ти не може да мислиш така. За мен то е магия. Ако не беше ти...

— Спри, веднага млъкни. Не става дума за стари работи, а за настоящето.

— За мен нямаше да има настояще, ако не беше ти.

— За теб нямаше да има настояще, ако не беше Рей. Нямаше да има и за никого от нас. Тъй че остави тези работи. — Кам пъкна ръка в джоба си и загледа водата.

О, господи, помисли си. Няма значение колко са пораснали. Децата ти винаги си остават твоите деца.

— И така, ти май имаш доста сериозни намерения към хубавата цветарка?

Без да осъзнае, Сет зае позата на Кам и сега двамата стояха и гледаха водата.

— Така излиза.

— Може би, след като си начеса крастата, ще поработиш малко и за нас?

— Струва ми се, че трябва да изразходвам малко енергия. Чувствам се като зареден акумулатор — отвърна Сет.

— Да, и аз винаги се чувствам така. Какви понички си ни донесъл?

Слава богу, всичко беше наред, помисли си с облекчение Сет.

— Най-различни. Аз предпочитам с баварски крем. Знаеш, че тях ги обичам най-много.

— Аз пък искам с желе. Да вървим, преди Фил да ги е намерил и унищожил.

Тръгнаха заедно, но изведнъж Сет рязко спря.

— Футбол с хляб с дзукини.

Цветът изчезна от лицето на Кам и той пребледня.

— Какво каза?

— Че сте учредили „Хлебната купа“. Че сте играли футбол с хляба, който Стела е замесила. Използвали сте самунчето вместо топка. Тя ми го каза.

— Кога? — Целият треперещ, Кам сграбчи Сет за раменете и го разтърси. — Кога я видях?

— Не знам. Сънувал съм. Струва ми се, че я сънувах. Такова чувство имам — прошепна несигурно. Стомахът му се бунтуваше, но чувството не беше гадно, напротив, беше радостно.

Беше говорил със Стела, помисли си той. Имаше баба, която му бе разказала тази история.

— Вярно е, нали? — Радостта се прокрадна в гласа и се изписа върху лицето му. — А ти, ти си се опитал да хванеш подаването и си получил удар по веждата. Паднал си на земята. Вярно ли е?

— Да — каза сякаш на себе си Кам. Това беше хубав спомен. Имаше много такива спомени. — Мама излезе тичешком от задната врата и започна да вика по нас, когато аз скочих във въздуха. Обърнах се и бам! Видях звезди посред бял ден пред очите си. Хлябът беше като тухла. Тя беше много добър лекар, но въобще не можеше да готви.

— Да, каза ми и това.

— Така че тя дойде при мен, прегледа зениците ми, провери пулса ми. Каза, че все едно съм здравата напердашен. Това й спестило усилията да го направи сама. Сетне всички избухнахме в смях — татко

и аз, Фил и Етан. Като някаква банда лунатици. Мама стоеше и ни гледаше под вежди с ръце на кръста. Виждам я и в момента. — Той въздъхна. — После влезе вътре и ни подаде и другото самунче, да играем и с него. Каза ли ти и това?

— Не. — Сет сложи ръка на рамото на брат си и двамата тръгнаха към вратата. — Предполагам, че е искала да ми го кажеш ти.

Когато поничките бяха изядени, а Сет се бе наместил в един ъгъл и доизкусуряваше проекта, който Етан бе направил за лодката на Дру, самата тя излезе от магазина, за да отреже някои увехнали цветове от върбинка и хелиотроп във варела от уиски край предната врата, служещ за кофа за боклук.

Нощната буря бе изчистила въздуха, беше издухала влагата и сега утрото бе свежо и чисто.

Заливът бе наситеносин, все още леко развълнуван от снощната стихия. Няколко лодки вече бяха излезли в морето. Имаше рибари с риболовни корабчета и яхти, а също и туристи с взети под наем скифове и моторници. Летовниците, които идваха тук със собствените си лодки и крадяха време, за да ги използват, бяха излезли много порано. „Защо да губят дори и една минута от този прекрасен ден?“ — подсмихна се Дру.

След няколко месеца и тя щеше да прекарва по-голяма част от сутрините, занимавайки се със собствената си лодка — полирайки, бършейки и миейки палубата. Да притежаваш лодка, означаваше да се грижиш за нея, бе нещо много повече от това да вдигаш платната и да се носиш по вятъра. Трябваше да изразходваш време, пари и енергия, за да я поддържаш. Но това всъщност беше част от удоволствието. Поне за нея.

Дру обичаше да работи. Работата бе една от многото малки самореализации, които бе осъществила през годините. Тя обичаше да работи, да свърши каквото трябва, след което да застане отстрани и да огледа резултата.

Завършекът, краят на работата и резултатът от нея ѝ доставяше радост. Когато приключеше в цветарницата, продължаваше със счетоводство, доставки, попълване на ордери и заявки, изчисляване на печалбата. Тези занимания бяха продиктувани от чувството ѝ за ред, така както естеството на работата ѝ отговаряше и подхождаше на любовта ѝ към красотата заради самата красота.

Лодката, когато станеше готова, щеше да бъде нейната лична награда, обединила и двете ѝ влечения.

А Сет... За него все още не бе напълно сигурна. Нощта, която прекараха заедно, беше страхотна. Но както и с лодката, връзката ѝ с този мъж никога нямаше да бъде само гладко плаване и сигурно щеше да има нужда от поддържане.

Само че докъде ли щяха да стигнат, ако вятърът, който ги бе довел до тази точка, ги изоставеше? Ако спреше и утихнеше? Какво щяха да правят, ако попаднеха в силна буря или, както много други двойки, предпочетяха да се носят на дрейф, вместо да летят по вълните?

Тя искаше да се наслаждава само на мига, без да търси проблемите, които сигурно стояха пред нея.

Сет я очароваше и предизвикваше. Едновременно я размиваше и дразнеше. Беше събудил такива чувства, каквито никой друг досега не бе успял — дори и мъжът, за когото за малко не се бе омъжила.

Беше привлечена от стабилното му чувство за самосъхранение, от честността и лекотата в общуването. И бе омагьосана от скритите страсти и непокорство, които бе успяла да зърне под на пръв поглед лекия му нрав.

Той беше най-властният мъж, когото някога бе срещала. Правеше я щастлива. Сега вече бяха любовници и тя очакваше неприятности в бъдеще.

Защото ако човек не гледа в бъдещето, напомни си Дру, може да налети точно на тези неочаквани като подводни скали проблеми и да се провали.

Дру занесе малките ножици вътре в склада и ги остави върху рафта. Щеше ѝ се да може да поговори с някого, с някоя друга жена, за вълнението и безпокойството, които я изпълваха. Искеше да поседне някъде с приятел и да развърже езика си, да се отдаде на безкрайни и глупави разговори, да разкаже всичко, което чувства.

За това как сърцето ѝ подскача, когато той ѝ се усмихне. Как кръвта ѝ закипява и пулсът ѝ се ускорява, когато я докосне. Колко страшно и прекрасно е да бъдеш с някой, който те харесва и приема само заради онова, което си.

Искеше да признае на някой, вълнуващото откритие, че е влюбена.

Нито една от жените в предишния ѝ живот нямаше да я разбере. Не и по начина, по който тя се нуждаеше да бъде разбрана. Те щяха да се заинтересуват, със сигурност щяха да ѝ предложат помощ, опора, поддръжка. Но не можеше да си представи да разкаже на някоя от тях как той захапва шията ѝ, след което да ги остави да въздишат и ръмжат от завист.

Ето точно това искаше Дру.

Не можеше да се обади на майка си и да ѝ каже, че е правила най-невероятния секс в живота си досега, с един мъж, в когото се бе влюбила.

Всяка от тях щеше да се чувства неловко от подобен разговор.

Макар инстинктите ѝ да подсказваха, че може да сподели с Обри, без да я шокира, връзката на новата ѝ приятелка със Сет правеше подобна изповед малко неудобна.

Ето защо всичко си оставаше вътре в нея. Всъщност точно това бе искала първоначално, от деня, в който дойде тук. Но сега, когато имаше толкова много неща за споделяне, когато чувстваше как животът ѝ отново се изправя на крака, Дру нямаше никой, на когото да разкаже, с когото да сподели, от когото да получи подкрепа.

Това, разбира се, бе нейна лична работа и зависеше само от нея. Можеше да продължи да живее по този начин или да започне да го променя. Да се отвори към хората, означаваше повече от това да си хване любовник. Означаваше повече от това да опита водата на новото приятелство с пръст.

Означаваше да работи върху себе си. Така че трябваше да се напъне.

Звънчетата на вратата предупредиха за влизането на първия посетител тази сутрин. Дру изправи рамене и взе бързо решение. Беше доказала вече веднъж, че може да промени живота си. Щеше да го направи втори път.

Решена да бъде много по-мила от една учтива цветарка, тя излезе от склада с усмивка на устните.

— Добро утро. Какво мога да направя за вас?

— О, не съм сигурна. Просто влязох да погледна.

— Заповядайте. Прекрасен ден е днес, нали? — Дру отиде и отвори предната врата. — Толкова прекрасен, че човек не бива да стои затворен. Във ваканцията ли сте в Сейнт Кристофър?

— Точно така — отвърна Глория. — Една малка хубава ваканция.

— Избрали сте идеалното време. — Дру реши да не обръща внимание на неприятния начин, по който непознатата жена я разглеждаше. — Със семейството си ли сте тук?

— Не, сама съм. — Глория докосна с пръсти цветчетата в букета на щанда и отново вдигна очи към Дру. — Понякога момичетата трябва да остават сами. Нали?

— Вярно е. — Жената не изглеждаше от тези, които отделят време и пари за цветя, помисли си Дру. По-скоро бе... ръбеста, грубовата и евтина. Късите панталони бяха прекалено тесни и прекалено къси, а блузката прекалено впита. Когато долови през аромата на парфюма и дъх на уиски, Дру си помисли дали посетителката няма да опита да я обере.

Сетне отхвърли това си предположение. Никой не обираше цветарки, със сигурност не и в Сейнт Кристофър. А ако тази жена носеше някакво оръжие, то трябваше да е много малко, за да бъде скрито в дрехите ѝ.

Но да правиш заключения за някой само защото не ти харесва стила му на обличане не бе най-подходящият начин за започване на нов етап в живота и поведението. Нали бе решила да стане по-приятлива и приятелски настроена с клиентите, напомни си тя.

— Ако търсите нещо, с което да освежите хотелската си стая тук, имам карамфили на специална цена тази седмица. Те са с много хубав аромат и не изискват особени грижи за поддръжка.

— Може би. Знаете ли, изглеждате ми позната и не говорите като местен човек. Може би съм ви срещала някъде и преди. Да сте живели във Вашингтон?

Дру облекчено въздъхна. Значи затова я разглеждаше така!

— Там съм родена и израснала.

— Ето на! Знаех си още в минутата, в която ви видях. Почакайте! Вие сте дъщерята на Катерин. Прусил... Не, Друсила.

Дру си представи майка си, която не би могла да има каквато и да е връзка с тази слаба, зле облечена жена, воняща на евтин парфюм и уиски. Според нея подобно познанство беше невъзможно. След което се наруга наум заради снобизма си.

— Точно така.

— Ами да! Знаех си, дяволите да ме вземат. — Глория удари с ръка бедрото си и се опита да се усмихне широко и приятелски. Беше направила добре проучванията си. — И какво, по дяволите, правите тук?

— Живея. А вие откъде познавате майка ми?

— О, с Кати работихме в няколко благотворителни комитета. Не съм я виждала от известно време. Може би от три-четири години. Последния път мисля, че се срещнахме на някакво представяне на книга и автор в Шорехам.

Събитието беше описано във „Вашингтон Поуст“ достатъчно подробно. А Глория си бе направила труда да прегледа архивите, за да подготви версията си.

— Е, как е тя? И баща ви също?

Дру си помисли, че не е сноб. Просто можеше много добре да преценява характери. Въпреки това продължи да говори спокойно.

— И двамата са добре. Извинете, но как се казвате? Не знам името ви.

— Аз съм Гло. Гло Хароу — рече Глория като използва моминското име на майка си. — Светът е малък, нали? Винаги съм го казвала. Струва ми се, че когато за последен път говорих с Кати, вие бяхте сгодена? Тя бе толкова щастлива, почти на седмото небе. Изглежда обаче нищо не е излязло от този годеж?

— Така изглежда.

— Ами нали знаете, мъжете са като автобусите. Един ще мине, друг ще дойде. След мъж и автобус не се тича. Знаете ли, родителите на майка ми бяха близки с дядо ви. — И това също бе истина, макар че би било по-правилно да се каже познати. — Сенаторът, какъв човек! Олицетворение на цялата институция!

— Да, дядо ми е голям човек — отговори този път доста постудено Дру.

— Аз му се възхищавам. Продължава да работи на неговата възраст! Като си помисли човек, с всички тези пари, които семейството ви има, можел е изобщо да не работи през живота си. Но той въпреки това се е посветил на политиката. Трудна и тежка работа, и много хлъзгав терен за млад човек. Особено като се има предвид начинът, по който хората се плюят и хвърлят кал един върху друг. Напоследък.

— Хората винаги са хвърляли кал. А моето семейство, в това число дядо ми, никога не е смятало, че финансовата осигуреност позволява на някой да не работи или да прехвърли задълженията си на друг.

— Достоеен за възхищение, както вече казах.

В този момент влезе един мъж и Дру, като потисна надигащото се раздражение, се обърна към него.

— Добро утро.

— Здравейте. Не ми обръщайте внимание, свършете си работата с дамата. Аз не бързам.

— Искате ли да разгледате още малко, госпожо Хароу?

— Не. — Беше стояла повече отколкото трябва за първо посещение. — Мисля да взема една дузина от онези... на специалната цена.

— Карамфилите. — Дру посочи вазата, в която ги бе аранжирала различни по цвят. — Искате ли еднакви, или да ви направя пъстър букет?

— Да, сложете от всички цветове.

Глория погледна цената и пресметна, че са достатъчно евтини и е минала много тънко за разузнаването, което направи. След това плати в брой, като остави парите на щанда.

Сега, след като бе установила контакт, тя бързаше да си отиде. Изобщо не я интересуваше начина, по който я гледаше младият мъж, и опитите му да скрие това.

— Надявам се, че ще ви доставят радост.

— Вече ми я доставиха. Предайте на майка си много поздрав, когато се чуете — добави Глория и тръгна да излиза.

— Да, непременно. — Дру се обърна към новия клиент. Помраченото ѝ настроение бе хвърлило сянка върху лицето.

— Виждате ми се разстроена. Да не би нещо да не е наред?

— Не, не, всичко е наред — опита да си върне дружелюбното изражение тя. — С какво мога да ви помогна?

— Първо да ви се представя — аз съм Уил. Уил Милър. — Той ѝ подаде ръка.

— О, вие сте приятелят на Обри. — Много е сладък, беше казала Обри. И освен това е чудесно възпитан и точен, добави на себе си Дру, докато стискаше ръката му. — Радвам се да се запознаем.

— Аз също. Връщам се от нощно дежурство и смятам да намина да видя Об, а може да хвана и Сет, преди да се прибера и да се скрия в тъмната си стая за няколко часа, където ще се отдам на съня. Цветята, които Сет подари на моето момиче преди няколко седмици, бяха голям хит. Всички само за тях говорят. Не мога да му позволя да ме бие. Дали нямате нещо, с което да му натрия носа и да си възвърна първенството?

— Колко пари имате?

— О, току-що получих заплатата си. — Той се потупа по джоба. — Неограничен лимит.

— В такъв случай почакайте малко. — Тя замълча и размисли. Неуспешната първа среща не биваше да проваля решението ѝ да се държи по-приятелски с хората. — Не, я по-добре елате с мен отзад. Или ако искате, седнете и си вдигнете краката за няколко минути, докато аз приготвя букета, от който имате нужда.

— Толкова зле ли изглеждам?

— Направо изтощен. — После му махна с ръка. — Хайде, елате. — След което отиде до хладилника. — Доставиха ги тази сутрин, съвсем свежи са — каза, като извади една роза с дълга дръжка и с цвят на розов захарен памук. — Една дузина от тези и ви гарантирам, че Обри ще падне само като ги види.

Той помириша розата, докато Дру вадеше още.

— Миришат страхотно. Може би трябва да взема две дузини. Отложих цели две срещи през последните десет дни.

— Две дузини ще я накарат да припадне.

— Това е целта. Може ли да ги сложите в една от онези изящни кутии?

— Разбира се. — Тя се насочи към работната си маса. — Вие с вашия брат ще се превърнете в най-добрите ми клиенти. Преди седмица той изкупи всички жълти рози в магазина.

— Сгоди се.

— Знам. Не вървеше, а летеше половин метър над земята. Разбрах, че със Сет сте приятели от много време.

— От деца — уточни Уил. — Не мога да повярвам, че е тук вече цял месец, а аз все още не съм го видял. Дан каза, че бил много зает — с рисуването, с лодките и с вас. Опа! Изтървах се! Винаги е така,

когато съм изморен след нощна смяна. Не знам какво говоря — разтърка очите си Уил.

— Няма страшно. Не мисля, че трябва да пазим в тайна нашето... — Какво бе то по-точно? Как да го нарече? — ... виждане със Сет — довърши Дру.

Уил с все сили се опита да потисне прозявката си.

— Ами, ако успеем някой път да съгласуваме програмите си, може би шестимата ще излезем заедно.

— С голямо удоволствие. — Дру положи прекрасния букет в една кутия. — Дори много ще ми е приятно.

— Добре. А, може ли да ви попитам нещо? Тази жена, която преди малко беше тук? Досаждаше ли ви?

— Защо питате?

— Не знам, просто имам някакво гадно усещане. Освен това в нея имаше нещо... Познавам я отнякъде. Не мога да си отрежа главата, но имам чувството, че нещо не е наред. Разбирате ли за какво говоря?

— Разбирам много добре. — Тя го погледна. Уил беше приятел на Обри и на Сет. Значи беше и неин приятел. Новата, откритата и отворената към хората Дру можеше и трябваше да обсъди онова, което я тревожеше, с един приятел. — Тя твърдеше, че познава майка ми. Но съм сигурна, че не е вярно. — Никой, помисли си Дру, абсолютно никой не наричаше майка ѝ Кати или Кат. Може Катерин, в редки случаи Кейт. — Не знам какво преследваше, каква беше целта ѝ, но се радвам, че вие влязохте в този момент.

— Искате ли да остана още малко, в случай че се върне?

— Не, благодаря ви. Тя не ме притеснява, нито ме заплаши с нещо.

— Нарекохте я Хароу. — Уил поклати замислено глава. — Тази фамилия нищо не ми говори. Но аз определено я познавам отнякъде. Когато се сетя, ще ви кажа.

— Благодаря.

Беше грешка да се обажда на майка си. В мига, в който позвъни, Дру осъзна това моментално. Но не можеше да изхвърли сутрешната посетителка от главата си. Единственият начин да се отърве от

натрапчивите мисли, бе да провери дали онова, което жената ѝ разказа, беше истина.

Майка ѝ веднага отрече да познава някоя Гло Хароу, макар че познавала една Лаура Хароу и една Барбара с моминско име Хароу. Дру се успокои от бодрото настроение на майка си и от новината, че двамата с баща ѝ се бяха сдобрили.

Поне за момента.

Разговорът им обаче скоро потече по неизменните канали и правила. Защо не се приберяла вкъщи за уикенда? Или още по-добре, за цялото лято? Защо не отидела с цялото семейство за няколко дни в семейната къща в Северен Хамптън?

Всички причини бяха отхвърлени, извиненията игнорирани и когато затвори, Дру беше сигурна, че майка ѝ е толкова нещастна и ядосана, колкото и тя самата.

Това ѝ напомни, че да останеш сам е много лошо.

Но откри, че може да бъде и още по-зле, когато десет минути преди да затвори магазина същия ден, майка ѝ влезе в него.

— Миличка! — Катерин разпери ръце, втурна се към дъщеря си и ги обви около нея. — Толкова съм щастлива да те видя. Наистина съм щастлива.

— Мамо! — Дру потупа майка си по гърба и се ядоса на желанието си да я отблъсне. — Какво правиш тук?

— Веднага след като затвори телефона, осъзнах, че просто трябва да те видя. Липсваш ми. Чакай да те огледам. — Катерин я пусна и прекара ръка по косата ѝ. — Защо си се подстригала така? Имаше толкова хубава коса, а си я окастрила като момче? И защо си толкова кльощава! Ти си отслабнала!

— Не съм отслабнала.

— Напротив, нали виждам! Сигурно не се храниш добре. Ако си наемеш персонал или поне готвачка...

— Мамо, не ми трябва никакъв персонал и никаква готвачка! Освен това се храня много добре. Не съм свалила нито грам, откакто ме видя миналия месец. А ти изглеждаш чудесно.

Това беше самата истина. Майка ѝ наистина изглеждаше перфектно, облечена с много елегантен къс розов жакет и перленосиви панталони, които стояха като излети на фигурата, поддържана със зверска диета и гимнастика.

— О, чувствам се като вещица тези дни — оплака се Катерин и махна превзето с ръка.

Дру я съжали.

— Не, не бива, защото наистина изглеждаш превъзходно. Освен това знам, че имаш много остро зрение и безброй огледала вкъщи. Така че не може да не си го забелязала.

— Толкова си мила, дано няма и малко сарказъм!

— Сама ли кара дотук? — смени темата Дру.

— Не, Хенри ме доведе — отговори майка ѝ. Хенри беше шофьорът. — Казах му да се разходи за час и половина из градчето. Тук е много приятно наистина, прекрасно е да прекараш лятната си почивка или ваканцията.

— Да, така е. — Дру се опита да отговаря любезно. — Ние, местните жители, сме много доволни, когато туристите намират градчето ни очарователно, както и когато оценяват какво правим за тях.

— Каква местна жителка си ти! И какво ли толкова важно правиш! — извика Катерин, махна с ръка и отиде до предната витрина. — Добре, добре! Само не се ядосвай. Господи, как може да живееш в това село! Толкова далеч от града! От всичко, което той предлага и на което си свикнала! Скъпа, та ти можеше да отидеш където пожелаеш по света и да имаш каквото си поискаш! Макар че, господ ми е свидетел, сигурно щях да полудея, ако се бе преместила да живееш някъде надалеч, на друг континент например. Но да те гледам как се погребваш тук... просто ми се къса сърцето.

— Не се погребвам. А Сейнт Кристофър не е на края на света. Ако поискам да получа нещо от онова, което предлага големият град, за един час съм там с кола.

— Не говоря в географски, а в културен план. Тук е много живописно, но ти се откъсваш от средата си, от живота си, от семейството и приятелите. Скъпа, я ми кажи кога за последен път си излизала на среща с подходящ мъж?

— В интерес на истината снощи.

— Какво? Наистина ли? — Катерин вдигна изненадано вежди по същия начин, по който го правеше Дру. — И какво правихте?

Дру реши този път да не си прехапва езика и отговори направо.

— Ядохме пица и правихме секс.

Устата на Катерин се отвори, сякаш от нея щеше да излезе едно ужасено „О“, след което се затвори. Като умряла риба, помисли си дъщеря ѝ.

— Господи, Друсила — успя да промълви тя.

— Но не е там работата. Аз не бях доволна от живота си, така че реших да го променя. Сега съм доволна. Бих искала ти да си щастлива заради мен.

— Всичко това е заради Джона. Той е виновен за всичко. Иде ми да го удуша.

— Не, той е само едно малко камъче по пътя. Не искам да се връщам отново към тази история, мамо. Съжалявам, че с теб не можем да се разберем.

— Искам само ти да си добре. Искам най-доброто за теб, момичето ми. Ти си целият ми живот.

Главата на Дру започна да пулсира.

— Не искам да бъда целия ти живот! И не съм! Татко...

— Разбира се, баща ти. Един господ знае защо продължавам да съм с него. Но ние сме инвестирали двадесет и осем години в брака си. Не мога да го оставя току-така.

— Това ли е твоят брак? Инвестиция?

— Защо изобщо говорим по този въпрос? Не дойдох тук да разискваме това.

— Обичаш ли го? — настоя Дру и загледа втренчено майка си.

— Разбира се, що за въпрос. И независимо колко сме несъгласни за разни неща, за едно нещо сме винаги на едно и също мнение. Ти. Ти си най-скъпоценното нещо в живота ни. А сега — тя се наведе и целуна дъщеря си по двете бузи, — сега имам една чудесна изненада за теб. — Катерин хвана ръката на Дру. — Ще отидем до твоята малка къщичка, за да си вземеш паспорта и да си опаковаш някои вещи. Нямах нужда от много неща, ще купим всичко там на място.

— Къде е това там?

— В Париж. Всичко съм уредила. Тази блестяща идея ми дойде, след като говорихме по телефона тази сутрин. Обадих се на баща ти и той обеща да се присъедини към нас след ден-два. Самолетът вече ни чака на летището. Ще прекараме известно време в апартамента на леля ти Мишел, ще се пошляем из Париж, ще пазаруваме и... ами да, разбира се, ще дадем малък вечерен прием. Само за отбрани гости.

После ще отидем на юг и ще останем няколко дни на вилата. Далеч от горещината и тълпите.

— Мамо...

— След това смятам двете с теб да избягаме и да си устроим един хубав уикенд по женски. Не сме прекарвали заедно от доста време. Има един прекрасен курорт с минерални бани недалеч от...

— Мамо...

— О, не ставай глупава! Всичко е уредено. Ти няма да си мръднеш пръста за нищо.

— Не мога да дойда. Имам си работа.

— Слушай, Дру! Сигурно можеш да затвориш за няколко седмици, или да помолиш някой да те замести. Смешно е заради някакво си тъпо хоби да се отказваш от живота и удоволствията.

— Това, с което се занимавам, не е хоби. И не ми пречи на нищо. Не мога да затварям магазина, за да си развявам опашката из Франция.

— Не искаш, не че не можеш.

— Добре, така да е. Не искам.

От очите на Катерин потекоха сълзи.

— Нима не виждаш колко много желая да направя нещо за теб? Ти си моето момиченце, моето сладко бебе. Знаеш ли колко се тревожа, как не мога да спя по цели нощи, все мисля какво ли правиш тук, съвсем сама.

— Не съм сама. И не съм бебе. Почти на двадесет и седем години съм. Трябва да оправя и да подреда живота си. А вие с татко трябва да оправите вашия. Моля те, не плачи.

— Не знам къде сбърках. — Катерин отвори чантата си, за да извади кърпичка. — Защо не отделиш малко от времето си, за да бъдеш с мен? Чувствам се толкова изоставена, толкова излишна...

— Не съм те изоставила. Моля те! — В този момент звънчетата известиха влизането на посетител. Дру погледна към вратата и възкликна: — Сет!

В гласа ѝ ясно личеше облекчение.

— Мислех да намина, преди да... — Той видя жената, която бършеше очи с кърпичка и спря. — Извинете ме. Ще дойда по-късно.

— Не! Почакай — извика Дру и едва се сдържа да не скочи и да препречи пътя за излизане. Знаеше, че нищо няма да пресуши сълзите на майка ѝ така бързо, както срещата с друг човек. — Радвам се, че

намина. Искам да ти представя майка си. Катерин Уиткомб Бенкс. Мамо, това е Сет Куин.

— Приятно ми е.

— И на мен. — Майка ѝ му се усмихна кокетно, докато подаваше ръката си. — Простете ми. Толкова много ми липсва дъщеря ми, че не мога да сдържам чувствата си. — Изведнъж думите на Дру достигнаха до съзнанието ѝ и тя чак сега осъзна чутото. — Сет Куин ли? Художникът?

— Да, мамо — потвърди Дру, вече доста по-весело. — Ние се възхищаваме на картините му, нали, мамо?

— Много. Брат ми и жена му миналата година бяха в Рим и направо се влюбиха във вашата картина „Стълбите на площад Испания“. Така им завиждах за находката. Вие сте израснал тук, нали?

— Да, госпожо. Семейството ми живее тук.

— Колко е важно човек да не забравя семейството си — рече Катерин и хвърли на Дру един изпълнен с укор и печал поглед. — Колко време ще останете?

— Аз живея тук.

— О, аз мислех, че живеете в Европа.

— Не, бях в Европа за известно време. Но се върнах. Тук е моят дом.

— Разбирам. Ще направите ли изложба във Вашингтон или в Балтимор?

— Може би.

— Нали ще бъдете така добър да ми съобщите кога? Не искам да я изпусна. Искам да видя повече ваши творби. Такова събитие! За мен ще бъде удоволствие да дам прием във ваша чест. Ще ми дадете ли картичката си, за да ви изпратя покана?

— Имате предвид визитна картичка? — попита Сет и се засмя открито и чистосърдечно. — Нямам такава. Но може да съобщите на Дру, тя знае как да намери.

— Разбирам. — Наистина вече започваше да разбира. — Ще го направим в най-близко бъдеще.

— Мама заминава за Париж — неочаквано изтърси Дру. — Когато се върнеш — продължи тя, като се обърна към Катерин и започна да я избутва към вратата, — непременно ще обсъдим този въпрос.

— Bon voyage — рече Сет и вдигна ръката си за довиждане.

— О, благодаря, но аз не съм сигурна дали ще...

— Мамо, върви в Париж. — Дру я целуна по бузата. — Повесели се, почини си. Искам да прекарате една романтична ваканция с татко. Пазарувай от „Шанел“. И ми прати картичка.

— Не знам. Ще помисля. Радвам се, че се запознахме, Сет. Надявам се да се видим скоро. Много скоро.

— Би било чудесно. Приятно пътуване.

Той изчака, докато Дру изпрати майка си. По-скоро я избута навън, поправи се наум. Видя през прозореца как Катерин се качи в един кремав мерцедес с униформен шофьор.

Това му напомни дребния факт, който бе забравил. Семейството на Дру беше влиятелно и богато. Но това лесно се забравяше, защото тя не живееше нашироко. Живееше нормално, като обикновен човек.

Тя се върна, заключи вратата и се облегна на нея.

— Извинявай.

— За какво?

— За това, че те използвах, за да се измъкна от една много неприятна ситуация.

— Приятелите са за това. — Той отиде до нея и хвана с ръка брадичката ѝ. — Ще ми кажеш ли защо майка ти плачеше, а ти изглеждаше толкова нещастна?

— Искаше да ме води в Париж. Просто ей така. — Дру вдигна ръце и ги отпусна като отсечени. — Направила е всички резервации, без дори да ме попита, след което идва тук и очаква от мен да подскочам от радост. Да зарежа всичко и да хукна да си събирам багажа.

— Струва ми се, че доста хора биха постъпили точно така.

— Някои хора си нямат друга работа — отвърна остро Дру. — Други пък са били толкова пъти в Париж, че не можеш да ги изброиш. А пък има и такива, които не обичат други да подреждат живота им вместо тях, сякаш са все още на осем години.

— Захарче. — Сет постави ръце на раменете ѝ, защото почувства, че цялата се тресе от възмущение. — Не съм казал, че трябва да го направиш, а само, че някои хора биха го направили. Тя те разстрои, така ли?

— Винаги го е правила. А знам, че всъщност не иска. Тя най-искрено смята, че прави най-доброто за мен. И двамата с татко мислят така, а това още повече влошава нещата. Тя прави предположения, които не трябва да прави, взема решения вместо мен, които няма никакво право да взема. А накрая аз я обиждам и наранявам чувствата ѝ, защото не изпълнявам желанията ѝ.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че тази сутрин едва не се сбих с Кам. Бях забравил да свърша някои неща, които обещах.

Дру повдигна глава.

— И той какво? Вика ли по теб?

— Уха! Е, бяхме на крачка от сбиването, ако не беше се намесил Фил да ни разтърве — довърши и видя как по устните ѝ плъзна лека усмивка.

— Да, и на мен ми иде да се сбия понякога с мама. Ти сдобри ли се с брат си?

— Напълно. Сега трябва да мина покрай Анна, за да свърша нещо и да измоля милост, но ти донесох проекта за лодката. — Той кимна към голямата папка, която бе оставил на тезгяха.

— А! — Тя притисна с пръсти слепоочията си. — Може ли да го разгледам по-късно? Трябва веднага да затварям, иначе ще закъснея за часа си.

— За йогата ли? Да, разбира се. Не бива да го изпускаш. Уговорката ни за довечера остава обаче, нали?

— Ти продължаваш ли да го искаш?

— Мислих за теб през цялото време. За това, че ще бъда с теб. Денят ми се стори безкраен.

Думите му я стоплиха.

— И аз мислих за теб. Макар че бях доста заета тук през целия ден.

— О, и аз чух същото. Уил дойде в работилницата и Обри щеше да получи сърдечен удар, когато видя гората от рози в ръцете му.

— Харесаха ли ѝ?

— Направо щеше да се разплаче от вълнение, а това е нещо изключително трудно — да развълнуваш и трогнеш Обри. Уил пък от своя страна едва се държеше на краката си. Мисля си, че работата между тях е съвсем сериозна, след като е минал оттук, купил е цветя за

нея. Наистина ѝ ги поднесе с вид на човек, който не бе спал цяла седмица.

— Уил много ми хареса, също и брат му. Ти си щастливец, че имаш такива приятели от детинство.

— Защо, ти нямаш ли?

— Не. Чакай да ти разкажа. — Тя реши да смени темата на разговор. — Днес имах и още едно много странно посещение. Някаква жена — продължи Дру, докато изключваше касовия апарат. — Тя твърдеше, че познава майка ми, но когато започна да говори, аз веднага разбрах, че това не е истина. Не само от онова, което каза, а и от това как изглеждаше. Може да ти прозвучи снобски, но моите логически разсъждения са такива. Научена съм да бъда логична.

— И как изглеждаше въпросната дама?

— Каква ти дама! Грубовата, проста, не приличаше на човек, който е работил в благотворителни комитети заедно с моята майка. Тя ме разпитваше, изучаваше, сякаш ме докосваше с лепкавите си пипала... — Дру потръпна от спомена, стана ѝ неприятно. — Имаше поведение, непривично за възпитан човек, произхождащ от влиятелно семейство.

Сет почувства в стомаха си бучка лед.

— Какво ти каза тази жена? И какво направи?

— Всъщност нищо особено. Мисля, че проучваше почвата за нещо, но в този момент влезе Уил. Тогавя тя купи един букет карамфили и си отиде. Смешно, но Уил каза, че му се струва позната.

Сега вече ледените пръсти на подозрението сграбчиха и гърлото му.

— Каза ли ти как се казва?

— Ами-и-и, да. — Дру огледа за последен път магазина и взе чантата и ключовете си. — Хароу, Гло Хароу. Наистина трябва да тръгвам. — Тя се сепна, защото той сложи ръка на рамото ѝ и я спря. — Сет? Какво има?

— Ако дойде отново, искам веднага да ме извикаш.

— Защо? Тя е просто неприятна жена, която вероятно иска да измъкне малко пари от мен или да я запозная с дядо ми. Повярвай, свикнала съм на подобни неща. Случват ми се цял живот.

— Обещай ми. Ако тя дойде отново, отиваш отзад, вдигаш телефона и ми се обаждаш.

Дру понечи да му каже, че не се нуждае от защита, но в гласа му имаше толкова гняв, ярост и настоятелност, че само кимна с глава.

— Добре, обещавам.

Трябваше да изчака до сутринта. Дру слезе долу, за да подготви поръчките за деня и да започне работа в магазина.

Той почти не беше спал. Макар че се постара да запази безпокойството си скрито, през цялата нощ лежа буден.

Дори удоволствието да бъде с Дру и да прави любов с нея не можа да го откъсне от мислите му. Цялата радост, че тя е до него, бе помрачена, опорочена, развалена от появата на Глория.

Но първо трябваше да се увери, че наистина е била тя.

Макар да бе почти сто процента сигурен, че тъкмо тя е дошла и се опитва да осакати друга част от живота му, трябваше първо да се убеди. Затова стана и рано-рано се запъти към апартамента, в който живееха братята Дан и Уил Милър.

Дан му отвори вратата облечен за работа, с голяма чаша димящо кафе в ръката.

— Хей? Какво става? Защо си станал толкова рано? Хващаш ме в крачка. Тръгвам, защото имам среща с един клиент.

— Трябва да говоря с Уил.

— Давам ти го и дано да имаш късмет. Ей го там, спи като умрял. Искаш ли кафе? Докъм следобед може и да възкръсне.

— Не търпи отлагане.

— Почакай, Сет. Момчето наистина е изтощено. — Тъй като Сет вече се промъкваше през дебрите на всекидневната, заобикаляйки разхвърляните из цялата стая дрехи и вещи, Дан тръгна след него. — Не, тази е моята стая — рече той и посочи с пръст другата врата. На нея имаше залепена бележка с надпис: „Взех два аспирина и отплувах в небитието“.

Сет дори не почука, отвори вратата и надзърна в тъмната стая. Благодарение на светлината, която идваше откъм коридора, видя, че плътните завеси бяха спуснати. Стаята бе съвсем мъничка, с размерите на килер и в нея имаше място само за едно легло.

Уил лежеше на него по гръб, ръцете му висяха от двете страни, сякаш бе паднал назад, покосен от удар, и повече не бе помръднал. Носеше боксерки и на крака си един чорап. И хъркаше като за световно.

— Чакай да взема камерата, това трябва да се увековечи за поколенията — прошепна Дан. — Слушай, Сет, за пръв път има възможност да поспи осем часа от две седмици насам. Искаше довечера да се види с Обри и да бъде свеж, така че няма да стане преди два. Беше почти в безсъзнание, когато се върна от работа.

— Важно е!

— Добре тогава, по дяволите. — Дан отиде до прозореца. — Имай предвид, че най-вероятно ще говори насън. — Той безмилостно дръпна завесите.

Ярката слънчева светлина падна върху леглото. Уил обаче дори не се помръдна. Сет се надвеси над леглото и го раздруса за раменете.

— Събуди се!

— Квостаа... — дойде несвързан отговор.

— Чакай, така няма да постигнеш нищо. — Дан приближи до леглото. — Ето така. — Той сложи устата си до ухото на брат си и завика. — Син код! Син код^[1]! Доктор Милър, спешен случай в зала три! Бързо!

— К'во става? — Уил се изправи и седна така, сякаш горната част на тялото му е била простреляна от стрела.

— Къде е картонът? Къде е... — Част от мозъка му се проясни и той премигна няколко пъти, виждайки лицето на Сет пред себе си. — Я да вървиш на... — Понечи отново да си легне, но Сет го хвана за раменете.

— Трябва да говоря с теб.

— Да не би да имаш вътрешен кръвоизлив?

— Нямам.

— Тогава ще получиш, ако не ме оставиш да се наспя. — Уил грабна възглавницата и я сложи върху лицето си, за да се скрие от светлината. — Не съм го виждал сто години, а като се появи, няма отървяване от него. Махай се отгук и вземи този слабоумник, който ми е брат, с теб.

— Вчера си бил в магазина на Дру.

— Божичко, ще почна да викам!

— Уил, чуй ме! — Сет издърпа възглавницата от лицето му. — Интересува ме жената, която е била там, когато си влязъл. Казал си, че ти се струва позната отнякъде. Трябва да си спомниш.

— Точно сега няма да разпозная и родната си майка, идиот такъв! Всъщност кой си ти и какво търсиш в спалнята ми? Ще повикам полиция.

— Каж ми как изглеждаше!

— Ако ти кажа, ще ме оставиш ли да спя?

— Да, моля те.

— Господи, чакай да помисля. — Уил се прозя и покри с ръце лицето си. Сетне въздъхна. Веднъж, два пъти. — Кафе. — Очите му се фокусираха, когато видя чашата в ръцете на Дан. — Искам това кафе.

— То си е мое, дръвнико!

— Дай ми това кафе или ще кажа на мама, че смяташ, че жълтата рокля прави задника ѝ да изглежда дебел. И тогава животът ти няма да струва пукната пара.

— Дай му кафето — нареди Сет.

Дан се подчини.

Уил отпи, глътна и пак отпи. Сет го изчака, докато той скри лицето си в огромната чаша и излочи всичката течност.

— Е, какъв беше въпросът?

Сет сви юмруци, опитвайки се да запази спокойствие.

— Жената, която си видял в магазина на Дру.

— А, да. — Уил отново се прозина, опитвайки се да се концентрира. — Нещо в нея ми се стори странно. Беше облечена така, сякаш работи на някой ъгъл в Балтимор, нали се сещаш какво. Не че знам много за тези жени — добави с ангелска усмивка. — Износена, костелива и руса. Татко нарича такива хора с една дума — евтини. Диагнозата ми от пръв, при това бегъл поглед — алкохолна зависимост заедно с лекарства за ободряване. Лош тонус и цвят на кожата. Вероятно увреден черен дроб.

— На каква възраст? — продължи да пита Сет.

— Към петдесетте, но може и да е по-млада. Сериозни проблеми с тютюна. Ако завещае тялото си на науката, няма да вземем много от нея.

— Да. — Сет седна тежко на края на леглото.

— Както казах на Дру, имаше нещо познато в нея. Не мога да се сетя. Може би просто типът. Грубо, остро, може да се каже хищническо лице. Какво? Да не се е върнала да досажда на Дру? Щях да остана, ако знаех...

Изведнъж челюстта му увисна, защото всичко в съзнанието му се подреди и картинката си дойде на мястото.

— О, господи! По дяволите! Исусе Христе, помогни ми! Това беше тя — Глория Делаутер!

Сет хвана главата си с ръце.

— Мамка му!

— Чакайте, чакайте! — вдигна ръце Дан. — Искаш да кажеш, че Глория Делаутер е била в магазина на Дру? Вчера? Това не може да бъде. Тя си отиде. Не помните ли? Преди много години се махна оттук.

— Тя беше — повтори убедено Уил. — Не я познах веднага, но сега ми светна. Ние я видяхме само веднъж — рече той на Дан, — но споменът ми е много ясен. Как викаше и искаше да вземе Сет в онази кола. Сибил я блъсна и събори, а Фулиш лаеше, сякаш щеше да я разкъса на парчета. Променила се е, но не чак толкова много. Тя беше! Сигурен съм!

— Наистина не се е променила. — Сет отпусна ръце. — Не чак толкова.

— И какво, по дяволите, търси тук? — попита Уил. — Ти вече не си дете. Не може да се опита да те отвлече, така че да изнудва братята ти за откуп или нещо друго. А едва ли иска да се сдобрите и да се съберете като майка и син. Тогава какъв е смисълът?

— Уил е малко бавен в мисленето — рече Дан, — особено когато става дума за нещата от тъмната страна на живота. Този път работата е в парите, нали, Сет? Става дума за пари. Нашият приятел е прочут художник, който се е изкачил до върха на славата и богатството. В каквата и дупка да е живяла на края на света, тя е научила за него. И сега се връща, за да получи малко от печалбата. Исква парче от баницата.

— Почти позна — промърмори Сет.

— Все още не мога да вдяна. — Уил оправи косата си с ръка. — Ти не й дължиш нищо! Тя не е направила нищо за теб.

— Плащах ѝ години наред.

— Стига бе! Сет! Какви ги говориш?

— И ето че тя отново изплува на повърхността. Давах ѝ пари, за да се махне. Знам, че е глупаво, но не виждах какво друго мога да направя, за да ѝ попреча да тормози семейството ми. Те си имат своя бизнес, децата им са пораснали. Не искам тя да ги измъчва и да обърква живота им.

— Те не знаят ли? — попита Уил.

— Не, никога не им казах. — Беше скрил всичко дълбоко в себе си и се бе опитал да го заключи. — Преди няколко месеца тя ме откри в Рим. Тогава реших, че няма никакъв смисъл да живея на три хиляди мили от дома си и да се крия, след като успя да ме намери и там. Искан да се върна. Преди седмица ми се обади тук. Отново ѝ платих. Обикновено между появите ѝ минава повече време. Около година, понякога дори две. Мислех, че съм се откупил за малко и ще ме остави на спокойствие. Но отиването ѝ в магазина на Дру едва ли е било, защото е искала да си купи маргаритки.

— Какво искаш от нас да направим — попита Дан.

— Нищо. Не можете да сторите нищо. Просто запазете тайната, докато измисля как да постъпя. Впрочем, аз също ще изчакам. Искан да видя каква ще бъде следващата ѝ стъпка.

Но Сет не можеше да стои със скръстени ръце и да чака просто така. Прекара часове наред, обикаляйки хотели и мотели, за да я търси, без да знае какво ще направи, когато я намери.

Започна търсенето, подтикван повече от ярост, отколкото действайки според някакъв план. Мислеше само, че трябва да я отдалечи, да я спре на всяка цена, каквото и да му струва. Но докато обикаляше от хотел на хотел, гневът започна да охлаждава. Започна да мисли така, както мислеше Глория. Студенокръвно, трезво и без емоции.

Ако тя знаеше, че Дру означава нещо за него, щеше да я използва. Като инструмент, оръжие или жертва. Най-вероятно и като трите. Значи, когато я откриеше, трябваше да обрисова връзката си с Дру като нещо обикновено, нищо неозначаващо, дори безчувствено.

Единственото на този свят, което Глория знаеше, разбираше и дори уважаваше, бе използването на другите хора. Да използва някого за своите цели, според нея бе съвсем правилно.

Следователно докато тя мислеше, че той използва Дру само за секс и да му позира, Дру щеше да бъде в безопасност.

Тогава поне един човек, който означаваше много за него, щеше да бъде предпазен от мръсотията на Глория.

Беше изминал повече от четиридесет мили извън Сейнт Кристофър, преди да открие този отговор.

Поредният мотел имаше басейн, кабелна телевизия и семейни апартаменти. Момичето на рецепцията беше младо и доста наперено, поради което реши, че е било наето за през лятото.

Подпря се на бюрото и я заговори приятелски.

— Здравсти, как върви?

— Добре, благодаря. Ще отседнете ли?

— Не, само търся една приятелка. Глория Делаутер.

— Делаутер. Един момент, моля. — Момичето започна да търси в компютъра, като прехапа долната си устна. — Бихте ли ми казали името по букви?

— Разбира се.

След като той го направи, тя потърси отново и го погледна с извинителна усмивка.

— Съжالياвам. Нямаме регистрирана Делаутер.

— Хм. Знаете ли, тя може да се е регистрирала под името Хароу. Често използва това име в бизнеса си.

— Глория Хароу? — Тя отново провери и се усмихна. — Да, но госпожица Хароу напусна мотела.

— Напусна ли? Кога? — Сет се стегна, като се помъчи да запази гласа си спокоен.

— Тази сутрин. Лично аз я отписах.

— Ама че лош късмет! Руса? Слаба? Горедолу толкова висока — показва той с ръка.

— Да, точно така.

— По дяволите! Сигурно съм объркал датата на срещата ни. Благодаря все пак. — Той тръгна да излиза, но се сети и се върна. — Не спомена ли дали ще ходи в Сейнт Кристофър?

— Не. Напротив, струва ми се, че тръгна в друга посока. За бога, надявам се, че всичко е наред?

— Просто малко объркване — рече той с облекчение. — Благодаря.

Непрекъснато си повтаряше, че си е отишла. Взе от него десет хиляди долара и се махна. Наистина, беше проверила Дру и това бе обезпокоително, но Сет се успокояваше, че след като се е запознала с нея, сигурно е видяла, че помежду им не може да има сериозна връзка, която евентуално да използва за гнусните си цели.

Всъщност истината бе, че той самият не знаеше каква точно е връзката му с Дру.

Тя не беше от онези, които носят сърцето си на ръкава. Нито където и да е другаде на лесно място. И не беше ли точно нейната сдържаност една от причините, поради които толкова я харесваше и ѝ се възхищаваше?

Ето че в края на краищата се бе получило — интересът му и привличането се бяха смесили в нещо много по-силно.

Сега вече той искаше повече.

Единият от начините, които му помагаша да вникне в хората бе, като ги рисуваше.

Сет знаеше, че Дру едва ли щеше да се съгласи да му позира отново срещу картина — особено в онази поза, която той имаше в ума си. Но подреди студиото си в неделя така, сякаш бе получил ентузиазираното ѝ обещание.

— Защо просто не ми продадеш картината си за пари?

— Защото не ми трябва пари. — Леглото бе застлано с чаршафите, които бе взел от Фил, след като внимателно бе разгледал спалното бельо на брат си.

Тъканта беше мека и падаше красиво. А цветът бе нюанс на нежното сияние на орлови нокти, което щеше идеално да хармонира с яркочервеното на листенцата от рози и на деликатната белота на кожата на Дру.

Сет искаше богата палитра от тонове и настроения — топли, палеци и студени, защото самата Дру беше такава.

— Но нали затова продаваш картините си? — попита тя, като се зави плътно с халата си чак до шията и погледна към леглото. — За да получаваши пари.

— Аз не рисувам за пари. Оставил съм на агента си да се занимава с това. Парите са вторичен, макар и приятен продукт.

— Аз пък не съм модел.

— Аз и не искам да използвам модели. — Недоволен, той местеше и буташе леглото, докато промени ъгъла спрямо прозорците. — Професионалните модели ще ти изнесат цяла лекция за това как да ги рисуваш. Знаят повече и от мен. Повече ми харесва да използвам обикновени хора. Освен това за картината, която искам да направя, не мога да използвам никой друг, освен теб.

— Защо?

— Защото си ти.

Тя подсвирна, когато той отвори първата торбичка с листенца.

— И какво означава това, което казваш?

— Виждам само теб в тази картина. — Сет разпръсна листенцата върху чаршафа. — Просто се отпусни и остави на мен.

— Не мога да се отпусна, след като ще лежа гола върху леглото и ти ще ме гледаш.

— Можеш, сигурен съм. — Той добави още листенца, отстъпи и огледа резултата.

— Само преди няколко часа правихме любов на това легло.

— Точно така. — Сет я погледна и се усмихна. — Ще ти помогне, ако мислиш за това, докато работя. Мисли си за мен.

— О, ти да не би да прави секс с мен само за да ме доведеш до подходящото настроение?

— Не. Правих секс с теб, защото не мога да ти се наситя. Но настроението също е вторичен продукт от това действие, при това приятен.

— Може ли да ти кажа къде да си завреш този вторичен продукт?

Той се засмя и я сграбчи, преди тя да стигне до вратата на банята.

— Луд съм по теб.

— Стига! — Тя потръпна, когато ухапа ухото ѝ. — Наистина престани, Сет.

— Напълно съм луд. Ти си прекрасна. Не бъди толкова срамежлива.

— Няма да ме накараш да се съблека с ласкателства или сладки приказки.

— Сладки приказки, каква сладка дума. А какво ще кажеш, ако се позова на твоя изискан вкус към изкуството? — Той потърси устните ѝ. — Добре, дай ми един час. Ако все още се чувстваш

неудобно, ще го обмислим отново. Човешкото тяло е естествено красиво.

— А също и памучното бельо.

— Да, особено когато го носиш ти.

Отново я разсмя.

— Един час? И ще ми дадеш картината?

— Да. Договорихме ли се? Как е музиката? Добра ли е, или искаш да ти пусна нещо по-подходящо за стриптийз?

— Стига си ме разсмивал.

— Само ще свалим това. — Той развърза халата и внимателно го свали от раменете ѝ. — Обичам да те гледам. Обичам формите ти. — Говореше меко и нежно, докато я водеше към леглото. — Начинът, по който кожата ти блести на светлината. Позволи ми да ти покажа каква те виждам аз.

— Смяташ ли, че като ме прелъстяваш, ще ми помогнеш да се отпусна?

— Легни. Не мисли за нищо. Искам да се обърнеш на една страна и да ме погледнеш. Сложи ръката си ето така. — Той вдигна ръката ѝ и я постави върху гърдите.

Тя се опитваше да не обръща внимание на усещането, което пръстите му оставяха по кожата ѝ.

— Чувствам се... като на показ.

— По-скоро разбулена — поправи я той. — Това е друго. Отпусни това коляно. Запази ъгъла на тази ръка. Отпусни дланта, отвори я. Добре. Как си?

— Не мога да повярвам, че го правя. Това не съм аз.

— Напротив, ти си. — Той бръкна в торбичката, извади розови листенца и ги посипа върху нея, постави няколко в отворената ѝ длан, поръси други по косата ѝ, по стръмната извивка на гърдта, върху ръката, по бедрата.

— Опитай се да задържиш така. — Отстъпи и я огледа така, че кожата ѝ сякаш изгоря от слънцето.

— Сет?

— Само се опитай да не мърдаш много. Първо трябва да уловя тялото ти. За лицето и главата не се тревожа много. Говори ми. — Той се върна зад статива.

— За какво да ти говоря? Колко глупаво се чувствам ли?

— Защо не излезем с лодката в морето тази вечер? Ще отидем да вечеряме при Анна и след това ще излезем.

— Не мога да мисля за вечеря, а още по-малко за твоята снаха, когато съм... Хората ще ме гледат. Мен. Гола.

— И ще видят една прекрасна жена.

— Майка ми... — рече Дру и я обхвана неочакван ужас.

— Какво майка ти? Тя и баща ти отново ли са заедно?

— Доколкото знам. Отидоха в Париж, но сигурно не са щастливи заради мен.

— Трудно е да направиш всички хора щастливи едновременно.

— Той скицира извивката на раменете ѝ, сетне шията и елегантната линия на торса. — Кога за последен път си била в Париж?

— Преди три години. На сватбата на леля ми. Тя живее сега там — извън Париж наистина, но имат апартамент и в града.

И така, той ѝ говори за Париж, доволен, че напрежението, сковало тялото ѝ, се топи и тя се отпуска. И тогава започна да рисува.

Контрастът на червените листенца с белотата на кожата ѝ, отблясъците на светлината, мекотата на чаршафите, които образуваха загадъчни сенки — всичко беше свършено. Искаше да улови елегантната дъга на отворената ѝ ръка и силните мускули на прасеца.

Тя леко се помести, но Сет не каза нищо. Разговорът, който поддържаше, за да я разсейва, сякаш се водеше от друг човек, диктуваше го друго ъгълче на мозъка му. Всичко останало, цялото му същество бе съсредоточено и подчинено единствено на образа, който създаваше с четката и боите.

Тя отново беше неговата фея от приказките, неговата приказна кралица, но сега будна. Сега беше жива.

Дру престана да мисли за позата, както и за своята скромност. Да го наблюдава как рисува, за нея представляваше непознат трепет. Беше като невкусвано удоволствие. Дали той самият осъзнаваше колко напрегнат и съсредоточен става, когато работи? Начинът, по който се променяха очите му, бе в пълен контраст с естествения разговор, който водеше с нея.

Сет би трябвало да се познава. Би трябвало да знае, че техниката му на рисуване караше модела му да се чувства красив, жизнен, единствен на света.

Тя забрави за ограничението във времето, което бяха поставили. Каквито и фантазии да се вихреха в главата му, тя беше част от тях и Дру не искаше и не можеше да ги прекъсне.

„Дали позиращият модел винаги се влюбваше в художника?“ — запита се Дру. Дали такава бе естеството на нещата? Да чувства тази жестока, непоносима интимност, тази удивителна нужда да бъде с него? Как така той се бе превърнал в първия мъж, в единствения мъж, на когото искаше да се отдаде? Да му даде всичко, което поиска. Това беше страшно, плашеше я. Откритието, че любовта може да означава да дадеш толкова много от себе си, я караше да се бои.

Какво щеше да остане от нея, ако се раздаваше до такава степен? Парченца от счупено огледало, което никога няма да бъде цяло, за да отрази светлината?

Когато той отново я погледна, така сякаш я поглъщаше, тя потръпна.

— Студено ли ти е? — Гласът му беше безизразен и равен. След което изведнъж сякаш се събуди и натисна някакво копче, тонът се промени и въпросът бе зададен отново. — Извинявай, студено ли ти е? — Този път гласът беше пълен със загриженост и съпричастие.

— Не. Да. Може би малко. Сякаш крайниците ми изтръпнаха.

Сет се намръщи, сетне погледна към китката си за часовника, който така и бе забравил да следи.

— О, минал е почти час.

— Най-малко. — Тя се опита да се усмихне.

— Трябва да си починеш. Искаш ли да пиеш нещо? Вода, сок? Дали съм купил сок?

— Вода е достатъчно. Може ли да седна?

— Разбира се. — В момента изобщо не гледаше към нея, а към картината.

— А може ли да видя какво си нарисувал?

— Ъхъ. — Сет остави четката и взе някакъв парцал, с който да избърше ръцете си. И изобщо не вдигна очи от платното.

Дру се плъзна от леглото, взе халата си и като се зави с него, приближи.

В центъра на платното беше леглото, а пространството около него бе бяло и празно. Тя беше в средата на леглото.

Все още не бе нарисувал лицето ѝ, върху платното имаше само тяло — дълги крайници, покрити с рози. Ръката ѝ покриваше гърдите, но това не бе жест на свенливост или скромност. Беше жест на флирт, помисли си Дру. Жест за покана. Или за познание.

Картината бе само отчасти нарисувана, а вече бе прекрасна. Дали бе виждала някога такава съвършена хармония и игра на светлината и сянката?

Той бе избрал леглото много подходящо. Тънките железни рамки говореха за простота и нещо непреходно. Нежният цвят на чаршафите придаваше дълбочина и топлина на кожата ѝ и бе допълнителен щрих към всички богати тонове, които бе използвал.

— Много е красиво.

— Ще стане още повече. Засега е добро начало.

— Знаеше, че няма да те спра, когато видя какво си направил, нали?

— Ако беше погледнала и не бе видяла онова, което аз исках да видиш, значи съм се провалил. Друсила?

Тя го погледна изпитателно. Пулсът ѝ почти спря, когато видя напрежението, изписано върху лицето му, същото, както когато работеше; самовгълбеността и силата на самоконтрола му. Цялото себеотдаване, което витаеше около него, докато рисуваше.

Сега обаче всичко това бе насочено към нея.

— Никого не съм желала така — продължи тя. — Не знам какво означава.

— Това няма значение. — Той я притегли към себе си и завладя устните ѝ в дълга целувка.

Беше почти свалил халата ѝ, когато двамата паднаха върху леглото.

Част от нея, онази, която бе родена и израснала в лукс, беше шокирана. Самата Друсила бе още по-стъписана от собствената си реакция. Останала част обаче ликуваше.

Тя разкъса ризата му.

— Докосни ме! Докосни ме по начина, по който ме докосваш с очите си, когато ме рисуваш!

Ръцете му се плъзнаха по нея, нетърпеливи и ласкави, разпалващи пламъци, които тлееха. Изгориха я, нажежиха кръвта ѝ,

докато тя се почувства като кипяща смес от желание, примесено с безразсъдство.

Устата ѝ изсмукваше неговата в битка за надмошцие.

Той потъна в нея, пленен в капана на емоциите, които Дру събуждаше у него. Изпълнен с чувства и усещания му се струваше, че тя сякаш се ражда отново от всяка ласка, от всяка дума, от всяка милувка.

Гладът за повече, за още, го пришпорваше и водеше към скалистия ръб на пропастта. И той, без да се замисли, скочи в бездната.

След нетърпеливата му страст Дру почувства някаква промяна. Появи се неочаквана нежност, сякаш заровена дълбоко под дебелия лед, който внезапно се разтопи и я заля. Устните им се сляха в дълга, бездиханна целувка и се изпиваха до болка. Ръцете им се галеха като криле на птици. Въздухът бе натежал, изпълнен с аромат на рози, боя, терпентин, размесени от лекия бриз откъм залива.

Тя се надвеси над него и го погледна с любов.

Гърлото ѝ бе стегнато като в менгеме и я болеше. Сърцето ѝ се надигна като огромна приливна вълна. С плавно движение тя се наведе и устните ѝ отново намериха неговите, а устата ѝ се изпълни със сладост.

Това беше повече от удоволствие, повече от желание и необходимост, помисли си Дру. Вече знаеше. Това беше всичко, което искаше.

Ако трябваше да се отдаде изцяло, добре, нека да бъде така.

И тя го привлече в себе си.

Бавно и нежно, дълбоко и всеотдайно те се движеха във вечния ритъм. Тръпнеха, въздишаха. Сякаш всички цветове, които бе използвал, за да я рисува, бяха влезли в нея.

Той я повдигна и както я държеше върху себе си, продължи да я целува. Плътно прегърнати, те стигнаха до върха.

Известно време след това лежаха бездиханни, без да могат да говорят. Дру положи глава върху рамото му. Гледаше светлината през прозореца. Беше отворен.

Той бе отворил един прозорец, осъзна тя. Онзи, който тя искаше да остане затворен завинаги. Сега през него навлизаха въздух и светлина.

Как можеше да го затвори отново?

— Никога преди не бях правила любов върху рози — рече тихо Дру. — Хареса ми.

— На мен също.

Тя взе едно смачкано листенце от гърба му.

— Но я виж какво сме направили! Художникът сигурно ще бъде много ядосан.

— Би трябвало, но не е. Освен това — Сет чувстваше как в кръвта му бушува радост, истинска чиста радост — художникът е много изобретателен и ще оправи нещата.

— Мога да потвърдя това.

— Дай ми още един час.

Тя се подпря на ръката си, за да го погледне.

— Нима ще рисуваш? Сега?

— Повярвай ми. Важно е, наистина е много важно. Сега и тук. — Тя все още го гледаше с недоверие и недоумение, когато той я отмести от себе си и леко я побутна на леглото. — Спомняш ли си позата, или искаш да ти помогна?

— Дали си спомням? О, за бога! — Тя се изви на една страна и сложи ръката на гърдите си.

— Добре, сега ще те поръся с листенца.

Той бързо подреди розите, отстъпи, огледа резултата и направи някои поправки.

— Може да се поцупиш малко, но все пак обърни главата си към мен.

— Аз не се цупя. Достатъчно възрастна съм, за да се цупя.

— Както и да е. — Той грабна джинсите си и ги навлече. — Искам ето този ъгъл на главата ти... брадичката така. Не, не толкова издадена, скъпа. Ето, така е по-добре. — След което грабна четката. — Наклони леко главата си. А, точно така. Ти си страхотна! Ти си съвършена. Ти си най-добрата.

— А ти си една торба с лайна.

— Е, това вече беше приказка на възрастен човек. — Сет започна да работи. — Но от твоите уста прозвуча малко жестоко.

— Мога да бъда груба и жестока, когато обстоятелствата го изискват. — Особено, помисли си, когато срещу себе си има мъж, който предпочита да работи, вместо да я държи в обятията си,

независимо че тя е така лудо влюбена в него. Това бе наистина основателна причина.

— Добре, не говори. Просто ме гледай и слушай музиката.

— Както кажеш. И без това нямам какво да ти кажа.

„Може би, но лицето ти ми говори много повече от думите“, помисли си доволен Сет. Точно това му трябваше.

Нарисува предизвикателната извивка на брадичката, сянката, която хвърляше върху гърдите ѝ, изваяните високи скули, невероятната форма на очите и правия патрициански нос.

Но за останалото, за устата и погледа в очите се нуждаеше от още нещо.

— Не мърдай — нареди ѝ той и се приближи към леглото. — Искам да мислиш за това колко много те желая.

— Моля?

— Да мислиш колко силно те желая. Колко си прекрасна, как изглеждаш. Как минаваш покрай мен и аз те гледам. И те желая. Ти притежаваш тази сила.

— Така ли?

— Аз съм отчаян, безразсъден, обзет от теб. — Той се наведе и зашепна: — И ти го знаеш. Единственото, което трябва да направиш, е да щракнеш с пръсти. Да се усмихнеш. И аз ще дотичам. — Той я целуна нежно и дълбоко, показвайки ѝ всичко това. — Аз съм твой роб.

Сетне се отдръпна, но не отдели очи от нея, докато отиваше към платното.

— Това си ти, Друсила. Ти.

Устните ѝ се извиха в усмивка на превъзходство. Познание за силата. Очите ѝ святкаха, изпълнени с покана, в която прозираше нетърпение и безразличие.

Той видя всичко, което искаше да нарисува — очакването, увереността, желанието и обещанието.

— Не мърдай.

Не виждаше нищо друго, освен нея. Не чувстваше нищо, освен нетърпението, което движеше ръката му. Нетърпението да смеси боите, да ги размаже, да ги нанесе и всички те да оживеят върху платното така, че лицето ѝ да разцъфти под четката му.

Той черпеше вдъхновение с пълни шепи и знаеше, че тази светлина върху лицето ѝ ще свети завинаги. Тя щеше да е там, дори когато завърши картината.

Щеше да бъде там, в сърцето и ума му, където и да отиде. Когато е сам, когато е самотен.

— Мога да го направя — каза Сет. — И когато я завърша, тя ще бъде най-важното нещо, което съм рисувал досега. Знаеш ли защо?

Друсила не може да произнесе нито дума, защото сърцето ѝ биеше оглушително. Само поклати глава.

— Защото ще отразява какво си ти за мен. Онова, което си за мен от първия миг, Друсила. — Сет пристъпи към нея. — Обичам те.

Дъхът ѝ спря.

— Знам. — Тя притисна с ръка сърцето си, учудена, че то не пробива гърдите ѝ и не излиза свободно навън с един лудешки скок на радост. — Знам и съм много уплашена. О, господи! Сет! Аз се страхувам, защото също те обичам.

Тя скочи от леглото и се хвърли в прегръдките му, посипвайки листенцата от рози на земята.

[1] Медицински термин — когато жизнените характеристики на монитора изчезнат, той става син. — Б.пр. ↑

През къщата сякаш премина ураган на име Анна, който помете всичко и накара мъжете да потърсят убежище. Тя се изви като вихър във всекидневната, грабвайки чорапи, обувки, шапки, празни чаши. Тези, които не бяха достатъчно бързи да се скрият, бяха накарани да приберат разхвърляните вещи или щяха да бъдат напердашени.

Докато стигна до кухнята, оцелелите се чудеха къде да се заврат. Дори кучето се бе свило в ъгъла и не смееше да мръдне.

От разстояние, което смяташе за достатъчно безопасно, Сет се престаши.

— Почакай, Анна, това е само една вечеря!

Тя се обърна заплашително към него. Той беше по-тежък от нея поне с петнадесет килограма и въпреки това стомахът му се сви от нещо като страх под убийствения блясък на тъмните ѝ очи.

— Просто вечеря значи? — повтори тя. — И предполагам, че смяташ да я приготвиш сам?

— Не! Но каквото и да стотвим ще бъде чудесно. Дру изобщо не е придирчива или дребнава.

— О, Дру не била придирчива — повтори след него Анна, докато вадеше от бюфета продукти, които сложи на масата. — И поради това ти не си сметнал за необходимо да ме предупредиш поне един час по-рано, че ще имаме гост за вечеря.

— Тя не е гост. Аз си мислех, че просто ще грабнем нещо пътем и ще...

— О, чувате ли го? Той си бил мислел просто да грабне нещо пътем! — Анна отиде бавно към него с такова изражение, че Сет застина като малко момче, хванато на местопрестъплението.

— Може просто да поръчаме пица и да я помолим да я вземе на идване към нас.

Кам се надяваше, че докато жена му мачка Сет като хлебарка, тя ще отклони вниманието си от него. Затова се промъкна към хладилника, за да си вземе една бира — нещо като ритуал всяка вечер

след връщане от работа. А не би трябвало да се заблуждава, след като я познаваше от толкова години.

— А ти! — обърна се тя към него. — Мислиш си, че можеш да влизаш в кухнята ми с мръсните си обувки? И може би си въобразяваш, че ще положиш мръсния си задник на дивана в хола, смучейки бирата си? Не, господинчо! Забрави! В моята къща не си господар.

Кам обаче си бе взел бирата и за всеки случай я скри зад гърба си. Тръгвайки да излиза, реши все пак да каже нещо в своя защита.

— Стига си викала! Аз съм само един невинен зрител.

— В тази къща няма невинни. Стой тук! — нареди тя, когато Сет също се опита да се измъкне от кухнята. — Не съм свършила още с теб.

— Добре, добре. Виж, хайде да се разберем. Какво толкова е станало? В тази къща непрекъснато някой идва на вечеря без официална покана. Ей на, преди ден Кевин как доведе оня перко, който му е приятел, просто ей така без предизвестие?

— Той не е перко — извика Кевин от своята стая, където се бе притаил в безопасност.

— Да бе, имаше обица на носа и не спираше да цитира Дилън Томас.

— А, Маркус? Да, той наистина е малко странен. Мислех, че говориш за Джери.

— Е, видя ли? — вдигна ръце Сет. — Толкова много хора влизат и излизат от тази къща, че дори не можем да ги запомним.

— Това е друго. — Анна бе извадила голям кухненски нож от комплекта и понеже Кам — страхливецът му със страхливец! — дезертира от бойното поле, Сет реши да не спори.

— Добре, хайде да забравим. Аз ще ти помогна.

— Естествено, че ще помагаш, къде ще ходиш! Червени картофи — нареди тя, подаде му ножа и рече: — Обели ги!

— Слушам!

— Куин!

— Какво пак? — С глас, който издаваше несъгласие и оправдание, Кам се появи на вратата, като криеше бирата зад гърба си. — Не съм направил нищо!

— Точно така. Нищо не си направил. Отивай в банята. Вземи си душ. И не си хвърляй хавлията на пода. Обръсни се!

— Да се бръсна ли? — Той потърка с ръка брадата си и я погледна учудено. — Че защо? Сега да не е сутрин.

— Обръсни се — повтори тя и започна да кълца чесън с такова настървение, че Сет пъкна пръстите си в джоба за всеки случай.

— Господи! Какво ли още ни чака? — обърна очи към него Кам и тръгна към горния етаж.

— Джейк! Прибери боклуците си от пода на дневната. Кевин! Мини с прахосмукачката.

— Защо правиш така, че да ме намразят? — попита с тъжен шепот Сет.

Единственият отговор от страна на Анна беше един леденостуден поглед и презрително мълчание.

— Когато обелиш тези картофи, искам да ги нарежеш на филийки. Толкова дебели. — Тя му показа с пръсти. — Когато свършиш и това, сложи сапун и хавлията за гости в долната баня. Първият, когото хвана, че е използвал сапуна и е оставил отпечатъци от мръсните си ръце върху хавлията, ще бъде с отрязани пръсти — обяви високо тя, след което сложи продуктите в една купа и започна да бие яйца.

— Искам само да знаеш, че боклукът в дневната не е мой — извика Джейк и изръмжа заплашително към Сет. — В тази къща всеки си хвърля боклуците където намери. Това е.

— Ти какво си мислиш, че правиш? — попита Анна Джейк, който отвори хладилника.

— Просто исках да си взема...

— Не! Не искаш. Аз искам да наредиш масата.

— Днес е ред на Кевин да слага и да вдига масата. Аз съм дежурен по чиниите.

— Тази вечер ще наредиш масата и ще измиеш чиниите.

— Как така аз? Защо аз? Да не би аз да съм поканил някакво си полузаспало маце на вечеря?

— Защото аз така казвам. Сложи масата в трапезарията. И извади красивите чинии.

— Че защо ще ядем в тях? Днес да не би да е Денят на благодарността?

— А също ленената покривка и ленените салфетки — добави, без да му обръща внимание, Анна. — Онези, с розичките по тях. Шест места. И първо си измий ръцете.

— Го-о-осподи! Та тя е само едно момиче! Да не мислиш, че е английската кралица или някой още по-важен.

Той обаче отиде до мивката, пусна водата и изкриви устни също както баща си.

— Никога няма да доведе момиче тук.

— Ще ти го напомням в близките няколко години. — Тъй като идеята нейното малко момче да доведе момиче вкъщи за вечеря накара очите ѝ да парят, Анна спря да бърка, въздъхна и сипа марината върху пилешките гърди.

— И аз ще си помисля два пъти, преди да се реша — измърмори под носа си Сет.

— Моля?

Той стреснато премигна.

— А, нищо. Просто си говоря сам. Всичко е наред, Анна. Аз и преди съм водил тук момичета. Дру вече веднъж яде у нас, а ти не се притесни и не направи никакви специални приготовления.

— Сега е различно. Тогава тя дойде неочаквано, а и ти почти не я познаваше.

— Да, но...

— А ти може и да си водил преди момичета тук, но никога досега не си канил жената, в която си влюбен на вечеря, нали? Мъжете нищо не разбират. Въобще нищо. А аз се чудя и не проумявам защо съм заобиколена от подобна напаст и си вадя душата заради тях!

— Не плачи. О, господи! Моля те, не плачи.

— Ще си плача, ако искам. Ти само се опитай да ме спреш!

— Олеле, става страшно — промърмори под носа си Джейк и бързо се оттегли в трапезарията.

— Аз ще сготвя пилето. — Объркан, Сет заряза картофите, които белеше, и започна да милва Анна по косата. — Само ми кажи какво искаш от мен да направя. И всичко останало ще свърша — ще измия чиниите след това и ще... — Той се сети за нещо и отстъпи назад. — Чакай, чакай, никога не съм казвал, че съм влюбен в Дру.

— Какво? Ти мен за сляпа или за глупава ме имаш? — Анна взе зехтина и дижонската горчица, за да направи специалната заливка за

картофите. — Подай ми уорчестърския сос.

Той обаче, вместо да я послуша, взе ръцете ѝ в своите и ги притисна.

— Ти не ме остави да довърша. Откъде и как разбра това?

— Защото те обичам, глупчо такъв! А сега се махай и ме остави.

Заета съм.

Сет притисна бузата си до нейната и въздъхна.

— По дяволите. — Тя обвини врата му с ръце. — Искам да си щастлив. Искам да си много щастлив.

— Аз съм. — Той притисна устни към косата ѝ. — И всичко ми се струва призрачно и нереално.

— Нямаше да е истинско, ако не ти се струваше. — Тя го погали и сетне се отдръпна. — А сега се омитай отгук. Запомни ли? Сапунът, хавлиената кърпа. Дъската на тоалетната чиния да не е вдигната. И си намери едни джинси, които да нямат дупки.

— Не съм сигурен, че имам. Благодаря ти, Анна.

— Моля. Но миенето на чинии не ти се е разминало.

От трапезарията се дочу радостният възглас на Джейк: „Йо-хо-хо!“.

— Извинете ме. Благодаря ви, че и този път ме приемате неканена.

Ана избра една тъмносиня ваза за веселите чернооки теменужки, които Дру ѝ бе донесла.

— За нас е удоволствие. Въобще не си ни притеснила.

— Не мога да си представя, че един неочакван гост за вечеря в последната минута, след като цял ден си била на работа, няма да те притесни.

— О, та аз приготвих само пиле. Нищо специално. — Анна се усмихна предупредително, когато видя Джейк да прави изразителна физиономия и да върти очи зад гърба на Дру. — Има ли нещо, Джейк?

— А, не. Само се чудя кога ще ядем.

— Ти ще научиш пръв. — Тя постави цветята на кухненската маса. — Върви да кажеш на Сет да отвори това хубаво вино, което Дру ни е донесла. Ще пием по чаша преди вечеря, нали?

— Хората направо ще умрат от глад в тази къща — започна да се оплаква Джейк, обаче шепнешком, докато влачеше крака към трапезарията.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Дру.

В кухнята ухаеше фантастично. Нещо, което сигурно беше пилето, се задушаваше в покрит тиган.

— Всичко е под контрол. Благодаря. — С уверена ръка Анна вдигна капака на тигана, хвана дръжката и го разклати леко, след което провери с вилицата месото и отново го затвори. — Ти умееш ли да готвиш?

— Не и така. Мога да правя само спагети, залети с готов сос.

— О, сърцето ми! — извика, смеейки се, Анна и се хвана драматично за гърдите. — Та готовият сос си е чиста глина! Обичам да моделирам с нея. В близките дни ще ти покажа как да правиш истински доматиен сос по италианска рецепта, а след това и други неща. Сет! — Тя засия, когато той влезе в кухнята. — Отвори виното, моля те. Сипи на Дру една чаша. Можеш да й покажеш как са се хванали моите цветя, докато аз довърша вечерята.

— Аз искам да помогна — протестира Дру. — Може да не умея да готвя, но ще следвам точно инструкциите.

— Следващия път. Сега излизай със Сет и си пий виното. След десет минути сме на масата.

Ана ги изпрати, потърка ръце, доволна от себе си, и се впусна в довършването на ястието.

След петнадесет минути всички седяха в рядко използваната трапезария, където бяха запалени половин дузина чаени свещи. Кучето, както забеляза Дру, беше безследно изчезнало.

— Какви красиви чинии — отбеляза Дру.

— И аз ги харесвам. Купихме ги с Кам от Италия през медения ни месец.

— Ако счупиш една — предупреди я Джейк, докато атакуваше своята порция пиле, — ще те напъхаме в мазето, където мишките ще ти изядат ушите.

— Джейк! — извика през смях Анна и подаде огромната купа с вдигащи пара картофи наляво. — Какви ги приказваш! Та ние дори нямаме мазе!

— Татко казва, че точно това ще направиш, дори ако трябва да изкопаем мазе. Нали, татко?

— А, не знам за какво говориш — оправда се Кам. — Яж и аспержи.

— Трябва ли?

— Щом аз трябва да ям, значи и ти също.

— За никого не е задължително — намеси се отново Анна и помоли за тишина.

— Супер, тъкмо ще останат повече за мен. — Кевин посегна да си вземе аспержи, но зърна предупредителния поглед на майка си. — Какво? Аз ги обичам.

— Тогава помоли да ти подам платото, вместо да се пресягаш през цялата маса. Като ги гледа човек, ще си помисли, че ги държим вързани и не ги пускаме от колибката им — рече Кам на Дру.

— Винаги съм искала да имам братя.

— За какво са ти? — извика Джейк. — Най-много да те набият.

— Аз съм съгласна. Ти сигурно затова си толкова хубав, защото често са те били — усмихна му се тя и продължи: — Винаги съм си мислела, че е много приятно да има с кого да си говориш. И да се биеш. Някой, който да поеме част от парата, когато родителите ти са ядосани или сърдити. Когато си единствено дете, няма кой да отвлича вниманието, ако се сецате какво искам да кажа. Нито кой да яде аспержи, когато ти не ги искаш.

— Да, само че Кевин омете половината захаросани бонбони на Хелюин миналата година.

— И-и-и, голяма работа!

— Никога няма да го забравя. Всичко се трупа в моята база данни. И ще дойде ден, захаросано прасе такова, когато ще си платиш.

— Ти си същинска драка.

— А ти си актриска.

— Това е последната обида на Джейк — обясни Сет на Дру. — Произлиза от актьор, защото Кев играе в училищната пиеса.

— И се римува с миска — обясни Джейк, докато Анна простена. — Така много хитро му казвам, че е кекав като момиче.

— Умно. Гледах пиесата ви миналият месец — рече Дру на Кевин. — Мисля, че играхте чудесно. Мислил ли си да продължиш да учиш театър в колежа?

— Да. Наистина ми харесва. Пиесите са много сериозна работа, но аз повече харесвам киното. Момчетата и аз направихме няколко наистина страхотни късометражни видеофилма. Последният — „Разсечен“, е най-добрият. Разказва се за един еднорък психар убиец, който дебне ловци в гората. Убива ги един по един, защото отмъщава на един от тях, стрелял в ръката му при ловна злополука. Имаме си прожектори и всичко каквото трябва. Искаш ли да го видиш?

— Да.

— Не знаех, че си ходила да гледаш пиесата на Кевин.

Дру насочи вниманието си към Сет.

— Просто се опитвам да не пропускам събитията в града. И освен това обичам театър.

— Можехме да отидем заедно.

Тя вдигна чашата си с вино, усмихна му се над нея, така че сърцето му направо замря.

— Като на среща ли?

— Дру има непоносимост към срещи — обясни Сет, без да откъсва очите си от нея. — Защо всъщност?

— Защото на тях често идват мъже, които не ме интересуват. Но преди всичко, защото откакто съм дошла тук нямам време за подобна дейност. Да започна бизнеса, а след това да поддържам магазина, е от по-голяма важност за мен.

— Как реши да станеш цветарка? — попита я Анна.

— Трябваше да се запитам сама какво искам да правя, а след това — кое ще ми доставя най-голямо удоволствие. Обичам цветята. Изкарах няколко курса и установих, че имам талант за това.

— Иска се много смелост да започнеш бизнес, още повече на съвсем ново и непознато място.

— Щях да умра, ако бях останала във Вашингтон. Звучи доста драматично, нали? Е, необходимо ми беше някое ново място. Мое, собствено. Обмислях и преценявах много места и много дейности и се връщах все към Сейнт Кристофър и цветарски магазин. Един цветарски магазин те хвърля направо в най-дълбокото място.

— Как така? — попита обзет от любопитство Кам.

— Веднага ставаш близък с цялото общество. Когато някой купува цветя, научаваш кой има рожден ден, кой има годишнина от сватбата, кой е умрял и кой има бебе. Кой се е влюбил или се е

разделил, кой е болен или кой е оздравял. А в малко градче като това, естествено, научаваш и подробностите за всяко събитие.

Тя помълча за минута и продължи със свършен акцент на жител на крайбрежието.

— Знаете ли, старата госпожа Уилкокс почина. Щеше да навърши осемдесет и девет през идващия септември. Върнала се у дома от пазара и получила удар в кухнята, докато си вадела продуктите от чантата. Колко жалко, че не успяха да се сдобрят със сестра си, преди да е станало вече късно. Не са си проговорили нито дума от цели двадесет години.

— Браво! — изпляска с ръце Анна. Беше направо възхитена. Момичето бе не само хубаво и наблюдателно. Имаше и остър ум. А в онова, което каза, прозираше топлина и хумор. Горкият Сет. Направо беше загубен.

Самият Сет бе доста позачеревен.

— Аз си мислех, че трябва само да подреждаш цветята във вазите — добави той.

— О, има и много работа покрай това. Когато влезе един мъж, който току-що се е сетил за годишнината от сватбата, моята работа е не само да сложа в ръцете му подходящите цветя, но и да остана дискретна.

— Като свещеника — вметна Кам и това я разсмя.

— Е, не чак до такава степен. Ще паднете, ако чуете изповедите, които чувам аз. При това по цял ден. Но това ми е работата.

— По всичко личи обаче, че ти си я харесваш — продума Анна.

— Така е. Наистина я обичам. Обичам самата работа, а също и да бъда част от нея. Във Вашингтон... — Тя си пое въздух, изненадана сама от себе си, че разказва за това. Нещо, което не ѝ се случваше често с непознати хора и не ѝ се удаваше лесно. — Нещата бяха трудни — довърши с въздишка. — Аз търсех точно това и го намерих.

Той я изпрати до вкъщи. Двамата седнаха на стъпалата на верандата в топлината на лятната нощ, наблюдавайки танца на светулките в мрака.

— Приятно ли прекара?

— Какво говориш? Това беше най-прекрасната вечер в живота ми. Вечерята беше супер, а и опознах семейството ти по-отблизо. Колкото до плаването — нямам думи.

— Добре. — Той взе ръката ѝ и я докосна с устни. — Защото Анна няма да се сдържи и ще се похвали, така че ще трябва да повториш същото у Грейс и да го потретиш у Сибил.

— О! — Дру не беше се сетила за подобна перспектива. — В такъв случай е редно аз също да отговоря на гостоприемството. Ще трябва да поканя всички.

Щеше да се наложи да поръча кетърингово обслужване, разбира се. Не можеше да посрещне и нахрани толкова хора сама. И трябваше да реши как да организира забавления за цяла орда тийнейджъри.

— Не знам как ще се справя — призна си Дру. — Онези вечерни приеми, на които съм била домакиня, се различават коренно от онова, което вие правите тук.

— Ти искаш да ги поканиш? — Идеята допадна много на Сет. — Няма проблеми. Ще вземем един грил и ще направим скара на открито. Хвърляме няколко пържоли и царевици върху въглищата и готово. Вкусно и просто.

Ние, помисли си Дру. Някак си неусетно се бяха превърнали от аз и ти в ние. Не беше напълно сигурна дали чувстваше точно това и изобщо какво чувстваше по въпроса.

— Искам да те попитам нещо. — Сет се облегна на стълбите, така че да може да се наслаждава на профила ѝ. — Каж ми, какво е да си неприлично богат? Да си израснал в богато семейство, да си имал богато детство?

Веждите ѝ се вдигнаха по начина, който той обичаше.

— Ние предпочитаме да казваме *впечатляващо богат* пред *неприлично богат*. И според мен в това има смисъл.

— Сигурно, обзалагам се. Но много искам да установя защо едно пиленце от впечатляващо богато семейство е решило да върти цветарски магазин на крайбрежието и как така няма домашна прислуга, нито работници в магазина?

— Как да нямам? Имам господин Г., който се справя отлично. Той е прилежен, мил, отговорен, познава и обича цветята. Освен това имам намерение да наема някой, който да работи почасово в цветарницата. Но трябва първо да съм сигурна, че ще има достатъчно

клиенти и работа през летния сезон, иначе няма смисъл. Смятам да започна да търся подходящ човек в близко бъдеще.

— Но ти ще продължиш да се занимаваш със счетоводството.

— Защото обичам да го правя.

— А също и с поръчките, допълнителния инвентар и всичко останало.

— Харесва ми...

— Да, знам. Не се оправдавай. — Когато я видя как изправи рамене, като че се готвеше за битка, той се развесели. — Харесва ти да държиш кормилото и да управляваш. Няма нищо лошо в това.

— Като говорим за кормило, искам да ти кажа, че проектът на лодката ми хареса. Дори много ми хареса. Мисля да се обадя на Филип и да подпиша договор.

— Чудесно, но ти избягваш отговора на въпроса. Не ми бягай по допирателната. Как успяваш да се справиш без помощница вкъщи?

— Ако става дума да ползвам услугите на фирмата на Грейс, Обри вече ми предложи. Имам намерение да се обадя скоро.

— О, нямах това предвид, но не е лоша идея. — Той докосна бедрото ѝ и го погали. Един жест, който безпогрешно издаваше съществуваща интимност. — Да се възползваш от богатството си и да си свободна.

— Ти какво така неочаквано се интересува от богатството ми?

— Не от богатството, а от теб — поправи я той. — Сибил е единственият човек, когото познавам, който произхожда от богато семейство. А доколкото мога да преценя, парите на нейното семейство са като дребни картофчета в сравнение с вашите. Майка ти идва да те види, возена от униформен шофьор. Представителна работа. А ти нямаш дори някой, който да измете боклука или да измие прозорците. Ето защо се питам защо става така. Може би ти харесва да търкаш мръсен под и да се изявяваш като чистачка?

— Това беше детинската ми мечта — отвърна Дру сухо.

— Ако искаш да осъществиш мечтата си в банята на студиото, чувствай се свободна да го направиш.

— Много си щедър.

— Да, защото те обичам. Правя каквото мога за теб.

Тя въздъхна едва чуто. Значи той я обичаше. И искаше да я разбере.

— Парите — започна Дру, — многото пари разрешават голяма част от проблемите. И създават нови. Но независимо какъв си, богат или беден, като си удариш пръстите на краката, те боли, нали? Богатството също може да те изолира, така че да не желаеш да се срещаш или да завързваш приятелства с хора извън този прекрасен, чаровен кръг. Печелиш много и в същото време губиш много. Със сигурност губиш много повече, когато родителите ти се чувстват задължени да те предпазят от различни неща извън този кръг.

Тя се обърна и го погледна.

— И това, което ти казвам, не е разказ на „горкото малко богаташче“. Това са фактите. Аз съм родена с привилегиите си. Никога не съм искала каквото и да е, става дума за материални неща, и никога няма да го направя. Получих добро образование, можех да пътувам където си искам. И ако бях останала в оня чаровен прекрасен кръг, мисля, че постепенно щях да умира. — Дру поклати глава. — Ето ти отново драма.

— Не мисля, че е драматично. Тук става дума за глад. Ако човек не бъде нахранен, той умира от глад.

— Тогава предполагам, можем да кажем, че се нуждаех от смяна на менюто. В нашата къща във Вашингтон майка ми има шестнадесет души прислуга. Къщата ни е прекрасна, перфектна. А тук е първото място, където мога да бъда сама. Когато си наех жилище в Джорджтаун, въпреки че заявих категорично, че нямам нужда от помощ и не искам такава, те наеха специално за мен икономка. Смятаха, че ми правят подарък. Ужас!

— Можела си да откажеш.

Дру поклати глава.

— Не беше толкова лесно, колкото си мислиш. А ако започнех да се боря за правата си, това щеше да създаде още по-големи конфликти. Във всеки случай грешката не беше в икономката. Тя беше много мила жена. Разбираше си от работата и беше приятна. Но аз просто не я исках. Не я освободих, защото родителите ми предостатъчно бяха обезумели от идеята ми повече да не живея в тяхната къща и през цялото време ми досаждаха колко се тревожат за мен, колко добре щели да се чувстват, ако знаят, че с мен живее някой, на когото могат да разчитат. Мисля, че бях ужасно изморена да споря с тях.

— Никой не мисли за теб повече от семейството.

— Не и в моя случай. Изглежда смешно да се оплакваш от това, че имаш някой, който да ти готви, чисти, пере и да върши всички домашни задължения вместо теб. Но в същото време заменяш своята свобода заради удобствата и мързела. Никога, никога не си сам. И няма значение колко приятна, лоялна и дискретна е икономката, или прислугата, те всъщност знаят всичко за теб. Знаят кога си се скарал с родителите или с любовника. Знаят дали правиш секс, или си самотен. Всяко твое настроение, всяка стъпка, а ако живеят по-дълго с теб, и всяка твоя мисъл трябва да споделяш с тях. Не исках това да се повтори тук. — Тя въздъхна. — Освен това обичам да се грижа сама за себе си и за къщата. Да си върша работата. Харесва ми да знам, че мога. Но не съм сигурна дали ще се справя с една вечеря, на която ще поканя цялата банда Куин.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти призная една тайна. Анна полудя около един час преди ти да дойдеш тази вечер и ни побърка.

— Наистина ли? — Това признание я развесели и успокои. — Стана ми по-леко. Тя винаги изглежда така подредена и точна. Сякаш всичко ѝ идва отръки и успява да се справи с лекота.

— Така е. Само не ни питай как ни командва. Строява ни в две редици и ни плаши до смърт.

— Но вие я боготворите. Всеки един от вас. Това е удивително. А за мен е съвсем нова и непозната територия.

— За мен също.

— Не. — Тя обърна лице към него. — Не е! Семейните сбирки, независимо дали са традиционни или случайни, планирани или спонтанни, за теб са нещо добре познато и известно. Стара територия. Ти нямаш нужда от карта, за да се оправиш в нея. И си страшно щастлив човек, че ги имаш, всички твои братя и сестри.

— Знам. — Сет си помисли откъде бе дошъл тук. Спомни си и за Глория. — Знам това.

— Да, то се вижда. Вие всички сте така предани един на друг, изпълнени един от друг. Близките ти ми направиха място, приеха ме, защото ти ги помоли. Ти имаш отношение към мен, затова и те имат. Ти ме обичаш, затова и те ме обичат. Трябва да ти призная, че с моето семейство няма да е така. Ако някога се срещнеш с тях, по-точно,

когато се срещнеш с тях, ти ще бъдеш много внимателно разпитан, изследван, анализиран и преценен.

— Но те също ще го направят заради теб.

— Не, не толкова заради мен, колкото заради тях самите. Заради името на семейството. По точно имената — поправи се тя. — Положението. Ще бъде направено дискретно проучване на финансовата ти стабилност, за да бъдат сигурни, че не преследваш парите ми. Майка ми първоначално ще бъде развълнувана от това, че имам връзка с мъж, който е толкова известен в артистичните кръгове, толкова шикозен...

— Шикозен. Защо използваш тези купешки думи?

— И докато е впечатлена, всичко ще бъде наред — довърши изречението си Дру.

— О, я остави майка си на мира! — Той разроши косата си като десетгодишно хлапе. — Няма да се оскърбя, ако някой се впечатли толкова много от репутацията ми на художник.

— Но може би ще се оскърбиш, когато миналото ти бъде съвсем подробно изследвано и кредитната линия и банковите сметки на „Лодки от братя Куин“ бъдат проверени.

Споменаването на миналото накара кръвта му да истине.

— Ти сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно. Трябва да го знаеш. Това е стандартна процедура в моето семейство. Джона премина изпитанието с много високи оценки, а и политическите му връзки бяха допълнителен плюс. Което обяснява защо никой не бе очарован, когато обявих, че няма да има сватба. Съжалявам. Знам, че развалих настроението ти, но мисля, че като се има предвид как се развиват нещата помежду ни, трябва да знаеш всичко това. По-добре рано, отколкото късно.

— Да. По-добре рано. — Той хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. — Ако не им хареса онова, което открият, нещата помежду ни ще спрат ли да се развиват?

— Както знаеш, дойдох да живея тук, далеч от тях, защото не можех да живея като тях. Аз живея според своите собствени закони и тези на сърцето ми.

— Значи няма да се тревожим. — Той я взе в прегръдката си. — Обичам те. И не ме интересува какво мислят другите. Да мислят каквото си щат.

Искаше му се наистина да е толкова просто.

В живота си досега беше научил, че любовта е единствената и най-могъщата сила на света. Тя можеше да преодолее и да помете и алчността, и омразата, и завистта, и дребнавостта. Тя можеше да промени живота.

Господ бе свидетел, че любовта бе променила неговия.

Сет вярваше в безграничната сила на любовта, независимо дали тя се проявяваше в страст или себеотрицание, в гняв или нежност.

Но любовта рядко беше проста. Тя бе многопластова, многостранна и точно тази нейна сложност и многообразност я правеше такава голяма сила.

И така, той обичаше Дру и затова трябваше да ѝ разкаже всичко. Не беше роден направо на десет години. Тя имаше правото и трябваше да знае откъде идва и как. Трябваше да намери начин да ѝ разкаже за своето детство. И за Глория.

Но не веднага. Реши, че заслужава малко време да бъде с нея, да се наслади на чувствата. Или може би си търсеше извинения.

Сет искаше Дру да опознае семейството му и да се чувства приятно и удобно с тях. Искаше да завърши картината. Искаше и малко време, за да работи по лодката ѝ, така че когато бъде готова, да принадлежи в известен смисъл и на двамата.

Нямаше поставен краен срок все пак. И нямаше смисъл да бърза и да изнасилва нещата. Дните минаваха, минаваха и седмиците, а от Глория нямаше ни вест, ни кост. Беше му по-лесно да си представя, че си е отишла. Може би този път завинаги.

Той се пазареше със самия себе си. Реши, че ще мисли за тези неща след Четвърти юли. Всяка година семейство Куин организираше огромен пикник за празника. Канеха всички — приятели, съседи, близки и далечни роднини и всички те ядяха, пиеха, говореха, клюкарстваха, плуваха в студената вода и се наслаждаваха на фойерверките. Още от времето на Рей и Стела.

Но преди бирата и раците трябваше да отделят време за шампанското и черния хайвер. С очевидно недоволство и значителен натиск от страна на родителите ѝ, Дру се съгласи да присъства на една

от галавечерите във Вашингтон по случай националния празник заедно със Сет.

— По дяволите, я се виж на какво приличаш! — Кам застава на вратата на спалнята и подсвирна, като видя Сет облечен в смокинг. — В този маймунски костюм ми напомняш на зализано конте от старите филми.

— Просто ми завиждаш и ти се иска да изглеждаш и ти толкова хубав. — Сет постави копчетата на ръкавелите. — Имам чувството, че ще бъда изложен на показ, като на изложба на това соаре. По-добре да си бях сложил барета и пелерина вместо смокинг. Все пак успях да се удържа. — Той започна да връзва вратовръзката си. — Туй чудо го избра Фил. Според него била класическа, но не старомодна.

— Той знае най-добре. Стига си си оплитал пръстите, няма да можеш да ги развържеш после. О, боже! Ама много си схванат, един възел не можеш да вържеш! — Кам напусна вратата и отиде до Сет, за да му помогне да върже вратовръзката. — По-нервен си от девственица преди първата брачна нощ.

— Може би. Ще плувам в басейн, пълен само със синя кръв тази вечер. Не искам да се удавя.

Кам присви очи и го погледна строго.

— Парите не правят човека. Ти си толкова добър, колкото и всеки от тях, че дори и много повече. Никой, който носи фамилията Куин, не е на второ място. Не забравяй това.

— Аз искам да се оженя за нея, Кам!

Сякаш някой заби нокти в стомаха на Кам. Пътуването от момче до мъж не бе чак толкова дълго, колкото си мисли човек. Ето че момчето бе пораснало и станало мъж.

— Да, ясно ми е.

— Когато се жениш за някой, приемаш и семейството му, и багажа, и миналото. Всичко.

— Така е.

— Аз ще трябва да приема нейните, а тя моите роднини. Ще трябва да изтърпя приема тази вечер, сетне тя ще преживее лудостта на нашия празник на четвърти... И след това, трябва да й разкажа. За Глория... и много повече. Трябва да й разкажа за всичко.

— Ако се страхуваш, че ще си отиде, значи не е за теб. И тъй като тя е жена, а аз мисля, че познавам жените, смятам, че няма да избяга. Не е от този тип.

— И аз не мисля, че ще избяга. Но не знам какво ще направи. Нито какво ще направя аз. Обаче трябва да ѝ го разкажа и да ѝ дам възможност да реши къде иска да отиде от тук нататък. Вече много дълго се проточи всичко.

— Това е отдавна минало. Но то е твоето минало и трябва да го споделиш с нея. След това можеш отново да го забравиш. — Кам отстъпи назад и го огледа. — Истински франт. — Той стисна мускулестата ръка на Сет, знаейки, че това ще го развесели и ще изличи тревогите от лицето и сърцето му. — О, я виж ти какъв мускул! Ти си бил заякнал. Време ти беше!

— Стига де!

Сет се смееше безгрижно, когато излезе от къщи и отвори вратата на колата си. Но усмивката му замръзна, а паниката сграбчи гърлото му с безмилостни стоманени пръсти, когато видя върху седалката бележка.

„Утре вечер, десет часът. Бар «Милър», Сейнт Мишел. Искам да говорим.“

Глория се бе завърнала отново. И беше идвала тук, помисли си той, като смачка хартията на топка. В дома му. Беше си позволила да пристъпи до семейството му.

Да, трябваше да поговорят. И щяха да си поговорят.

Сет не забрави да ѝ каже, че изглежда прекрасно. Тя наистина изглеждаше така, облечена в яркочервена рокля, която се спускаше като водопад по тялото ѝ, а целият ѝ гръб беше гол, с изключение на две кръстосани блестящи тънки презрамки.

Също така не забрави, че трябва да се усмихва и да води безгрижен разговор, докато пътуваха към Вашингтон. Насили се да се отпусне. Да забрави за Глория. Щеше да се справи с нея така, както винаги се бе справял.

Каза си, че тя не може да му вземе нищо друго, освен парите.

Но знаеше, че се самозалъгва. Знаеше, че това е лъжа.

За това ли му бе намеквала Стела в съня му? — хрумна му внезапно. Не бяха само парите. Глория се стремеше не само към тях. Тя искаше да дълбае в сърцето му, да извади душата му, докато и най-малкото късче щастие изтече заедно с кръвта.

Мразеше го за това, че се беше запазил, че не успя да го поквари. В известен смисъл винаги бе знаел това.

— Благодаря ти. Високо оценявам съгласието ти да изпиташ на гърба си цялото това неудобство.

Той погледна Дру и хвана ръката ѝ.

— Хайде, стига! Нали не съм всеки ден на подобни тържества! Не се срещам с кинозвезди и политици под път и над път. Има да се перча след това — добави с усмивка.

— Аз предпочитам да съм си у дома и да си седя на люлката на верандата.

— Ти нямаш люлка на верандата.

— Значи трябва да си купя. Напомни ми. Та значи предпочитам да си седя на въображаемата си люлка и да пия чаша хубаво вино, докато слънцето залязва.

Заедно с теб, довърши наум Дру.

Каквото и да говореше, нещо не бе наред. Познаваше лицето му много добре. Толкова добре, че ако затвореше очи, можеше да го

нарисува в съзнанието си. В очите му имаше тревога. Сет криеше нещо от нея, нещо, което силно го безпокоеше и измъчваше.

— Два часа — каза тя. — Ще стоим два часа и си тръгваме.

— Както кажеш, Дру. Ти решаваеш колко да стоим.

— Ако питаш мен, никога нямаше да отида. Но няма начин да го избегна. Този път и двамата се бяха съюзили срещу мен. Чудя се дали изобщо някога ще достигнем до момента, в който родителите ни няма да могат да ни изнудват емоционално, за да направим нещо, което не искаме.

Тя говореше за своите родители, но думите ѝ го накараха да мисли за Глория и страхът отново сви стомаха му.

— Това е само едно обикновено празненство, скъпа.

— О, де да беше само това! Празненство е, когато отиваш да се развличаш, да се веселиш, да се отпуснеш и да се наслаждаваш на компанията на хора, с които имаш общи неща. Аз нямам нищо общо с тези хора, Сет. Може би никога не съм имала. Майка ми иска да те покаже и аз трябваше да ѝ позволя това, защото ме е отгледала и облякла тази вечер.

— Изглеждаш страхотно. Но трябва да се съгласиш, че аз също изглеждам добре.

— Как бих могла да отрека? Но не се опитвай да ме ободриш, няма да помогне. Въпреки това благодаря. Обещавам да ти върна жеста и да направя същото за теб на връщане, когато ще си изцъклил поглед и ще бъдеш неадекватен, защото ще са те разпитвали и измъчвали на колелото като Светата инквизиция.

— Това означава ли, че за теб има значение какво мислят те за мен?

— Разбира се. — Развеселена, тя извади червилото си и не видя как челюстта му се стегна. — Искам всички тези хора, които изразиха своята лепкава и лицемерна симпатия към мен, когато се разделих с Джона, всички онези, които очакваха да направя гаф или да кажа нещо неподходящо, което щяха да дъвчат до безкрайност на следващата вечеря, да те видят. Искам да ги накарам да си кажат: „О, Дру със сигурност си е стъпила на краката и се е оправила. Виж я ти! Не си е губила времето. Хванала е *il maestro giovane*^[1]“.

Напрежението се пренесе от врата към гърба му и беше толкова силно, че той не успя да го отхвърли.

— Значи аз ще бъда нещо като символ за твоя настоящ статус — успя да каже и се опита да бъде весел.

Тя начерви устните си и затвори червилото.

— И то много повече, отколкото диамантена огърлица от „Хари Уинстън“. Доста е жалко, тъпо и женско, но не ме интересува. Знаеш ли, за мен беше голямо откритие да осъзная, че все пак приличам на майка си, щом искам да те покажа на тези хора.

— Не можем да избягаме от потеклото си, нито от гените. Колкото бързо и надалеч да тичаме.

— Но е депресиращо. Ако е така, ще трябва да скоча от някоя скала. Нямам никакво намерение да пропиляя живота си, като участвам в благотворителни комитети и в четвъртък следобед давам чай за знатните дами на Вашингтон.

Нещо в мълчанието му я накара да протегне ръка и да хване неговата.

— Два часа, Сет. Максимум.

— Твоя воля.

Няколко минути след като влязоха в балната зала, Сет получи първата си представа за предишния живот на Дру.

Групи от хора се движеха, смесваха и преливаха една в друга под звуците на дванадесетчленен оркестър. Декорът беше патриотичен — преобладаващите цветове бяха червено, бяло и синьо. Такива бяха цветята, покривките на масите, балоните и знамената.

В центъра на залата се извисяваше огромна сладоледена скулптура на американското знаме, изваяна така, сякаш то се вееше от вятъра.

Повечето от женските рокли бяха със същите цветове, но накитите бяха предимно бели, в изобилие и под формата на диаманти и перли. Всъщност дрехите бяха консервативни, традиционни и много, много скъпи.

Беше нещо като политическо рали, състезание, надпревара, оприличи го Сет. Отчасти празненство, отчасти мелница за клюки.

Можеше да ги нарисува с акрилни бои, помисли си той. Всички тези наситени цветове и форми, облени от ярката светлина на кристалните полилеи.

— Друсила. — Катерин изникна неочаквано до тях, облечена в морскосиньо. — Изглеждаш прекрасно. Но не говорихме ли да облечеш бялата рокля на „Валентино“? — Тя целуна дъщеря си по бузата и с едно снизходително „тц-тц“ прекара ръка по косата ѝ. — Здравей, Сет. — Тя му подаде другата си ръка. — Прекрасно е, че те виждам отново. Страхувах се, че трафикът ще ви забави. Толкова се надявах двамата с Дру да дойдете още преди уикенда, така че да не става нужда да карате по този ужасен път.

Сет за пръв път чуваше за подобно предложение, но веднага влезе в час.

— Благодаря много за поканата, но не можах да се освободя порано. Надявам се, че ще ми простите и ще запазите един танц за мен. Така ще мога да кажа, че съм танцувал с двете най-красиви жени в тази зала.

— Не е ли очарователен? — Катерин леко порозовя. — Можеш да бъдеш сигурен, че ще го направя. А сега ела с мен, трябва да те представя. Толкова много хора искат да се запознаят с теб.

Преди обаче да успее да го отвлече, бащата на Друсила застана пред тях. Беше представителен мъж със сребриста коса и засенчени, подозрително шарещи кафяви очи.

— Ето я и моята принцеса. — Той притегли Дру в силната си и любяща прегръдка. — Закъсняхте и аз се притесних.

— Не сме къснели.

— За бога, остави момичето да си поеме дъх — нареди Катерин и дръпна Проктър за ръката.

В един миг Сет си представи как кучето Уитлес дърпа Анна за полата и се мъчи да се завре между нея и някой, който се опитва да я прегърне.

— Проктър, това е кавалерът на Друсила — Сет Куин.

— Радвам се да ви видя най-сетне. — Проктър пое ръката му със здраво ръкостискане. Тъмните му очи спряха настойчиво върху лицето му. Сякаш го изучаваха. — Радвам се да се запозная с вас. — Продължаваше да държи ръката му.

Сет започна да се пита дали няма да играят на канадска борба, когато той най-накрая я пусна.

— Жалко, че не можахте да намерите време да дойдете за уикенда.

— Татко, вината не е на Сет. Казах ти, и на мама казах, че аз не мога. Ако...

— Магазинът на Дру е страхотен, нали? — прекъсна я Сет. Тонът му беше безгрижен и весел, докато вземаше шампанско от таблата на преминаващия покрай него сервитьор, подаде първата чаша на Катерин, сетне на Дру, на Проктър и накрая взе за себе си. — Не мога да се произнеса по отношение на всички аспекти на бизнеса, но говоря от естетична гледна точка. Тя е използвала пространството и светлината перфектно и е разгънала цяла гама от цветове и материали. Окото на всеки художник би било задоволено от онова, което е направила. Е, аз ѝ се възхищавам, като художник на художник. Трябва да бъдете много горди с нея.

— Разбира се, че сме горди. — Усмивката на Проктър стана остра, кисела, почти убийствена. Тя казваше: „Дру е моя дъщеря, ти какво си мислиш, бе!“ точно толкова ясно, колкото и дърпането на Катерин за ръкава преди малко. — Друсила е нашето най-скъпоценно съкровище.

— Не би могло да бъде другояче — съгласи се Сет.

— А, ето го там и дядо! Сет! — Дру хвана ръката на Сет. — Трябва да те запозная с него.

— Разбира се. — Той се усмихна сияйно на родителите ѝ. — Извинете ме за минута. Ще се видим пак.

— Ти си бил много печен в ласкателствата — прошепна му тихо Дру, докато се отдалечаваха. — Впечатли ме.

— Завършил съм курс по такт и дипломация. Мисля, че Фил е виновен за това. Можеше все пак да ми споменеш за поканата за уикенда.

— Да, извинявай. Трябваше. Реших, че по този начин спасявам и двама ни. А вместо това май те насадих на пачи яйца.

По пътя към масата, където сенатор Уиткомб седеше като истински монарх, заобиколен от цяла свита придворни, ги спряха поне дузина пъти. Всеки път Дру разменяше целувка или ръкостискане, след което го запознаваше и се освобождаваше много елегантно от гостите.

— Ти също си много добра — рече ѝ Сет.

— Иде ми отръпки по рождение. Здравей, дядо. — Тя се наведе и целуна един възрастен, хубав и добре сложен мъж.

Има наблюдателен, внимателен и остър поглед, реши Сет. Като боксьор, който доминира на ринга както с мускулите, така и с ума си. Косата му беше гъста и остра, с цвят на олово, а очите бяха блестящо зелени като на внучката му. Очевидно от него бе наследила удивителните си очи.

Той стана на крака и хвана лицето ѝ с двете си ръце. Усмивката му бе магнетична и заразителна.

— Ето го и моето най-хубаво момиче.

— Ти казваш това на всяка от твоите внучки.

— И го мисля всеки път, когато го казвам. Къде е този художник, за който майка ти ми продъни ушите? Сигурно е този. — Докато държеше рамото на Дру с една ръка, той подаде другата на Сет. — Е, ти въобще не приличаш на идиот, момче.

— Опитвам се, сър.

— Дядо! Какво говориш?

— Спокойно. Според мен си достатъчно умен, щом си прекарваш времето с това хубаво нещо тук! На твое място аз щях да направя същото.

Сет се разсмя.

— Напълно съм съгласен, сър.

— Представям ви — сенатор Уиткомб, Сет Куин. И престани да ме объркваш и злепоставяш, дядо.

— Това е единствената привилегия на един стар човек — да затруднява и обърква внучките си. Много ми харесва вашата работа — обърна се сенаторът към Сет.

— Благодаря ви, сър. И на мен ми харесва вашата.

Устните на Уиткомб се свиха за миг, а бузите му се набръчкаха, но сетне се отпуснаха в усмивка.

— Това момче, освен вкус и ум, има и твърд характер. Ще видим. Моите източници ми докладваха, че с картините си вадите прилични пари за живеене.

— Спокойно — обърна се Сет към Дру, тъй като тя понечи да се намеси. — Щастлив съм, че мога да живея, като върша онова, което обичам. А както се отбелязва във вашата биография, вие сте голям спонсор на изкуствата. Значи разбирате и оценявате изкуството заради самото изкуство. Финансовите постъпления са на второ място.

— Строите лодки и яхти също така.

— Когато мога. Моите братя са най-добрите проектант и строители на дървени плавателни съдове по цялото Източно крайбрежие. Ако посетите отново Сейнт Кристофър, може да наминете и да се уверите лично.

— Може и да го направя. Дядо ви е бил учител. Така ли е?

— Да — отвърна безизразно Сет. — Беше.

— Най-почтената и благородната от всички професии. Срегнах го веднъж на един политически диспут в колежа. Беше интересен и оригинален човек. Осиновил е три момчета, нали?

— Да, сър.

— Но вие сте син на дъщеря му.

— Така да се каже. Нямах щастието да бъда с дядо ми през целия си живот, така както Дру има щастието да е с вас. Но неговото влияние върху мен е много силно и е оставило дълбоки следи. Надявам се той да е поне наполовина толкова горд с мен, колкото аз с него.

Дру сложи ръка върху рамото на Сет, понеже почувства напрежението, което го бе обзело.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да танцувам, Сет.

— Разбира се. Извинете, сенаторе.

— Аз ти се извинявам — рече Дру, когато той я прегърна и двамата се понесоха по дансинга. — Моля те, не се сърди.

— Няма защо.

— Напротив. Има. Но той си е такъв. Това е в природата му — да задава въпроси и да изисква отговори. Професионално изкривяване.

— Той обаче не искаше да ме пече на бавен огън като баща ти.

— Не. Той няма това чувство за притежание и власт, и освен това е по-склонен да ми позволи да вземам сама решенията си, да се опирам на собствените си инстинкти.

— Харесва ми. — Това, помисли си Сет, всъщност беше част от проблема. Защото бе видял един интелигентен и проникателен мъж, който обичаше своята внучка и искаше най-доброто за нея. Кое то автоматично водеше до заключението, че тя също очаква най-доброто за себе си.

А най-доброто едва ли бе издънката на един баща, когото никога не бе срещал, и една майка, която имаше склонност към алкохол и изнудване.

— Той обикновено е по-изтънчен, отколкото сега — обясни Дру.
— И много по-умерен, толерантен. Но историята с Джона го вбеси. Сега предполагам, че ще иска на всяка цена да ме предпази от онова, в което се забърквам. Защо просто не си тръгнем?

— Бягството не е решение на нещата. Повярвай ми, опитвал съм го.

— Прав си, и освен това е много неприятно.

Когато музиката спря, тя извърна глава назад и видя зад гърба си Джона.

— Ако не е едно, ще е друго — рече тихо Дру. — Все още ли си въоръжен с такт и дипломация? Ще ти трябва изключително много за тази среща.

— Имам ги в изобилие.

— Дай ми малко на заем — рече Дру и устните ѝ се извиха в студена, безразлична и нищо неказваща усмивка.

— Здравей, Джона. А това е Анджела, нали?

— Дру. — Джона понечи да се наведе и да я целуне по бузата, но зърна в очите ѝ хладно и блестящо като острието на кама предупреждение, което проблесна за част от секундата, но бе достатъчно да го спре. Затова се задоволи само с учтиво ръкостискане. — Както винаги изглеждаш чудесно. Аз съм Джона Стубен — представи се той на Сет и му подаде ръка.

— Аз съм Куин, Сет Куин.

— О, да, художникът. Чувал съм за вас. Моята годеница Анджела Дауни.

— Поздравления. — Дру знаеше, че повече от дузина очи са приковани в нея. Дори чувстваше физически как погледите им пробождат кожата ѝ. Но запази изражението си учтиво, макар и безизразно. — Желая ви всичко най-хубаво — рече тя, като се обърна специално към Анджела.

— Благодаря. — Анджела не пускаше ръката на Джона, която държеше здраво със своята. — Видях две ваши картини на изложбата за съвременно изкуство в „Смитсониън“ миналата година. Едната беше нещо много лично — стара бяла къща, клонести дървета, хора, които седяха около огромна маса за пикник, и кучета в двора. Беше прекрасна и толкова искрена.

— Благодаря. — Картината се казваше „Моят дом“, спомни си Сет. Онзи, който пазеше в паметта си. Беше една от многото картини, нарисувани по памет.

— А как върви твоят малък бизнес, Дру? — попита Джона. — И животът на бавни обороти?

— И двете вървят отлично. Наслаждавам се да работя и живея сред хора, които не се преструват всяка сутрин, че съм единствената за тях и преди да са изтрили целувката за довиждане, се хвърлят в постелята на друга.

— Така ли? — Джона пусна това директно обвинение покрай ушите си, но усмивката му охладня. — Останах с впечатление от думите на родителите ти, че скоро ще се върнеш.

— Грещиш. Те също. Сет, бих искала да подишам малко свеж въздух. Тук е прекалено задушно!

— Добре. О, Джона, искам да ти благодаря за това, че си такъв съвършен задник. — Сет се усмихна на Анджеला. — Надявам се да сте щастливи заедно.

— Това не беше нито тактично, нито дипломатично — смъмри го Дру, докато се отдалечаваха.

— Мисля, че съм се научил да наричам задниците с истинските им имена от Кам. А това, че се удържах да не го изритам по топките, когато нарече магазина ти „малък бизнес“, сигурно е благодарение на влиянието на Етан. Изобщо от всички съм взел по малко. Искаш ли да излезем на терасата?

— Да. Но, моля те, остави ме за една минута. Бих искала да остана сама, за да се успокоя. Сетне ще направим останалите задължителни визити и кръгчета и изчезваме от тук.

— Звучи ми чудесно.

Той я наблюдаваше, докато излезе на терасата, но преди да си намери някакво местенце, за да се покрие, Катерин го залови и Сет бе принуден да танцува с нея.

Навън Дру си пое два пъти дълбоко въздух, сетне отпи глътка от шампанското, което бе взела със себе си.

Градът, помисли си тя, въпреки светлините и гледката, ширнала се пред нея, я задушаваше. Нима продължаваше да се чуди защо бе избрала точно Сейнт Кристофър, за да избяга? Та там въздухът беше истински чист.

Дру копнееше да седне на своята веранда и да почувства приятното задоволство и удовлетворение след дългия работен ден. Искаше да знае, че Сет е до нея или скоро ще бъде.

Колко странно, че можеше да види тази картина, този въображаем образ съвсем ясно в мислите си. Можеше да го види как се повтаря ден след ден. Година след година. А колко ѝ бе трудно, почти невъзможно да извае образа на живота, който бе водила преди. Всичко, което си спомняше, беше тежестта на моменти като този.

— Друсила?

Тя погледна назад и се опита да потисне въздишката, а също и неприязънта, когато видя Анджеला да се приближава към нея.

— Хайде да не се преструваме, че имаме какво да си кажем, Анджела. Лицемерните игри и сценки са за пред тълпата.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, Друсила. Нещо, което исках да ти кажа отдавна. Дължа ти извинение.

Дру изненадано вдигна вежди.

— За какво?

— Никак не ми е лесно. Ревнувах те. Негодувах срещу това, че ти щеше да имаш онова, което аз исках. И трябваше да докажа, че спя с мъжа, за когото щеше да се омъжиш. Обичах го, исках го, така че направих всичко, позволено и непозволено, за да го имам.

— Е, сега вече е твой. — Дру вдигна ръка. — Проблемът е решен.

— Не ми харесваше да бъда другата жена. Да дебна, да се промъквам, да се задоволявам с трохите, които оставаха след теб. Убеждавах сама себе си, че ти си виновна за всичко, защото само по този начин можех да живея. Трябваше да те извадя от играта. Тогава Джона и аз щяхме да сме заедно.

— И го направи много успешно. — Дру се обърна и се подпря на перилата. — Възхитена съм.

— Да, направих го нарочно. Беше импулсивно... Беше нещо, за което съжалявам и... и още тогава съжалявах. Не трябваше да го правя. Не трябваше. Ти беше потърпевщата страна, а аз изиграх мръсна роля. Нараних те и те оскърбих незаслужено. Съжалявам. Прости ми.

— Защо се извиняваш, Анджела? Защото те гризе съвестта, или защото исках да разчистиш мръсотията, преди да се омъжиш за Джона?

— И двете.

Поне беше честна, помисли си Дру. А тя уважаваше честността.

— Добре, приемам извиненията ти. Върви по пътя си и не прави повече грехове. А той дори нямаше смелостта да дойде, да ме погледне в лицето и да ми се извини като теб. Да признае, че е сгрешил. Защо си се свързала с подобен тип?

— Обичам го — отвърна просто Анджела. — С всичките му добри и лоши качества. Те вървят заедно с него.

— Да, изглежда наистина го обичаш. Желая ти щастие. Искрено.

— Благодаря. — Тя тръгна, но се обърна и добави: — Джона никога не ме е гледал така, както Сет Куин гледа теб. И мисля, че няма да го направи и след сто години съвместен живот. Така че всяка от нас е получила онова, което заслужава.

А една от нас, помисли си Дру, получи повече от онова, което някога е искала.

Сет беше напълно изтощен, когато двамата с Дру се прибраха в нейната къща край реката. От шофирането, от напрежението, от мислите, които се блъскаха като гръмотевични облаци в главата му.

— Много съм ти задължена.

Той обърна глава и я погледна, без да разбира.

— Какво?

— Благодаря ти за това, че бе толкова внимателен и тактичен през цялата вечер. Разпитът на дядо ми, самодоволството на бившия ми годеник, майка ми, която само цвилеше, изправена на задните си крака около теб, сякаш ти беше отличеният с първа награда жребец. Благодаря ти заради всички въпроси, намеци, спекулации и подпитвания, които издържа. Мина успешно през ситото на критиката.

— Е, ти нали ме предупреди. — Той сви рамене и отвори вратата на колата.

— Баща ми беше доста груб на няколко пъти.

— Не особено. Той просто не ме хареса. — С ръце в джобовете, Сет тръгна с нея към предната врата. — Останах с впечатлението, че той всъщност няма да хареса никой мъж, който се приближи до неговата принцеса.

— Не съм никаква принцеса.

— О, захарче, когато една фамилия има политическа власт и пари в подобни размери, това я превръща в империя. Тогава ти неизбежно си принцесата. Само че просто не искаш да живееш в кулата от слонова кост.

— Не съм онова, което те си въобразяват за мен. И не искам да продължават да настояват да бъда. Нямам намерение да им угаждам, нито да им вървя по гайдата, нито да задоволявам желанията и изискванията им. Сега това е моят живот. Ще останеш ли?

— Тази нощ?

— Ами да, като начало.

Той пристъпи заедно с нея в къщата. Не знаеше какво да прави с отчаянието, с неочаквания страх, че може да загуби всичко, което се бе опитал така упорито и трудно да постигне и задържи.

Сет я притегли към себе си, сякаш да се увери, че може да задържи поне това. И чу подигравателният смях, който отекна в главата му.

— Трябва да... — Той притисна лицето си към извивката на шията ѝ. — По дяволите. Имам нужда от...

— Какво? — Опитвайки се да го успокои, тя прекара ръце по гърба му. — Какво трябва да направиш? От какво имаш нужда?

От толкова много неща, помисли си Сет. Повече, отколкото съдбата можеше да му позволи да има. Беше сигурен в това. Но засега, за тази нощ онова, от което имаше нужда, беше само едно.

— От теб. — Той я завъртя, подпря гърба ѝ на вратата с едно движение, бързо и неочаквано като мигване. Устните му прекъснаха въздишката на изненада с една дива целувка, която стигаше до свирепост. — Имам нужда от теб — повтори, като я гледаше с широко отворени изумени очи. — Тази нощ няма да се отнасям с теб като с принцеса. — Той вдигна роклята ѝ нагоре до кръста и ръката му, корава и гореща, се мушна между бедрата ѝ. — И ти самата няма да искаш да го направя.

— Сет! — Тя се хвана за раменете му. Беше доста изненадана и обърквана, за да го отблъсне. Всъщност дори не ѝ мина през ума.

— Кажи ми да спра. — Той сграбчи и преплете пръстите ѝ със своите.

В нея избухнаха паника, изкушение, вълнение, които се смесиха с неизпитвано досега удоволствие. Те сякаш я вдигнаха от земята и тя

преодоля земното притегляне.

— Не. — Дру се остави на полета, въпреки че главата ѝ шумеше. — Няма да спираме.

— Аз ще взема онова, от което се нуждая. — Той свали една от тънките презрамки, така че роклята се свлече до върха на гърдите ѝ. — Ти може да не си готова за онова, от което имам нужда тази нощ.

— Не съм стъклена, нито чуплива. — Дъхът ѝ клокочеше в гърлото. — Не съм слаба, нито страхлива. — Макар да трепереше, очите ѝ бяха ясни и не се откъсваха от неговите. — И може да не си готов за онова, от което имам нужда тази нощ.

— В такъв случай ще трябва да го открием. — Той отново я завъртя, притисна я към вратата и захапа врата ѝ.

Тя извика, като се подпря с юмруци.

Досега бяха правили любов нетърпеливо, с огромна нежност и дори със смях. Но Дру не познаваше тази любов, чрез която отчаянието, което го изпълваше, напираше да излезе. Отчаянието беше безмилостно, безпощадно и грубо. Тя не знаеше, че то може да се пренесе и у нея и да я обземе, така че да почувства същата убийствена сила в себе си. Или че може да се наслаждава на пълния си отказ от самоконтрол и разум.

Сет атакува усещанията ѝ и я остави да се гърчи над останките. Смъкна и другата презрамка, така че роклята падна в краката ѝ на пода като червена локвичка кръв.

Дру беше сложила сутиен без презрамки и жартиери с дантела в цвят на шампанско, съвсем оскъдни бикини и високи сребристи обувки. Когато той я обърна и погледна, пръстите му се забиха в раменете ѝ.

Сега тя цялата трепереше, а кожата ѝ беше влажна и гореща. В очите ѝ се четяха увереността и познанието на жената, събирани хиляди години от хиляди прабаби.

— Вземи ме в леглото.

— Не. — Той обхвана гърдите ѝ. — Ще те взема тук.

Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, повдигнаха я и я поставиха върху му. Устата му опустошаваше нейната, докато ръцете му неспирно преминаваха от дантела към кожа, от кожа към коприна. Кръвта му кипна до краен предел и той ѝ предаде тази огнена жар с устните си.

Искаше да я погълне цялата, докато измъчващият го, разяждащ го глад бъде заситен. Искаше да освободи съзнанието си от всичко, да не може да мисли за друго, освен за тази древна, примитивна и единствена нужда, движеща света.

Нежността на кожата ѝ само го подлудяваше. А женските аромати на плътта ѝ изостряха апетита му.

Когато тя експлодира, Сет почувства единствено изгарящ и ослепителен триумф.

Дру се бе вкопчила в сакото му, пръстите ѝ дращеха ризата, а кратките ѝ стонове се задушаваша в устните му. Напълно замаяна и като в сън тя дръпна вратовръзката му.

— Моля те! — Повече не се срамуваше да моли. — Моля те, побързай.

Той все още бе наполовина облечен, когато я повали на пода. Сетне я постави върху себе си и тя се изви в дъга.

Ноктите ѝ драскаха под ризата му, за да достигнат до плътта, гореща и влажна. Дъхът му я изгаряше. Бял пламък премина по тялото ѝ, когато го почувства в себе си като нажежен метал.

Дишането им бе накъсано, сърцата им биеха едно срещу друго в еднакъв ритъм, емоциите им граничеха с лудост.

Бяха като кон и ездач, които летяха тържествуващо към финала, където стигнаха заедно.

Дру остана да лежи изчерпана, изпразнена и блажена върху голия полиран под, осветен единствено от светлината на една лампа от „Тифани“, която хвърляше диамантени пръски в тъмнината. Когато бумтежът на кръвта в ушите ѝ утихна, до слуха ѝ достигнаха звуците на нощта, които идеха през отворения прозорец.

Плискането на водата, мързеливият провлечен писък на кукумявката, песента на насекомите.

Жаравата все още пулсираше в нея и се разпространяваше по кръвта ѝ като наркотик. Дру потърка крака си в неговия.

— Сет?

— Тъхъ.

— Никога не съм мислела, че някой ден или нощ ще направя подобно признание. Но съм много доволна, че отидохме на това ужасно, отегчително тъпо и дразнещо парти. Всъщност, ако те и

тяхното поведение те докарват до подобно настроение, мисля, че ще ги посещаваме поне веднъж седмично.

Той обърна глава и зърна червената купчинка коприна на земята.

— Ще платя за поправката на роклята.

— Добре, но може би ще бъде доста неудобно да обясним на шивача как е била скъсана.

Беше се освободил от отчаянието, помисли си Сет. Знаеше вече как да го контролира и направлява. Можеше да направи разликата между страст и наказание. Знаеше какво може да означава сексът, така както знаеше, че онова, което току-що се бе случило между тях, бе на милиони светлинни години далеч от онова, с което се бе сблъскал и бе познал през първите години от живота си...

И все пак...

— Има много неща, които не знаеш за мен, Дру.

— Аз мисля, че има страшно много неща, които и двамата не знаем един за друг. Ние сме живели с други хора, Сет. Не сме деца. Но също така знам, че никога досега не съм се чувствала така, с никой друг. И за пръв път в живота си нямам нужда, или по-точно не чувствам необходимост да планирам всеки детайл, всяка подробност и да знам всяка възможност. Това... ме освобождава. Харесва ми да разкривам кой си ти и коя съм аз. Кой сме ние заедно. — Тя погали с пръсти косата му. — Кой ще бъдем заедно. За мен това е най-прекрасната част от състоянието да се влюбен. Откритието — продължи тя, а Сет вдигна глава, за да я погледне. — Знанието, че имаш време да откриваш още и още. Все повече и повече.

Сет се страхуваше, че точно времето представлява проблем и, че то изтича прекалено бързо.

— Знаеш ли какво искам да направиш сега? — попита го тя.

— Какво?

— Да ме занесеш до леглото. — Дру обви с ръце врата му. — Има нещо, което не знаеш за мен. Аз винаги, но много тайно съм си фантазирала как някой силен, прекрасен мъж ме носи по стълбите. Това е в пълно противоречие с интелекта и чувството ми за реалност, но какво да направя — искам го. Не мога да му се противопоставя, както не мога да ритам срещу себе си.

— Значи тайна романтична мечта, а? Фантазия. — Решен да изживее пълно и докрай тази може би последна нощ на спокойствие и

мир, той я целуна. — Много интересно. Хайде да видим дали ще мога да изпълня тази мечта.

Той стана и се погледна критично.

— Но първо трябва да си сваля ризата. Мисля, че отстрани ще изглежда много глупаво — някакъв полугол мъж, само по официална риза за смокинг, носи гола жена по стълбите.

— Добра идея.

Сет свали ризата и я хвърли при останалите дрехи. Наведе се към нея и ръцете ѝ се протегнаха към него.

— Как се чувстваш?

— Чудесно — отвърна Дру, като склони глава на гърдите му, докато той я носеше към стълбите. — Каж ми нещо, което не зная за теб.

Този неочакван въпрос, който бе в пълен синхрон с мислите, които го измъчваха, наруши стъпките му. Той обаче я притисна към себе си и продължи, като използва отново срещата си със Стела в съня, за да приспи подозренията или съмненията, които можеше да предизвика у нея.

— Сънувах няколко пъти жената на дядо ми. Никога не съм я виждал. Умряла е преди аз да дойда да живея в Сейнт Кристофър.

— Наистина ли? И какви бяха сънищата ти?

— Много ясни, много подробни и чисти. Водехме дълги разговори. Хиляди пъти съм чувал момчетата да говорят за нея, така че всъщност знам много неща.

— Сигурно е било хубаво.

— Работата е, че не съм убеден дали това бяха сънища. Мисля, че наистина говорих с нея.

— Мислеше това, докато сънуваше?

— Не. — Сет положи Дру върху леглото, легна до нея и я обърна към себе си. — Мисля го точно сега.

— О!

— Това засяга и теб.

— Аха, я да помисля. — Тя сложи глава върху вдлъбнатината на шията му. — Значи мислиш, че е било нещо като посещение? Че си общувал с духа ѝ?

— Нещо такова.

— И за какво говорихте?

Той се поколеба и избегна отговора.

— За семейството. Само семейни работи. Тя ми каза неща, които не знаех. Неща, които са се случили, когато братята ми са били деца. И те се оказаха верни.

— Наистина? — Тя се притисна към него. — Тогава смятам, че ще е най-добре да я послушаш.

— Това момиче, с което си се хванал, е много умно — рече Стела.

Двамата вървяха през влажния, надвиснал като пелена нощен въздух близо до брега на реката, където бе къщата на Дру. Лампата в нейната дневна стая светеше през прозореца и хвърляше доста светлина.

— Има мозък. Не е елементарна. Всичко, свързано с нея, е силно и многопластово.

— Да си силен е секси — съгласи се Стела. — Не мислиш ли, че тя търси у теб същите качества? Сила, разум, характер, сърце? Всичко останало са просто хормони — не че имам нещо против хормоните. Благодарение на тях светът продължава да съществува.

— Чувствам се привлечен от нея. И се предавам много бързо. Както съм прав и хоп — в следващия миг съм на земята. Не знам как става.

— Какво смяташ да правиш?

— И аз не знам. — Той взе един камък и го хвърли в черната като мастило вода на реката. — Когато тръгваш с някой на път, на дълъг път, вземаш и багажа му, нали? А моят багаж е много тежък, бабо. Имам чувството, че става все по-тежък.

— Ти сам си се приковал към своя товар, Сет. И ключът за белезниците, с които си вързан към него, е у теб. Винаги е бил. Не мислиш ли, че е време да го използваш и да се освободиш?

— Тя никога няма да си отиде, няма да стои далеч от мен и семейството ми.

— Може би не. Онова, което правиш или не правиш по този въпрос, всъщност определя размера на товара ти. Но ти си прекалено упорит, за да го поделиш с някой друг. Също като дядо си.

— Наистина ли? — Мисълта, че прилича на Рей, стопли сърцето му. — Наистина ли мислиш, че приличам на него?

— Имаш неговите очи. — Тя посегна и докосна косата му. — Но ти го знаеш. Имаш също и неговата упоритост. Той все смяташе, че може да свърши всичко сам. Беше раздражителен като теб. Мълчи, мълчи и накрая избухне и помете всичко наоколо. Ти си същият. И повтаряш същите грешки, които той направи с Глория. Позволяваш й да използва любовта ти към семейството и дори към Дру като оръжие.

— Това са само пари, бабо!

— По дяволите парите! Те не са важни! Ти знаеш какво трябва да направиш, Сет. Върви и го направи. Въпреки че си мъж, ще намериш начин да я сложиш на мястото й, там, където заслужава.

Челюстта му се стегна.

— Не мога да причиня такова нещо на Дру.

— Я, стига! Това момиче не иска до себе си мъченик. — Тя удари с ръце си по бедрата си и се намръщи. — Упорит си до глупост. Също като дядо си.

След което изчезна.

[1] младият майстор. — Б.пр. ↑

Барът бе като място за гмуркане. Място, където пиенето беше сериозно и най-често самотно занимание. Синята завеса на дима от цигарите, достатъчно плътна, че да бъде разделена с ръка или разсечена с нож, превръщаше всичко в зле аранжирана сцена от черно-бял филм. Светлините приличаха на мътни, забулени от облаци луни, които помагаша на постоянните клиенти да се задълбочат в собствените си мисли, но също така скриваха конфузните или неприлични сцени, когато някой решише да се намеси в мислите на съседа си.

Миришеше на миналогодишни цигари и миналогодишна бира.

Мястото за забавление и общуване се състоеше от тесен барплот покрай стената, наблизо бе поставена маса за бiliarд, на която група момчета играеха с осем топки, а още толкова стояха наоколо с бири в ръка. Израженията на досадно недоволство и отвращение по лицата им показваха какви непрокопсаници са всички до един.

На един от прозорците посредством лист шперплат бе закрепен климатик, но единственото, което постигаше, беше шум и смесване на зловонните миризми.

Сет седна в единия ъгъл на бара и правейки се на невъзмутим си поръча бира в бутилка. Помисли си, че предложението на Глория да се срещнат на подобно място е много подходящо. Атмосферата му бе до болка позната, помисли си със самоирония той, като роден дом. Когато беше дете, тя постоянно го влачеше по такива места, а ако случайно имаше транспорт, той обикновено спеше в колата, докато тя се забавляваше вътре.

Глория може да бе израснала в добро семейство от висшата класа, но всички предимства на произхода ѝ бяха загубени напълно и завинаги, благодарение на лошотията в нея, която постоянно търсеше и намираще ниското, долното, грозното в живота.

В един момент Сет престана да си задава въпроса какво я караше да мрази, да отхвърля всичко почтено и прилично. Каква невидима

сила вътре в нея я принуждаваше да използва всеки, който имаше някаква причина да я обича, докато не пресушеше, не изсмучеше от него всичко — пари, чувства, жизненост, или не разрушеше живота му.

Лошите ѝ привички — мъже, наркотици, алкохол — не бяха причината. Те бяха просто само още една форма на стремежа ѝ към абсолютно задоволяване на собствените ѝ желания.

Но мястото за срещата беше много подходящо, мислеше си Сет, докато седеше и слушаше острите удари на топките, неприятното хленчене на уредбата, и вдишваше миризми, които го връщаха далеч назад към кошмара на детството.

Глория посещаваше подобни места, за да си хване някой мъж, спомни си Сет, ако се нуждаеше от джобни пари. Ако пък имаше пари, тогава ходеше, за да се напие, ако бе избрала пиенето за дрога и забавление през нощта.

Ако целта беше мъж, Глория го водеше в дупката, в която живееха. През тънката стена Сет чуваше звуците от секса и дивия пиянски смях. Ако майка му беше пияна или дрогирана, а това обикновено подобряваше настроението ѝ, понякога спираха в някой денонощен ресторант и тогава той ядеше.

Ако настроението ѝ беше гадно, вместо храна получаваше юмруци.

Това продължи, докато не порасна достатъчно, за да се пази от ударите.

— Ще я пиете ли тази бира — попита го барманът — или ще я гледате цяла нощ?

Сет повдигна очи и студеният му поглед накара мъжа да отстъпи назад. Като продължи да го гледа втренчено, той бръкна в джоба си извади банкнота от десет долара и я остави до недокоснатата бутилка бира.

— Защо, проблеми ли има? — попита. В гласа му се чувстваше лека заплаха.

Барманът сви рамене и без да отговори, се зае с друга работа.

Когато Глория влезе, мъжете, които играеха бiliarд, я изгледаха преценяващо. Сет забеляза как тя прие техните похотливи подвиквания като комплимент.

Беше облечена с къси джинси, които разкриваха кльощавите ѝ бедра, а подгъвът им стигаше точно до чатала ѝ. Впитата в гърдите ѝ

горница бе яркорозова, на няколко сантиметра от голия ѝ корем. На пъпа си имаше халка и татуирано водно конче. Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани и изглеждаха почти черни на мътната светлина.

Глория се плъзна на стола и погледна към играчите на билиард. Погледът ѝ беше похотлив и горещ.

Трябваше му само секунда, за да установи, че част от парите, които ѝ бе дал, са отишли.

— Джин с тоник — рече Глория на бармана. — И по-внимателно с тоника.

Тя си взе цигара, запали я със сребърна запалка и издуха бавно дима към тавана. Кръстоса краката си и залюля единия.

— Горещо ли ти е? — попита тя Сет и се засмя.

— Закъсна пет минути.

— За къде бързаш? — Глория всмукна още дим и потропа с лакираните си нокти по бара. — Пий си бирата и се отпусни.

— Не пия с хора, които не харесвам. Какво искаш, Глория?

— Искам този джин с тоник. — Тя взе чашата, която барманът остави пред нея, и отпи една голяма, дълга глътка. — Може би искам малко екшън. Действие, разнообразие. — Хвърли към играчите още един поглед, облиза предизвикателно устните си, от което стомахът на Сет се преобърна от погнуса. — А като мисля напоследък, искам едно малко хубаво местенце на плажа. Може би в Дейтона. — Тя отпи още една глътка и остави следа от червило по ръба на чашата. — А ти? Ти не искаш ли да си имаш свое местенце? Все още ли живееш в онази стара къща, заобиколен от деца и кучета? Ти си един бездеен глупак. Влачиш се в коловоза и не смееш да излезеш от него.

— Стой далеч от семейството ми.

— Или какво? — Тя го изгледа с подигравателна усмивка, лъскава и черна като ноктите ѝ. — Ще кажеш на батковците си за мен ли? Мислиш си, че някой на име Куин може да ме уплаши? Всички те са мекушави и глупави. Тъпаци, които цял живот влачат скапаното си съществуване в един скапан град, отглеждат ревящите си деца и гледат всяка вечер телевизия като шибани зомбита. Единственото умно нещо, което направиха, бе да те приберат, за да могат да вземат парите на стареца! Също както оня задник Фил се ожени за безгръбначната ми сестра заради парите ѝ.

Тя изпи остатъка от питието и почука силно два пъти върху бара, за да даде знак на бармана да ѝ направи второ. Тялото ѝ бе в непрекъснато движение — клатещият се крак, почукващите по бара пръсти, въртенето на главата.

— В моите вени тече кръвта на стареца, а не в техните. Тези пари трябваше да са мои.

— Ти достатъчно го изцеди, преди да умре. Но не ти стигна, нали?

— Майната му! — Тя си запали друга цигара. — Ти обаче доста си поумнял през тези години. Закачил си се за... Друсила Уиткомб Бенкс. Охо! Голяма работа! — Глория отметна глава и свирна. — Богаташка. Красавица. Това, че си успял да я уловиш, е единственото умно нещо, което си направил. Ще си осигуриш живота. — Тя грабна чашата в мига, в който барманът я постави пред нея. — Разбира се, ти изкарваш добри парички и с рисуването на картините си. Дори по-добри, отколкото предполагам. — Тя разклати чашата и бучките лед се удариха в стените ѝ. — Не мога да разбера защо хората пилеят всички тези пари, за да закачат нещо по стените си.

Сет постави ръка върху китката ѝ и бавно затвори пръстите си в хватка, достатъчна да я стресне.

— Слушай и ме разбери добре! Ако се приближиш до семейството ми или до Дру, ако се приближиш до някой, на когото държа, ще откриеш на какво съм способен. И трябва да знаеш, че ще бъде много по-лошо от последния път, когато Сибил те изрита по задника преди години.

Глория наведе лицето си към него.

— Заплашваш ли ме, синко?

— Обещавам ти го.

През опиянението от алкохола и дрогата тя все пак осъзна смисъла на думите му. И се отдръпна от него така, както барманът преди известно време.

— Това ли е твоето условие? — Тя взе чашата със свободната си ръка и слабото ѝ изхабено лице стана сиво. — Искаш от мен да стоя далеч от най-любимите ти и мили хора?

— Точно това.

— Тогава аз да ти кажа моето условие. — Със свободната си ръка тя взе цигара. — Доста дълго време вече с теб си играем на

дребно. Ти гребеш от кацата с мед благодарение на картините си и си отхапал голям залък от баницата. И аз си искам моето парче. Една последна сделка, една прилична сумичка и изчезвам. Ти нали това искаш, да изчезна?

— Колко?

Доволна, Глория отпи здрава глътка и издуха дима в лицето му. Този неин смешен и глупав син винаги е бил много лесен за обработване.

— Един милион.

Сет дори не мигна.

— Значи искаш един милион долара.

— Направила съм си домашното, сладурче. Ти получаваш големи пари, защото будалите се избиват за картините ти. Сигурно си натрупал цяло състояние, докато беше в Европа. Обаче кой знае колко дълго ще продължи това. Като добавим и апетитното парче, с което си се забъркал и което се въргаля в пари... Какво представлява един милион за теб!

Тя се намести на стола и свали краката си. Смесицата на алкохола и тревата в кръвта я накара да се чувства по-силна и смела. Правеше я да се чувства жива.

— Много пари има в нея. Стари пари. Пари, които не обичат скандали. Представяш ли си какво ще стане, ако в пресата излезе новината, че изключителната, единствената, несравнимата внучка на сенатора си разтваря краката и се чука с едно нещастно помярче? Едно копеленце, което е било изтръгнато от ръцете на беззащитната му майка, когато тя отишла при незаконния си баща за помощ. Мога да го изиграя по какъвто начин искаш — добави с ехидна ирония тя. — Ти и всичките ти велики братя Куин няма да излезете чисти от калта. А мръсотията ще полепне и по приятелката ти. Едва ли ще иска да стои пред вентилатора, когато започнат да се пръскат лайната. — Глория направи знак на бармана за трето питие. — Ще се отърве от теб, при това много бързо, а може би и хората няма да имат повече желание да купуват скапаните ти картини, след като чуят моята версия на историята. „О, аз му купих първите боички с оскъдните си пари!“ „Колко трогателно — ще подсмърчат те. — Горката му майка! Каква неблагодарност!“ — Тя отметна глава и се разсмя. Смехът ѝ беше изпълнен със злоба и гнусна радост и бе толкова силен и неприятен, че

играчите спряха да се целят в топките и я погледнаха. — Пресата ще лапне историята като топъл хляб. Бих могла да я продам и с това да спечеля малко пари. Но ти давам възможността да я купиш пръв. Можеш да го смяташ за инвестиция. Ти ми плащаш и аз излизам от живота ти завинаги. Ако не ми платиш, от него ще излезе някой друг.

Лицето на Сет беше преbledняло по време на цялата й тирада. Той обаче не й показа дори отвращението си.

— Историята ти нищо не струва.

— Може би. — Тя се разсмя и отново отпи от джина. — Но хората обичат подобни глупости, особено когато се отнасят до някой известен. Ще ти дам една седмица да ми донесеш парите. В брой. Но искам предплата. Да го наречем подсигуряване, за да си имаме повече доверие. Десет хиляди. Утре вечер, тук. В десет часа. Ако не дойдеш, започвам да звъня по телефоните. И можеш да бъдеш сигурен, че ще ги загрея здравата.

Той се изправи.

— Ако изхарчиш още десет хиляди за алкохол и дрога, Глория, ще умреш в склада на някоя мръсна дупка като тази много преди да можеш да се порадваш на милиона си.

— Ти не бери грижа за мен. Мога да се пазя сама. Плати питиетата ми.

Сет, без да каже нито дума, се обърна и тръгна към вратата.

Не можеше да се върне вкъщи. Не и когато възнамеряваше да седне в мрака и тихо и кротко да се напие.

Знаеше, че това е бягство, самосъжаление, еднопосочен билет. Здравото напиване бе нещо като патерици, които ще ти помогнат да вървиш, но краката ти ще останат счупени. Една илюзия, но и капан.

Много важно! Пет пари не даваше за това! Трябваше да се излекува. Затова си наля още една чаша „Джеймисън“ и загледа тъмнокехлибарената течност на светлината на едничката лампа, която бе запалил в ателието си.

Братята му му дадоха да вкуси първото си уиски на двадесет и една години, на рождения му ден. Бяха само четиримата. Седяха на кухненската маса, а децата и жените ги нямаше.

Това бе един от онези силни, изпълнени с очарование мигове, които никога нямаше да избледнеят или да изчезнат. Ароматният дим на пурата, която Етан пушеше тогава, го обгърна и сега. Вкусът на питието беше стипчив и остър върху езика му, сетне слезе по гърлото и го изгори, докато накрая се разля и стопли стомаха му. Звукът от гласовете на братята му, техният смях и абсолютната сигурност, че той е част от тях, че принадлежи на тази общност, бяха живи и реални и в този миг.

Сега не го интересуваше вкусът на уискито. Но то бе онова, което човек търси, когато целта му е да постигне забвение.

Сет отдавна бе престанал да се пита какво представлява Глория Деллаутер и как и защо е станала такава. Част от нея беше и в него самия и той приемаше, че е бил белязан по рождение. Не вярваше в греховете на бащите, нито на майките. Не вярваше в покварената кръв. Всеки един от братята му беше преминал през някакъв вид ужас, но въпреки това те бяха най-добрите мъже, които познаваше.

Каквато и частица от Глория да носеше в себе си, тя е била изтръгната и изхвърлена благодарение на почтеността, гордостта и състраданието, което му бяха дадени от семейство Куин.

Може би това бе една от причините, поради които тя ги мразеше. Него и всички останали. Всъщност нямаше значение защо. Глория беше част от неговия живот и той трябваше да се справи сам с нея.

По един или друг начин.

Сет седеше и пиеше под светлината на единствената лампа в стаята, пълна с картини и инструменти за работата, която обичаше. Вече бе взел своето решение и щеше да живее с него. Но поне тази нощ можеше да забули бъдещето, да го забрави с бутилката ирландско уиски и тъжните блусове, които бе избрал за фон.

Когато клетъчният му телефон започна да звъни, той изобщо не му обърна внимание. Надигна бутилката и пи направо от нея.

Дру затвори телефона и започна да крачи из стаята. През последните два часа бе звънила повече от десетина пъти и бе изкопала пътечка върху пода от вървене напред-назад, като звяр в клетка. От момента, когато се обади Обри да го търси.

Не беше с Обри, а я бе уведомил, че ще прекара вечерта с нея. А на Обри и семейството си бе казал, че ще бъде при Дру.

Така че, къде беше, по дяволите?

Беше се покрил. Сигурно нещо се бе случило, реши тя. Нещо се бе случило още предишната вечер. Дори преди приема у родителите ѝ, още преди да тръгнат. Бе забелязала някаква потисната свирепост, някаква необяснима ярост, която той се опитваше да скрие с голямо усилие. И това вероятно се бе изразило под формата на по-грубия секс.

Дори и след него, след като и двамата достигнаха до точката на пълно изтощение, тя чувстваше как нещо бурно и непокорно продължава да клоkochи под повърхността. Трябваше да го извади отгоре, да го пусне да изтече. Но не бе в природата ѝ да си пъха носа където не ѝ е работа или да изкопчва тайни, които човек не иска да споделя. Не обичаше и отхвърляше начина, по който родителите ѝ я разпитваха и искаха да знаят причините за всяко нейно настроение. Настроенията, както и мислите според нея бяха лични неща.

Ето че Сет я бе излъгал. А тя чувстваше, че лъжата не е в характера му. Значи имаше причина.

Ако се бе случило нещо лошо, трябваше да му помогне. Не бе ли това част от задълженията на любовта?

Дру погледна часовника си и с усилие се възпря да не започне да чупи пръсти. Минаваше полунощ. Ами ако беше ранен? Ако бе катастрофирал?

А може би просто бе пожелал да прекара една вечер сам.

— Ако е така, можеше да го каже. Щяхме да го разберем — промърмори сама на себе си Дру и тръгна към вратата.

Знаеше едно място, където бе най-вероятно да се е скрил. А тя нямаше да се успокои, докато не го намери. Караше колата по пътя към града и си говореше сама. Изпитваше нужда да обсъди ситуацията на глас. Връзката ѝ със Сет не означаваше, че той трябва да ѝ докладва всяка минута къде е и с кого е. И двамата имаха свой собствен живот, интереси, задължения. Тя със сигурност не бе от жените, които не могат да организират живота си без мъжко присъствие.

Но това не му даваше право да я лъже за плановете си. Ако бе отговорил на проклетия телефон, сега нямаше да кара към града посред нощ, за да го търси като някаква досадна и ревнива съпруга.

И освен това беше готова да му трие сол на главата заради това, че я бе принудил да се държи като такава.

Беше насъбрала страшно много гняв, когато зави зад магазина и видя колата му на паркинга. За малко да обърне и да се върне на минутата вкъщи. Не можеше ли да ѝ каже, на нея и на останалите, че иска да работи! Не можеше ли просто да вдигне телефона и...

Дру удари спирачките.

Ами ако не може да вдигне телефона? Ако не е в състояние да отговори, защото е в безсъзнание или е много болен и дори не може да стане от леглото? — помисли си с ужас тя.

Затова паркира колата си до неговата, изскочи от нея и изкачи стълбите на бегом.

Картината, как Сет лежи безпомощен на пода, беше толкова ясна, че когато отвори със замах вратата и го видя да седи на леглото и да се налива с алкохол направо от бутилката, не можа да реагира.

— О, слава богу! Значи си добре. — Първото, което почувства, бе облекчение. То почти подкоси коленете ѝ. — О, Сет! Господи! Толкова се притесних за теб.

— За какво? — Той остави бутилката и я загледа с мътен поглед.

— Никой не знае къде... — Дру неочаквано осъзна каква е причината и кръвта ѝ кипна. — Ти... ти си пьян! — извика възмутено.

— Не съвсем, но след малко ще бъда. Все още работя по въпроса. Какво търсиш тук?

— Обри се обади преди няколко часа да те търси при мен. Лъжите ти излязоха наяве. Не си нито с нея, нито с мен. И понеже не отговаряш по телефона, бях достатъчно глупава да се притесня за теб и да тръгна да те търся.

Все пак беше достатъчно трезвен. Дотолкова, че да осъзнае как настроението ѝ може да бъде полезно и за двамата.

— Ако си дошла с надеждата да ме хванеш с друга жена, съжалявам, че те разочаровах.

— Не. И през ум не ми е минавало, че можеш да ме измамиш. — Напълно объркана от обида и гняв, тя приближи до леглото и погледна нивото на питието в бутилката. — Освен това изобщо не съм допускала, че можеш да ме излъжеш. Нито че можеш да се скриеш тук сам и да се наливаш с уиски.

— Ще ти кажа, че има много неща, които не знаеш за мен, скъпа.
— Той потупа бутилката. — Искаш ли едно? Чашите са в кухнята.

— Не, благодаря. Има ли все пак някаква причина, поради която се е наложило да тревожиш близките си и да правиш този алкохолен маратон?

— Аз съм вече голямо момче, Дру. И няма нужда да се влачиш след мен само защото съм искал да изпия няколко питиета. Да пия уиски, е повече в моя стил, отколкото глътките скъпо шампанско на скучна галавечеря с прочути политици. Не можеш да се справиш с това, но то не е мой проблем.

Тя застина и автоматично, инстинктивно вирна брадичка.

— Бях длъжна да отида. Ти не бе длъжен. Изборът беше твой. И сега е твой. Щом искаш да се потопиш и да потънеш в алкохолното опиянение, твоя си работа. Но не е необходимо да ме лъжеш. И нямам намерение да се правя на глупачка.

Сет сви рамене, отново отпи голяма глътка, решавайки, че тя най-добре знае какво е най-доброто за нея. Още няколко безмилостни удара по гордостта ѝ и тя сама щеше да си отиде.

— Знаеш ли какъв е проблемът с жените? Човек спи с тях няколко пъти, казва им онова, което искат да чуят. Качва ги на седмото небе и те си мислят, че могат да му се качат на главата. А когато си вземе малко почивка, скачат върху него като... върху маймуна. Господи! Знам, че не трябваше да правя всичко онова снощи. То сигурно ти е подсказало някои идеи.

— Идеи ли каза? — повтори Дру. Чувстваше се унижена, а гърлото ѝ беше сухо и гореше. — Идеи?

— Не може ли да оставим нещата да се развиват от само себе си?
— Той поклати глава и отпи. — Винаги ли гледаш напред, какво ще стане утре, или чак другата седмица? Ти правиш планове за бъдещето, скъпа, а точно това най-не го обичам. Много е приятно човек да бъде с теб, но хайде по-добре да спрем навреме, докато все още не е станало късно.

— Ти... ти ме гониш?

— Е, не така де! Не говори толкова грозни думи. Просто трябва малко да намалим темпото.

Изведнъж я обзе печал.

— Всичко е било само заради секса и позирането? Не, не ти вярвам. Не.

— Хайде да не правим трагедии. — Той отново посегна към бутилката. Наливаше се като каруцар. Защото не можеше да погледне към нея, нито към сълзите, които пълнеха очите ѝ.

— Аз ти повярвах. Вярвах ти с тялото и със сърцето си. Никога не те помолих за нищо. Ти ми го даваше, преди аз да поискам. Не заслужавам да се отнасяш с мен по този начин, само защото се влюбих в теб.

Тогава той я погледна и изписаните на лицето ѝ болка, тъга и гордост го стреснаха.

— Дру...

— Обичам те — рече тихо тя. — Но това си е мой проблем. Ще те оставя с твоите проблеми и с бутилката ти.

— О, господи! По дяволите, не си тръгвай! — извика Сет, когато тя се упъти към вратата. — Дру, моля те! Недей. — Остави бутилката на масата и обхвана главата си с две ръце. — Не мога да го позволя. Не мога да я оставя да те вземе от мен — прошепна едва чуто.

— Ти какво си мислиш, че ще стоя тук и ще плача пред теб? Че ще ти говоря, когато си пиян и ме оскърбяваш?

— Съжалявам. Извинявай. Моля те!

— Защо ми се молиш? Защо съжаляваш? — Ръката ѝ, която бе на дръжката на вратата, трепна. — Не ми трябва твоята гузна, виновна мъжка съвест, след като ме нарани и обиди дотолкова, че да се разплача. Онова, което искам сега, е да вървиш по дяволите право в преизподнята.

— Моля те! Да не си посмяла да излезеш. Мисля, че няма да го преживея. — Всичко в него — вина, мъка, отвращение от себе си и любов, се надигнаха и хванаха гърлото му като гигантски ръце, които го душаха. — Мислех си, че ще успея да те прогоня. Не можах. Не мога да го понеса. Не знам дали е егоистично и кое е правилно, но няма да ти позволя да си отидеш. В името на Бога, не си отивай.

Дру се обърна и видя истинско отчаяние, изписано на лицето му. Сърцето ѝ сякаш се разкъса на две.

— Сет, моля те, кажи ми какво има. Кажи ми какво те измъчва. Виждам, че нещо не е наред.

— Не биваше да ти казвам тези неща. Това беше глупост.

— Тогава защо ги изрече? Каж ми защо седиш тук сам и пиеш до безсъзнание.

— Аз бях почти в безсъзнание още преди да взема бутилката. Не знам откъде да започна. — Той прекара ръка през косата си, личеше, че е силно объркан. — От началото, предполагам. — Притисна с пръсти слепоочията си. — Малко съм пиян. Трябва да пия кафе.

— Ще ти направя.

— Дру. — Сет вдигна ръце и ги отпусна безпомощно. — Всичко, което ти казах, откакто влезе тук, беше лъжа.

Тя си пое дълбоко въздух. Засега реши да потисне гнева и болката и да го изслуша.

— Добре. Ще ти направя кафе и ти ще ми кажеш истината.

— Всичко започнало много, много отдавна. Много преди дядо ми да ме доведе тук. Преди Рей Куин да се ожени за Стела. Преди да я срещне дори. Дру, съжалявам, че те обидих.

— Слушай, просто ми разкажи. С другото ще се оправяме след това.

Сет отпи от кафето.

— Рей срещнал една жена и двамата се харесали. Започнали да ходят заедно. Имали любовна връзка — поправи се той. — И двамата били млади, били свободни, защо не? Всичко хубаво, обаче той не бил мъжът, когото тя търсела. Най-обикновен учител. Някой, който клони надясно, докато тя клоняла наляво. Произхождала от семейство като твоето. Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. Че е имала определено социално положение, което я е задължавало, и амбиции, които според нея той не можел да задоволи.

— Да. — Сет въздъхна и отпи още кафе. — Освен че си хубава, ти си и прекалено умна. Благодаря за помощта. Така че тя скъсала с него, изоставила го и си отишла. Оказало се обаче, че е бременна, от което никак не била очарована. Поне аз така прецених нещата от начина, по който ми разказах историята. Срещнала друг мъж и решила да износи бебето, омъжила се за него.

— И никога не е казала на дядо ти за детето.

— Не, никога. След време имала втора дъщеря. Това е Сибил.

— Сибил!... Но? О! — Дру остави нещата да се наместват в съзнанието ѝ, докато ги проумее. — Разбирам. Дъщерята на Рей Куин е наполовина сестра на Сибил. И е твоята майка.

— Не, тя е Глория. Името ѝ е Глория. Тя не ми е майка и не е като Сибил. Глория я мрази. Мисля, че така се е родила — да мрази всичко и всички. Каквото и да е имала или получила, не ѝ е било достатъчно.

Той беше бледен и изглеждаше болен и изтощен. Дру трябваше да се наведе към ръба на масата, за да го чува по-добре.

— За някои хора никога нищо не е достатъчно.

— Да. Глория пораснала, хванала се с някакъв тип, изчукала се. Така съм бил направен аз. Той дори се оженил за нея. Но това не е важно. Никога не съм го виждал. Той не влиза в сметката.

— Баща ти...

— Донорът на сперма — поправи я Сет. — Не знам какво е станало помежду им. Когато Глория изхарчеше парите, се връщаше в родния си дом, за да издои още, като водеше и мен. Не си спомням много от онова време, бил съм много малък. Родителите ѝ обаче не заклали златната кокошчица заради нея. Глория имаше склонност към бутилката и разни химически упойващи средства — трева, дрога. Мисля, че няколко години се връщахме и пак изчезвахме. Знаем, че когато Сибил живееше в Ню Йорк, тя ме остави за малко при нея. Не си спомням много. Не си спомнях въобще Сибил, докато не я срещнах отново. Бях само на няколко години. Сибил ми подари едно плюшено кученце. Нарекох го Твое. Нали разбираш, когато я попитах чие е кучето, тя ми каза...

— Твое — довърши вместо него Дру и сложи ръка на главата му. — Тя е била добра с теб.

— Беше страхотна. Както вече ти казах, не си спомням много от този период, освен чувството, че съм в безопасност, когато бях с нея. Сибил ни прибра при себе си, купи ни храна, дрехи. Грижеше се за мен, когато Глория изчезваше и не се появяваше с дни. А Глория ѝ се отплати, като открадна всичко, което може, докато Сибил я нямаше вкъщи, и избяга с мен.

— Нямам си избор. Децата нямат избор.

— Не, аз не се смятам отговорен за тогава. Просто ти разказвам. Не знам защо не ме остави и не си отиде. Само подозирам, че разбра,

усети, че между мен и Сибил се създаде връзка, защото... ние...

— Защото вие със Сибил сте започнали да се обичате. — Дру взе ръката му. — А тя ви е мразила и не е можела да позволи това.

Той затвори за миг очите си.

— Става ми по-леко, когато ти разказвам и ти ме разбираш.

— Нима мислеше, че няма да те разбере?

— Не знам какво съм мислил. Тя ме изважда от равновесие. Това е единственото извинение, което имам.

— Спести си извиненията. Разкажи ми останалото.

Той остави кафето. То не помогна особено срещу главоболието, нито отпусна свития му стомах, но поне го събуди достатъчно.

— Живеехме на различни места, за кратки интервали от време. Глория имаше много мъже. Знаех всичко за секса, преди да мога да пиша. Тя беше или пияна, или дрогирана, така че през повечето време бях сам. Когато свършеше парите и не можеше да намери, си го изкарваше на мен.

— Биеше ли те?

— О, Дру! Колкото и богата фантазия да имаш, просто не можеш да си представиш за какво става дума. И защо ли трябва да си го представяш? Ти или който и да е друг. — Той се отдръпна. — Тя ме биеше, ако имаше настроение за това. Ако не искаше да ме нахрани, стоях гладен. А когато плащаше за дрогата си със секс, слушах всичко от съседната стая. Нямах нещо, което да не бях видял или чул, преди да стана на шест години.

Тя почувства невероятна жал. Идеше ѝ да се разплаче. Но онова, което Сет искаше сега от нея, беше сила.

— Защо службата за социална помощ не е направила нещо, за да ти помогне?

Той я изгледа за момент, сякаш говореше на непознат за него език.

— Ние не се движехме из места, където възмутените възрастни можеха да се обадят на властите и да ги уведомят, че една пияна майка измъчва и малтретира детето си. Глория беше долна и посредствена отрепка, но никога не е била глупава. Аз мислех как да избягам и започнах да спестявам. Четвърт долар на едно място, двадесет цента на друго. Когато станах на седем, тя ме прати на училище. Така имаше

повече свободно време. Харесваше ми да ходя на училище. Обичах го. Не бях силен ученик, как бих могъл да бъда, но го обичах.

— Никой от учителите ти ли не разбра какво става?

— И през ум не ми бе минало, че мога да кажа на някого. За мен това беше животът. И толкоз. И освен това аз страшно много се страхувах от нея. Защото... мисля, че бях на около седем години, когато се случи за пръв път. Един от мъжете, които бе довела със себе си...

Той поклати глава и стана на крака. Дори след всички тези изминали години, спомените бяха толкова ужасяващи, че целият се изпоти.

— Един от тях предпочиташе малки момченца.

Сърцето ѝ направо спря, след което започна лудо да прескача.

— Не! Не!

— Винаги успявах да избягам. Бях бърз и бях умен. Имах си тайни места, където да се скрия. Но знаех какво означава някой от тях да сложи ръцете си върху мен. Знаех какво ще последва. Мина много време, преди да престана да се страхувам от това и да позволя някой да ме докосне. Години не можех да понеса докосването на други хора. Ако плачеш, няма да мога да ти разкажа всичко.

Дру изтри сълзите си, които заплашително се крепяха на края на миглите ѝ. Но стана, отиде при него и без думи го прегърна силно.

— Бедното ми момче — прошепна тя, като го залюля, все едно че е бебе. — Бедното ми мъниче.

Той притисна лице към раменете ѝ. Уханието на косата ѝ беше свежо и чисто. Кожата ѝ миришеше на лято.

— Не исках да знаеш за всичко това, за тази гадост.

— Нима си мислеше, че ако знам, ще те обичам по-малко?

— Не, просто не исках да го знаеш.

— Вече го знам и те уважавам дори още повече. Ти смяташ, че може би не мога да го разбера, заради потеклото си. Но грешиш. — Тя го притисна още по-силно. — Тя не е успяла да те прекърши, Сет.

— Можеше да го направи, но ѝ попречиха. Семейство Куин. Нека да ти разкажа всичко. Позволи ми да довърша.

— Да седнем.

Сет я последва и отново седна на единия край на леглото.

— По време на една от кавгите, които имала с майка си, Глория открила истината за Рей. Това разкритие ѝ предоставило още един човек, когото да мрази и обвинява заради всички несправедливости, които според нея се били стоварили върху главата ѝ напълно незаслужено. Той преподавал в университета, когато тя го открила. Това станало след смъртта на Стела, след като братята ми вече били пораснали и напуснали къщата. Кам бил в Европа, Фил в Балтимор, а Етан вече се бил отделил и имал своя къща в Сейнт Кристофър. Тя започнала да изнудва Рей.

— За какво? Той дори не е знаел за съществуването ѝ!

— За нея това няма значение. Искала пари и той ѝ плащал. Тя искала все повече, започнала да разпространява слухове и лъжи за сексуално преследване от негова страна. Опитала се дори да ме припише за негов син. Номерът не минал, но семената на клюките били посети. Това го накарало да сключи сделка с нея. Пожелал да ме вземе. Искал да се погрижи за мен, да ме спаси.

— Бил е добър човек. Всеки път, когато някой спомене името му в Сейнт Кристофър, то е с уважение и възхищение.

— Той беше най-добрият човек на света. Тя го знаеше и точно това мразеше и не можеше да понесе, но го използваше. Така че тя ме продаде на Рей.

— Добре, това е било грешка — рече замислено Дру. — Но може би е било първото почтено и добро дело, което е сторила за теб.

— Да. — Той въздъхна. — Дори не знаех кой е този човек. Всичко, което знаех, бе, че този голям, стар мъж се отнася към мен честно, че е почтен човек, и аз исках да остана в тази къща край водата. Когато обещаеше нещо, той го изпълняваше. Никога не ме нарани. Научи ме да спазвам правилата. Но знаеш ли, човек сам иска да спазва правилата, когато са на Рей Куин. Освен това имаше малко кученце, а и никога повече не бях гладен. Но най-важното, бях далеч от нея. За пръв път далеч от нея. И тя никога вече нямаше да се върне. Рей ми обеща, че никога няма да ме върне при нея, и аз му повярвах. Но тя все пак дойде.

— Защото е осъзнала грешката си.

— Осъзнала бе, че ме е продала много евтино. Поиска му още пари, като заплаши, че ще ме вземе със себе си. Той ѝ даде и продължи да ѝ дава. Един ден, на връщане от среща с нея, за да ѝ плати, Рей

катастрофира. Беше много зле. Извикаха Кам от Европа. Все още си спомням първия път, когато го видях. Тогава видях тримата заедно край леглото на Рей в болницата. Той ги накара да му обещаят, че ще се грижат за мен. Че аз ще остана да живея с тях. Не им каза за Глория, нито за връзката, която съществуваше между мен и него. Може би не бе мислил за това. Рей умираше и го знаеше, но единственото, в което искаше да бъде сигурен, бе, че ще съм в безопасност. Вярваше на своите момчета, че ще се погрижат за мен.

— Познавал е синовете си — рече тихо Дру.

— Да, по-добре от мен. Когато умря, реших, че те ще се отърват от мен. Дори ми хрумна да избягам. Не можех дори да повярвам, че ще ме задържат. Те не ме познаваха, така че какво ги спираше? Но бяха дали обещание на Рей. Промениха своя живот заради мен. Създадох ми дом — в началото доста див и разхвърлян, защото Кам се грижеше за всичко сам. Все още беше ерген.

За пръв път откакто бе започнал своя разказ, Дру забеляза как скръбта се изпарява и в гласа му се прокрадва хумор.

— Постоянно забравяше и загаряше нещо в микровълновата печка или пък наводняваше кухнята. Човекът не знаеше как да върти домакинство. Аз им причинявах, особено на Кам, толкова грижи и неприятности, колкото можех да измисля. А можех много, бях изобретателен. Постоянно очаквах да ме изритат или да ми залепят някоя плесница. Те обаче ме търпяха и постоянстваха. Останаха с мен и когато Глория се опита да ги издои, така както правеше с Рей. Тогава те се бориха за мен. Дори преди да открият, че всъщност аз съм внук на Рей, те ме приеха като един от тях.

— Те те обичат, Сет. Всеки може да види това. Толкова много те обичат, не само заради обещанието пред баща си, а заради теб самия.

— Знам. На света няма нещо, което да не бих направил за тях. Включително и да платя на Глория, както го правя, откакто съм навършил четиринадесет.

— Но тя не си отива.

— Не. Тя винаги се връща. Ето къде бях тази вечер. Срецнах се с нея, за да обсъдим последните й изисквания. Разбрах, че е идвала в твоя магазин. Мислех, че е искала само да те огледа по-отблизо, но всъщност тя си е правила други сметки.

— А, онази жена. — Дру се вцепени и я побиха студени тръпки.
— Хароу, така каза. Гло Хароу.

— Тя е Делаутер. Мисля, че Хароу е майчината ѝ фамилия. Баба ми се казва Барбара Хароу. Знае всичко за твоето семейство. Парите, връзките, политическото ви положение. Ще обърка всичко и ще направи всичко по силите си, за да те нарани, да те очерни. Както и моето семейство, ако не ѝ платя онова, което иска.

— Това е само друга форма на изнудване. Знам как някой използва чувствата ти, за да те изстиска. Тя използва любовта ти като оръжие.

При тези думи го побиха студени тръпки и той сякаш чу ехото от гласа на Стела в главата си.

— Какво каза?

— Казах, че Глория използва любовта ти като оръжие, а ти ѝ позволяваш. Поставяш го сам в ръцете ѝ. Това трябва да престане. Трябва да разкажеш всичко на семейството си. Сега.

— Господи, Дру! Не мисля, че най-правилното нещо е да им кажа всичко. Още по-малко в два часа сутринта.

— Знаеш много добре, че е най-правилното. Единственото, което трябва да направиш. А мислиш ли, че за тях времето е от значение?

Тя отиде до работната маса, където бе телефонът.

— Мисля, че трябва да се обадиш първо на Анна. Тя ще се свърже с останалите. — Дру вдигна слушалката. — Искаш ли ти да ѝ се обадиш и да ѝ кажеш, че тръгваме към тях, или аз да го направя?

— Ти какво взе да се разпореждаш и да командваш?

— Разпореждам се, защото май се нуждаеш точно от това. Нима си мислиш, че ще стоя просто така, със скръстени ръце, и ще ѝ позволя да ти стори това? Нима смяташ, че някой от нас ще го направи?

— Истината е, че тя е като бреме на гърба ми. Като маймунката, която винаги нося на рамото си. Не искам да скочи върху теб или върху семейството. Трябва да ви защитя от нея.

— Да ме защитиш ли? Радвай се, че все още не съм запокитила телефона върху теб. Твоето велико и много умно решение беше да се разделиш с мен, да ме прогониш, да ме накараш да си отида. Какво си мислиш? Че на мен ми трябва такъв самопожертвователен рицар на бял кон?

Той се засмя.

— Това нещо като мъченик ли е?

— Почти.

Сет вдигна ръка.

— Добре, не хвърляй телефона. Дай ми го.

Кухнята винаги беше мястото за семейни срещи. Спорове, дискусии, малки празненства — всичко се провеждаше тук. Тук се правеха планове и се вземаха решения. Край старата кухненска маса се порицаваха лошите постъпки, а много по-често се раздаваха награди. Ето защо никой не смяташе, че тя трябва да бъде сменена.

И сега всички се бяха събрали около нея. На печката бе сложено кафе и лампите в цялата къща бяха запалени, за да прогонят мрака. На Дру ѝ се стори, че едва ще се поберат в това ограничено пространство толкова много хора. Но те направиха още едно място. Направиха място и за нея.

Всички дойдоха, без да се поколебаят, излизайки от постелите си и измъквайки сънените си деца от леглата. Сигурно бяха озадачени и стреснати, но никой не зададе въпроси. Дру чувстваше как в спокойния среднощен въздух се промъква напрежение, което расте и се сгъстява.

Най-малките хлапета бяха заведени на горния етаж и сложени в свободните легла, за да продължат съня си. Емили остана да ги наглежда. Дру си представи как не всички от тях искат да спят и си говорят тихичко, като правят предположения за тази неочаквана среднощна среща.

— Извинявам се на всички — започна Сет.

— Щом си ни извадил от креватите в два сутринта, значи имаш причина. — Филип сложи ръката си върху ръката на Сибил. — Да не си убил някой? Защото ако ще трябва да се отървем от тялото още тази нощ, най-добре да започваме, докато не се е зазорило.

Благодарен на брат си за това, че се опита да разведри атмосферата, Сет поклати глава.

— Не, все още не съм убил никого. Може би щеше да е много по-лесно за всички ни, ако бях го направил.

— Хайде, Сет. Изплюй камъчето и си спести разсъжденията — намеси се Кам. — Колкото по-скоро ни кажеш какво не е наред, толкова по-бързо ще успеем да направим нещо по въпроса.

— Тази нощ се срещнах с Глория.

Настъпи тишина. Плътна и страшна тишина. Сет погледна Сибил, защото знаеше, че тя най-много ще се разстрои.

— Съжалявам. Мислех, че ще намеря начин да се справя сам и да не ви казвам, но се оказа, че няма такъв.

— И защо не си ни казал? — В гласа на Сибил имаше напрежение, а ръката ѝ под пръстите на Фил видимо трепереше. — Ако се навърта наоколо и те безпокои, ние трябва да знаем.

— Не е за пръв път — призна виновно той.

— Но трябва да бъде за последен. — В гласа на Кам кипеше гняв. — Какво става, Сет? Какво искаш да кажеш? Че е идвала и преди и ти дори не си ни споменал за това?

— Не виждах смисъл да ви забърквам в тази мръсотия. Не исках...

— Мамка му! Кога? Кога е започнало всичко това? Кога за пръв път тя се е върнала за теб?

— Кам... — обади се Анна.

— Ако смяташ да ми кажеш да се успокоя — обърна се той към нея, — направо си губиш времето. Спести си думите. Зададох ти въпрос, Сет!

— Когато бях на четиринадесет години.

— Кучка! Ама и ти си един! — Кам скочи от масата.

Дру изтръпна. Не беше виждала досега такава ярост, толкова силна, люта и свирепа възбуда, готова да смачка всичко по пътя си.

— Значи през всички тези години тя е идвала тук, а ти не си казал нито дума?

— Няма защо да му крещиш сега — намеси се Етан и макар че гласът му бе спокоен, в очите му Дру забеляза нещо, което ѝ подсказа, че и неговият гняв може да бъде толкова смъртоносен, колкото този на брат му. — Пари ли искаше от теб?

Сет понечи да отговори, но само вдигна рамене и поклати утвърдително глава.

— Е, сега вече можеш да му викаш — промърмори Етан на брат си.

— Ти си ѝ плащал, така ли? И продължаваш да ѝ плащаш? — В гласа на Кам вибрираха изненада и яд. — Защо, по дяволите? Какъв е бил смисълът? Щяхме да ритаме алчния ѝ задник от тук чак до

Небраска, ако ни беше казал! Щяхме да предприемем всички законови стъпки, за да я държим далеч от теб. Защо, по дяволите, си й позволил да те измъчва?

— Направих всичко, за да я държа далеч от вас. В края на краищата това бяха само пари. Някакви си жалки, нищожни пари. Моля ви! Исках тя да се махне и да ни остави на мира.

— Но тя продължи да се връща — рече тихо Анна. Тихо, защото собственият ѝ темперамент бушуваше под повърхността. Ако избухнеше, гневът на Кам щеше да изглежда като безобидна сръдня на малко момче. — Нали?

— Да, но...

— Трябваше да ни се довериш. Знаеш, че сме с теб и сме тук.

— О, Анна. Знаех това.

— Но не е този начинът да ни го покажеш — извика Кам.

— Давах ѝ пари — вдигна ръце Сет. — Само пари. Това беше единственият начин според мен да ви защитя. Трябваше да направя всичко, всичко, което можех, за да ви се отплатя.

— За да ни се отплатиш ли? За какво?

— За това, че ме спасихте. — Гласът му потрепери от завладелите го чувства, а те бяха толкова силни, че потушиха всички останали емоции и в стаята настъпи тишина. — Вие ми дадохте всичко — почтеност, чистота, нормален живот. Вие променихте вашия живот заради мен, и го направихте тогава, когато не представлявах нищо за вас. Създадохте ми семейство. По дяволите! Кам, ти ме създаде, ти ме направи човек!

Измина цяла минута преди Кам да продума. Но когато проговори, гласът му беше хриплив.

— Не искам да чувам от теб подобни глупости. Не искам да чувам за пари, разплащания и сметки.

— Той не искаше да каже това — борейки се със сълзите си, рече Грейс. — Седни, Кам... Сега седни и чуй. Не му се карай и не му говори по този начин. Той е прав.

— Какво значи това? — почти подскочи Кам, но все пак се отпусна на стола. — Кажете ми какво означава всичко това, по дяволите!

— Той никога няма да ми позволи да го кажа — опита се да започне Сет.

— Млъкни сега — прекъсна го Грейс. — Те са те спасили и са го направили, когато за тях си бил само едно обещание, дадено на баща им. Но са те обичали. Затова са го направили, защото са те обичали. Ние всички те обичаме. Ако не си благодарен за онова, което са направили и което не спират да правят и до днес, значи нещо си сбъркан.

— Аз исках да...

— Почакай — отново го прекъсна Грейс и вдигна ръка, за да го спре. — Любовта не изисква заплащане. За любовта няма пари и сметки. Кам е прав за това. Няма чекове, нито баланси. Кой колко взел, кой колко дал.

— Аз трябваше да ви се отплатя по някакъв начин. Но това не е всичко. Тя каза разни неща за Обри. — Сет погледна Грейс и видя как цветът на лицето ѝ се промени и тя пребледня.

Обри, която досега тихичко хълцаше, повиши глас.

— Какво? Използвала е мен?

— Да. Каза: „Виж колко е хубава и ще бъде срамота и много жалко, ако нещо ѝ се случи. Или пък на малката ѝ сестричка, или на братовчедите ѝ“. Господи, разберете! Бях ужасен, толкова бях изплашен. Бях само на четиринадесет години. Уплаших се до смърт, че ако кажа на някой, тя ще намери начин да отмъсти на Обри или да нарани някое друго от децата.

— Разбира се, че си бил уплашен — рече тъжно Анна. — Тя е разчитала точно на това.

— А когато ми каза, че съм ѝ бил длъжен за всички причинени ѝ неприятности, как искала само неколкостотин долара, за да отпътува, реших, че това е най-добрият начин да се отърва от нея. Мили боже! Грейс беше бременна с Дек, а Кевин и Брам бяха бебета. Исках само да си отиде, да се махне оттук. Да не закача никого от нас и да ни остави на мира.

— Знаела е, че ще постъпиш така. — Сибил въздъхна и стана, за да отиде за каната с кафе. — Знаела е колко много означава семейството за теб, как държиш на него и го е използвала. Винаги е била много хитра и е умеела да открива най-точния бутон, който да натисне. Най-слабото място, най-прясната рана, в която да сложи сол. Тя често ме използваше, когато бях дете, на не повече от

четирнадесет. — Сибил сложи ръка на рамото на Сет и го потупа окуражително. — Рей беше голям мъж и пак ѝ плащаше.

— Тогава тя си отиде, нямаше я цели месеци — продължи разказа си Сет. — Дори години. Но после се върна отново. Вече имах пари. Моят дял от корабостроителницата, който ми дадохте като наследство от Рей. Сетне печелех от картините си. Когато бях в колежа, тя ме посети два пъти, после се върна още веднъж. Тогава разбрах, че няма да ме изпусне. Не и за дълго. Знаех, че е глупаво да ѝ плащам. Когато се появи възможността да замина да уча в Европа, реших да отпътувам, защото смятах, че ако ме няма тук, тя няма да има причина да идва.

— Сет. — Анна изчака, докато той я погледна. — Затова ли замина за Европа? За да не идва тя повече тук?

Погледът, който ѝ хвърли, беше толкова яростен, но и така изпълнен с любов, че гърлото на Дру се стегна.

— Исках да отида. Трябваше да открия какво мога да направя сам. Това беше още една врата, която вие отворихте за мен. Но дълбоко в съзнанието ми... Да, това е причината. Тя натеза. Така е.

— Добре. — Етан завъртя чашата си. — Направил си онова, което си мислел, че трябва да сториш тогава. Какво мислиш сега? И какво става?

— Преди четири месеца Глория се появи на прага на стаята ми в Рим. Беше с някакъв мъж, поредния, на чийто врат се бе обесила. Чула за мен. Прочела във вестниците и си направила сметката, че гърнето е много по-пълно. Заплаши ме, че ще отиде в пресата, в медиите, в галериите и ще им разкаже цялата история. Нейната версия на историята — обясни Сет. — Както тя я бе променила и изкривила. Отново искаше да натика името на Рей в калта. Платих ѝ и се върнах у дома. Исках да си дойда, да бъда при вас. Но тя ме последва. Очевидно е тръгнала след мен. И ето на, за пореден път аз я доведох тук.

— Никога не си я довеждал — поправи го Филип. — Набий си това в твърдата глава.

— Добре, тя сама се върна. Но този път парите не ѝ стигнаха, не я задоволиха. Изглежда е останала наоколо, покрила се е някъде наблизо. И отишла в магазина на Дру.

— Заплаши ли те с нещо? — скочи Кам и лицето му отново почервения от гняв. — Опита ли се да ти стори нещо?

— Не. — Дру поклати глава. — Очевидно е узнала за връзката ми със Сет. Затова ме е добавила към коктейла, използвайки и мен като поредното оръжие, за да го нарани. Не я познавам, но от всичко, което чух и чувам, тя иска да го нарани почти толкова силно, колкото иска и парите. Исква да нарани и него, и вас. Не съм съгласна с онова, което Сет е направил, но разбирам защо го е правил.

Погледът ѝ премина от лице на лице.

— Аз не би трябвало да седя тук, на тази маса, докато вие говорите за тези неща. Това си е семейна работа и е много лично. Но никой не се запита защо съм тук, какво правя сред вас в този час.

— Защото си със Сет, моето момиче — отвърна просто Филип.

— Вие не знаете колко сте специални. Всички вие. Вие сте... съюз. Дали това, че Сет се опитва да запази този съюз, е правилно или не, умно или глупаво — няма значение. Важното е, че той ви обича толкова много и не може да постъпи другояче. А тя знае тази слабост и я използва. Трябва да бъде спряна.

— Ето една жена с мозък — рече Кам. — Ти плати ли ѝ нещо тази нощ, момче?

— Не, тя постави нови условия. Щяла да отиде в пресата и да разкаже историята. Много важно, дрън-дрън. — Той изправи глава и осъзна, че голяма част от тежестта вече я няма. — Но този път въввлече и Дру, завъртя и нея в мръсната пяна. Внучката на сенатор в сексскандал. Знам, че са глупости, но ако го направи, ще повлече всички ни. Репортерите ще дебнат и причакват Дру в цветарницата, ще ви гонят и ще слухтят след вас, ще превърнат живота ви в ад. Животът на всички ни ще се обърка и сгромоляса. Не искам това да стане.

— Мамка й! — съвсем ясно произнесе Обри.

— Още едно момиче с акъл — намигна Кам. — Колко иска този път?

— Един милион.

Кам едва не се задави с кафето, което пиеше.

— Какво? Един милион шибани долара?

— Няма да получи нито стотинка. — С намръщено лице Анна потупа Кам по гърба, за да му мине. — Този път нито стотинка. И никога повече. Нали така, Сет?

— Знаех, когато седнах в онази дупка, че трябва да престана да ѝ давам. Да прави каквото иска.

— А ние няма да стоим със скръстени ръце — обеща Филип. — Кога трябва да се видиш с нея отново?

— Утре вечер, с десет хиляди в аванс.

— Къде?

— В оня гнусен бар за бараби в Сейнт Мишел.

— Това е по частта на Фил. Той да му мисли — рече Кам и се усмихна широко. — Обичам, когато става така.

— Да, все ще измисля нещо.

— Защо не взема да направя закуска? — попита Грейс и се изправи на крака. — А ти пък ще ни кажеш какво си измислил.

Дру чу много и различни идеи, мнения и аргументи и лудешки смях, от нейна гледна точка, който не разбра, а също и доста обидни упреци, които братята Куин си размениха, докато обмисляха плана.

В същото време в тигана цвъртеше бекон, пържеха се яйца и се вареше кафе. Тя се чудеше дали липсата на сън е причина за забавените ѝ реакции и притъпеното ѝ остроумие, или просто бе невъзможно един външен човек да поддържа скоростта и динамиката на разговора.

Когато се опита да стане и да помогне да сложат масата, Анна само постави ръка на рамото ѝ и рече:

— Стой си, скъпа. Изглеждаш изтощена.

— Добре съм. Просто не мога да разбера всичко. Предполагах, че Глория не е извършила действително престъпление, но очевидно не е така, щом се каните да говорите с полиция и адвокат, вместо да се опитате да оправите нещата сами.

Разговорът затихна. За няколко секунди не се чуваше нищо, освен цвъртенето на месото в тигана и бълбукането на кафето.

— Така — каза накрая замислено Филип. — Това е още едно, странично мнение. Не е зле да го имаме предвид. Освен това трябва да бъдем подготвени, че ченгетата ще кажат на Сет колко голям глупак е бил да ѝ плаща пари още първия път. Това е стара работа, ще кажат, нищо не може да се направи.

— Но тя го е изнудвала!

— Само с думи — съгласи се Етан. — Няма да я арестуват за това, нали?

— Не, но...

— Предполагам, че адвокатът може да изпише цяла камара писма, доклади и какво ли не още. Може би ще успеем да я дадем под съд. В тази страна може да съдите когото си искате и за каквото и да е. Може би ще стигнем и до съдебната зала. Тогава ще стане грозно и вероятно ще се проточи с години.

— Но няма да е достатъчно, за да я спрете — настоя Дру. — Тя би трябвало да плати за онова, което е направила. Трябва да я заболи, да се опари, за да не посяга повече. Ти работиш в системата, знаеш какво ще стане — обърна се тя към Анна.

— Така е. И вярвам в правораздаването. Но познавам похватите на Глория, както и номерата ѝ. Колкото и да искам да си плати за всеки миг болка и нещастие, които е причинила на Сет, знам, че няма да стане. Това можем да направим само ние.

— Значи трябва да се справим сами — рече Кам с тон, нетърпящ възражение. — Ще се изправим цялото семейство срещу нея и ще ѝ дадем да разбере. Това е решението.

Дру се наведе към него.

— Мислиш, че аз не мога да се изправя срещу нея, така ли?

Кам се облегна удобно назад.

— Дру, ти си винаги добре дошла, но не седиш на тази маса само за украса. Ти също си с нас и ще устоиш. Мъжете от семейство Куин не се влюбват в жени, които нямат кураж и характер.

Дру не отмести очи от него.

— Това комплимент ли е?

Той ѝ се ухили.

— Два комплимента.

Тогава тя се отпусна и кимна.

— Добре. Тогава продължавайте. По начина на семейство Куин — каза, замисли се и добави: — Но все пак би било полезно, като се имат предвид нейният начин на живот и навици, да видим дали няма и някакви други, резервни варианти. Един телефон до дядо ми ще ни даде тази информация преди утре вечер. Ще ѝ запари под краката, когато разбере, че играем твърдо.

— Това момиче ми харесва — рече Кам на Сет.

— На мен също — отвърна той и взе ръката ѝ. — Но не искам да вълвичам семейството ти в тази мръсотия.

— Поради това, че не искаше да въвлечеш твоето, сега седим тук в четири сутринта. — Тя пое блюдото с яйца, която Обри ѝ подаде, и си сипа малко в чинията. — Твоята велика идея беше да се напиеш и да ме прогониш. Няма що! Велик мислител! По-умно нещо не можа да измислиш! И как ти помогна то?

Сет взе чинията от нея и се опита да наподобява една измъчена усмивка.

— По-добре, отколкото очаквах.

— Но не и благодарение на теб. Бих те посъветвала да не тръгваш отново по този път. Подай ми солта.

И макар че цялото семейство ги гледаше, той протегна ръце, обхвана лицето ѝ и я целуна. Дълго и страстно.

— Дру — каза накрая, — обичам те.

— Това е добре. Защото и аз те обичам. — Тя хвана китката му и я стисна. — А сега ми подай солта.

Сет не вярваше, че ще може да заспи, но всъщност падна като отсечен дънер в леглото и спа непробудно като камък цели четири часа. Когато се събуди в своята стара стая, дезориентиран и замаян, първата му мисъл бе защо Дру не е до него.

Излезе от стаята и прескачайки стъпалата, отиде в кухнята, където завари Кам сам.

— Къде е Дру?

— Отиде на работа преди час. Взех твоята кола.

— Отиде на работа? Господи! — Той разтърка с ръце очите си, опитвайки се да събере мислите си и да разбуди мозъка си след изпитото уиски, прекалено многото кафе и малкото сън. — И защо не е затворила за днес? Тя също не е спала!

— Изглеждаше много по-добре от теб, момче.

— Да, сигурно. Все пак не е изпила половин бутилка „Джеймисън“.

— Е, каквото сам си надробил, това ще сърбаш.

— Да. — Сет отвори аптеката, за да потърси аспириин.

Кам напълни чаша с вода и му я подаде.

— Изпий го и ела да се поразходим.

— Трябва да си оправя стаята, да отида в града. Може да помогна на Дру в магазина.

— Тя ще се справи и сама. — Кам отвори вратата на кухнята. — Хайде!

— Ако смяташ да ме биеш и риташ по задника, няма да издържа дълго.

— Мислих и за това. Но смятам, че боят дотук ти бе достатъчен.

— Виж, знам, че забърках големи...

— Просто млъкни. — Кам го побутна към вратата. — Имам да ти кажа някои неща.

Той тръгна към кея, както очакваше Сет. Слънцето беше силно. Беше все още само девет сутринта, но температурата се покачваше и въздухът натежаваше.

— Искам да уточня нещо с теб. Говорих с Фил и с Етан по този въпрос. Мълчи! — заповяда му отново Кам, като видя, че се опитва да каже нещо. — Мълчи и слушай. Ха! Изглежда не ми е минало все пак. Грейс изказа някои мисли относно отплатата и аз няма да споря с нея.

— Ти искаше да...

— Казах да мълчиш и да ме слушаш. Ти беше на десет години и ние направихме онова, което трябваше. Никой не иска отплата или благодарности, никой не иска да му връщаш нещо и фактът, че мислиш така, е много обиден.

— Не, ти не разбираш! Не съм искал да кажа това!

Кам пристъпи заплашително към него.

— Аз казах ли ти да мълчиш? Или искаш да завържа езика ти на възел, за да не можеш да говориш?

Да, ето че отново бе на десет години, помисли си Сет.

— Нещата при теб се промениха по начина, по който трябваше. За нас също. Не спирам да мисля, че ако преди години не бях срещнал едно кльоцаво, тъжно и уплашено момченце, може би никога нямаше да срещна Анна. Може би щях да преживея целия си живот без нея, без Кевин и Джейк. Фил и Сибил нямаше да се съберат. Те се откриха, защото ти бе по средата. Смятам, че Етан и Грейс щяха да започнат да се срещат едва сега, почти двадесет години по-късно, ако ти не бе част от причините, които ги тласнаха един към друг. — Той направи кратка пауза и продължи: — Та, питам те аз, колко ти дължим ние за нашите

съпруги и деца? За това, че ни върна у дома и ни даде мотив да започнем бизнеса си?

— Извинявай.

Искреното съжаление, което прозвуча в гласа му, накара Кам да се обърка и да смекчи тона.

— Не искам да съжаляваш, дявол да те вземе! Искам да се събудиш.

— Аз съм буден. Събудих се. Животът е прекрасен — добави той. — Баба Стела ми каза, че трябва да помисля върху това.

— Да. Тя обичаше старите филми. Не се съмнявам, че ако някой може да налее малко разум в коравата ти глава, това е мама.

— Аз обаче май не я послушах. Сигурно и на нея вече ѝ е писнало от мен. Наистина трябваше да ти разкажа всичко веднага.

— Не си го направил, но това е вече минало. Както и да е. Продължаваме напред. Ще се оправим с Глория веднъж завинаги тази вечер.

— Аз също искам това. — Сет се обърна към брат си с лека усмивка. — Не мислех, че ще го кажа някога, но очаквам срещата си с нея тази вечер с нетърпение. Това отдавна трябваше да стане. Е, ще ме риташ ли по задника, или ще ми биеш шамари?

— Ще го оставим за друг път. Не се безпокой, няма да ти се размине. Просто исках да изляза на чист въздух — рече Кам и прегърна Сет през раменете. След което най-неочаквано го бутна във водата. — Не знам защо — каза той, когато главата на Сет се появи на повърхността, — но винаги когато направя това, ми става по-добре.

— Радвам се, че мога да ти помогна — отвърна Сет, като изплю вода и отново се гмурна.

— Ти ще стоиш тук. Тази вечер ще свърши всичко.

— И откога смяташ, че можеш да ми нареждаш къде да ходя и какво да правя? Опитвам се да си спомня, но сигурно съм пропуснала първия път.

— Няма да споря с теб.

— О, да — рече сладко Дру, — напротив. Ще спориш.

— Тя няма повече да се доближи до теб. Това първо. Второ — мястото, където ще се срещнем, е истинска дупка и ти не бива да

ходиш там.

— Така значи. Вече решаваш къде мога да ходя и къде не. Точно това съм слушала през целия си живот. И точно от това избягах. Така че изобщо няма да те послушам.

— Дру. — Сет отиде до задната врата на къщата и пак се върна. — И без това ми е достатъчно трудно. Ако дойдеш, ще се тревожа как да те опазя от закачките и подмятанията на разни гамени и пропаднали пияндета. Мястото е по-лошо от дупка, направо си е бардак.

— Не разбирам защо смяташ, че аз не мога сама да се оправя с гамени и пропаднали пияндета? Нали се оправих с теб?

— Много смешно! Ще се посмеем заедно, но след това. Искам веднъж завинаги да приключа с тази работа. Да я оставя зад гърба си. Моля те. — Той смени тактиката и сложи ласкаво ръце върху раменете ѝ. — Остани тук и ми позволи да направя каквото мога. И каквото трябва.

В очите му имаше повече молба, отколкото заповед. Тя нямаше как да не се предаде.

— Добре, щом ме молиш толкова мило.

— Така е добре — облекчено въздъхна Сет. — Може би ще се опиташ да поспиш малко. Снощи почти не си спала.

— Не ми нареждай какво да правя.

— Няма, няма. Трябва да тръгвам.

— Ти знаеш кой си. — Тя изви глава и го целуна бегло по устните. — И аз знам. Само че тя не знае. Никога не е знаела.

Когато двете коли тръгнаха, Дру излезе и застана на предната веранда на къщата заедно с останалите жени от семейство Куин.

Вдигна ръка, за да им помахва, но Анна я хвана и свали.

— Това са нашите силни и храбри мъже, които отиват на битка. А ние жените оставаме тук, зад тях, в безопасност.

— Е, и какво? Да слагаме престилките ли? — измърмори Обри. — Да правим картофена салата за утрешния пикник.

Дру се огледа и видя в очите на останалите израз, който знаеше, че има в собствените ѝ.

— Не мисля така.

— Добре тогава. — Сибил погледна часовника си. — Колко време преднина ще им дадем?

— Петнадесет минути им стигат — реши Анна.

— Ще вземем моя микробус — отсече Грейс.

Сет седеше на бара, вперил очи в недокоснатата бира. Чувстваше, че страхът в стомаха му е съвсем истински. Винаги го усещаше осезаемо, когато знаеше, че ще види Глория. Тя бе поставила страха там. Мястото за среща, помисли си той, беше идеално за плана им. Сякаш бе пропито с атмосферата от ранното му детство, беше изпълнено със собствените му страшни и безмилостни демони и духове.

Този път той имаше намерение да ги остави тук, да си отиде без тях, да ги напусне, след като всичко свърши. Беше решил да остави зад гърба си своето нещастно, мизерно детство. Да го остави като още една миризма в спарения задушен въздух.

Искаше отново да се почувства чист. И цял. Чудеше се дали Рей също бе изпитвал това, дали беше водил тази гадна война между яростта и скръбта.

Обичаше да мисли за него. Както обичаше да си представя, че дядо му седи до него на бара.

Но когато Глория влезе, останаха само двамата. Тя и той. Пияниците, играчите на билиард, барманът, дори невидимата връзка с духа на дядо му, изчезнаха. Стопиха се във въздуха и останаха само Сет и неговата майка. Глория се настани на стола, кръстоса крак връз крак и намигна на бармана.

— Изглеждаш ми нещо изтощен — рече тя на Сет. — Тежка нощ, а?

— Ти също изглеждаш изтощена. Знаеш ли, седях тук и си мислих. Имала си толкова много и все хубави неща в детството си.

— Глупости! Затваряй си плювалника! — Тя отпи от джина с тоник, който барманът постави пред нея. — Какво знаеш ти за тези неща!

— Голяма къща, много пари, добро образование.

— Майната им! — Глория отпи яка глътка. — Всички в тази къща бяха задници и лайна!

— Ти ги мразиш. Защо?

— Майка ми бе студенокръвна риба, вторият ми баща хленчещ женчо. И накрая, сестричката ми Сибил — идеалната дъщеря. Нямах търпение да се спася, да ги пратя по дяволите и да живея.

— Не познавам родителите ти. Те не направиха нищо за мен. Сибил обаче никога не те е засегнала, нито обидила или наранила. Тя те прибра, прибра и мен, когато легна пред вратата ѝ, защото нямаше къде да отидеш.

— За да ме командва и да се прави на господарка. Мръсна кучка!

— Затова ли я обра и отнесе всичко, докато бяхме в Ню Йорк? Обра я до шушка, след като ти бе дала подслон?

— Взех онова, от което имах нужда. Така се върви напред в живота. Трябваше да те издържам, да те храня и гледам, нали?

— Хайде да не говорим глупости. Никога не си давала пукната пара за мен. Единствената причина да не се отървеш от мен, да не ме оставиш на Сибил бе, защото разбра, че тя ме обича. Затова ме взе със себе си и открадна нещата ѝ. Направи го, защото я мразеше. Взе вещите не за да ме храниш, а да си купиш наркотици и пиячка.

— А, да! На нея щеше много да ѝ хареса, ако те бях оставила тогава. Щеше да се чувства права и да разправя на всички колко безсърдечна и лоша съм аз. Майната ѝ! Да си го начука. Онова, което взех от апартамента ѝ, трябваше да е мое. То ми принадлежеше по право. Аз бях първата, аз трябваше да го получа. Не можах да те науча на това, колкото и да ти го набивах в главата!

— Научи ме на много други неща. — Когато Глория разклати кубчетата лед в празната си чаша, Сет поръча на бармана още едно питие. — Рей дори не е знаел, че съществуваш. Но ти го мразеше. Когато той те откри и се опита да ти помогне, ти само го намрази още повече.

— Той ми дължеше много. Щом като не е можел да си държи дюкяна затворен и е чукал някаква си идиотка колежанка, трябваше да плаща. За всичко се плаща, момчето ми! Запомни това от мама.

— И той ти плащаше. Дори не е знаел, че Барбара е бременна с теб. Не е научил, че си родена. Но когато ти му го каза, той ти плати. Това обаче не ти бе достатъчно. Опита се да го съсипеш, да го унищожиш с лъжите си. След това използва неговата почтеност срещу

него самия и ме продаде сякаш бях кученце, от което искаше да се отървеш, защото вече ти е омръзнало.

— Наистина бях уморена от теб. Да те влача с мен цели десет години, това направо ме разбиваше. Ти само ми пречеше. А старият Куин ми дължеше много, защото му дадох внук. Но всичко това бе добре дошло за теб, в края на краищата. Не можеш да отречеш, нали?

— Така е. И аз ти дължа много заради това. — Сет вдигна чашата си с бира като за поздрава. — Но това беше добре дошло и за теб, поне докато той бе жив. Ти просто го изтупваше за пари, за все повече и повече пари, като използваше мен за стръв.

— Хей, той можеше да те върне, ако иска! Ти не беше нищо за него, така както и аз не бях.

— Да, някои хора са просто глупави, слаби и естествено добри и вярват, че обещанията, дадени на едно десетгодишно хлапе, трябва да се спазват. Те са от онези, които мислят, че същото хлапе заслужава и трябва да получи нормален и почтен живот, да има дом и семейство. Той щеше да даде и на теб същото, ако бе поискала.

— Ти какво си мислиш!? Че исках да се погребя в някакво си забутано, шибано градче на края на света и да се грижа за домакинството на един старец, който прибира безпризорни деца? — Тя глътна джина си на един дъх. — Това може да е твоята мечта, но не и моята. И ти си я получи! За какво хленчиш? А ако искаш да я запазиш, ще трябва да ми платиш. Както винаги си ми плащал. Носиш ли парите?

— Колко мислиш, че си получила досега от мен, Глория? Като сметнем и онова, което успя да изсмучеш от Рей, а сетне и от мен, трябва да са няколко стотици хиляди поне. Слава богу, че не успя да вземеш нищо от братята ми. Опита се с обикновените си лъжи, заплахи и инсинуации, но те не ти пуснаха. Явно се справяш по-успешно със старци и деца.

Тя изръмжа презрително.

— И те щяха да платят, ако бях поискала. Но си имах по-важни неща за вършене. Да хвана най-голямата риба. А ти, ако искаш да си опечеш работата, да продължиш да рисуваш картинките си и да не изтървеш внучката на сенатора, ще ми платиш.

— Ти така каза. Но хайде да уточним още веднъж условията. Аз ще ти платя един милион долара, като ти дам десет хиляди в аванс тази

вечер.

— В брой.

— Разбира се, че в брой. Ако не го направя, ти ще отидеш в пресата, а също и при семейството на Дру, и ще изплетеш поредната си мрежа от лъжи за това как си била използвана и оскърбявана от семейство Куин, начело с Рей. Ще изцапаш и окаляш всички — и тях, и мен, и Дру заедно с мен. Бедната, нещастната, отчаяната млада жена, почти момиченце! Борила се да отгледа сама детето си, молила се за помощ и накрая била принудена да даде детето си на коварния дядо.

— Хубава история, нали? Представям си я на първа страница във вестниците. Ще стане бестселър.

— Но няма да споменеш за онова, което вършеше, докато детето ти бе в другата стая. Нито за мъжете, на които позволяваше да го опипват, и как бе готова да го хвърлиш в лапите им. Няма да продумаш за наркотиците, за пиячката, за побоищата. За това как държеше сина си гладен, или го оставяше съвсем сам в тъмното и на студено, докато...

— Я стига си свирил на цигулка! Още малко и ще ме разплачеш! — Тя се наведе съвсем близо до него. — Ти ми беше като трън в задника. Направо трябва да ми благодариш, че те задържах толкова дълго при себе си. — Сетне понижи глас и просъска: — Имаш късмет, че не те продадох на някой от онези педофили. Щяха да платят цяла камара пари за теб.

— Ти щеше да го направиш, рано или късно.

Тя сви рамене.

— Все трябваше да получа нещо за теб, нали?

— Ти ме изнуди да ти дам пари, когато бях само на четиринадесет. Платих ти, за да спася и предпазя семейството и себе си. След това ти плащах, защото спокойствието струва повече от каквито и да е пари. Позволих ти да ме изнудваш.

— Исках онова, което ми се полагаше. — Тя гаврътна третото питие. — Оставих те да живееш и да работиш тук. Една глобална сумичка и ще продължиш да си живееш спокойния, скучен животец. Ако ме преметнеш, ще загубиш всичко.

— Един милион или ще направиш всичко, което можеш, за да провалиш и съсипеш семейството, кариерата и връзката ми с Дру.

— Точно така. Поднесени на тепсийка. Плащай.

Сет отмести встрани бирата си и я погледна в очите.

— Не сега. Всъщност никога.

Тя сграбчи ризата му и приближи лицето си към неговото.

— Не се ебавай с мен, момче!

— Напротив, точно това ще направя. — Той бръкна в джоба си и извади малък портативен касетофон. — Всичко, което си казахме със скъпата ми майчица, е записано тук. Може да стигнем и до съда, ако отида при полицаите с това.

Когато тя се опита да го издърпа от ръката му, Сет я хвана за китката и я изви.

— Като говорим за полицаи, се сетих още нещо. Те може би ще се заинтересуват да узнаят, че си избягала под гаранция от Форт Уорт. Ще излезеш на светло, ще те обявят за национално издирване и някой ловец на глави ще бъде щастлив да те хване и върне в Тексас и да получи наградата.

— Ах ти, кучи син такъв!

— Абсолютно точно определение, след като майка ми е кучка — отвърна спокойно Сет. — Но не ти преча да се опиташ да продадеш своята версия. Сигурен съм, че всеки, който поиска да пише за теб и за нашата история, ще се интересува от това импровизирано интервю, което държа в ръката си.

— Искам си парите! — извика Глория и плисна остатъка от джина в лицето му.

Четиримата мъжаги, които играеха билиард, се изправиха и обърнаха към тях.

Сет стана от стола.

И в този момент в кръчмата влязоха братята му и застанаха от двете му страни.

— Време е да оправим нещата и да ги сложим на мястото им. — Кам пъхна палците си в предните джобове на джинсите и изгледа зверски Глория. — Е?

— Ах ти, копеле! Всички вие сте копелета! Пръждосвайте се в преизподнята! Искам си паричките!

— Ние никога нищо не сме ти вземали — отговори спокойно Етан. — Никога.

— Взел ли съм нещо от нея? — попита Сет, като се обърна към бармана.

— Не съм видял — отвърна мъжът и продължи да бърше бара. — Ако ще се биете обаче, моля, излезте навън. Не искам да чупите тук.

Филип огледа лицата на четиримата мъже край билиардната маса.

— А вие? Искате ли нещо? Някакви проблеми?

Единият от тях, едър като канара мъж, потропа с щеката си по земята.

— Боб каза, че момчето не е взело нищо от нея. Тъй че нямаме работа тук.

— А ти, Глория? Искаш ли неприятности?

Преди да успее да отговори, вратата се отвори и вътре влязоха жените.

— По дяволите — промърмори през зъби Кам. — Трябваше да се досетя.

Дру прекоси бара и отиде директно при Сет, като мушна ръката си в неговата.

— Здравей, Глория. Странно, но майка ми не си спомня изобщо за теб. И няма никакво желание да се запознаете. Но дядо ми има. — Тя извади от джоба си листче хартия. — Това е неговият телефонен номер в офиса му на Хълма. Ще се радва да говори с теб, ако му се обадиш.

Глория грабна листчето от ръката на Дру и бързо се отдръпна, когато Сет пристъпи към нея.

— Ще ви накарам да съжалявате за това! — извика тя и си проправи път сред тях, като спря за миг пред Сибил.

— Не трябваше да идваш, Глория — промълви Сибил. — Трябваше да си кротуваш. Сега ще изгубиш всичко.

— Кучка! Ще съжаляваш! Ще ви накарам да плачете всички до един. — Глория излезе през вратата, като им хвърли един последен убийствен поглед.

— Ти трябваше да си стоиш вкъщи — рече Сет на Дру.

— Да, знам. Но не можах — отвърна тя и докосна бузата му.

Къщата и дворът бяха пълни с хора. Раците вдигаха пара в голямата тенджера, а на поляната бяха разположени половин дузина маси за пикник.

Ежегодното тържество на семейство Куин по случай Четвърти юли беше в разгара си.

Сет си наточи бира, намери си сянка и като извади скицника, започна да рисува.

Това беше неговият свят, помисли си. Приятелите, семейството, провлеченият говор на хората от крайбрежието и викащите деца. Миризмата на варени раци, на бира, на талк и пудра, на трева. И на вода.

Няколко хлапета бяха отплавали да ловят риба с лодка с яркожълто платно. Кучето на Етан цамбуркаше с Обри в плитчината, както в старите времена.

Сет дочу смеха на Анна и веселия звук от конски копита. Денят на независимостта. Това беше неговият Ден на независимостта, каза си. Щеше да го помни до края на живота си.

— Празнувахме така тук още преди ти да се родиш — чу да казва тихо Стела до него.

Моливът се изплъзна и падна от пръстите му. Този път не беше сън, помисли си Сет, леко замаян. Даваше си сметка, че седи на двора под сянката на дървото, заобиколен от хора, обгърнат от шум.

И си говори с дух.

— Не бях сигурен, че говориш с мен.

— Ти забърка голяма каша и аз трябваше да дойда. Но добре че най-накрая оправи нещата и сега всичко е наред.

Тя отново носеше на главата си старата шапка, бе облечена с червена риза и избелели сини шорти. Без каквато и да е оформена мисъл, съвсем импулсивно, Сет вдигна молива, обърна страницата на скицника и започна да я рисува такава, каквато я виждаше, седнала доволно на сянка.

— Винаги съм се страхувал от нея, без дори да знам защо. Но това вече е минало.

— Добре. Но стой далеч от Глория, защото тя винаги ще причинява неприятности. Господи, я виж Крофорд! Нима е толкова остарял? Времето наистина минава, без значение какво правиш. Някои неща си отиват и биват забравяни. Други заслужават да бъдат запомнени и дори повторени. Като това празненство, всяка година, година след година.

Той продължи да я скицира, но нещо го стегна за гърлото.

— Ти няма да дойдеш повече никога, нали?

— Така е, скъпи. Няма да се върна отново.

Тя го докосна и Сет осъзна, че никога няма да забрави усещането от допира на ръката ѝ до коляното му.

— Време е да гледаш напред, Сет. Знам, че няма да забравиш онова, което е вече зад гърба ти, но трябва да гледаш напред. Виж моите момчета. — Тя въздъхна дълбоко, като погледна към Кам, Етан и Филип. — Пораснаха, имат си семейства. Щастлива съм, че им казах колко ги обичам и колко съм горда с тях, докато все още дишах.

Тя се усмихна и потупа коляното му.

— Щастлива съм, че имах шанса и на теб да кажа, че те обичам. И че съм горда с теб.

— Бабо...

— Искам да живееш достойно, иначе ще се наложи да се върна отново. Я виж, твоето момиче идва.

Сърцето му подскочи в гърдите. Дру приближи и седна до него.

— Искаш ли компания?

— Стига да е твоята.

— Толкова много хора! Май всички са тук. — Тя се облегна на лакътя си. — Сигурно в момента Сейнт Кристофър прилича на някой призрачен град.

— Да. Всеки ще мине оттук, пък макар и за малко. Надвечер ще намалееят, но пак ще останат доста, за да наблюдават фойерверките.

Някои неща оставяш да си отидат, спомни си думите на Стела той. Други заслужават да бъдат повторени.

— Обичам те, Друсила.

— Какво ти стана изведнъж?

— Просто се сетих, че това е нещо, което заслужава да бъде повтаряно.

Тя наклони глава и изгледа с интерес странната усмивка на лицето му.

— Можеш да го повтаряш винаги когато поискаш. А ако дойдеш с мен у дома, ще си направим наш собствен фойерверк.

— На това вече му викам среща.

Тя седна и разгледа рисунката.

— Но кого си нарисувал? Жената е чудесна! Има волево лице. И ми е някак си познато. — Тя се огледа, за да открие модела. — Къде е тя? Не си спомням да съм я видяла.

— Няма я тук. — Той погледна за последно рисунката и затвори скицника. — Искаш ли да поплуваме?

— Много е горещо, но не се сетих да си донеса бански.

— Наистина ли? — Той се засмя, стана и я издърпа да се изправи. — Но можеш да плуваш, надявам се?

— Разбира се, че мога. — В момента, в който зърна в очите му немирните дяволити искри, тя разбра какво е намислил и се развика. — Не си го и помисляй дори!

— Много е късно! — Сет я грабна на ръце.

— Недей... да не си посмял! — Дру се извиваше и се мъчеше да се измъкне от хватката му, но постепенно я обзе паника, когато той тръгна по кея. — Пусни ме, глупчо! Никак не е смешно!

— Ще стане. Не забравяй да си поемеш дъх, преди да потънеш.

Сет стигна до края на кея и скочи заедно с нея.

— Това е традиция в семейство Куин. Ще трябва да свикнеш с нея — обясни Анна и подаде суха риза. — Не мога да ти обясня защо го правят. Но го правят винаги.

— Изгубих си обувката във водата.

— Те ще я намерят.

Дру седна на леглото.

— Мъжете са толкова странни същества.

— Просто трябва да помним, че понякога са на пет години. Смятам, че тези сандали ще ти станат. — Тя ги подаде на Дру.

— Благодаря. О, та те са страхотни!

— Обичам обувки. Направо си умирам за обувки. Имам слабост към тях.

— Както аз към обещаните. Просто нямам сили да им устоя.

— Знаеш ли, много те харесвам.

Дру спря да се възхищава на сандалите и погледна Анна.

— Благодаря. И аз те харесвам много.

— Ти си истински подарък. Със сигурност щях да направя място в сърцето си за жената, която Сет обича. Както и всички останали. Но това, че те харесвам заради самата теб, е просто подарък. Искях да ти го кажа.

— Аз... Нямам голям опит със семейство като вашето.

— Че кой има? — разсмя се искрено Анна и седна на леглото до нея.

— Моето семейство не е щедро. Смятам да говоря с родителите си още веднъж. След като видях през какво мина Сет и какво трябваше да направи миналата нощ, осъзнах, че трябва да опитам. Но каквото и разбирателство да постигнем, никога няма да бъдем като вас. Те няма да приемат Сет така, както вие приехте мен.

— Не бъди толкова сигурна. — Анна я прегърна през раменете. — Той знае как да печели хората. Има талант за това.

— Със сигурност го знам, нали се влюбих в него. — Тя притисна с ръка сърцето си. — Направо е страшно колко много го обичам.

— Познавам това чувство. Скоро ще се стъмни. — Анна леко притисна Дру. — Хайде да си вземем по чаша вино и да си намерим хубаво място за гледане.

Когато излязоха навън, Сет я посрещна с глупава усмивка, целият мокър, подгизнал от вода, държащ в ръката си мокра обувка.

— Намерих я.

Тя я взе, и я остави на прага, където бе другата ѝ обувка.

— Ти си голяма маймуна.

— Госпожа Монро донесе домашен сладолед с праскови.

Той протегна другата си ръка, която досега бе крил зад гърба си. В нея държеше фунийка със сладолед.

— Ммм. — Тя презрително изсумтя, но взе фунийката.

— Искаш ли да седнем на тревата и да гледаме фойерверките?

Дру близна с език сладоледа.

— Може би.

- Позволяваш ли ми да те целуна, когато никой не ни гледа?
- Може би.
- А ще разделиш ли този сладолед с мен?
- Категорично не.

Докато Сет се опитваше да получи своя дял от сладоледа с праскови, а възбудените деца скачаха и пицяха от възторг при първата експлозия от светлини и цветове в нощното небе, Глория Делаутер зави и влезе в паркинга зад сградата на „Лодки от братя Куин“. Тя спря рязко и остана да седи, задушена от смесените сокове на яростта, която я тресеше, и погълнатата цяла пинта джин.

Те трябваше да си платят! Всички до един! Копелета мръсни! Мислеха си, че ще я уплашат, ще я премахнат от пътя си и ще се върнат в глупавата си къща, за да ѝ се присмиват.

Щяха да видят кой ще се смее последен, когато приключи окончателно с тях.

Те ѝ бяха длъжници. Дължаха ѝ пари! Тя удари с ръка кормилото, обладана от ярост и мисли за страшно отмъщение.

Щеше да накара този кучи син, когото бе родила, да съжалява. Щеше да накара всички да съжаляват, че са си имали работа с нея.

Глория излезе, клатушкайки се, от колата, защото джинът в главата ѝ направо се плискаше. С олюляване отиде до багажника. Господи! Обичаше да бъде пияна! Замаяна! Хората, които живееха живота си трезви и праведни, бяха такива скучни задници! Тъпанари! Светът беше пълен със задници, помисли си, докато пъхаше ключа в ключалката на багажника.

„Ти трябва да се лекуваш, Глория.“

Ето това ѝ казваха всички. Безполезната ѝ майка, която не струваше пет пари, безгръбначният ѝ пастрок, надутата ѝ сестра. И оня светец будала, дето ѝ беше баща! Рей Куин! И той се опита да я учи и превъзпитава.

Това бяха пълни глупости.

При четвъртия опит успя да вкара ключа. Вдигна капака и подсвирна от задоволство, когато извади двете туби с бензин.

— Ще им спретна такива незабравими, шибани фойерверки! Ще си направим истински празник!

Отново се препъна, стъпи накриво с едната обувка, която се изхлузи от крака ѝ, но Глория бе толкова пияна, че дори не забеляза това. Куцукайки, довлече тубата до вратата на работилницата и се изправи да си поеме дъх.

Трябваше ѝ известно време, за да отвинти първата капачка. Докато се мъчеше, непрекъснато сипеше ругатни по адрес на момчето от бензиностанцията, което ги бе напълнило за нея.

„Още един задник в света, пълен със задници!“ — псуваше и попържаше Глория.

Но доброто ѝ настроение се възвърна, когато изсипа бензина върху вратата и острият му силен мирис изпълни въздуха.

— Натикайте си дървените лодки в задника! Мамка ви, Куин! Да ви го начукам!

Разля бензин и върху тухлената стена, върху стъклата на прозорците, върху красивите храсти, които Анна бе посадила край основата на сградата. Когато едната туба се изпразни, взе другата.

Беше истинско удоволствие да я хвърли, наполовина пълна през прозореца и да чуе звъна на счупеното стъкло.

Сетне се наведе над куфара и извади две бутилки, които предварително бе напълнила с бензин и запушила с парцали.

— Ето ви коктейл „Молотов“! Ще ви хареса! Приготвила съм два, копелета!

Тя щракна запалката си и на лицето ѝ се изписа усмивка, когато я поднесе към парцала.

Той пламна по-бързо, отколкото предполагаше, и опари пръстите ѝ. Леко стресната и уплашена, Глория запрати бутилката към прозореца, но уцели тухлената стена.

— По дяволите! — извика сърдито, защото пламъците подпалиха храстите, запълзяха по земята и тръгнаха към вратата.

Но тя искаше много повече.

Приближи по-наблизо и когато топлината на огъня започна да ближе лицето ѝ, запали и втората бутилка. Този път целта бе по-близка. Глория чу звъна на стъклото и видя пламъците, които избухнаха, когато бутилката се счупи на пода вътре в работилницата.

— А сега да ви видя! Цунете ме отзад! — крещеше тя, докато се наслаждаваше на разгарящия се пожар, преди да изтича към колата си.

Ракетата експлодира в небето под формата на фонтан от златисти искри. Сет се чувстваше почти оглупял от възторг, докато гледаше небето и притискаше с ръце кръста на Дру, седнала между краката му.

— Когато бях зад океана, това наистина ми липсваше. Подобно усещане го няма никъде по света — рече ѝ той. — Да седиш в задния двор на къщата си на Четвърти юли и да гледаш как небето полудява. — Той целуна нежно врата ѝ. — Наистина ли ще получа своя собствена заря тази вечер?

— Вероятно. Всъщност, ако се държиш прилично, може да ти позволя да...

Тя млъкна и вдигна поглед към него, защото той скочи на крака и я вдигна.

Кам тичаше към тях.

— Работилницата гори!

Когато пристигнаха, пожарната команда вече се бореше с пламъците. Вратите и прозорците бяха изгорели напълно, а стените около тях бяха съвсем черни. Сет стоеше със свити юмруци, гледаше как водата се излива върху пламъците и как отвътре пушекът излиза на голяма тъмна вълна.

Помисли си за нещата, които бяха в стария тухлен хамбар. За потта и кръвта, които бяха пролети при построяването му, за всичко, което бяха вложили в него, и за гордостта на семейството, когато го постигнаха.

Сетне се наведе и вдигна от земята една обувка с висок ток и без пета.

— Това е нейната обувка. Стой с Анна и другите — каза той на Дру и отиде при братята си.

— Няколко хлапета са чули експлозиите и са видели кола да се отдалечава от паркинга. — Кам търкаше с ръце очите си, които смъдяха от дима. — Няма съмнение, че е било умишлен палеж, след като е оставила тубите след себе си. Децата описаха колата, познаха и модела. Не е стигнала много далеч.

— Ще види тя! Ще си го получи — заяви ядосан Сет. — Отмъщава си на нас, но ще ѝ го върнем двойно.

— Да, добре. Спокойно. Ще бъде изненадана. Този път ще отиде в затвора.

— Но преди това добре ни подреди.

— Няма страшно, имаме застраховка — успокой го Кам и загледа почернелите стени, стъпканите храсти, дима, който все още се стелеше над изгорелите врати и прозорци.

Болката в сърцето му се усилваше. Сякаш някой го бе хванал с железни пръсти, стискаше и не го пускаше.

— Ще го построим отново, заедно. Можем да го направим. А ако ти пак се чувстваш виновен и си на път да ни се извиняваш... Или да избягаш от нас...

— Не. — Сет поклати глава. — С това е свършено.

В този момент се приближи Обри и той ѝ подаде ръка.

— Нали ние сме добре — рече тя и стисна пръстите му. — Това е важното.

Но сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, не бяха предизвикани от пушека.

— Голяма бъркотия — рече Филип, като ги приближи. Лицето му бе цялото в сажди, дрехите също. — Но свърши. Хлапетата, които са се обадили на 911, са ни спасили. Пожарната е пристигнала за минути. Иначе всичко щеше да изгори.

— Взе ли имената им? — попита го Кам.

— Да. — Той въздъхна. — Етан още говори с началника на пожарната. Той ще ни каже кога можем да влезем вътре. Но първо следователите трябва да си свършат работата.

— Кой от нас ще говори с жените да заведат децата вкъщи?

Филип бръкна в джоба си и извади монета.

— Ще хвърляме ези-тура. Ако е ези — отиваш ти, ако е тура — аз.

— Добре. Но аз ще хвърлям. Твоите пръсти са доста лепкави и няма да хвърлиш добре.

— Да не искаш да кажеш, че съм мошеник?

— За кое, за това ли? Абсолютно си прав.

— И това са думи на брат! Ти си безчувствен — рече Филип, но му подаде монетата.

— По дяволите! — Кам подсвирна през зъби, когато се падна ези.

— Не си помисляй да искаш две от три.

Като ругаеше тихичко, Кам върна на Филип монетата и тръгна към жените.

— Ама че късмет!

— Така. — Филип скръсти ръце и загледа сградата. — Можем да я зарежем, да я продадем, да отидем на Таити и да отворим бар. Ще прекарваме дните си, като ловим риба, докато почернеем като маймуни, и по цели нощи ще правим любов с жените си.

— Аха. Да живеем на остров и да пием ром, докато пукнем. Никога не съм имал желание за това.

Филип потупа Сет по рамото.

— Тогава значи ставаме двама. Да го предложи ли на Етан, да видим какво ще каже? — Той кимна към брат си, който прекосяваше калната ливада и идваше към тях.

— Няма смисъл. Той не обича ром. — Но оптимизмът, с който се опитваше да говори, се изпари, когато видя лицето на Етан.

— Хванали са я. — Етан избърса челото си с ръкав. — Седяла си в един бар на не повече от пет мили отук и се наливала с джин. Ти наред ли си, хлапе? — попита той Сет.

— Нищо ми няма.

— Добре тогава. Може би трябва да отидеш и да накараш момичето си да се прибере вкъщи. Нощта тук се очертава дълга.

Наистина беше дълга нощ. И още по-дълъг ден след нея. И щяха да минат още дълги дни и седмици, докато „Лодки от братя Куин“ бъде напълно възстановена и заработи отново с пълна пара.

Бяха влезли — той и братята му, в полуизгорялата сграда и бяха тъгували всички заедно над останките на красивия, наполовина построен скиф, който сега не бе нищо повече от черни, изгорели греди. Сет тъгуваше за скиците от детството, които бяха станали на пепел. Можеше и щеше да ги възстанови. Но не можеше да възстанови радостта, която всяка от тях му бе донесла, когато я бе рисувал.

Когато повече нямаше какво да се направи, Сет си отиде вкъщи, изми се и заспа.

Почти се здрачаваше, когато на другата вечер отиде с колата при Дру. Беше изморен до мозъка на костите си, но главата му бе ясна и

можеше да мисли така, както никога досега в живота си. Носеше със себе си една люлка за веранда, която бе купил и пренесъл с камиончето на Кам. В багажника бе сложил инструментите си.

Когато Дру излезе, той вече пробиваше една дупка, за да закрепил люлката.

— Нали каза, че искаш да имаш люлка на верандата. Мисля, че точно тук ѝ е мястото.

— Да, мястото е идеално. — Тя пристъпи и го докосна. — Разкажи ми.

— За това съм дошъл. Извинявай, че вчера не ти се обадох.

— Знам, че си бил зает. Половината град днес влезе и излезе от магазина, всички са били на мястото по време на пожара.

— Получихме дори повече помощ, отколкото очаквахме. Вторият етаж не е засегнат.

Дру знаеше подробностите. Новините се бяха разпространили из градчето по-бързо и от пламъците на пожара. Но тя искаше той да ѝ разкаже.

— Главното помещение е напълно разрушено. Загубихме почти всички инструменти и машини, корпуса на кораба. Застрахователният агент досега беше там. Каза, че застраховката ще покрие щетите. Ще се оправим.

— Да, ще се оправите.

Той пристъпи, за да пробие втората дупка.

— Арестуваха Глория. Децата познаха колата ѝ, а момчето, което ѝ е продало бензина, я разпозна. Освен това е оставила отпечатъците си върху тубите и върху бутилката, която е хвърлила вътре. Когато я хванаха и заведоха на разпит, беше все още само с една обувка. Напоследък ми върви да намирам изгубени обувки, не мислиш ли?

— Съжалявам, Сет.

— Аз също. Но знам, че вината не е моя. Всичко, което успя да постигне, е да подпали сградата. Не успя да ни нарани. Всъщност тя и не може. Ние сме нещо, което тя не може да докосне.

Той сложи подпорите, върза веригата и я дръпна, за да опита здравината.

— Не че ще спре да опитва.

Сетне прехвърли и другата верига.

— Глория ще отиде в затвора. — Говореше спокойно, а Дру си помисли дали той не се заблуждава, че може да скрие умората, изписана на лицето му. — Но няма да се промени. Не може да се промени, защото не може да се види. И когато излезе, можеш да бъдеш сигурна, че ще се върне рано или късно отново тук и ще ни изиграе ново представление, за да изкопчи пари. Тя присъства в живота ми, но аз мога да се справя с нея.

Той натисна силно люлката, сетне я разлюля и я остави да се люлее.

— Знам, че е прекалено много да молиш някой друг за същото.

— Да. Аз имам намерение да говоря сериозно очи в очи с родителите ми. Но не мисля, че това ще промени нещо. Те са алчни и недоволни хора, които искат най-вероятно да продължат да ме използват като оръжие един срещу друг или като извинение за това, че не са имали смелостта да се справят с брака си според собствените си желания и условия. Но те са част от моя живот и аз също мога да се справя с това. — Тя помълча и поклати глава. — Прекалено много е да искаш от някой друг същото.

— Сигурно. Искаш ли да я опиташ?

— Да.

Двамата седнаха на люлката и се залюляха, докато мракът се сгъстяваше, а водата тихо се плискаше в брега.

— Устройва ли те да е тук?

— Със сигурност. Точно това е мястото, където щях да я сложа.

— Дру?

— Ъхъ?

— Ще се омъжиш ли за мен?

Устните ѝ леко се извиха в ъгълчетата.

— Това е и моят план.

— Хубав план. — Той взе ръката ѝ и я вдигна до устните си. — Искаш ли да имаш деца от мен?

Очите ѝ запариха, но тя продължи да ги държи затворени и да се люлее бавно.

— Да. Това е втората точка от плана ми. Знаеш как обичам да планирам всичко.

Той обърна ръката ѝ и целуна дланта.

— Ще остарееш ли с мен, тук, в тази къща край водата?

Сега тя отвори очи и позволи на първата сълза да се търкулне по бузата ѝ.

— Знаеше, че това ще ме разплаче.

— Но само малко. Ето, вземи. — Той извади един пръстен от джоба си. Тънка златна халка с малък кръгъл рубин. — Много е обикновен и прост, но е на Стела, моята баба. — Сложи го нежно на пръста ѝ и продължи: — Момчетата сметнаха, че на нея би ѝ харесало аз да го притежавам.

— Ох.

— Какво?

Пръстите ѝ стиснаха неговите, а с другата си ръка тя докосна лицето му.

— Това е най-прекрасното нещо, което можеш да ми дадеш.

Той я целуна и я привлече към себе си.

— Един наистина много умен човек ми каза, че трябва да се гледа напред. Не бива да забравяме онова, което е зад нас, но трябва да вървим напред. Започваме сега.

— Точно сега!

Тя отпусна глава на рамото му и задържа ръката му в своята. Двамата се люляха на люлката в тъмнината, докато водата потъмня съвсем и в мрака литнаха светулки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.